

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHAYLA BLACK

MORE THAN

Want

YOU

MORE THAN WORDS SERIES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

KELİMELEERDEN DAHA FAZLASI SERİSİ3 TARAFINDAN
SHAV DA B DACK

SENI İSTEMEKTEN DAHA FAZLASI

Kelimelerden Daha Fazlası, 1.

Kitap Shayla Black tarafından
yazıldı

Bu kitap Shayla Black'in özgün bir yayınıdır.

Telif Hakkı © 2017 Shelley Bradley LLC

Kindle Edition

Kapak Tasarımı: Rachel Connolly

Fotoğrafçı: Sara Eirew Fotoğrafçı

Düzenleme Blue Otter'dan Amy Knupp

Alıntı: *More Than Need You* © 2017 Shelley Bradley LLC ISBN:

978-1-936596-39-3

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- açık yazılı izin olmaksızın elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

e-Kitaplar devredilemez. Satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez, çünkü bu yasadışıdır ve bu çalışmanın telif hakkını ihlal eder.

Tüm hakları saklıdır.

SENİ İSTEMEKTEN DAHA FAZLASI HAKKINDA

Shayla Black'ten taze, seksi ve duygusal bir çağdaş romantizm serisi...

Ben Maxon Reed, emlak kralı, köpekbaliğı, pislik. Eğer bir anlaşma yüksek profilli ve büyük paralı değilse, pas geçerim. Şimdi hayatımın mülkünü buldum, atlıyorum. Ama benimle başarı arasında inatçı bir piç duruyor. Kardeşim. Alaycı Griffin dikkatini dağıtmak için çok sinsi bir numaraya ihtiyacım olacak. Sonra kader kucağıma tam onun tipi olan tatlı bir kızıl saçlı düşürdü.

Şımarık üniversite son sınıf öğrencisi Keeley Kent, Griffin mükemmel kız arkadaşı olmayı öğrenmek için meydan okumamı kabul ediyor. Ama makyaj ve esprili sohbet arasında bir yerde, ona karşı koymakta zorlanıyorum. Bu ilginç hayalperest, genellikle tahammül edemediğim her şeye sahip. Ama büyüleyici olmanın ötesinde. Onu istemekten öte, ona sahip olmak için yanıp tutuşuyorum. Onu kendime ait kılmak için ne kadar sertleşebileceğimden bile emin değilim ama bunu öğrenmek üzereyim.

ÖNSÖZ

Birine onu sevdiğinizi söylemenin sonsuz yolu vardır. En güçlü olanlardan bazıları hiç kelime gerektirmez. Bu seriyi ilk tasarladığımda aklımdan geçen gerçek buydu, sadece harflerin bir araya gelerek cümleler oluşturduğu bir aşk hakkında yazmak bu duyguları anlatmak için yeterli değildi. Keeley ve Maxon'ın hikayesi için müzik benim tercihimdi.

Müziğe *bayılırım*. Her zaman müziğe dalmış durumdayım ve günde saatlerimi kulaklıklarım takılı olarak geçiriyorum. Müzikle yazarım. Müzikle düşünürüm. Hatta müzikle uyurum. Yolculuk için anlamlı olduğunu düşündüğüm şarkıları hikayeye dahil etmekten heyecan duydum. Bunu şu şekilde düşünüyorum: Bir filmin müziği vardır. Bir kitabın neden olmasın?

Ben de bir tane yarattım.

Seçtiğim şarkılardan bazıları tanıdık gelecektir. Bazıları eski. Bazıları daha yeni. Bazıları popüler. Bazıları belirsiz. Hepsi (bana göre) uygun ve doğrudan kalpten geldi. Kitabı yazarken bu şarkıların çoğunu dinledim.

Maksimum anlayış (ve his) için, bu şarkılara aşina olmanızı ve okurken ya onları çalmanızı ya da kafanızda yuvarlamanızı şiddetle tavsiye ederim. Telif hakkı yasaları nedeniyle şarkı sözlerini tam olarak kullanamıyorum, ancak Maxon ve Keeley'nin hikayesi için en anlamlı olanların özünü size vermeye çalıştım. Bu yüzden bir Spotify çalma listesi oluşturarak onları dinlemenizi kolaylaştırdım. Tüm keyfi yaşamak için [buraya](https://www.spotify.com/playlist/37i9dQZF1DX0XUx1u8XUx1) tıklayın.

Sevgiler ve mutlu okumalar!

I TOUCH MYSELF - The Divinyls

MAKIN' WHOOPEE - Rachel MacFarlane

I PUT A SPELL ON YOU - Annie Lennox

HANDS TO MYSELF - Selena Gomez

I'M A WOMAN - Peggy Lee

WICKED GAME - Chris Isaak

CAN'T FEEL MY FACE - The Weeknd

LOVE THE WAY YOU LIE - Skylar Grey

BIG GIRLS DON'T CRY - Fergie

SOMEONE LIKE YOU - Adele

NEED YOU NOW - Lady Antebellum

WHEN YOU'RE GONE - Avril Lavigne

IT MUST HAVE BEEN LOVE - Roxette

WICHITA LINEMAN - Glen Campbell

BENİ SEVMENİ SAĞLAYAMAM - Bonnie Raitt

KAHVE VE SİGARA - Michelle Featherstone

seni burada istiyorum - Plumb

SENİ SEVECEĞİM - Ruelle

Diğer mansiyonlar:

WIDE AWAKE - Katy Perry

LIKE A VIRGIN - Madonna

BUTTONS - Pussycat Dolls

SMOOTH CRIMINAL - Alien Ant Farm

WAITING ON THE WORLD TO CHANGE - John Mayer

DON'T LET THE SUN GO DOWN ON ME - Elton John

TITANIUM - David Guetta w/ Sia

BOHEMIAN RHAPSODY - Kraliçe

DEDİKASYON

Bu kitap, hayatımdaki en değerli insanlardan bazılarının, her gün bir şekilde yanımda olanların desteği olmadan mümkün olamazdı.

Rachel Connolly. Arkadaşım, sağ kolum, gözyaşları için turnusol testim - çok iyi bir kapak tasarımcısı, asistan ve insandan bahsetmiyorum bile. Sonunda bu proje üzerinde çalışabileceğimize inandığın ve onu senin kadar bütünüyle benimsediğin için çok teşekkür ederim.

William Black. Kocam, diğer yarım, içimi dökebilme ve bunları yazabilme sebebim. Her zaman arkamda olduğunu, beni dinlediğini (gece yarısından sonra ve uyumaya çalışırken bile) ve beni koşulsuz sevdiğini söylemeye gerek yok. Benim kadar hevesli olduğun için teşekkürler!

Jenna Jacob. Gece geç saatlerde yaptığın tüm telefon görüşmeleri ve sıkıştığım ve emin olmadığım anlarda beni dinlediğin için. Yaptığın işi bırakıp beni dinlediğin için teşekkürler. Bazen bunun anlamı her şeyden daha büyüktür.

Ayrıca Baby Black'e sadece kızım değil, arkadaşım ve çoğu zaman makyaj, reality TV ve aptal dondurma suçlarında ortağım olduğu için teşekkür etmeliyim (büyük yumuşak sarılmalarla). Shannon Hunt, bu hikâye için müzikal ufkunu bu kadar çabuk genişlettiği ve onu beta okuma, uçurum cehenneminde bıraktığımda hâlâ benimle konuştuğu için övgüyü hak ediyor. Lexi Blake okumam için ısrar ettiği için. Isabella LaPearl mükemmel vokal becerilerin ve eleştirel soruların için ve bana yapabileceğimi hatırlattığın için. Rahmetli sevgili Miyav'ım, çünkü seni kaybetmek sevgiyi başka bir varlığa iletme konusunda beni çok düşündürdü, bu da kelimelerin her zaman mümkün ya da gerekli olmadığını ne zaman ve nasıl anladığımın bir parçası. Umarım gökkuşağı köprüsündeki hayatının tadını çıkarıyorsundur.

Liz Berry ve Shayla Freshetian'a da beta okuma, yorum ve heyecanlarını paylaştıkları için teşekkürler!

Hepiniz harikasınız ve kendimi çok kutsanmış hissediyorum!

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Sayfası Kitap

Hakkında Önsöz

İthaf

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

Shayla Black Hakkında More Than

Need You'dan Alıntı

Shayla Black Yazarının Diğer Kitapları

BİRİNCİ BÖLÜM

Maxon

"BOK OLDUM." Pis spor barının yüksekçe bir yerindeki tahta sandalyeye gömülüyorum, neredeyse takım elbisemin koluna hardal bulaşacak. Britta ve Rob, yorulmak bilmeyen personelim, burayı çok seviyorlar. Onlar için haftada bir kez, sarhoş turistler ve neon Bud Light tabelalarıyla çevrili, vıcık vıcık bir çörek üzerinde yağlı bir biftek parçasını mideye indiriyorum. Ama mutlu bir şekilde değil.

Öte yandan, Lahaina beş yıldızlı yemek seçenekleriyle dolup taşmıyor. Maui düşündüğünüzden daha küçük, şirin bir cennet. Boyutu zaman zaman hem lehime hem de aleyhime işliyor. Bu kesinlikle aleyhte bir durum.

Britta kaşlarını çatarak, "Belki de değil, Maxon," diye karşı çıkıyor. "Görüşme beklediğimden daha iyi geçti."

Stowe'un zengin mirasını temsil eden avukat Mike Sperry en azından beni dinlediği için ona hak veriyorum. Mecazi anlamda konuşmak gerekirse, "partiye" geç gittim ve davetiye olmadan kapıdan içeri daldım. Ama emlakçılık böyle bir şey. Hiç kimse arkasına yaslanıp mülklerin kendisine gelmesine izin vererek milyon dolarlık yıllar kazanamaz.

Rob, tuzlu ve biberli saçlarının tüylü bir kanadını gözlerinden uzaklaştırarak, "Katılmak zorundayım," diye araya giriyor.

Pazarlama müdürüme seksenlerdeki saç modelinden vazgeçmesini söylemek istiyorum. Zaman tüneline sıkışmış gibi görünüyor. Düzenli kız arkadaşı bir yana, biriyle yatmış olmasına bile şaşırdım.

"Neden?" Meydan okuyorum.

"En azından Sperry teklifinizi Stowe varislerine iletmeyi kabul etti. Sen Maui'deki bir numaralı emlakçısın ve başlangıçta seni aramamış olmaları çok saçma. Ama Britta ve ben açıları çalışırken senin onları ikna etmenle... eğer bu listeyi alırsak, sosyal medya kampanyası -ve vızıltı- inanılmaz olacak. Neredeyse kolay para."

The Breakfast Club'dan fırlamış biri gibi görünmesine rağmen Rob, ses ve canlı video konusunda çok başarılı. Alıcıları bir evi görmek için nasıl çaresiz bırakacağını biliyor. Ne yazık ki, bu heves her zaman emanete kadar sürmüyor.

Onunla alay ediyorum. "Eğer. Ama ben burayı sadece listelemek istemiyorum. İşlemin her iki tarafını da istiyorum."

Satıcıyı benimle birlikte listelemeye ikna etmek ve mükemmel alıcıyı bulmak zor olacak. Bunu yapmak istememin bir nedeni de bu.

Ama tek sebep bu değil.

Rob yüzünü buruşturdu. "Tüm saygımla, her seferinde bir adım. Bayan Stowe'un çocuklarını sizi seçmeye ikna etmeye odaklanın ve egonuzu bu işin dışında tutun."

"Tüm saygımla, siktir git. Bu benim egomla ilgili değil." Tam olarak değil.

Garsonumuz bizi isimimizle selamlarken Britta gözlerini deviriyor -buraya çok sık geldiğimizin

açık bir işareti- ve siparişlerimizi alıyor. Rob sınırlı menülerindeki bazı yeni Pan-Asya zırvalarını sorarken, ben de son toplantımızı zihinsel olarak gözden geçiriyorum. Bir konu beni rahatsız ediyor. Yol boyunca görmezden gelmeye çalıştım... ama işe yaramadı. Şüphelerim hala beni dürtüp duruyor. Görüşmeyi sonlandırdığımızdan beri var.

Ekibime bir göz attım. "Sperry bu liste için rekabet halinde olan bir başka temsilci daha olduğunu söyledi. Verdiği tanıma göre, sizce bu kim?"

Rob sessizliğe gömüldü. Britta birden içki menüsünü büyüleyici buldu. Demek anladılar. Güzel. Zeki insanları işe almamanın bir sebebi var.

"Evet. O benim kardeşim. *Bu* yüzden hem listelemek hem de satmak istiyorum." Ayrıca büyük ihtimalle bu yüzden boku yedim.

Rob, "Sen ondan daha iyisin," diye karşı çıktı.

Bazı açılardan, evet. Diğer açılardan... Griff, alıcıları kendileri için mükemmel olan evle buluşturmakta her zaman çok başarılı olmuştur. Bu bir içgüdü. Nakit parası hazır olan insanlarla, dünyanın öbür ucunda bile olsa, arzuladıkları manzaraya sahip büyük malikaneler arasında duygusal bağlar yaratıyor. Harika bir ekip olmamızın bir nedeni de bu. Harika mülklerin kokusunu aldım ve listeleme randevularını kapattım, satıcılara sadece doksan gün boyunca noktalı çizgiyi imzalarlarsa lanet olası dünyayı vaat ettim. Her zaman lüks mülkleri, havalı öpücükler ve şampanyadan oluşan standart kokteyl partisinden çok daha fazlasıyla pazarlardım. Ama Griffin, alıcıları aşık olacakları bir yerle eşleştirme konusunda bende olmayan bir yeteneği var. İkimizin arasında, kapanış oranımız hastaydı.

Sonra o meçhul prensle ilgili fiyasko geldi. Sonra Tiffanii rezaleti. Ondan sonra... üç yıldır konuşmuyoruz. Birbirimizden nefret ettiğimizi söylemek kibarlık olur.

"Güvenoyu için minnettarım" -Rob'a başımı sallıyorum- "ama maaş çekini imzaladığım için önyargılısın. Gerçek şu ki, Griff satıcıları tuzığa düşürme konusunda çok daha iyi." Anlaşmanın bu kısmını hâlâ ben kaybedebilirim ama malikânenin ilk tercihi ben olmadığım için kolayca çuvalalayabilirim. Ya da maçı kazandıran golü atamayabilirim. İsteddiğin spor metaforunu kullan. "Stowe'un varisleri kendilerine miras kalan işle uğraşırken, Griff ve benim sunumlarımızı mükemmelleştirmek için dört haftamız var. Muhteşem ötesi bir şeyle başlamam şart. Ya da çok iyi bir B planım var. Fikirlerle ihtiyacım var. Ve...git."

Çünkü neredeyse otuz milyon dolar değerinde okyanus kıyısında bir mülk her gün piyasaya çıkmıyor. Bu anlaşmanın bir tarafının komisyonu yedi haneli rakamlara ulaşabilir, ancak hem alıcı hem de satıcı tarafından ödeme almak... Muhtemelen Haziran ayından çok önce, tek bir işlemde normal yıllık kazancımın yarısını kazanacağım. Bu durum içimdeki emlakçıyı zorluyor.

Ama Griff'i yenmek paradan çok daha heyecan verici olurdu.

"Bence destekleriniz ve ödüllerinizle ilgili gösterişli bir videoyla büyük bir işe girişelim." Rob başını sallayarak konuya ısınıyor. "Sonra da Vermont'tan gelen bu veletlere Hawaii yaşam tarzı hakkında anlamadıkları her şeyi gösterelim."

Britta başını sallıyor. "Anlamadıklarını düşündüğünüz bir şeyi satıcının yüzüne vurmak, onları kızdırmanın kesin bir yoludur. Önemli olan Maxon'ın neden doğru emlakçı olduğunu kanıtlamak." Bana döndü. "Onlara, aşık olabilmeleri için kaliteli alıcıları araziye nasıl getireceğinize dair büyük resim fikirleri vermeliyiz. Yabancı bağlantılarınızı -Çin, Rusya, Birleşik Arap Emirlikleri- vurgulayarak, mükemmel bir tatil evi için bu kadar parayı gözden çıkarmayı düşünmeyecek büyük paralı insanları getirebileceğinizi anlatıyoruz. Onlara daha önce satış yaptığınız yaratıcı yolları gösteriyoruz. Satış oranınız oldukça yüksek."

"Griffin daha iyi olduğunu biliyorsun. Onların istediği de bu. Hızlı kapanış. Hepsi nakit." Masanın üzerinden ona doğru eğildim. "Bu işe yanlış bakıyorsun. Evet, listeleme konusunda kardeşimden daha iyiyim ama satıcı zaten Griffin kendi adamı olduğuna yarı yarıya ikna olmuş

durumda, muhtemelen kimse mükemmel alıcıyı bulup onları kapanış masasına daha hızlı getiremediği için."

"Yani şampiyonu kendi oyununda yenmek zorundasın." Rob iç çeker, sonunda anlamış gibidir

Boku yediğimi ilan ediyorum.

Griff'i geçmenin bir yolu yok. Doğuştan gelen bir yeteneği var.

"Tamam, kardeşin bir ya da iki hafta önce bir alıcı bulabilir." Britta omuz silkiyor. "Ama sen daha iyi bir adamsın."

"Bu onların umurunda bile değil." "Sen her zaman başarırısın," diye savunuyor.

"Bu mülkü elden çıkarıp paraya çevirmek için can atan insanlar için bu yedi gün banka hesaplarında beş haneli bir fark yaratıyor. Ayrıca, Maui piyasasını bilmiyorlar. Beni de içeri dalan aceleci bir satıcıdan başka bir şey olarak tanımıyorlar. Sıkıcı istatistikler ve muhtemelen övünme olarak gördükleri kendi iddialarım dışında itibarımı kesinlikle bilmiyorlar. Görünüşe göre Susan Stowe Griff'i seviyordu, bu yüzden onu seçti. Mirasçılarının onun isteklerine karşı gelmek için çok iyi bir nedene ihtiyaçları var."

Kardeşimin çok fena çuvallaması gerekirdi. Ve o asla yapmaz. Yani neredeyse hiç... Tabii işin içinde muhteşem bir kadın yoksa. Benim aksime, aletin dikkatini dağıtmasına izin vermek gibi kötü bir alışkanlığı var. Hep öyleydi. Bir zamanlar ofiste Britta'yla böyle oynamaya başlamıştı. Şu anda yüksek bakım gerektiren biriyle ateşli bir sikiş festivali yapmıyor olması çok kötü - en azından casuslarıma göre değil. Griff'in yatağında kum saati şeklinde iyi bir dikkat dağıtıcı kesinlikle amacıma yardımcı olurdu.

Garson içkilerimizi koyarken ışıklar söndü. Herkes sıkışık spor barının bir ucundaki sahneye dönüyor. Ah, canlı eğlence. Geçen haftaki trajik olaydan sonra, gösteriyi kaçıracağımızı umuyordum.

Ama sonra onu gördüm.

Çarpık gülüş. Pembe saçlar. Gülen mavi gözlerin üzerinde kanatlı siyah göz kalemi. Canlı kırmızı ruj. Dandik çita desenli elbise. İnce bel. Şık bacaklar. Daha iyi günler görmüş tıknaz siyah topuklar. Normalde ona iki kez bakacağımı sanmıyorum, ama onun için iki şey var: bariz bir yaşam zevki ve harika bir raf.

Griff de dayanamıyor.

Sandalyemde dönüp mikrofonu ustaca bir güvenle kavrayışını izliyorum. Sahnede çok rahat.

"Aloha, Lahaina. Ben Keeley Sunshine. Size en sevdiğim şarkılardan bazılarını söyleyeceğim ve uzun bir kuraklığın ortasında bekar bir kız olduğum için muhtemelen hepsi seks hakkında olacak. Eğer bunu değiştirmek istersen setten sonra bana içki ısmarlayabilirsin." Göz kırıyor.

Belli bir cazibesi var. Griff mizah duygusuyla birlikte buna da değer veriyor.

Küçük grup birbirini selamlarken Rob kulağıma, "Onun kuraklığına son vermekten mutluluk duyarım," diye fısıldıyor.

Keeley Sunshine - gerçek adı olmadığı açık - müziğin ilkel ritmi ilginç ve eski bir melodiye yükselirken gözlerini kapatıyor. Tanıdık geliyor. Şarkıyı daha önce duyduğumu biliyorum ama nakarata kadar bir yere oturtmakta zorlanıyorum. Sonra, kalçalarını ritme göre sallarken, başka kimseyi istemediğini haykırıyor. Sadece beni düşünüyor ve kendine dokunuyor.

Oh, evet.

Otuz saniyeden az; onun için ilk ereksiyonumu yaşamam bu kadar sürüyor. Ve ben zorlu bir müşteriyim. Otuz üç yaşındayım, aletimi ayarlamaya ya da bir kızın yanında kendimi utandırmaya alışık değilim. Bunlar on beş yıl önce falan oldu.

İkinci dizeye ustalıkla geçerken, onu çıplak, güzel göğüsleri tavanı gösterirken hayal ediyorum,

Bacaklar havada. Kafamda çıplak bir amcığı var, bunun doğru olmayabileceğinin farkındayım ama fantezide böyle görünüyor. Griff de pürüzsüz seviyor, artık anlaştığımız tek konu bu.

Keeley odadaki herkese dizlerinin üzerine çöküp şarkı söylediği kişi için her şeyi yapabileceğini söylerken özellikle kimseye bakmıyor.

Bana bakıyor olması gerekirdi.

Ama şarkıya, müziğe olan tutkusunda kaybolmuş gibi görünüyor. Biraz törpülenmiş, şaşırtıcı derecede pürüzsüz bir sesi var. Artı hanesine bir onay daha.

Şarkı sona doğru yaklaştıkça, ooh'ları ve aah'ları nefes nefese ve daha yüksek sesle, daha yüksek perdeden büyüyor. Kahretsin, sahnenin ortasında koro halinde orgazm oluyor. Ve evet, kıpırdanıyorum, sertleşmiş aletimi fermuarımın dişlerinden ayırma dürtüsüyle savaşıyorum. Elimde değil. Ben bir erkeğim ve Keeley Sunshine'dan seks damlıyor.

Eski Divynyls klasiği içten alkışlarla sona eriyor. Bu cadalozun, geçen hafta tekrarlanan gıcırtilı paravan kapıya kıyasla bir müzik dehası olduğunu kabul etmek zorundayım. Keeley'nin ayak parmağını hafifçe vurmasıyla - ojesinin siyah olduğunu fark ediyorum - grup bir sonraki parçaya başlıyor.

Eski caz, içtiğiniz türden, sizi gülümsetecek kadar kolay. Ama gitarlar ve davullarla modernize ettiler. Yine de bu melodiyi iyi biliyorum çünkü büyükbabam çok severdi. Eddie Cantor'un 1929 klasiği "Makin' Whoopee." Ama Rachel MacFarlane gibi söylüyor, yumuşak ve vamp.

İtiraf etmeliyim ki, büyülendim. Ağzını izlemeden duramıyorum. Dudakları arı gibi keskin ve bir sakin etrafına sarılsa harika görünür. Mesela benimki.

Caz standardı daha da coşkulu alkışlarla sona erdiğinde, Keeley onlarca yıllık başka bir melodi seçiyor. Yaşlı bir ruhu olduğundan şüpheleniyorum. Onun hafif retro havasına uyuyor.

Seksi, ritmik bir girişten sonra derin bir nefes alıyor, neredeyse mikrofonu öpüyor ve nefesli sesiyle bana büyü yaptığını çünkü onun olduğumu söylüyor. Şu anda itiraz edemem, özellikle de sözleri parıltıdan daha parlakken.

Onu dinlerken tüylerim diken diken oluyor.

Britta yaklaşıyor, dudakları kulağıma yakın. "Dilini tekrar ağzına sok."

Ona sakinleştirici bir bakış attım ama o haklıydı. Normal şartlar altında, Keeley Sunshine'ın setinin bitmesini bekler, ona sert bir içki ısmarlar ve tatlı dille gece boyunca külotunun içine girmenin yolunu bulurdum. Ama şu anda işimin ihtiyaçları aletimin ihtiyaçlarından daha ağır basıyor.

Griff bu kadını görebilseydi, özellikle de onu biraz temizleseydim, ona bayılırdı. Aslında, bu harika bir fikir. İkisini nasıl bir araya getireceğimi bulmalıyım - hızlı bir şekilde - böylece tüm o sahil manzaralı Stowe malikanesini düşünmeyi bırakır.

Yine de Britta'yı üzmeden bunu ona öneremem. Onun yerine "Üfle bana," diye mırıldanıyorum.

Britta alay ediyor. "Hayır, teşekkürler. Sen bir pisliksin."

"Öyleyim." Bu gurur duyduğum bir şey. İş hayatında ilerlemenin en iyi yolu. "Bu Reed ailesinde var."

O haklı. Benim babam da büzülmüş anüsün kusursuz bir örneğidir. Ondan çok şey öğrendim. Hayal meyal, annem kafasını çok konuşulan/eylem yapılmayan bir kadın etkinliğine gömerken ofisinde hangi genç ve güzel şeyle seviştiğini merak ediyorum ama onlar San Diego'ya taşındı. Bu artık benim sorunun değil. Sadece küçük kız kardeşimi alıp Griff'i onlarla birlikte gitmeye ikna

Son notayı kükreyerek söylerken sallanan kalçalarının kıvrımı.

Ona iki kez bakmayacağımı düşünmüş olabilirim ama bu saçmalık. Onu kesinlikle saatlerce dinleyebilirim. Ve sanırım onunla bütün gece sevişebilirim.

Son notası bittiğinde, alkışlar daha da yükseliyor, sanki seyirciler onun oldukça harika olduğunu fark etmiş gibi.

Tepkimize gülerken yüzü kızarıyor. Gülümsemesi kısa sürede onun en güzel yanı olduğunu kanıtlıyor. Beyaz, göz kamaştırıcı, gerçek. Kalabalığın tadını çıkarıyor ve yine de onların coşkusu karşısında neredeyse şaşırılmış görünüyor.

Uzun pembe saçlarını salladığında, bukleleri ışığı yakalıyor ve sonra zarifçe omuzlarının üzerine düşüyor. Etkilenmiş görünen yaşlı bir adam olan gitaristine omuz silkiyor.

"Bu set için son şarkımız olacak. İstekleriniz varsa yazın ve kavanozun içine bırakın." Ayaklarının dibindeki şeffaf kabı işaret ediyor. "Otuz dakika içinde çalmak için geri döneceğiz. Edepsiz bir teklifiniz varsa, beş dakika içinde onları barda ağırlayacağım." Kelimeleri şaka yapıyormuş gibi söylüyor.

Ancak ben ciddiyim. Aslında, tüm bu durumu gerçekten düşünüyorum.

Keeley bir sonraki şarkısına başlıyor, daha yeni bir pop melodisi. Nefes nefese, akapella bir mırıltıyla, ne kadar uğraşırsa uğraşsın ellerini kendine saklayamadığını itiraf ediyor.

Şahsen, hiç denememiş olmasını tercih ederim.

Nakaratin kreşendosu sırasında grup da katılana kadar sadece kendisinin duyabileceği bir ritimle kalçasına vuruyor. Keeley cilveli bir gülümsemeyle şarkı sözlerine doğru zıplıyor. Hem çekici hem de eğlenceli bir şarkı.

Nadiren gülümsememe rağmen, kendimi sırtırken buluyorum.

Bitirdiğinde etrafa bakıyorum. Bu lanet barda kemiği olan birden fazla aç köpek var.

İş hayatında ya da hayatta kibar davranarak ya da sıramı bekleyerek ilerlemedim. Daha ses telleri son notaya bile gelmemiştii ama ben ayaktaydım ve odanın diğer ucuna doğru koşuyordum.

Barın sahneye en yakın köşesine ilk ulaşan benim. Kendi bölgemi belirlemek için dirseğimi hafif yapışkan tahtaya dayıyorum, sonra da Keeley'nin sözde seks kuraklığına son vermeleri gerektiğini düşünen diğer üç adama ters ters bakıyorum. Onun bahçesini sulamıyorlar ve hırlamam bunu açıkça ortaya koyuyor.

Biri yüzümü gördü, olduğu yerde durdu ve hemen geri çekildi. Akıllı adam.

İki Numara kendini beğenmiş bir araba satıcısına benziyor. Keeley'i bir sığır etiymiş gibi bakışlarıyla bir aşağı bir yukarı süzüyor ama Keeley mikrofonunu standına yerleştirirken benimle flört ediyor. Gözlerimiz buluştu. Ben de gülümsüyorum.

Her zamanki tipim olmayabilir ama aramızdaki çekim gerçek. Dostum, ona vurmayı çok isterdim.

Göz ucuyla, yaklaşan pisliğin porno bıyığını parmaklayışını izliyorum. Hak iddia etmek için Keeley'nin sahneden inmesine yardım etmek üzere elimi uzatıyorum. Parmaklarını parmaklarıma doladığında bu jestime çok şaşırılmış görünüyor.

Bir centilmen olabilirim... bana uygun olduğunda.

Kahretsin, sıcak ve kadifemsi ve dokunuşu sikimi titretiyor. İkinci tek gecelik ilişki adayı küfrediyor, sonra da koltuğuna geri dönüyor.

Bu durumda Üç Numara'yı savuşturmak bana kalıyor. WWE'den atılmış gibi görünüyor, iri yarı ve suratına çok fazla darbe almış. Beyin yerine kasları tercih ediyorsa, Griff için başka bir D-cup dikkat dağıtıcı bulmam gerekecek.

Bu gerçekten berbat olurdu. İçimden bir ses Keeley'nin biraz süslenip püslenince bu iş için mükemmel olacağını söylüyor.

"Kaybol," diye mırıldandım steroid bağımlısına.

"Bana yaptıracak mısın?" diye meydan okuyor, dişlerini göstererek.

"Hayır," diye mırıldanıyor Keeley, sesi boğuk ve kendinden emin. "Sana tanımak istediğim başka birini bulduğumu söyleyeceğim ve senden nazikçe bizi rahat bırakmanı isteyeceğim."

"Bebğim, eğer kuraklığına son vermek istiyorsan" -çöpünü avuçluyor- "ihtiyacın olan şey bende dokuz inç var."

Ona kumral bir kaş kaldırıyor. "Birincisi, hayır hayır demektir ve eğer bunu öğrenmediysen, seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. İkincisi, penisini ölçmüşsün gibi görünüyor. Bu tür adamlar genellikle abartır, bu yüzden gerçek muhtemelen beş inç civarındadır. Cömert davranırsam belki beş buçuk. Her iki durumda da-"

"Bu doğru değil. Benim aletim çok büyük." Yaklaşıyor. "Benimle gel, sana göstereyim."

Kadın adamın ellerini fırçalıyor ve taşaklarını avuçluyor. Adamın gözleri fal taşı gibi açılıyor ama kadın neredeyse hoş bir gülümsemeyle konuşmaya devam ediyor. "Birin sözünü kesmemen gerektiğini bilemeyecek kadar kabaysan, hele de nazikçe çekip gitmeyi bilmiyorsan, bunu görmekle hiç ilgilenmiyorum. Ayrıca, ben yetişkin bir kadını. Bana bebek deme."

"Tamam," diye ciyaklar Hulk.

Yüksek sesle gülmemeyi başarıyorum, zar zor. Adam bir karış daha uzun ve kadından yüz kilo daha ağır, ama kadının tüm dikkati adamın üzerinde.

"Şimdi kışını dön ve yerini bul."

Parmaklarını adamın taşaklarından çeker ama başka bir sapık-sürünge vakası yaşamaya karar verirse diye parmaklarını orada bırakır. Ama Hulk Moron sonunda iki beyin hücrelerini bir araya getirir ve aletini avuçlayarak geri çekilir. Ya çok temkinlidir ya da ona sırtını dönemeyecek kadar kızgındır. Masasına ulaştığında, arkadaşları ayağa kalkıp gülerken kapıdan çıkarken onunla alay etmektedir.

"Korkmalı mıyım yoksa etkilenmeli miyim emin değilim," diyerek ona kur yapıyorum. "Eğer tüm yeni erkeklere o patentli taşak patlatma manevrasını yapıyorsan, kuraklığın ilk bahsettiğinde hayal ettiğim gibi bir sürpriz değil."

Keeley başını sallıyor ve kocaman sırıtıyor. "Onun tipini bilirim. Onun gibi maço erkeklerle dolu sert bir mahallede büyüdüm. Sadece birkaç şeyden anlarlar. Potansiyel olarak hadım olmak da bunlardan biri." Elini uzattı. "Keeley."

"Maxon." Elini sıkıyorum, daha çok ona tekrar dokunmak için bir bahane olarak. Aramızda hâlâ bir elektrik arkı var. Bir sarsıntı. Kanım ısınıyor. Bu kızda bir şeyler var. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Tabii. Crown ve kola." Ellerini gergin bir şekilde birbirine sürtüyor.

Ona ulaşabilmem güzel. Soğukkanlılığımı korumaya çalışan tek kişi ben olmamalıyım.

Onu izlerken bileğinin iç tarafında bir müzik notası dövmesi görüyorum. Küçük ve güzel. Kadınsı ama ilginç. Başka dövmeleri de var mı? Genelde bir kadında sevdiğim bir şey değildir - çoğunlukla kalıcı bir şeyle ilgilenmediğim için - ama bu Keeley'e uyuyor gibi görünüyor.

"Sorun olur mu?" diye soruyor.

Kahretsin, düşüncelerim başka yöne kayıyordu. "Kesinlikle. Zihinsel olarak 'kuraklığına' son vermeyi önerebileceğim yolları araştırıyordum. Fikirlerimi duymak ister misin?"

"İçkiden ve bir sonraki setimden önce olmaz. Ondan sonra, eğer hala burada ve ilgi çekiciysen... o zaman yapabilirim."

Onun şakalaşma şeklini seviyorum. Ve bakışlarımla buluşması. Pek çok kadın bu utangaç, çekingen şeyi yapar. Ben hoşlanmıyorum.

Aşıkların gözünü korkutuyormuşum gibi hissediyorum. Rakipler mi? Oh, evet. Bütün gün. Bu harika. Yatak arkadaşlarıyla o kadar değil. Ama Keeley bakışlarımla yüzleşiyor, hiç irkilmiyor, hâlâ beni etkileyen o gülümsemeyi takınıyor.

"Ben burada olacağım. Hâlâ ilginç olduğumu düşünmeni sağlayacağım. Ve sana bebeğim demeyeceğim." Dönüp barmene işaret ediyorum, o da benim kirli Grey Goose martinimle birlikte Keeley'nin Crown ve Coke'unu doldurmaya başlıyor.

"Yani zeki bir adamsın, öyle mi?" "Olmaya çalışıyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken "İyi giyinmişsin," diye gözlemliyor.

"Dikkat çekmeyi umursamayan bir kadın gibi giyiniyorsun." Bakışlarım onun her bir kıvrımını okşuyor. Gerçeği göz ardı etmek ya da yok saymak yok. Onu istiyorum.

Kardeşimin dikkatini daha fazla dağıtması için ona ihtiyacım olduğunda bu oldukça rahatsız edici... ama esnekim.

Belki de bu resimdeki herkesin mutlu olmasının bir yolu vardır - Griff hariç.

"Sonunda sahneye çıkacaksam göz alıcı bir şeyler giymem gerektiğini düşündüm. Başardığımı bilmek güzel." Barmen içkilerimizi önümüze koydu ve o da bir yudum aldı.

Kahretsin, o ağız. O pelüş, kırmızı dudaklar.

"Ne demek sonunda? Hiç halka açık bir yerde sahne almadınız mı?"

"Pek sayılmaz." Gülümsüyor ve omuz silkiyor, yüz ifadesinden bu işe öylesine girmiş olabileceği anlaşılıyor. "Çok fazla karaoke yaptım, ki bunu seviyorum. İnsanlar sesimin güzel olduğunu söylüyor. Ben de düşündüm ki... neden bunu gerçekten denemeyeyim? Eğer insanlar beni sahnede yuhalarlarsa, o zaman tüm arkadaşlarımın bu işten anladığını anlayacağım. Sonra da intikam planları yapacağım elbette."

"Elbette," diye kabul etmek için acele ediyorum. "Ama yuhalanmanıza imkân yok. Oldukça inanılmazsın." "Birkaç saat önce grupla yaptığım tek prova işe yaradı. Evet!" Kıkırdıyor.

Elimde soğuk bir içeceklerle ona bakarken aynı şekilde gülmekten kendimi alamıyorum. Genellikle bir kadına teklif etmenin mükemmel yolunu bulabilirim. Cazibem iyidir. Ama Keeley farklı sanırım. Her zamanki güzelsin/gözlerin ıslık ıslık saçmalıklarına kanmayacak. Ama onunla konuşmak kolay ve amacım sadece onu tavlama olsaydı, eminim onu soyunmaya ve yatay pozisyona geçmeye ikna edecek bir şeyler düşünebilirdim.

Bunun yerine merak ediyorum... Onu kardeşimle tanıştırmadan önce onunla yatsam gerçekten kötü mü olurdu? Kulağa iğrenç geliyor, biliyorum. Ama işle zevki birbirinden ayırabilirim. Ayrıca, eğer tek gecelik bir ilişki yaşarsak, sabah kaçınılmaz olarak yollarımız ayrılır. Çarşafklar soğuduktan sonra birbirimizin sırtını farklı bir şekilde kaşıyıp kaşıyamayacağımızı görmenin ne zararı var?

Aslında, beynimin arkasında dolaşan endişe, onun çok samimi görüldüğü, ondan kardeşimi aldatmasını ve raydan çıkarmasını istemenin onun doğasına aykırı olacağı ve bana çocuk sahibi olma yeteneğimi değiştirebilecek o tatsız top boğumlarından birini kazandıracığıdır. Umarım onunla biraz zaman geçirip onu biraz daha iyi anladığımda, onu tamamen kızdırmadan ne istediğimi söyleyecek kelimeleri bulabilirim.

"Gerçekten harikasın," diye iltifat ediyorum ona.

"Cidden." "Teşekkürler. Şarkı söyleyebilir misin?"

"Bir not bile yok," diye onu temin ederim.

"Vay canına, cevap vermeden önce bir an bile tereddüt etmedin."

"Eksiklerimi biliyorum. Yani, çok fazla yok," diyerek göz kırpıyorum. "Ama bu göz ardı edilemeyecek kadar bariz."

"Yani ton sağırısın ama onun dışında mükemmelsin. Ve belli ki alçakgönüllüsün de." Bana kumral bir kaş kaldırıyor.

"Hayır. Benim işimde alçakgönüllü olmak para kazandırmaz."

Işıltılı, mor gölgeli gözlerinin arasındaki küçük çatlak bakışlarımı yakalıyor. "Doktor musunuz?" "Emlakçıyım. Maui'de bir numarayım."

"Yani biraz para biriktirsem ve bir daire almak istesem, aramam gereken kişi sen misin?"

"Doğru acenteyi bulmanıza yardımcı olabilirim. Ben sadece lüks mülklerle ilgileniyorum. Normalde, dört milyonun altındaki bir yere dokunmam. Zaman paradır ve birincisine azmış gibi davranmazsanız, ikincisi de öyle olacaktır."

İçkisinden biraz daha yudumlarırken bana değerlendirci bir bakış atıyor. "İlginç bir felsefe. Hiç böyle düşünmemiştim."

"Peki ne iş yapıyorsunuz? Eğer geçimini sesinden sağlamıyorsan -ki bence sağlayabilirsin- mesleğin nedir?"

"Aslında bir işim yok. Birkaç tuhaf işim var. Wailea'daki havalı otellerden birinde haftada birkaç gün garsonluk yapıyorum. Haftada yaklaşık on saatimi sokağın aşağısındaki bir psikoterapist için idari işler yaparak geçiriyorum. Hafta sonları yaşlılara grup egzersiz dersleri veriyorum ve büyük gruplar için zip-line ekibine yardım ediyorum." Omuz silkiyor. "Okul harcımı ödememe ve geçimimi sağlamama yardımcı olan her şey. Şu anda hiçbir şeyi çok ciddiye almıyorum."

Bir şeyi ciddiye almamak bana yabancı. Hayata hep saldırmışımdır. İşe, antrenmanlara, hatta bilgi yarışmalarına. Kazanmaya ihtiyaç duyacak şekilde programlandım ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmaya yatkın hale getirildim. Keeley'nin tavrını anlamasam da değiştirebileceğimi sanmıyorum. Son beş dakika içinde beni çok güldürdü, muhtemelen tüm hafta boyunca güldüğümünden daha fazla. Bu onun rahat cazibesi.

Griff de bayılacak. Şu anda bunu düşünmemeye çalışıyorum. "Hâlâ üniversitede misin?"

"Evet. Yirmi beş yaşındayım, bazen kendimi sınıfın büyükannesi gibi hissediyorum ama sabahları yogadan sonra, zindeyken okul yapmayı tercih ediyorum. Gece okulu azılı işkolikler içindir."

Gülümsüyorum. "Yani benim gibi mi?"

Korkuyor. "Gece okuluna mı gittin? Pardon..."

Omuz silkiyorum. "Alınmadım."

"Azimlisin, değil mi? Muhtemelen mezuniyetini dört yılda tamamlamışsındır."

"Aslında, tam zamanlı bir emlak işini büyütürken dört yılda bir lisans ve bir yüksek lisans bitirdim."

Şaşırmış görünüyor. "Hiç uyudun mu?"

"Abartılıyor ve çok iyi olmadığım şeylerden biri daha. Sorun değil. Yapacak daha önemli işlerim var."

Yüz ifadesinden ne olduğunu tahmin edemediği anlaşılıyor ama kibarca söylemiyor. "Peki, Maxon, akademik olarak beni utandıran işkolik emlakçı, eğlenmek için ne yaparsın?"

İlginç bir soru. "Büyük anlaşmalar yapmak dışında mı? Şey... İyi bir bilardo oyununu severim. Çok okurum." "Kurgu mu? İyi bir kaçış yolu. Tonlarca okurum. Ve kişisel gelişim kitaplarını severim. Bu kitabı okuyorum.

İç huzuru bulmak ve-" hakkında *Neşenin Kanatlarına Binmek*

"Kastettiğim bu değildi." Gölüyorum. "En sevdiğim kitaplardan biri, öldürücü satış teknikleriyle *ilgili Master the Close*. Ayrıca bakanları alıcıya dönüştürmekle ilgili pek çok ticari dergi okuyorum, bu tür şeyler. Ayrıca

peyzaj, evreleme, pazarlama alanlarındaki en son gelişmeleri takip etmem gerekiyor... Sürekli okuyorum. Rakiplerime karşı elde edebileceğim her avantajı değerlendiririm."

O tohumu ben ektim. Kafasında filizlenmesi için zaman vereceğim. Yarın, hasat edip edemeyeceğime bakacağım. "Sanırım senin için meditasyon yok," diye alay etti.

"Zihnini nasıl bu kadar uzun süre sabit tutabiliyorsun?" Gerçekten hayal bile edemiyorum. "Bu bir sanat. Her gün kendimi kontrol etmenin yeni yollarını öğreniyorum."

Bana saçmalık gibi geliyor. Temel içgüdülerim rakiplerimi ezmek ve güzel kadınları baştan çıkarmak. Bunu değiştirmek için bir neden göremiyorum.

"Harika," diye onu temin ederim.

Gülüyor. "Çok kötü bir yalancısın."

Küçük barın sahibi tökezleyerek mikrofona doğru ilerlerken birkaç kabloya takılıp düşüyor ve mikrofonu kapıyor. "Tekrar Keeley Sunshine, millet."

Seyirciler alkışlarken, yanımdaki hayat dolu güzel Crown ve Kola'sının sonuncusunu içiyor. "Gitmem gerek. Son setim bittiğinde hâlâ buradaysanız... Göreceğiz."

"Burada olacağım."

Keeley sahneye çıktığında masaya döndüğümde Britta'yı çantasını toplarken buluyorum. "Gidiyor musun?"

Başını sallıyor. "Burada oturup muhtemelen hiçbir zaman ciddi olamayacağın başka bir kadını tavlamanı izleyemem. Çalış-sert-oynasert şeyine inandığını biliyorum, ama ne zaman bir ilişkiye gerçekten bu kadar çaba harcayacaksın? Tiffanii ile rol yaparak yıllarını boşa harcadın. Bir kez olsun kalbine yatırım yap. Aşık ol. Seni sevebilecek birini önemse. Anlaşmayı bitirmek için daha az endişelen ve hayatını paylaşabileceğin birine kendini aç. Yoksa sonun acı olacak."

Babam gibi. Ve kardeşim gibi. Bu konuşmayı duymuştum. Britta bugünlerde bunu daha sık dile getiriyor, özellikle de ofisten uzaktayken ve bir ya da iki kadeh şarap içtiğinde. "Ölene kadar ayrılacağınızı sanmıyorum."

"Denedim. Tanrı biliyor ki denedim. Sonsuzluğu Griff'ten daha fazla isteyemezdim."

Anında pişmanlık duydum. O haklı ve eğer benim piç kardeşim onun kalbini bu kadar kırmasaydı, onu ölene kadar sevebilirdi. Onun adına sefil vücudundaki her kemiği kırmaya gönüllü oldum. O zamanlar, bu beni iyi hissettirirdi. Bana izin vermeyi reddetti. Onun deyimiyle, eğer adam onu kalacak kadar önemsemiyorsa, o zaman onun da burada kalmaya mecbur hissetmesini istemiyordu.

"Gitmesine izin vermekte haklıydın Britta."

"Aynen öyleydin. Ve birkaç ay içinde yeniden çıkmaya başladım. Ciddi bir ilişkiye hâlâ açığım. Sanırım Makaio ile olan bu şey bir yere varacak. O iyi bir adam." Omuz silkiyor. "İşler yolunda gitmezse, en azından denemediğim için yalnız olmadığımı bileceğim. Yarın görüşürüz."

Sonra da kapıdan çıkıp gecenin karanlığına karışarak gitti. Rob hesabı ödemek için birkaç banknot attı. "Bana borçlusun, dostum."

Dalgınca başımı salladım. "Onun nesi var?"

"Britta'yı bilirsin. Bizden daha genç olabilir ama o bir anaç tavuktur. Hayatını tek başına boşa harcadığını düşünüyor. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, beni de evlilik treninde görmek istiyor. Onun deyimiyle, Alania'yı ya severim ya da sevmem. Yani ya ilerlemeliyim ya da yoluma devam etmeliyim. Belki de haklıdır." Duraklıyor. "İkimiz hakkında da. İyi geceler."

Kaşlarımı çatıyorum, şaşkınım. "İyi geceler."

Bir martini daha isteyerek sözlerini kafamda evirip çeviriyorum ve Keeley'ye odaklanıyorum. Sözümün eriyim, Peggy Lee klasiği "I'm a Woman "dan Chris Isaak'ın "Wicked Game "ine ve The Weeknd'in "Can't Feel My Face "ine kadar her şeyi duyulara hitap eden şarkılardan oluşan iki set daha bekliyorum. Onun hem müzikal açıdan eklektik hem de çok bilgili olmasını seviyorum. Şarkılar ortak noktamız. Daha sonra evimde onu muhteşem manzaralar ve derin çalma listemle büyülemek için elimden geleni yapacağım. Belki bu onu etkiler. Parlak kişiliğimin bunu daha önce yaptığından emin değilim.

Son olarak mikrofonunu son kez sehpaye yerleştiriyor ve coşkulu kalabalığa şakacı bir reverans yapıyor. Alkışlar ayakta yapılan bir hayranlık egzersizine dönüşür. Heyecanlı görünüyor.

Bana doğru yöneldiğinde onu "Öldürdün," diye temin ediyorum.

"Bu gerçekten çok aceleci. Beni akortta tutacak arka plandaki vokal parçası olmadan bunu yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Ama bir kez endişelenmeyi bırakıp rahatladığımda her şey bir araya geldi."

"Sen doğuştan yeteneklisin."

"Bu işten para kazanmak isterdim ama kim ister ki? Bir sonraki Adele olmam zor, o yüzden... Okulu bitirmeye odaklanacağım. Ama son set başlamadan önce, buranın sahibi Gus bana tekrar çalmak isteyip istemediğimi sordu, bu yüzden Cumartesi gecesi bir konserim var." Omuz silkiyor. "Hiçbir şey olmasa bile eğlenceli olacak."

"Bu harika. Eminim iyi iş çıkaracaksın. Sende bir şeyler var." "Bunu iç çamaşırlarıma girmek için söylüyorsun," diye sırtarak meydan okudu. "Şey... evet. Ama gerçekten ciddiylim."

Gülümsemesi kahkahaya dönüşür. "Yeterince adil. Peki sırada ne var?"

"Seni besleyeyim, sonra şeytani inime geri götüreyim, sana iyi içki içireyim, sonra da baştan çıkarayım diye düşündüm."

"Görünüşe göre bu planı gerçekten düşünmüşsün. Biraz protein, sebze ve şekerden sonra baştan çıkarmaya çok daha müsait olacağım. Eğer kesin bir şey istiyorsan, ben krem brüle severim."

"Kendi çöküşünüzde bana yardımcı olmuyor musunuz?"

"Doğru mu?" Başını sallıyor. "Arkadan çantamı almam gerekiyor." "Bekliyor olacağım."

Dakikalar sonra, elinde kahverenginin bir tonu olduğunu düşündüğüm hımbıl bir çantayla beliriyor. Fermuarın tırnağı eksik, bu yüzden çanta açık duruyor, ancak sapın dibine renkli bir eşarp bağlayarak ve omuz askısının halkasından bazı küçük takılar sarkıtarak tüm bunları dengelemiş. Ona stil puanı vermeliyim.

"Japengo kulağa hoş geliyor mu? Crème brûlée'nin harika olduğunu duydum."

"Yani bu Boone's Farm'ın marketinden geçip Taco Bell'in arabaya servis bölümüne gitmek değil mi? Etkileyici."

"Son randevunu mu anlatıyorsun?"

"Temel olarak. Yani gerçekten bir beyefendisin. Ya da biriyle yatmaya daha kararlısın."

"Muhtemelen ikisi de." Gülümsüyorum. Keeley ile anlaşmanın onun söylediği kadar kolay olacağından emin değilim ama ısrarcı ve ikna edici olabilirim.

Yarın, kardeşimin dikkatini dağıtmasını istediğimi söylemek için yeterince yakın.

İKİNCİ BÖLÜM

Restorandan karnımız tok ayrılırken onu vale standına götürüyorum. Gece, Maui'deki pek çok gece gibi ılık ve hafif esintili. Cennet gibi. Gençken buraya taşınmayı sevmemiş olabilirim çünkü soluk benizli ve yeşil gözlü olduğum için devlet okulundaki akranlarım tarafından pek sevilmiyordum. Ama artık ergenlik dönemini geride bıraktığıma göre, yıl boyunca ılıman olan bu havayı sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Vale yeni aracımınla yanaştığında, genci yolumdan çekip Keeley'nin yolcu koltuğuna oturmasına yardım ediyorum. Waitomo Grisi Range Rover Evoque üstü açık arabamı okşuyor. Müşterilerime Maui'nin en güzel yerlerini göstermek için harika olan arabama dokunuşunu izlemek neredeyse cinsel bir duygu; üstelik arabam beni babamın Lincoln'ünü sürüyormuşum gibi hissettirmeyecek kadar sportif.

Valeye bahşış verdikten sonra yanına tırmanıp direksiyona geçiyorum. Arabayı çekerken gecenin neler getireceğini merak ediyorum. Parmaklarımın arasından kayıp gitmemesini sağlamak için bir dürtü hissediyorum, bu yüzden pahalı Japon yemekleri, sıcak araba ve şık takım elbisemin ötesinde onu etkilemenin bir yolunu bulmak için beynimi zorluyorum. O bir turist değil, bu yüzden adanın etrafındaki manzaralarla onu etkileyebileceğimden şüpheliyim. Yani... Konuşmaya güvenmek zorundayım. İlk tercihim değil. Ama rahat görünüyor, neredeyse mutlu. Muhtemel yakınlaşmayla gideceğim ve bakalım bu anlaşmayı yapacak mı?

"Bu yediğim en iyi krem brüle idi." Elini midesine götürüyor. "İyi şarap. İyi bir şirket. İyi akşamlar."

"Daha da iyi olabilir." Ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum. "Sanat koleksiyonumu görmek için evime gelmek isteyip istemediğini sorabilirim..."

"Hiç sanat eserin yok, değil mi?" Gülüyor. "Eğer yanılıyorsam, şok olurum."

Başımı sallıyorum.

"Eski eşyaların tozlanmasını izlemek için onlara para harcayamayacak kadar azimli ve sonuç odaklısınız." "Bingo."

"Ve asla durup bakmaz ve takdir etmezsiniz."

Kulağa hafifçe bir uyarı gibi geliyor ama öyle demek istediğinden emin değilim. Belki de Britta'nın konuşması hâlâ beynimde. "Beni yakaladın, günüştüğüm. Zaman harcamayı tercih edeceğim pek çok şey düşünebilirim. Ve birlikte vakit geçirmeyi tercih edeceğim insanlar."

Bir ışıktaki durduğumuzda, ağaçlar ayrılıyor. Ay onun teninde parlıyor. Yumuşak gülümsemesiyle kaymaktaşı gibi ve kusursuz görünüyor. Mavi gözleri gümüş gibi parlıyor. En son ne zaman bu kadar güzel bir kadın bulduğumu hatırlamıyorum.

"Benimle eve gel. Baskı yok. Saçmalık yok. Sadece sen, ben ve dayanabileceğimiz kadar zevk."

Konsola doğru uzanıyor ve elini kalçama atıyor. Tüm vücudum sarsılıyor ve kenara çekip emniyet kemerimi -elbisesiyle birlikte- koparmamak ve içine girebildiğim kadar girmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ben ne zaman mağara adamına dönüştüm?

"Evet." Onun tek kelimesi beni terletti. Bana karşı ne kadar mükemmel hissedeceğini hayal edebiliyorum.

Onu yatağımda çıplak tutuyorum.

Trafik şu an çok az. Belki bir iki ışıktaki geçersen, beş dakika içinde evime varırız. Boş ver onu. Ben üç dakikayı hedefliyorum.

"Senden hoşlanıyorum," diye açıklıyor. "Geceyi asla bir yabancıyla geçirmem. Ciddiyim. Ama sanırım her şeyin bir ilki vardır. Sen... benim için bunu yapıyorsun, yani evet."

"Sayılır mı?" Tamam, kendimi kibirli hissediyorum ama hadi. Bu ilginç, şaşırtıcı, komik kız benden hoşlanıyor. "Sen de benim için yapıyorsun sayılır."

Bana onu ilk gördüğümde fark ettiğim o çarpık gülümsemeyi veriyor. Tıpkı o zamanki gibi, göğsüm çılgın bir ritimle atıyor, sanki John Bonham kalbimin üzerinde Zeppelin'e özgü bir davul solosu çalıyormuş gibi. Klasik rock'a bayılırım. Beni dava et.

Evime doğru 30. Otoyol'a çıkarken sürüşümün hız cezası almaya degeceğinden oldukça eminim. Komplekse vardığımızda, Keeley bana döndü. "Ritz mi? Beni bir otele mi götürüyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Ben burada yaşıyorum. Burası aynı zamanda bir rezidans. Ev sahibi aidatlarımın bir parçası olarak otelin tüm olanaklarından yararlanıyorum."

Hâlâ kafası karışık görünüyor. "Her zaman ayaklarınızın altında turistler olmuyor mu?" "Benim binamda değil ve bazı tesisler sadece bina sahipleri için ayrılmış durumda. Her zaman ilk ve en iyi hizmeti alıyoruz. Yemekler gayet iyi. Temizlik personeli harika. Benim için çalışıyor."

Kapılı girişten geçerken onun kocaman gözlerine bakıyorum. Gözleri kamaşmış görünüyor ve iyi şeyler başlamadan önce ona erken bir heyecan verdiğim için kendimi iyi hissediyorum.

"Beğendin mi?"

"Söylediklerimi tamamen geri alıyorum. Burası çok güzel. Arazi..."

"Çok titizler. Ve insanlar su manzarası hakkında övgüler yağıdırıyor."

"Okyanusu seviyorum. Bu yüzden buraya geldim."

"Buraya sadece Maui'den Pasifik'i görmek için mi taşındınız?" Bana göre okyanus manzarası Hawaii'nin her yerinde hemen hemen aynı. Los Angeles'ın Honolulu'dan pek farkı yok açıkçası. Sadece birkaç palmye ağacı ve Hawaii sokak isimleri var.

"Tam olarak değil. Eski bir erkek arkadaşımın birlikte geldik çünkü adanın etrafındaki manzaraları görmek istiyorduk. Ama sadece tek gidişlik bir bileti karşılayabilirdik. Bütün kış bir tatil köyünde falan çalışıp biraz para biriktiririz, sonra da hazır olduğumuzda uçakla eve döneriz diye düşündük."

"Ama o kadar sevdiniz ki kalmaya karar verdiniz?"

"Hayır. Bir gün işten sonra küçük, boktan dairemize döndüğümde onun evden taşındığını, birikimlerimizi aldığını ve Denver'a uçtuğunu gördüm."

"Piç kurusu."

Omuz silkiyor. "Uzun sürmeyecekti. Ot içmeyi çalışmaktan daha çok seviyordu, bu da neden eve değil de Colorado'ya gittiğini açıklıyor. Ayrıca, seks gerçekten vasattı."

Keeley bu pislik yüzünden kalbi kırılmış gibi görünmüyor ama yanlış kişiye takılan birinin ne kadar çılgınca davranabileceğini biliyorum. Griff, Tiffanii konusunda tam bir aptaldı.

Apartmanımın önündeki park yerine yanaştığımda motoru durduruyorum. "Ne kadar zaman önceydi bu?"

"Neredeyse üç yıl oldu."

Bu cevapla beni çok şaşırttı. "Bunca zaman burada mı kaldın? Burayı seviyor olmalısın. Maui bir cennet, değil mi?" Arabadan inip koşarak yanına gidip kapısını açarken omzumun üzerinden bir

şeyler fırlatıyorum.

"Aynı anda hem başımı sokacak bir ev hem de adadan ayrılacak bir uçak biletini asla karşılayamazdım. Asırlardır süregelen 'Ben sana demiştim' deme geleneğine göre, annem gitmem için bana borç para vermiyor. Bu yüzden... işte buradayım." Ayağa kalkıyor. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Arabanın kapısını kapattım ve onu kendi birimime doğru götürürken kilitledim.

Aramızdaki ilişkiyi hafif tutmak istiyorum. Yarın kardeşimi aklını kaçırmaması için kışkırtmasını isteyeceksem, onun hayatına fazla karışmamalıyım. İyi vakit geçirmek için buradayız. Yine de tüm bu sorular kafamda dönüp duruyor. O ve pislik torbası ne zamandır birlikteydi? Keeley'nin yumuşak bir kalbi var gibi görünüyor, peki onun ihanetiyle ne kadar yıkılmıştı? Bu adamı unutmakta zorlandım mı? Şimdiden ikimiz arasındaki seksin harika olmaktan başka bir şey olmayacağını biliyorum, ama eski sevgilisini hâlâ özleyip özlemediğini merak ediyorum. Ben onun içindeyken kazara da olsa onu düşünecek mi?

Tamam, bu düşünce zincirini durdurmam gerek. Benim neyim var böyle? Asla soru sormam, tek gecelik bir ilişkinin kişisel şeylerini bilmek istemem. Birkaç içki içeriz, birkaç kahkaha atarız, birkaç orgazm oluruz, sonra biter. Ona güzel bir anı veririm ve yolumuza devam ederiz. Adından başka bir şey hatırlamıyorum, o da varsa.

Şimdiden Keeley'nin farklı olacağından eminim.

Anlaşmayı bitirmek için daha az endişelen ve hayatını paylaşabileceğin birine kendini aç. Kahretsin, Britta'nın kafamdan çıkması gerekiyor.

Keeley minnettar bir baş hareketiyle beni merdivenlerden yukarı kadar takip ediyor ve ben koridorun sonundaki kapının kilidini açarken sessizce duruyor. Oldukça standart bir düzen: kısa bir koridor, sağda dolap, solda oturma odasına bakan bar tezgahlı mutfak. Parkeler, granit. Nötr. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

Keeley ona zar zor bakıyor. Doğruca havuzların bir kısmına ve okyanusun güzel bir dilimine bakan balkonuma yöneliyor. Kompleksin bu tarafı daha sessiz olma eğiliminde. Tüm bunlar bir gün yeniden satışa kesinlikle yardımcı olacak.

"Vay canına, bu inanılmaz." Verandadaki bir sandalyeye çökmüş, büyülenmiş gibi bakıyor ve sessiz arazinin üzerinde süzülen ay ışığına ve uzakta donuk bir gümbürtüyle çarpan dalgalara bakıyor. "Tüm zamanını burada geçiriyor olmalısın."

"Hayır." Lanai'nin kapısını en son ne zaman açtığımı bile hatırlamıyorum. Elbette, penceremden manzaraya bakıyorum ama orada öylece oturmak? "O kadar çok evde değilim."

"Ciddi misin? Evde olmak için sebepler bulurdum. Burada *yaşardım*. Meditasyon için bir yer açabilirim. Bu manzara eşliğinde ders çalışmak harika olurdu. Dalgaların sesi konsantre olmama yardımcı olur. Burada yemek yedim..." Bana döndü. "Ve sen hiç kullanmadın mı?"

Sözleri bir suçlama gibi geliyor ve benim de ilk tepkim kendimi savunmak oluyor. "Gerçekten zamanım yok. İçki?"

"Elbette. Bir kadeh şarap alacağım." Ben mutfaka geri dönerken bana döndü. "Ama evdeyken buraya sadece tadını çıkarmak için gelmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Biraz sinirleniyorum, çünkü onun haklı olduğunu biliyorum. Bir servet ödediğim doğal güzelliğe neden bakmıyorum? "Ben bakmıyorum. İçerisi de güzel. Tüm konforum burada. Dürüst olmak gerekirse, burayı pek düşünmüyorum."

Dışarı çıkıp Keeley'nin karşısındaki sandalyeye oturmadan önce ona bir kadeh kırmızı şarap ve kendime de bir brendi dolduruyorum. Sarabını yudumlarken onu izliyorum. Her hareketinde daha

önce görmediğim ya da fark etmediğim sessiz bir kadın cinselliği var. Bardağı bilinçsiz bir zarafetle tutan parmakları, içkisini yudumlarken dudaklarını büzüştürmesi büyüleyici. Göğsü yükselip alçalıyor ve

Pembe bukleler bir omzunun üzerinden yuvarlanıyor, sonra göğüslerinin arasına dalıyor. Tam vücuduna göre ve belli ki doğallar. Gerçek olması hoşuma gidiyor. Sahte göğüsleri avuçlamak kayaları okşamak gibi olabilir.

Bardağını yere bırakıyor. "Burası açıkça otel dekorasyon ekibinin hayal gücü olmayanlara hitap etme girişimiyken neden zamanınızı içeride geçirdiniz? Bu sen değilsin."

Arkama yaslanıp yudumluyorum. Kahverengiler, bronzlar ve kremlerin sıkıcı olduğunu hiç düşünmemiştim ama Keeley için öyle olabilirdi. "Kanepede mavi kırlentlerim var."

"Onlar su rengi," diye düzeltiyor. "Ve oturma odasının hiçbir yerinde tek bir kişisel biblo ya da fotoğraf görmedim."

"Neredeyse hiç bakmadın."

"Seksiyonel koltuk, sehpa ve büyük televizyondan sonra görecektir pek bir şey yoktu. Kusura bakmayın. Eleştirmiyorum. Sadece şaşırdım. Araban çok...sen. Burası değil."

"Beni tanıdığını mı sanıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Senin belli bir havan var. Bu Tommy Bahama evinden çok daha cesur ve erkeksi. Neden kendininkini yapmadın? Yoksa sende şu erkeklerin süsleme beceriksizliği geni mi var?"

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Hiç süslemeye çalışmadım.

"Muhtemelen." "İlk evinizi tarif edin."

Kafamda canlandırıyorum. Erken dönem maço yurt odası. İki canavar kamyon lastiği ve bir cam levha ilk sehpa mı oluşturdu. Seksi arabalara binen seksi kızların posterleri... Kaşlarımı çatıyorum. Düşündüm de, bunların hepsi Griff'in işiydi. Ama itiraz etmedim.

"Tamam, sen kazandın," diye kendimi küçümseyen bir gülümsemeyle kabul ediyorum. "Dekorasyon yapamam." Gülüyor. "Beni sahile götürür müsün?"

Tereddüt etmeye başladım. Onu öpmedim bile. Sohbet güzeldi. Tamam, aslında keyifliydi. İlginç bir bakış açısı var. Kendime eleştirel bir gözle bakmamı sağlaması garip... ama korkunç değil. Britta'ya göre buna ihtiyacım var. İçkilerimizi bitirip yatak tangosu için soyunmayı umuyordum. Ama bana kocaman mavi gözlerle bakıyor ve alt dudağını hafifçe büzüyor. Başka biri olsa çocukça ya da huysuz görünürdü ama yalvarırken çok seksy görünüyor.

Aslında bu fikirden nefret etmiyorum. Ama buna geri döneceğiz...

"Elbette." Saat ona yaklaşıyor, yani çocuğu olan turistlerin çoğu onları odalarına tıkmış olmalı. Balayı çiftleri akşam yemeğini yiyip içkilerini içmiş ve muhtemelen gece boyunca sevişmişlerdir. Tüm büyükanne ve büyükbabalar saat dokuzda yataklarındaydı. Kıyı şeridinde yalnız olmalıyız.

Yüzündeki kocaman gülümseme, ona Ritz'in yarı özel plajını gezdirmek için harcayacağım yirmi dakikaya değer. Şarabını geri atıyor ve göz kırparak ayağa fırlıyor. "Teşekkürler. Dikkatli olmazsan seni Beyaz Atlı Prens sanacağım."

"Beni tanıdıktan sonra daha iyi anlayacaksın. Hadi gidelim."

Birimime doğru yürürken, makosen ayakkabılarımı sandaletlerle değiştiriyorum ve cebime bir prezervatif koyuyorum çünkü... umut sonsuza dek sürer. Şarap şişesini aldım, anahtarlarımı bir kenara koydum ve elini tuttum. Honokahua Körfezi'nin üzerinde asılı duran büyük, parlak aya doğru ilerliyoruz. Yanımda sessiz, elimi sıkıca tutuyor ama geri kalanı önümüzde uzanan sonsuz okyanusa sabitlenmiş durumda. Dalgınca, merdivenlerin dibinde topuklu ayakkabılarını tekmeliyor. Düşündüğümde daha minyon olduğunu fark ediyorum. 1.80'in birkaç santim üzerinde. Suya doğru

dalarken ve ayak parmaklarını kumda oynatırkenki çocuksu neşesi beni gülümsetiyor.

Tembel, ileri geri esen rüzgâr, sahili kaplayan ağaçları sanki şehvetli bir dans yapıyormuş gibi gösteriyor.

hışırdayan yaprakların ritmiyle hula yapıyor. Mürekkep gökyüzü sonsuz yıldızlarla ışıltılı parlıyor. Beyaz dalgalar elmas gibi parlıyor. Hepsinden iyisi, yalnızız.

Bu mükemmel.

"Vay canına," diye nefes alıyor, kumsal boyunca dalgalanan suyun birkaç santim uzağında dururken. "Ne zaman böyle güzel bir şey görsem huşu içinde kalıyorum. Okyanusun enginliği beni alçaltıyor. Ben bir insan zerresiyim ama şu suyun zarif gücüne bir bakın. Hayata ev sahipliği yapıyor. Gezegeni dengeliyor. Bu..." Bana dönüyor, yüzünü buruşturuyor. "Gevezelik ediyorum."

Sayılır, ama konu bu değil. "Düşüncelerinizi duymak ilginç. Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Hmm." Şarabı aldı ve şişeden uzun bir yudum aldı.

Kafasında benimle paylaştığından çok daha fazlası var ama sabırlı olabilirim. Onu ikna edebilirim. Neden bilmek istediğimden emin değilim ama istiyorum. "Felsefe yapıyordun. Seni durdurmama izin verme."

Flörtöz bakışları anı aydınlatıyor. "Düşünüyordum da. Böyle bir manzara bana Victor Hugo'nun "Okyanusun Şarkısı"nı hatırlatıyor. Her kelimesini hatırlamıyorum ama bir kısmı şöyleydi:

Sınırsız suların ihtişamla uzandığını ve güçle

kabardığını gördük.

Ey uçsuz bucaksız okyanus! Şarkını merakla

dinledik, Dalgalar zamanı işaretlerken.

'Ortaya çık, ey Gerçek!' dedin gök gürültüsü gibi bir

sesle, 'Ve parla yüce!'

Sözlerini düşündüm, sonra tekrar koya baktım, onun gözünden görmeye çalıştım. Haklıydı. Burası görkemli. Tam bir doğa harikası. Daha sık bakmam gerekecek.

"Burası seni nihayet öpebilmem için mükemmel bir yer," diye mırıldanarak onu kendime yaklaşıtıyorum.

Keeley elini göğsüme dayıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Geceyi seninle geçirmek için senin hakkında her şeyi bilmek zorunda değilim. Ama seni anlamak istiyorum. Buna *ihtiyacım var*. Bana yardım eder misin?"

Çoğu durumda, zihinsel olarak gözlerimi devirirdim. Bu bir parça kış için çok fazla çaba. Ama yüzünü inceliyorum. Neden böyle hissettiğini anlamıyorum ama yine de hissettiğini açıkça görüyorum. Britta'nın önceki sözleri kafamda çınlıyor ve bu çok yönlü kadını biraz tanımakla ne kaybedeceğimi merak ediyorum. Ayrıca, yarınki Griff sorununda bana yardım etmesi için onu ikna edeceksem, karşılığında onu tanımak bana yakışır.

"Bunu nasıl yapabilirim?" Yüzünü okşuyorum, ne kadar yumuşak hissettirdiğine bir kez daha şaşıyorum.

"Bana kendin hakkında bir şey söyle, çoğu insanın bilmediği bir şey." Omuz silkiyor. "En değerli varlığın nedir?"

"Mesleki itibarım."

"Bu bir sahiplenme değil." Kaşlarının arasındaki küçük çatıklık beni rahatsız ediyor. "Her şeyin üstünde tuttuğun ve sakladığın şey."

Kimse bana bunu sormamıştı. Bu kızda beklenmedik bir derinlik var. Sadece 90'ların müzik kliplerinden fırlamış bir mültecinin giyebileceğine yemin edebileceğim çita desenli bir elbise giyiyor

olabilir ama Keeley sürprizlerle dolu. İlki beni ne kadar çok düşündürdüğü.

"Büyükbabamın saati. Harika bir adamdı, İkinci Dünya Savaşı'nda görev yaptı. Normandiya Çıkarması'nın bir parçasıydı." Bir sonraki günü göremeyeceğini bile bile o gün sahile hücum etmek nasıl bir cesaret gerektiriyordu? Hayal bile edemiyorum. "Bu konuda nadiren konuşurdu. Ama Miles Ambrose cesurdu ve

onur ve..." Tıkaniyorum, ki bu çılgınca. Neredeyse on yıl önce öldü. Ama o yaşlı adamı özliyorum. "Askere gitmeden hemen önce büyükbabası ona bir Cartier saat hediye etmişti. Siyah deri kordon, beyaz yüz, romen rakamları. Çok klasik. Büyürken, göbek adımın onun ilk adı olmasına rağmen, büyükbabamın hep küçük kardeşimi tercih ettiğini düşünürdüm. Bu yüzden saati Griff'e bırakacağını düşünmüştüm. Ama hayır. Piç herif saati bana bıraktı, yanında da onurlu bir adam olduğum için beni seçtiğini söyleyen bir notla birlikte. Sadece bunu henüz bilmiyordum."

Boştaki eliyle yüzümü kavırıyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor. Kendimi toparlamakta zorlanıyorum. Şu anda ona bakamıyorum bile. Neler oluyor böyle? Sanki Keeley tüm zayıf noktalarımı bulmuş ve onları teker teker dürtmeye kararlı.

"Şimdi biliyor musun?" diye soruyor
usulca. Düşündüm, zorlandım. "Emin
değilim."

Kaşlarını çatması beni yine üzüyor. Şaraptan bir yudum daha alıyor. "Saati takıyor musun?"

"Asla. Onu bir kasada saklıyorum."

"Takman için sana vermedi mi?"

Bu çok açık ama bir şekilde kafa karıştırıcı bir soru. Büyükbabamda muhtemelen vardı ama ben hep çok değerli ve kırılabılır olduğumu düşünmüştüm. Bu yüzden onu kilitledim. "Hayır. Güvende tutmam için bana verdi, ben de öyle yapıyorum. Bana milyonlarca soru sordun. Bana kendinden biraz daha bahset. Sanırım Keeley Sunshine gerçek adın değil."

"Hayır. Ben Keeley Kent. Anlatacak pek bir şey yok. Ben açık bir kitabım. Phoenix'te büyüdüm. Liseden mezun olduktan kısa bir süre sonra kendime uygun bir yer aramak için taşındım. San Diego'da başladım. Doğru gelmedi -ya da belki garsonluk yaptığım restoranın sahibinden nefret ediyordum- bu yüzden sahile doğru yol aldım. Frisco bana göre değildi çünkü seksi olduğunu düşündüğüm tüm erkekler benim takımımında oynamıyordu. Seattle çok yağmurluydu. Maui'yi öneren eski sevgilimi de orada buldum. Ve işte buradayım."

Bir parçam bu kızın hiç kalıcı olup olmadığını merak ediyor ama sanırım umursamamalıyım. Biz iki gemiyiz ve muhtemelen bu geceden sonra beni geçip gidecek. Sorun değil. Yola çıkmadan önce onun limanına bir ya da iki kez yanaşmaktan mutluluk duyacağım.

"Ne olmak istiyorsun, Keeley?"

Bu tuhaf bir soruymuş gibi kaşlarını çatıyor, sonra biraz daha şarap içiyor. "Kim ne olmak ister ki? Mutlu olmak."

Acaba sorumu kasıtlı olarak mı yanlış anladı diye düşündüm, sonra tam olarak istediği şeyin bu olduğunu fark ettim. Onu çok az tanıyorum ama şimdi anlıyorum ki, mutlu olduğu sürece nasıl mutlu olduğunun onun için bir önemi yok.

Otuz üç yıldır bu kavram aklımın ucundan bile geçmedi. Tabiri caizse besin zincirinin en tepesinde olmak istediğimi hep biliyordum. Bunun beni mutlu edip etmeyeceğini sorgulamak için hiç durmadım.

Gözlerimi kırıştırdım, şaşırdım.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sorar.

"Hayır. Bu aslında... ilginç bir cevap."

Ve yine de mutlu olmaktansa başarılı olmayı tercih ettiğimi fark ediyorum. Tereddüt bile etmiyorum. Ne de olsa mutlu olmak nedir ki? Mutluluğun beni rakiplerimi alt etmek kadar tatmin edeceğinden emin değilim.

Keeley başını eğiyor ve yastık gibi dudakları şişenin boynuna tekrar sarılmadan önce usulca ayrılıyor. "İlginç' kelimesinin iyi olduğundan emin değilim."

"Biz sadece farklıyız. Sorun değil." Ağzına bakmaktan kendimi alamıyorum. "Sanırım. Bana aileden bahset."

Hayal kırıklığına uğradım. Bu kızı çok fena öpmek istiyorum. Onu yatağa götürmenin harika olacağından hiç şüphem yok, ama dudaklarımı onunkilerin üzerine koymak için bir dürtü hissediyorum - onu susturmak için değil, aramızdaki kimyayı hissettiğinden emin olmak için. Bu arzu o kadar güçlü ki neredeyse beni boğacak. Ama rahat olması için beni tanıması gerekiyor. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğundan emin değilim ama bir şekilde önemli.

"Ben on beş yaşındayken Los Angeles'tan buraya taşındık. Ailem birkaç yıl önce Kaliforniya'ya geri döndü. Küçük kız kardeşimi de yanlarında götürdüler. Harlow gelecek ay yirmi altı yaşına girecek. Onu seversin."

"Ne güzel bir isim. Siz ikiniz yakın mısınız?" Bir yudum daha alıyor.

Omuz silkiyorum. Muhtemelen olmamız gerektiği kadar yakın değiliz. "Ara sıra konuşuyoruz. Yüksek lisansını bitirmekle ve düğününü planlamakla meşgul, yani onun da yapacak çok işi var."

"Nişanlısıyla tanıştın mı?"

"Hayır. Mayıs ayında adada evleneceklermiş, sanırım o zaman evleneceğim." Bu da demek oluyor ki Griff'i görmem gerekecek. "Peki ya sen?"

"Ben tek çocuğum ve annemle üvey babam emekli olduktan sonra çılgın birer dünya gezginine dönüştüler. Sanırım şu anda bir Güney Pasifik gezisindeler." Bakışlarını bana sabitliyor. "Senin de bir erkek kardeşin olduğunu söylememiş miydin?"

Bu işe şimdi girmek istemiyorum. Griff yakında aramızda olacak. Bu gece Keeley'i tamamen kendime istiyorum. "Evet. Yolun iki mil aşağısında yaşayan bir pislik. Konuşmuyoruz."

"Neden?" Bu kelimeye yüklediği duygu, kulağa gelmiş geçmiş en büyük trajedi gibi geliyor.

Ona ne kadarını söylemeliyim? Bunu deşmemeyi tercih ederim. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Yine de ona bir şey verene kadar bana soru sormayı bırakmayacağını biliyorum. "Mesleki bir anlaşmazlığa kadar birlikte iş yapıyorduk. Sonra, sırf eğlence olsun diye, iki yıllık ilişkimizi bitirdikten üç gün sonra eski kız arkadaşım ile yatmaya karar verdi."

"Ah." Yüzünü buruşturdu. "Nedenini söyledi mi?"

"Neden olduğu umurumda değil." Hayatımın o dönemini her düşündüğümde, öfkelenip sinirleniyorum. "Bak, Keeley. Senden hoşlanıyorum. Ve seni istiyorum. Konuşmakta, ilişkilerde ya da insanların beni tanımasını sağlamakta iyi değilim. Yatakta iyiyim. Bu gece için yeterli olur mu?"

Kendimi nefesimi tutarken buluyorum. Eğer hayır derse ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Bir avuç sondaj sorusundan sonra, zaten garip bir şekilde ham hissediyorum. Göğüs kemiğim boyunca ağrıyan bir noktayı ovuyorum.

"Evet. Özür dilerim. Meraklı olmaya çok meyilliyimdir. İlginç birisin... ve yabancılarla yatmayı pek sevmem. Ama sanırım kim olduğunu biliyorum, Maxon... Kahretsin. Soyadın ne?" Utanç verici bir kahkaha attı. "Kulağa harika geliyor."

Şakası havayı tamamen yumuşattı. Buna ihtiyacım var. "Reed."

"Peki Maxon Reed, bütün gece orada dikilecek misin yoksa ay ışığında beni öpecek misin?"

Yeşil ışığı aldığım anda, şakaya olan toleransım pencereden uçup gidiyor. Seçtiği avına yeni karar vermiş bir avcıya dönüşüyorum ve açlığımı tamamen doyumak için sabırsızlanıyorum.

Kelimelerle uğraşmıyorum. Onun yerine sıseyi elinden alıp aramızdaki kuma bırakıyorum.

Sonra bakışlarımı onunkilerle birleştiriyorum ve başını onu en etkili şekilde yiyebileceğim şekilde eğiyorum. Gözleri bir şeyle parlıyor. Heyecan, evet. Endişe. Bu beni şaşırtıyor ama gördüklerimi inkar edemem. Ve umut... Belki de beklenmedik şeyler hissedenden tek kişi o değildir.

Sonra o arı sokmuş dudaklarını tekrar ayırıyor ve tüm düşüncelerim dağılıyor. Başımı eğiyorum ve bir iniltiyle onu öpüyorum.

Lanet olsun, eğer dudakları hayal ettiğim kadar yumuşak değilse. Bana doğru açılıyor, bana doğru bastırıyor, kollarını boynuma doluyor, sanki benim onun bana dokunmasını istediğim kadar o da bana dokunmak istiyor. İçim cız ediyor, hislerim çalkalanıyor. Onu öpmeye devam ettikçe başım dönüyor ama dudaklarını kendi dudaklarımla ayırıp içine dalıyorum.

Kayboldum.

Çok tatlı. Sevdığım Snickers gibi değil. Tadı daha rafine ve ondan aldığım zevk, bitter çikolatayla eşleştirilmiş iyi bir kırmızı şarabın tadını çıkarmak gibi. Sonra o da dilini şehvetli bir şekilde sallayarak ve onu da etkilediğimi anlamamı sağlayan nefesini keserek beni öpüyor.

Boğuluyorum.

Ellerim aniden saçlarında, ağzının her yerine tam erişim sağlayana kadar çekiştiriyorum. Sanki ona aynı anda sahip olmaya çalışıyormuşum gibi daha da derine giriyorum. Onunki gibi bir kuraklık yaşamadım ama onun içinde olmadan, onu tamamen ele geçirmeden bir beş dakika daha düşünemiyorum. Kimyasal bir şey. Elektriksel. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Aniden öpücüğümünden kopuyor, başını tamamen geriye yatırmadan önce bir kedi yavrusu gibi dudaklarımı ısıyor. Dudakları artık benimkilerde değil.

Ben ölüyorum.

Onu öpmemek kabul edilemez. Sonra... Narin boğazının kemerini görüyorum. En savunmasız yerlerinden birini bana gösterdi. Fildişi teni ay ışığında parlıyor. Solgun parıltıda bile teninin kızardığını görüyorum. Nefes alış verişlerini duyuyorum. Göğüs uçlarının sert boncuklarını göğsümde hissediyorum. Onu bir anda nasıl özümseyebilirim, her yönünü tek bir anda nasıl deneyimleyebilirim? Yapamam ama denemek için sabırsızlanıyorum.

"Maxon?" Sesi titrek, kararsız.

Onu rahatlatmak için acele ediyorum. "Neden bu kadar güzelsin?" "Eğer öyle olduğumu düşünüyorsan, memnunum.

Şimdi bana dokunacak mısın?"

Sesi nefes nefese ve endişeli geliyor. Bir an için hayır diyebileceğimi mi düşünüyor? *Sanki.*

"Evet, günüşiğim. Bana izin verdiğin kadar." Başımı eğiyorum, yumruklarımı onun pembe saçlarında gezdirirken

Dudakları boğazına kadar. Her yeri o kadar yumuşak ki tekrar inlemek zorunda kalıyorum.

Sonra dudakları bir kez daha çağırıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, tekrar altıma alıyorum. Dudaklarını yakalıyorum, kendi dudaklarımla altında şekillendiriyorum. Bu gece dudakları benimkilerden başka bir yerde olmamalıydı - tabii ki sikimin etrafında değilse. Ama bunu ona söylemek için başımı kaldıramıyorum çünkü onu çok derinlemesine öpüyorum. Ellerim vücudundan aşağıya doğru kayıyor, kıvrımlarını hafızama kazıyor. Parmaklarım aceleyle belini ısıyor. Bu yeterli değil. Ondan daha fazlasını istiyorum. Hava almak için yukarı çıksak bile umurumda değil. Umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

Öyle olmalı çünkü içimde eriyor, dudakları alaycı bir hoşgeldinle açılıyor. Beni istiyor... ama bunun için çalışmamı istiyor. Ne var biliyor musun? Bu konuda iyiyim. Hak ettiğim bir şeyden her zaman daha fazla zevk alırım.

Bu yüzden onun her zevk çılgınlığına layık olacağım.

Keeley'den başka hiçbir şeye odaklanmıyorum. Ay, dalgalar ve kum yok oluyor. Şu anda sadece o ve ben bu alanı, bu anı paylaşıyoruz. Onun aromasının afrodizyak etkisinin beni tekrar sarhoş etmesine izin veriyorum. Mesela

önce doğrudan kafama gidiyor ve onun üzerinde özel bir sarhoşluk hissediyorum. Dudaklarının tadına bakıyorum, dilini alıyorum. Sağ elim kıçını avuçlamak için aşağı kayıyor. Her yerine dokunmalıyım. Tepki veriyor, nefes alış verişini ağırlaştırıyor. Omuzlarımı kavırıyor ve beni kendine doğru sıkıca tutuyor. Sol bacağı baldırımın etrafında kıvrılıyor, kalçası benimkinden yukarı kayıyor.

Kendimi tutamıyorum.

Tüm gücümle ağzına daldım. On beş bin fitteki bir paraşütçü gibi, karnım serbest düşüşe geçiyor. Yerçekiminin bu çekim üzerinde hiçbir etkisi yok. Aramızda olan şey başlı başına bir doğa olayı.

"Seni şimdi istiyorum." Ona bakıyorum. Tanrım, duramıyorum. Gözlerini tarıyorum. Gözleri büyümüş, yarı sersemlemiş ve çok yumuşak. "Keeley?"

"Aramızda neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Şu anda onu hissetmek, içine girmek, ona damgamı vurmak dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Ben de seni şimdi istiyorum," diye itiraf ediyor nefes nefese bir fısıltıyla, sonra beni bir, iki kez öpüyor, boynumdan tutup üçüncüsü için beni aşağı çekiyor.

Direnmemin imkanı yok.

Ağzılarımızı tekrar birleştiriyorum ve iki elimle kıçını avuçluyorum. Tanrım, avuçlarımı dolduruyor, sert, pelüş ve çarpıcı. Ama ben onun geri kalanını istiyorum. Daha fazla bekleyemem.

Onu vücuduma doğru kaldırıyorum ve o da otomatik olarak bacaklarını etrafıma sarıyor, sonra bir kez daha talepkar bir öpücükle beni yutuyor. İşte bu. Plajın batı tarafındaki kayalıklara doğru ilerlerken zihinsel olarak zaten onun içindeyim, bu da girişin diğer tarafındaki Oneloa Körfezi'ni kucaklayan konut gelişiminden mülk mahremiyetini sağlıyor.

Düşündüğümde daha uzun bir yürüyüş. Yorgun değilim, sadece sabırsızım. Keeley de öyle. Akıl sağlığını korumak için yeterince hızlı yaklaşamıyormuş gibi bedenime tırmanıyor.

Sonunda kumsalın kayalık kenarına ulaştık. Onu su ile yumuşatılmış devasa taşlardan birinin üzerine oturttum. Şu anda gelgit olmadığı için kuru ama sabah erken saatlerde burası sular altında kalacak.

Onu sabitlemem birkaç saniye sürerken, Keeley gömleğimin içine dalıyor ve göğsümü ortaya çıkarana kadar bir düğmeyi diğerinin ardından açıyor.

Sonuncusu serbest kaldığında, gömleğimi omuzlarımdan itiyor, çılgınca bir öpücük için beni yakalıyor, sonra arkasına yaslanıp ağzı açık bir şekilde bakıyor. "Aman Tanrım. O kadar mükemmelsin ki iğrençsin."

Başımı sallıyorum. Kusursuz olduğum söylenemez ama tartışmayacağım. Omuzlarım dik. Göğsümü şişiriyorum, sadece birazcık. Onu etkilemeye devam etmek istiyorum, anlıyor musun? Sonra elimi kalçasından yukarı kaydırıyorum. İpeksi pürüzsüzlükte bir ten. Sıkı. Baştan çıkarıcı. Önümüzdeki otuz saniye içinde onun içinde olabilir miyim?

Diğer elim de ilkinin takip ederek kalçasına doğru ilerliyor. Vay anasını. "İç çamaşırı giymiyor musun?"

Dudaklarını boynumdan çekip kulağıma üflüyor. "Ne dedin? Hayır. Elbise külot çizgilerini gösteriyordu.

Komando olmak bir sorun mu?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

Bu süreci daha hızlı ve kolay hale getirdiği için onu alkışlamak istiyorum. Bu asla boşa

harcamayacağım bir verimlilik. Ama elbisesini yukarı itip bacaklarını birer birer açarken konuşma yeteneğimi kaybediyorum, bu yüzden beni sözel becerilerim için istememesi iyi bir şey.

Ona ne istediğimi sözsüz olarak söylüyorum, bacaklarını açıp aralarına giriyorum. Doğal saç rengini görmek için elbisesini yukarı doğru çekiştiriyorum. Belli ki pembe değil.

Ama amını ortaya çıkardığımda, tamamen çıplaktı. "Oh, günışığı..." Bacaklarını biraz daha açıyor. "Beni bu şekilde mi seviyorsun?"

Ona sahip olabileceğim her şekilde ondan zevk alacağımı hissediyorum. Ama endişelerini gidermek istiyorum. "Oh, evet. Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Keeley bana tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şey gösteriyor. Duygular gözlerinde çiçek açıyor, sonra sallanan dudaklarına doğru yol alıyor. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Sonra çita desenli kuşağına uzanıyor ve kalçasına doğru arsız bir eğimle bağladığı fiyongu çekip çıkarıyor. Bir çekişle elbise açılıyor ve askılı, dantelli ve göğüslerini içine almak için zorlanan siyah bir sutyen dışında tamamen çıplak kalıyor. Üst kısımdaki kabarıklıklar küçük giysinin üzerine dökülüyor ve kalbimin teklemesine neden oluyor.

"Çıkarmak mı?" Talepkâr bir hıyar gibi görünmemeye çalışıyorum ama gerçekten sormuyorum.

Neyse ki anlamış görünüyor ve arkasına uzanıyor. Bir saniye sonra, yakındaki kayanın üzerine serbestçe düşüyor. Sonra ay ışığında yıkanan ellerine yaslanıyor ve iri mavi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

Buna asla hayır demem.

Berbat elbisesinin altında tam bir hazine var. Bakmadan duramıyorum.

"Çok güzelsin. Şu anda kendimi dünyanın en şanslı piçi gibi hissediyorum."

Muhtemelen kulağa klişe geliyor, azgın bir adamın tavlamayı umduğu kıza söylediği bir şey gibi. Ama ben ciddiylim. Muhteşem kadınları yatağa attım, o yüzden bilirim. Keeley'nin geleneksel güzellik tanımına uyacağını sanmıyorum ama onda bir şeyler var. Sanki sadece gözlerine bakarak ruhunu görebiliyorum. Kulağa aptalca geldiğine eminim. Benim için yeni bir şey olduğu kesin. Keeley daha önce onun açık bir kitap olduğunu söylemişti. Ona inanıyorum. Bana her şekilde açık görünüyor -gözlerini bakışlarıma dikmiş, dudaklarını ayırmış, duruşunu bozmamış, bacaklarını açmış. Karşısında duran adama tereddüt ya da çekince duymadan her şeyini veren bir kadın.

Onu izlerken keskin bir nefes çekiyorum, ilkel ve sahiplenici hissediyorum. Kanım kaynıyor. Ona baktıkça göğsümün içinde lokum gibi yumuşayan bir şey var. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu hissi hoş karşılamıyorum.

Ama bunun üzerinde herhangi bir kontrolüm yok.

Geriye dönüp baktığımda, beni yok edebilecek güce sahip olduğuna dair ilk ipucum bu olmalıydı. "Sevindim," diye fısıldıyor. "Bana dokunmayacak mısın?"

Kesinlikle. Hangi cehennemden başlayacağım? Her bir parçası dikkatimi çekiyor. Her yeri yumuşacık görünüyor, sanki saçlarından ayak parmaklarına kadar parmak uçlarım için bir zevk olacakmış gibi. Sivri meme uçlarını görünce ağzım sulanıyor. Şeftali pambesi ve mükemmel simetrik, tıpkı geri kalanı gibi büyüleyici. Fildişi teni, bana sağlıklı olduğunu ama spor salonunun kölesi olmadığını söyleyen bir gövdeye doğru akıyor. Gece, amının sırlarını gizliyor. Çıplak olduğunu biliyorum ama gölgelerle örtülüyken göremediğim detayları istiyorum. Daha da fazlası, kokusunu alıyorum.

Ve nutkum tutuldu. İyi ki Keeley laf değil icraat istiyor.

Sarsıntılı bir şekilde başımı sallıyorum, sonra kemer tokamı koparıp atıyorum. Daha sonra düğmeyi açıyorum. Sonra fermuarım düşüyor. Cebimden prezervatifi çıkarıyorum. Ona dokunamadığım bu bitmek bilmeyen anlar tam bir işkence, ama sonunda kıyafetlerimi bir kenara itmeyi ve lateksi sikimden aşağı kaydırmayı başarıyorum. Kalbimin hızlı atışıyla aynı anda

zonkluyor. *Gong, gong, gong*. Hissettiklerim coşkulu bir kafa gibi. Babama isyan eden serseri bir çocuk olduğumdan beri uyuşturucuya dokunmamıştım ama bu daha etkili. şu anda, bana elini sürmeden beni taşaklarımdan yakaladı.

Ona duyduğum bu arzu orgazmdan sonra geçecek, değil mi?

"Maxon?"

Ona sertçe başımı sallayıp bir adım daha yaklaşıyorum. "Seninle birlikte."

"Hayır, sen benim yanımdasın." Bir elini kalçamda gezdiriyor ve kıcımlı okşayarak beni daha yakına çekiyor. "Henüz benimle değilsin."

Tanrım.

"İyi noktaya değindin." Yutkunuyorum, onu uyarabilmek için kendimi bir an daha tutuyorum.

"Bu iş hızlı ilerleyebilir."

"Tanrıya şükür."

İki kelimeyle kaderini mühürledi. Çırılçıplak soyunup ona dokunmam için yalvarması geceyi onun içinde geçireceğimi zaten garantilemişti ama aramızda kopan fırtınayı serbest bırakmaya onun da benim kadar hazır olduğunu bilmek baş döndürücü.

Bir elimle saçlarını avuçluyorum ve çekiştirerek dudaklarını benimkilerin altına hizalıyorum. Diğer elimle de kalçasını kavrayıp kalçamın üzerine kaldırıyorum. Ereksiyonumun başı onun kaygan, yumuşak açıklığına yaslanırken dudaklarımız birbirine sürtünüyor. Keeley'e bakıyorum. Nefesi kesilmiş, büyülenmiş gibi bekliyor. Tanrım, ona dünyayı, yıldızları, ne isterse vermek istiyorum... Phoenix'e dönmek için bir uçak bileti hariç.

"Günüşiği," diye inliyorum aşağı inip ağzına dalmadan önce, bir yandan da vücudunun sıkı kenetine doğru ilerliyorum.

Onun içinde kaymak çok pürüzsüz, camın üzerindeki silikon gibi.

Birdenbire onun içine daldım. Mükemmel dikilmiş bir takım elbise gibi üzerime oturuyor. Dilini tutarken nefesindeki şarabın tadını alıyorum. Benimle buluşmak için yükselirken vücudunun yumuşaklığını hissediyorum. Kendimi arkasındaki büyük taşa dayayıp son santimimi de içine sokarken yüzündeki zevkin yırtıldığını görüyorum.

Hafifçe geri çekiliyorum -şaftımın ağlayan ucuna kadar- sonra tekrar içine giriyorum. Vücudunun şehvetli bir dalgalanmasıyla altımda dalgalanıyor ve daha geriye uzanıyor, kendini bana daha geniş açıyor.

Arzu, akıl sağlığımı beynimden çekip alıyor. Kendimi onunla birleştirmek zorunda kaldığım bir uyarılma pusuna düşüyorum. Okyanus tuzuyla sarılmış, benimle harmanlanmış kokusundan başka hiçbir düşüncem yok. Vücudunun derinliklerine inmek ve mümkün olan her yerine dokunduğumdan emin olmak dışında hiçbir isteğim yok.

Başımın açısını değiştiriyorum ve dudaklarımızı bir kez daha birleştiriyorum. Tekrar içine gömülürken onu daha çok içime çekiyorum. Ve tekrar.

Bir solukla öpüşmeyi kesiyor ve dirseklerinin üzerine düşerek başını arkaya atıyor. "Maxon..."

Göğüsleri görüş alanımı dolduruyor. Bir tanesinin kenarını yalıyorum. Meme ucunu ağzıma almak, dilimin üzerinde yuvarlamak istiyorum. Gergin ve mükemmel görünüyorlar. Çok az seviliyorlar, bu kesinlikle benim açımdan bir başarısızlık, yakında düzeltmeyi planlıyorum. Ama şu anda, Keeley'nin üzerinde gezinmekle ve onu her itişte hızlanan bir ritimle doldururken yüzünü izlemekle çok meşgulüm.

"Neye ihtiyacın var, günüşiğim?" Kelimeleri ezerek çıkarmayı başarıyorum. Eğer onu incitiyorsam, bunu bilmeliyim.

Aksi takdirde... Bu zevk trenini pek bir şeyin

durdurabileceğinden emin değilim. "Yaklaştım." Sözleri

gergin geliyor.

Tanrıya şükür. Ben de sınırdayım.

Kollarımı öpücöklere boğuyor. Bu pozisyonda ulaşabildiğı tek yerim orası. Bu yüzden dudaklarını dirseğimin hassas iç kıvrımına doğru süröklüyor ve dişleriyle beni ısıırıyor. Bir

Tenimi okşarken ve inlerken içimde bir elektrik akımı oluşuyor.

Sonra bir elini bacaklarının arasına soktu. Parmaklarıyla klitorisini manipüle ettiğini hissediyorum. Bu, ona kendim yapmaktan çok mutlu olacağım bir şey - eğer kayalara yüzüstü çakılmayı önlemek için ellerimi vücudumu dik tutmak için kullanmasaydım.

Neden burada seks yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Bir dahaki sefere -ki bir tane olacak- onun her yerine dokunabileceğimden ve onu birkaç kez kendinden geçirebileceğimden emin olacağım. Kumsalda yaşadığım rahatsızlıktan sonra, ona birkaç muhteşem orgazm borçluyum.

Onu istediğim gibi okşamak için bir elimi serbest bırakamasam da, kendi başına harika bir iş çıkarmayı başarıyor. İnemeleri nefes nefese, tizleşiyor, neredeyse panikliyor. Beni sıkıştırıyor. Yanıyorum. Bitiş çizgisine benden önce varacak... ama bu çok yakın bir yarış olacak.

"Maxon..." Sesi neredeyse sıkıntılı geliyor.

"İşte, günüşiğim," diye hırlıyorum. "Hazır mısın?"

"Evet. Kahretsin. Oh..." diye bağıırıyor, vücudu sarsılıyor ve bana doğru eğiliyor. "Evet. Lütfen. Daha derine.

Daha fazla. İşte böyle."

Şimdi onu dövüyorum -hızlı, acımasız, güç, arzu ve onu boşaltma kararlılığıyla dolu bir saldırı.

Renk göğsüne sıçırıyor, yanaklarını boyamak için boynundan yukarı süzülüyor. Rosy. Tahrik olmuş. Çok güzel. Tüm vücudu geriliyor ve orada olduğunu biliyorum.

Kendi orgazmıma hazırlanıyorum. Kanım kaynıyor. Taşaklarımdaki karıncalanmayı bastırıyordum ama ağırlaştıklarını hissediyorum. Patlamaya çok yakınım. Vakit geldi.

Sanki iç monologumu duyabiliyormuş gibi geriliyor ve sanki onu sadece ben kurtarabilirmişim gibi bana bakıyor. "Keeley." Adını ağızıma alıyorum çünkü sesim çok cızırtılı çıkıyor. "Şimdi. Gel!"

O kadar mükemmel bir uyum içindeyiz ki, adını söylediğim anda kendini bırakıyor. Altımda, sikimin üzerinde çırpınırken vücudu sertleşiyor. Onu her yerde hissediyorum -altında, etrafında, yanında- sadece şaftımı değil, tüm vücudumu. Çığlığının, tüylerinin diken diken oluşunun, terinin hafif parlaklığının farkındayım.

Sonra kendimi tutmaya çalıştığım orgazm beni ele geçiriyor ve yapabildiğim tek şey hayata tutunmak ve öz kontrolümü tamamen kaybederken onun adını haykırmak oluyor.

Umarım ben de akıl sağlığımı kaybetmemişimdir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç dakika oyalandıktan sonra geri çekilmek zorunda kalıyorum. Bağımızı koparmaya hazır değilim ama lanet olası taşlar dizlerimi mahvediyor. O ayağa kalkarken, yakındaki havlu standının yanında bir çöp kutusu buluyorum ve prezervatifi atıyorum. Geri döndüğümde onu giyinirken bulmayı umuyorum.

Onun yerine çırılçıplak suya koştu.

Başka birine deli olup olmadığını sordum ama Keeley omzunun üzerinden bana bir kahkaha atıyor, sanki ne halt ettiğini merak ettiğimi biliyormuş gibi. Anında yüzünde parlak bir mutluluk ışıltısı görüyorum. Hayattan istediği şey bu olduğuna göre, kendimi iyi hissediyorum. Garip bir şekilde memnun.

"Suya gel," diye sesleniyor bana.

"Okyanusa çıplak dalmayacağım. Ya biri polisi arayıp bu sahilde birden fazla ayın parladığını söylerse?"

Bu seferki kahkahası daha içten. "O zaman tatlı dille kurtuluruz ya da hapse gireriz, ama hayatta kaç kez böyle bir şey yapma şansımız olacak?"

Muhtemelen çok fazla değildir. Haklı olduğu bir nokta var.

Ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım. "Delirmiş olmalıyım. Seni suçluyorum."

"Güzel." Keeley bana dönüyor ve muhteşem çıplaklığını tam cepheden gösteriyor. "Yapmalısın."

Beş dakikadan daha kısa bir süre önce canavar gibi bir orgazm yaşadım ama şimdiden iyileşme süremi kısa olmasını umuyorum. Onu daireme, yatağıma geri götürmeyi ve ona aklıma gelen her çılgın, kirli, harika şeyi yapmayı çok isterim.

"Yapacağım," diye söz veriyorum Hawai sularına girerken.

Gülümsemesi -ister öyle demek istesin ister istemesin- boğucu görünüyor. "Tehlikeli bir kadın olmayı seviyorum."

Bazen bir çürük alabileceğim kadar tatlı görünse de, yüzeyin hemen altında onun vahşi tarafını hissediyorum. İçimdeki erkek hayvan onu tekrar hissetmek istiyor. Onu evcilleştirmek, en azından bir iki saatliğine.

Elini tutuyorum. Diğer eliyle de bana vurmak için

eğiliyor. "Kavga mı istiyorsun?" Meydan okuyorum.

"Belki..."

Flört ediyor. Buna bayılıyorum. Seksten sonra asla şakacı olmam. Partnerlerimin çoğu kıyafetlerini giyip gider, bu da beni rahatlatır. Tiffanii yatmadan önce her zaman seks kokusunu -benim kokumu- vücudundan temizlerdi. Doğrusu, bir uçuş görevlisi olarak sabah 6:30'daki Honolulu uçuşunda çalışmak için genellikle dörtte kalkması gerekiyordu. Yine de bu beni kızdırıyordu.

Ama Keeley eğlenmek istiyor. Daha iyi bir kelime bulamıyorum. Su sıçratıyor, kıkırdıyor ve hayatın tadını çıkarıyor.

Bulaşıcı bir şey. Gülümsüyorum ve karşılığında ona su sıçratıyorum.

İç çekerek bana yaslanıyor, hala sırtıyor, sonra bir öpücük alıyor. Ben onu daha fazla kendime çekmeden gitti ve tekrar ucsuz bucaksız okyanusa bakmaya başladı.

Arkasına geçip kollarımı ona doluyorum. Dudaklarım omzuna düşüyor. Öpücüklerimi oraya bastırmam için mükemmel bir boyda. Kollarımda titriyor.

"Beni mutlu etmeyi bırakmazsan, benden nasıl kurtulacaksın?" "İstedığımı kim söyledi?"

Alay ediyor. "Senin tipini biliyorum. Eğer eve gelip bu manzaradan yararlanamayacak kadar meşgulsen, bir ilişki için de fazla meşgulsün demektir. Sorun değil. Anlamlı değil, tatmin edici bir ilişki istediğini anlıyorum."

Birkaç saat önce olsa onunla aynı fikirde olurum. Şimdi ne haltlar döndüğünü bilmiyorum. Var olmadığına yemin edebileceğim dürtüsel bir yanımda bana bu kızla olan bağlantımdan bir şeyler çıkarmaya çalışmam gerektiğini söylüyor. Keeley ilginç biri. Dikkatimi çekiyor. Kendisiyle, hayatıyla, partileriyle ya da görünüşüyle ilgilenmiyor. Etrafındaki insanlarla ilgileniyor. Yaşamın içinde. Hayatıma daha farklı bakmamı sağlıyor. Düşünüyorum da, daha önce bir kadında bulamadığım her şey onda var.

Britta bu kadını gerçekten tanısaydı, asistanım onaylardı.

Ama Griff, otuz milyon dolarlık liste ve yarın Keeley'den istemem gereken görev yaklaşıyor. Onu daha uzun süre yanımda tutmak istiyorum... ama kardeşim onunla tanıştığında kendini kaybedecek. Onu kazanmak için her şeyi yapacaktır. Onunla birlikte olmak için Stowe malikanesini yarı yolda bırakacak. Kulağa aptalca gelmiyor mu? Ama inan bana, bu doğru. Ve Stowe'un varisleri onun kuyruğu kovalamakla meşgul olduğunu görünce, onu serbest bırakacaklar. O zaman *bam*, ben de varım. Bu altın. Bunu kutlayacağım.

Ama kutlamayı yalnız yapacağım.

Pek sayılmaz. Rob ve Britta'yı alacağım. Onlar da bu anlaşmadan iyi para kazanacaklar. Ben de kendimi yeniden iyi hissettirecek başka bir kadın bulurum, değil mi? Artık kişiliğin ve kaygısız bir ruhun ne kadar önemli olduğunu bildiğime göre, bu nitelikleri arayacağım.

"Seni şaşırtabilirim," diyorum ona.

Anlamlı bir ilişkiyle değil. Yine de... Griff'in dikkatini dağıtmayı kabul edip benimle yatmaya devam etme ihtimali varmı merak ediyorum.

Kulağa kötü geliyor, biliyorum. Muhtemelen bu ihtimali düşünmemeliyim bile. Ben de sorma konusunda endişeliyim. Bir erkeğin gnadlarına neler yapabileceğini gördüm. Bu beni ürpertiyor.

"Gerçekten mi?" Kollarımda dönüyor ve gülümsüyor. "Sanırım bu hoşuma giderdi. Şimdi beni evine geri götür.

Hava soğuyor."

Ayın konumuna ve gelgite bakılırsa, gece yarısı hızla yaklaşıyor. Ufak tefek ve rüzgâr esmeye başlıyor. Meme uçları sertleşiyor ve tepkisinin beni tekrar istediği için olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor.

Bunun üzerinde çalışacağım.

Kıçımdan bir tur daha beyefendi çıkarıyorum, kıyafetlerini topluyorum ve onlara veriyorum. "Tamamdır."

Elbisesini nemli vücuduna sarıyor. Her yere yapışıyor. Pantolonumdaki kumları silkelemenin ortasında durup bakıyorum. Tek kelimeyle parıldıyor.

"Acele et." Kollarını kendi etrafında kıvrıyor.

Sütyenini elbisesinin cebine sokarken ve şarap şişesini getirirken dişlerinin takırdadığını neredeyse duyabiliyorum.

Sırtıma kum yağdığında lanet olası boxer külotumu arıyorum. Tenime yapışıyor ve kıyafetlerimi tekrar giymeden önce her bir tanesini çıkarmanın imkansız olacağını biliyorum.

Döndüğümde Keeley'nin kahkahasını tuttuğunu görüyorum. "Bana kum mu attın?" Gözleri dans ediyor. "Oops. Elim kaymış olmalı. Benim hatam."

"Sen boktan bir yalancısın."

Bu onu daha çok güldürüyor.

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Merak etme. Seni geri getireceğim." "Oh, büyük laflar eden büyük adam."

"Hayır. Büyük adam büyük sözler verir." Sonunda iç çamaşırlarımı bulana kadar kıyafetlerimi karıştırıyorum, sonra onları giymeden önce elimden geldiğince kumları temizliyorum.

"Bunu dört gözle bekleyeceğim," diye alay ediyor.

Giyinmeyi bitiriyorum ve birimime doğru geri dönüyoruz. Şarap şişesini en yakındaki çöp kutusuna atıyor ve ben de elini tutuyorum. Bu otomatik bir his. Kendi itirafına göre benden hoşlanıyor ve işine öncelik veren bir adam olmama aldırıyor. Belki bu yarın benim lehime olur.

Daireye ulaştığımızda, onu ayrı bir yatak odasına bağlı özel bir banyosu olan misafir süitine yönlendiriyorum. Birkaç dakika sonra su açılıyor ve biraz hışırtıdan sonra minnettar bir iç çekiş duyuyorum. Onunla birlikte duş almayı tercih ederdim ama vücuduma o kadar çok kum yapışmış ki, onu tekrar kirletmeden temizlenebileceğimden emin değilim. Tamam, tek sorun bu değil. Banyomda prezervatif de kalmamış.

İkimiz de duş alıp yatak odasına girdikten sonra mı? Evet. Gülümsüyorum ve suyun altında eriyorum.

Dışarı çıkarken telefonum çaldı. Saate baktım. Ya acil bir durum ya da uluslararası bir alıcı, ama her iki durumda da cevaplayacağım bir soru yok.

"Maxon Reed." Havluyu belime sarıyorum.

Yirmi dakika sonra, Londra'dan gelen ve saat farkını çok sık unutan müşteriyle telefonu kapatıyorum ve Britta'ya görüşmenin devamı hakkında hızlı bir e-posta bırakıyorum. Ayrıca ona yarın geç geleceğimi de söylüyorum. Nedenini söylemiyorum ama Keeley ile Griff Projesi hakkında konuşmanın beş dakikalık bir süreç olmayacağını biliyorum.

İşim bitince durakladım. Dairenin geri kalanında hışırtı duymuyorum. Ondan gelen sessizliğin tehlikeli olabileceği hissine kapılıyorum. Kaşlarını çatıyorum. Lanai'ye geri mi döndü? Yoksa beni terk mi etti?

Üzerime bir şort ve tişört geçirdikten sonra oturma odasına giriyorum ve Keeley'nin kanepede uyuduğunu görünce duruyorum. Nemli saçları başının üstünde gelişigüzel bir düğüm halinde toplanmıştı. Yüzü tamamen makyajsızdı. Tüm o renk, ışıltı ve vampir ruj olmadan, genç görünüyor. Ve gerçekten çok hoş. Sinizmlerini uyurken bile yüzlerinden eksik etmeyen kadınlarla birlikte oldum. Keeley ellerini yanaklarının altında birleştirmiş, vücudundaki her kas mükemmel bir şekilde gevşemiş bir şekilde uzanıyor.

Hiç gardımı bu kadar düşürüp kendimi bıraktım mı?

Bir an daha baktım. Onu uyandırıp yatağa mı götürsem? Bu strateji yeni bir seks turu için en büyük potansiyeli barındırıyor. Bu fırsatı kaçırmak istemiyorum, özellikle de yarın benimle konuşmayı keserse.

"Keeley?" Omzunu sarsıyorum.

Gözlerini bile açmıyor, sadece gönülsüz bir ters vuruşla bana vuruyor. "Git başımdan."

Mırıldandığını zar zor anlayabiliyorum. "Yatak istemiyor musun?" Bir göğsünü okşamak için karnına doğru ilerliyorum ve etini avucuma aldığım anda sertleşiyorum. "İkinci tura ne dersin? Hadi, günışığım. Seni tekrar iyi hissettirmeme izin ver."

Küçük homurtusu çok şirin. "Hayır. Mutlu."

Yuvarlanıyor ve bana sırtını dönüyor. Duruyorum, bakıyorum, göz kırpyorum. Sonra gülmek için kendimi zor tuttum. Görünüşe göre uykusunun bölünmesinden hoşlanmıyor. Mesaj

alındı, yüksek sesle ve net, ben bile

içeriği beğenmedim.

İçimi çekip kapının yanındaki dolaptan bir battaniye çıkarıyorum ve yatar pozisyonundaki bedeninin üzerine seriyorum. Memnun bir şekilde küçük bir iç çekiş yaptı. Ritmik nefes alıp verişini bana derin bir uykuya daldığını söylüyor.

Sanırım bu gecelik bu kadar. Yatağa gidip birkaç saat uyumaya çalışmalıyım. Yarına sıkı çalışmalıyım. Çözmem gereken bir Griff problemim var ve Keeley anahtar. Umarım sevgili kalmaya açık olur. Ama onun hakkında öğrendiğim her şeyden sonra, bunu beklemiyorum. Ve eğer bu kadını elde tutmakla düşmanımı ezmek arasında bir seçimse... Griff yenilecek.

Kendime gelmek için yüzerken güneş ışığı göz kapaklarımı yakıyor. Güneş doğduktan sonra mı?

Uyuyakalmış olmanın şaşkınlığıyla -bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum- gözlerimi açıyorum. Önümdeki saat göz kamaştırıcı üç kırmızı rakam gösteriyor. 9:18 mi?

Normalde şimdiye kadar bir düzine çağrıya cevap vermişimdir. Lanet cihaz çoğu sabah saat altıdan sonra ciddi bir şekilde çalmaya başlıyor, ancak komodinime baktığımda telefonumun orada olmadığını görüyorum.

Ağzımı açarak doğruldum ve bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Birkaç dakika önce kafam karışmış olabilirdi ama artık tamamen uyanığım.

"Günaydın," diyor yumuşak bir kadın sesi yanımda.

Keeley'i bulmak için döndüm. Önceki akşam aklıma geliyor.

Bugün önümdeki görev de öyle.

Tanrım, muhteşem görünüyor, yüzü yeni fırçalanmış, saçları yumuşak dalgalar halinde etrafına dökülüyor, elinde bir bardak portakal-mango suyuyla sabah gazetemi okuyor.

"Günaydın." Ne zaman yanıma yattı? "Um..."

"Umarım sakıncası yoktur. Saat üç gibi uyandığımda yatağın kanepeden daha rahat görünüyordu ve seninle birlikte olmak istedim."

Saatlerdir onun yanında kıvrılmışım da haberim mi yokmuş? Kayıyorum. Keşke bir daha yapabilseydim de onu tekrar yapabilseydim. En azından, yanımdaki çarşafın sıcak olmasının ve onun gibi kokmasının tadını çıkarırdım. Gerçi ben eğlendim. Bundan nefret ediyorum ama odağın zevkten işe kaydırmanın zamanı geldi - en azından şimdilik. "Telefonumun nerede olduğunu biliyor musun?"

Bana belirsiz bir gülümseme veriyor. "Bu sabah saat altıyı on geçe mesajların gelmeye başladı. Hiç kıpırdamayınca, dinlenmenin işine yarayacağını düşündüm. Bu yüzden telefonu kapattım ve mutfağa taşındım."

Son üç saattir kritik iş görüşmelerinde uyumama izin mi veriyor?

Yataktan fırladım. Bu korkunç bir şey. Kahretsinsin, felaket. Eğer bir sorun varsa, Stowe listesindeki şansım parmaklarımın arasından kayıp Griffin ellerine çok hızlı bir şekilde geçebilir.

"Yaklaşık bir saat önce Britta adında biri aradı ve dünyanın çökmediğini bilmenizi istedi."

Adada bir numaraya uyuyarak gelmediğimi bilen içimdeki azimli emlakçı mı? Bu yanımda Keeley'i yeni bir tane daha çiğnemek istiyor. Ben istemiyorum. İyi niyetliydi. Yine de, onun üzerinde gezinirken sesimi donuk bir kükremeden daha yumuşak tutamıyorum. "Telefonumu susturup sonra mı açtın? Ya bir müşteri olsaydı?"

"Rahatla," diye ısrar ediyor. "Tanrım, çok gerginsin. Vücudun en doğal iyileşme mekanizmalarından biri uykudur. Uzun zamandır hiç uyumadığını söylemiştin, bu yüzden uyuklamaya devam ettiğinde

dinlenmene izin vererek düşünceli davrandığımı düşündüm. Cevap vermeyecektim ama arayanın kimliğinde 'ofis' yazıyordu ve sizi beş dakika içinde üç kez aradı. İş arkadaşın mı?"

"Britta benim asistanım."

"Hâlâ burada olduğum için pek mutlu görünmüyordu. Aranızda bir şey mi var?"

Başımı salladım. "Hayır. Onu kız kardeşim gibi görüyorum. Birkaç yıl önce biriyle ilişkisi vardı..." Neden bu boku açıyorum ki? Şu an önemli değil. "Telefonuma ihtiyacım var."

Keeley mutfğa açılan yatak odası kapısını işaret ediyor.

Sert ağaçların üzerinde tepinerek ilerliyorum ve cihazı elime alıyorum. On iki mesaj, beş cevapsız arama, iki sesli mesaj ve on yedi acil e-posta. Kaçırdığım her şeye saldırırken yüksek sesle inliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, sesli mesajlardan biri Britta'dan geliyor ve e-postaların çoğunu ve telefon görüşmelerinin yarısını hallettiğini söylüyor. Mesajların çoğunun diğer cevapsız iletişimlerin takibi olduğunu fark ettim.

Gökyüzü henüz düşmüyor.

Beni rahatsız eden tek e-posta, panoramik emlak fotoğrafları çekmek için kullanılan bir drone'a sahip olan bir arkadaşımın geldi. Griff'in dün gece kendisine bir mesaj bıraktığını ve adalardaki diğer okyanus kıyısı, milyonlarca dolarlık mülklerin çekimlerinden bir video oluşturmasını istediğini söylüyor. Peki bunu dört haftadan kısa sürede yapabilir mi? Griff, Stowe'larla anlaşmak için tüm eğlenceli, yeni silahlarını ortaya çıkarıyor.

Lanet olsun. Oyun zamanı kesinlikle bitti.

Kendime bir fincan kahve hazırlıyorum, derin bir nefes alıyorum ve iki nedenden ötürü sinirlerime hakim olamıyorum: Bir, Keeley'e kızgın kalmak zordur. İkincisi, kardeşimin dikkatini dağıtması için onu ikna edeceksem, bağırarak işe yaramayacaktır. Büyükbabam fakir bir Nebraska çiftçisi olabilirdi ama Miles Ambrose aynı zamanda çok zeki bir adamdı. Bana sirke yerine balla daha çok sinek yakalanacağını söylediğini hatırlıyorum.

Keurig fincanımın sonunu doldurup yukarı doğru buhar gönderirken, biraz krema döküp yatak odasına dönüyorum. Ona bakıyorum, çok rahat görünüyor, bacakları bükülmüş ve kalçası açıkta. Benim gömleklerimden birini mi giyiyor? Evet ve seksi görünüyor.

"Lütfen kızma," diyor usulca.

"Ben deli değilim. Sadece müşterilerime davranış şeklim konusunda titizim."

"Elbette. İşin senin için her şey olduğunu biliyorum Maxon, ama hayatta daha fazlası var."

Belli ki buna inanıyor. Bu onun seçimi. Bakış açısı konusunda tutkulu olması hoşuma gidiyor. Ben sadece katılmıyorum.

Tartışmayı bırakıyorum. Onu kızdırmak amacıma hizmet etmiyor. Onu ekibime nasıl katabileceğime karar vermek çok daha önemli. Bana bir iyilik yapması için onunla tatlı dille mi konuşmalıyım? Ona duygusal bir ricada bulunursam, ne istediğimi söylediğimde toplarımı tutma şansım daha yüksek olur. O her zaman arkadaşına yardım edecek türden bir kız. Sadece beni arkadaş olarak görüyor mu bilmiyorum.

Bu işe yaramazsa, B planına geçeceğim.

"Şu anda inanılmaz yoğun bir dönemden geçiyorum ve geleceğimi belirleyecek ya da bozacak bir anlaşma üzerinde çalışıyorum. Griff ayrıldıktan sonra işimi kaybedebilirdim. Zaten kız arkadaşımı ve akıl sağlığımın yarısını çalmış gibi hissediyordum. Tüm anlaşmalar önemlidir, ancak bunu başarırsam, yetişkin hayatım boyunca uğruna kıcımları yırttığım her şeyi sağlamlaştırmış olacağım."

"Adadaki en başarılı adam olduğunu söylemiştin. Yeterince paran yok mu?" "Mesele sadece o değil." Ve anlaması gerekirdi. Akıcı duygularla konuşuyor, değil mi? "Bu sadece özgüven de. Bu, kendinize inanmakla, elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı bilmekle ilgilidir.

Müşteri, piyasa ve geleceğiniz için gerçekten en iyisi olduğunu düşündüğünüz hamleler yaptığınızda ve bunlar öz kardeşiniz, sevdiğiniz ve sizi her zaman seveceğine yemin ettiğiniz biri tarafından tamamen reddedildiğinde..." Bu cümleyi bitirmek için rahat bir nefes almam gerekiyor. Keeley'nin yanında olmak, bastırduğımı sandığım tüm acıları yeniden canlandırıyor. "İyileşmesi zor. Bu anlaşma pek çok nedenden ötürü kritik önem taşıyor."

Bu kabul etmek istediğimden çok daha fazlası.

"Oh." Kağıdı yere bırakıyor. "İşten anlamadığımı biliyorum ama bütün bunları düşünmemiştim. Özür dilerim."

Eğer iş dünyasından anlamıyorsa, üniversitede ne okuduğunu merak ediyorum. O olmalı *Bazı* planlar. "Hangi dalda okuyorsun?"

"Ağırlama ve turizm, mutfak sanatlarında bir yan dal. Bana neyin uygun olduğunu bulmam birkaç yılımı aldı ve birçok ders bıraktım. Yani... Mezun olmama daha üç dönem var."

Ve muhtemelen bir yığın öğrenci kredisi borcu. Bu bana biraz kaldıraç sağlayabilir - eğer iş oraya gelirse. "Diplomanla ne yapacaksın?"

Tereddüt ediyor. "Bir fikrim var. Bu konuda heyecanlıyım... ama muhtemelen güleceksiniz." Buna neden inansın ki? "Gülmeyeceğim."

"Sana mantıklı gelmeyecek. Aptalca olduğunu düşüneceksin." "Dene bakalım."

Durakladı. "Tamam. Yaptığın işi sevmelisin, değil mi? Mutlu olmak falan. Yani... Bir gün su üzerinde bir oda ve kahvaltı açarak sevdiğim şeylerin bir kısmını bir araya getirme hayalim var. Yoga ve açık havayı da seven yemek meraklıları için bir cennet olacak. Yemeklerim için mümkün olduğunca çok malzemeyi yerel halktan temin etmek istiyorum. Pişirdiğim her şey sağlıklı ama lezzetli olacak. Sabahları yoga, tüm gün yürüyüş ve şnorkelle yüzme gibi harika açık hava etkinlikleri, birinci sınıf spa tesisleri ve ardından geceleri rehberli meditasyon olurdu."

Keeley'nin bunu yaptığını görebiliyorum. Evrak işlerini, vergileri, mali tabloları ve sıkıcı ama pratik olduğunu düşündüğü diğer tüm şeyleri halledebilirse, bu harika bir uyum olurdu.

Ama bu senaryoda beni rahatsız eden bir şey var. Mutlu hayatını ve en sevdiği hobilerini biriyle paylaşmak istediğinin farkındayım, ancak görünüşe göre ona değer verecek sabit bir erkek arkadaşı veya kocayı, tiki, ciddi Y kuşağı misafirlerden oluşan bir döner kapı lehine çıkarmış. Bu rol için gönüllü olduğumdan değil ama nedenini merak ediyorum. Eğer onu anlamak istiyorsam bu cevabın önemli olduğunu hissediyorum.

"Hoşuma gitti." Kahvemi yudumluyorum. "Karışıma biraz da canlı eğlencenizi eklerseniz iyi bir şeyler yakalayabilirsiniz."

Göz kırıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Böyle tatil köyleri için bir pazar var. İyi bir online tanıtım kulaktan kulağa yayılmayı sağlayabilir ve gerçek bir destinasyon yaratabilirsiniz." Aslında bu konsept aklına gelen en pratik fikir olabilir. Ben böyle bir yere gitmezdim - meditasyon ve yoga gözlerimi devirmeme neden oluyor - ama her ikisinin de popüler aktiviteler olduğunu inkar edemem. Güzel bir Hawaii plajı ve harika yemekler de eklendiğinde, burası aranan ve moda bir yer olabilir. Para kazandırır.

"Gerçekten mi? Bu rahatlatıcı." Keeley iç geçirdi. "Bunu söylediğim ilk kişi sensin."

Hayallerini anlatmak için *beni mi* seçti? Kendimi aşağılanmış ve suçlu hissediyorum. Biraz meraklıydım, elbette. Ama daha çok onu Griffi batırmama yardım etmeye ikna etmek için kullanabileceğim bir cephane arıyordum. Bu muhtemelen beni berbat bir insan gibi gösteriyor. En

azından dürüstüm.

İlerlemek zorundayım. Başka ne yapabilirim ki? Hiç tanımadığım bir kızı

Bir ömür boyu emek verdiğim işimden yirmi dört saat önce, sırf seks harikaydı ve ondan bir insan olarak hoşlanıyorum diye. Büyük adam pantolonumu giyme zamanı. İsteklerimi sorumluluklarımın altındaki zihinsel bir alana bölmeli ve işimi yapmalıyım.

"Bir sömestrde kaç ders alıyorsun? Tam yük mü?"

Başını iki yana sallıyor. "Bir ya da iki. Tüm karşılayabildiğim bu. Ve başımı sokacak bir çatı sağlamak için hala birden fazla maaş çeki kazanmam gerektiğinden zaman genellikle kısıtlı oluyor."

"Yani mezun olmana bir avuç ders mi kaldı?"

"Dört, evet." İç çekiyor. "Çok yakın ama çok uzak, tıpkı hedefim gibi. Yakında okulu bitirsem bile, bir yer satın almak için yeterli birikimi oluşturunca kadar başka birinin yanında çalışmak zorunda kalacağım. Okyanus kıyısı ucuz olmayacak ve muhtemelen tadilat yapmam gerekecek. Ama eninde sonunda bir yolunu bulacağım."

Hayalleri var ama sermayesi ve bilgisi yok. Şimdi elimde gerçek bir koz var...

Neden birdenbire bunu kullanmaktan çekinir oldum?

Siktir et. İlerlemek zorundayım yoksa Griff kazanır. "Ya birbirimize yardım edebilirsek?" "Nasıl? Yatırımcı olmak isteyen birini tanıyor musun?"

"Birisi değil. Benim. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Karşılığında sana yardım edebilirim. Hedefleriniz var ve bunları gerçekleştirmek için bazı kaynaklardan yoksunsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Aslında ben de aynı durumdayım. Sana büyük bir işte çalıştığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Aslında adadaki en önemli mülklerden birini listelemek için yarışıyorum." Tereddüt ettim. Keeley ruhunu bana açtıktan sonra, bu konuşma rahatsız edici. İş dünyasında her şey mübah olduğu için bu duyguyu bir kenara itiyorum. "Bir rakibim var. O iyi, ama ben daha iyi bir iş çıkaracağım. Bu mülkün varisleri annelerini kaybettiler ve evden bir an önce kurtulmak istiyorlar. Onlara en yüksek fiyatı verebilirim. Bu ilan almak onlara kederli zamanlarında parasal olarak istedikleri her şeyi verirken benim de geçmişten kurtulmama yardımcı olacak. Herkes için bir kazanç."

"Ben nerede devreye gireceğim?"

Dikkatli davranmak zorundayım. "Rekabet ettiğim kişi Griff. Eski kız arkadaşım ile ayrıldıktan kısa bir süre sonra aşk yaşadıktan sonra işimizi bırakıp gitti ve beni zor durumda bıraktı. Her şeye yeniden başlamak zorunda kaldım. Hâlâ toparlanmaya çalışıyorum. Şimdi de beni bu kritik anlaşmadan çıkarmaya çalışıyor." Aslında tam tersi ama... "Beni yine sırtımdan bıçaklamak için elinden geleni yapacaktır. Kaybedemem."

"İkinizin neden konuşmadığını anlıyorum. Kulağa pek de iyi biri gibi gelmiyor."

Aslında, olabilir. Bir zamanlar sadece kardeş değil, aynı zamanda en iyi arkadaştık. Korkunç bir hafta her şeyi değiştirdi.

"O eskiden olduğu adam değil." Beni dinlemeyi bıraktı, güvenmeyi bıraktı. Benden bile daha alaycı ve acımasız oldu.

"Özür dilerim. Zor olmalı. Benim kardeşim yok, o yüzden tam olarak anlayamıyorum ama..."

Griffi hem bir iş ortağı hem de bir sırdaş olarak aynı anda kaybettikten sonra sanki ölmüş gibi yas tuttum. "Çok zor, evet. Bu yüzden hayatıma devam etmeme yardım edebileceğini umuyordum. Bu anlaşmayı yapmam için bana yardım eder misin?"

"Pek yardımcı olamayacağım." Kendi kendine kıkırdıyor. "Unutma, iş için kafam yok."

"Merak etme." Ona bir gülümseme gösterdim. "O kısmı hallettim."

Keeley yatakta kayıyor, meyve suyunu tekrar yudumluyor ve duraklıyor. "Benden ne yapmamı"

istiyorsun?"

Sert demlemeden bir yudum daha alarak kendimi destekliyorum, sonra bardağı komodinin üzerine koyuyorum. Bu benim tüm dikkatimi hak ediyor.

"Kardeşimi hem profesyonel hem de kişisel olarak iyi tanıyorum. Onun güçlü ve zayıf yönlerini biliyorum. Bunun onun için doğru liste olmadığını biliyorum... ve bunu almamasını nasıl sağlayacağımı da biliyorum." Boğazımı temizliyorum çünkü inanılmaz derecede gergin hissediyorum. Gerginim. Kahretsin, bu bana hiç olmazdı. "Çoklu görevlerde iyi değildir. Birkaç haftalığına dikkatini dağıtmaya razı olursanız, odağını kaybedecek ve varisler emlakçı olarak beni seçecek."

Kaşlarını çatıyor, belli ki düşünüyor. Arkama yaslanıp ona izin veriyorum. Onu acele ettirmek davama yardımcı olmaz. Birdenbire yüzünde bir farkındalık belirliyor. "Kafam karıştı. Bu listeyi mi istiyorsun... yoksa intikam mı?"

"Onu sırtından bıçaklamaya çalışmıyorum." Çok fazla. Sadece acıyı hissetmesine yetecek kadar. Ona gerçekten zarar vermek istemiyorum. "Bu sadece iş. Aslında hayatta kalmak için. Aynı satıcıyı isteyen diğer tüm acentelerle kıyasıya rekabet ederim." Ve bu doğru. "Griff ve benim akraba olmamız sadece bir tesadüf. Bu mülkün varisleri, mülklerini listelersem kesinlikle kazançlı çıkacaklar. Ama bunun gerçekleşmesi için yardımınıza ihtiyacım var."

"Yani... bu gizli saklı bir şey değil mi?" "O da bana aynısını yapardı."

"Bu onu doğru yapmaz. Ve soruya cevap vermedin. Kardeşinin 'dikkatini dağıtmakla' neyi kastettiğini söyle bana."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum. "Konuşun. Arkadaş olun. Yardım edebileceği birkaç küçük sorun icat edin. Başı dertte bir genç kıza karşı koyamaz. Eğer dikkatini bir süreliğine dağıtırsan, ilanı alır almaz sana yüz bin dolar nakit veririm. Ödeyebileceğin öğrenci kredilerini ya da faizini ödemeye başlayabileceğin bir B ve B'nin peşinatını düşün. Bu para pek çok sorununu çözebilir."

"Para her şey değildir."

"Elbette." Bu sözleri onunla dalga geçmek için söylüyorum ama benim kitabımda oldukça önemli. "Ama bu senin hayatını değiştirebilir. Tek yapman gereken evet demek ve geleceğine başlayabilirsin."

"Peki ya dürüstlük? Altı haneli rakamlar sadece kardeşinizle 'vakit geçirmek' için çok fazla para. Bu küçük serveti kazanmak için onunla yatmam da mı gerekiyor?"

Onu baştan çıkarmaya çalışmama ihtimali nedir? Koca bir sıfır. İrkilmemeye çalışıyorum. Griff'in Keeley'e elini bile sürebileceği fikri, dişlerini boğazına geçirme isteği uyandırıyor. Ama bu listeyi her şeyden çok istiyorum. Para için değil. Prestij için bile değil. Ama Griff'i yenme ve büyük bir "siktir git "i iade etme şansının elimden kayıp gitmesine izin veremem çünkü hiç tanımadığım bu kadına karşı zaafım var.

Umarım, iş manevralarımın ondan ne kadar hoşlandığımla hiçbir ilgisi olmadığını görmesini sağlayabilirim.

"Açıkçası onunla yatmamayı tercih ederim. Dün gece harika vakit geçirdim. Genelde bir kadını ertesi sabahтан sonra görmek pek ilgimi çekmez ama seni tekrar görmek istiyorum."

Bu kadar dürüst olabilirim. Eğer nedenlerimi daha derinlemesine araştırırsa, yaşadığım trajedinin ayrıntılarını anlatır ve ona tüm savaş yaralarımı gösteririm. Bunu kimseyle paylaşmam.

"Ciddi misin?" Sesi kuşkulu geliyor ama iyi anlamda değil.

"Bak, hiçbir şekilde seni kırmaya çalışmıyorum. Senden asla başka biriyle, özellikle de istemediğın biriyle yatmanı istemem."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap veriyor alaycı bir tavırla.

"Öte yandan, bir geceden sonra senden özel olmanı istemeye hakkım yok. Zaten şu anda bana kalıcılık arayan bir kız gibi gelmiyorsun."

"Değilim, ama ya flört etmek ve biraz çaresiz davranmak işi halletmiyorsa? Ya onun dikkatini bu listeden çekebilmemin tek yolu elbisemi bırakıp çarşılarının arasına tırmanmaksa?"

Bu görüntüden uzak duruyorum çünkü beynimde tekrar belirirse soğukkanlılığımı kaybedebilirim. Kahretsin, bu hiç bana göre değil. Bunun yerine ne söyleyeceğime odaklanmaya çalışıyorum. Normalde, herkesin hayatta istediklerini elde etmek için fedakârlık yaptığına dair basmakalıp bir şeyler mırıldanırdım. Ama Keeley'nin ilerlemek için vicdanından vazgeçeceğini hiç sanmıyorum. Bunun farkına varmak beni biraz suçlu hissettiriyor. Hayır, bir tür bok kafalı gibi.

Bu duygulara yabancıyım. Keeley Kent'le birlikte olmak heyecan verici ama kafa karıştırıcı. "Um..."

"Asıl söylemek istediğin, eğer kardeşin benden hoşlanırsa ve ben de onu becermek için motive olursam, bundan heyecan duymayacaksın ama her şey iyi bir amaç için olacak ve çabalarım için bana cömertçe ödeme yapacaksın." Göz kırıyor. "Biliyorsun, insanlarla para karşılığı seks yapmaya genellikle fahişelik denir. Ve bu ilişkiyi gerçekleştirenlere de genellikle pezevenk denir."

Bu şekilde düşünmemiştim. Keeley görmemeyi tercih ettiğim bir noktaya değindi.

"Eğer caziben tek başına onun dikkatini çekmiyorsa, o zaman bu konuyu konuşuruz. Bir strateji geliştiririz." "Buna kendimi fahişeleştirmek de dahil olabilir," diye iddia ediyor. "Bunu inkâr etmiyorsun."

Bunu olabilecek en kötü şekilde değerlendiriyor. "Ben de bundan zevk almıyorum! Bilgin olsun, senin hakkında düşündüğüm şey bu değil. Ve seni üzmemi istememişim. Yaratıcı olabiliriz, yani tek yapman gereken bir gün onunla bir şeyler yaşayabileceğini *düşünmesini* sağlamak. Belki de ağırlaşmış uçuk vakanı bir belsoğukluğu kovalayıcısıyla temizledikten sonra."

"Ne? Böyle bir konuda ona yalan söylemem!"

"Seninle seks yapmaması için iyi bir sebep olurdu." Aslında, aklıma gelen tek sebep bu.

Bunu tamamen batırıyorum. Bunu biliyorum. Ağzımı her açtığımda, ayağımı daha da derine itiyorum. "İşte daha iyi bir neden: Evet demiyorum." Elini havaya kaldırıyor. "Evet demeyeceğine inanamıyorum."

Geceyi birlikte geçirdikten *sonra* büyük ihtimalle kardeşinle yatmam için bana yüz bin dolar ödemeyi teklif ediyor." Meyve suyunu yere çarptı ve kendini yataktan dışarı attı. "Senden hoşlandığımı sanıyordum. Ama şimdi kendimi düşüncesiz bir aptal gibi hissediyorum. Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bir dakika bile geçirmek isteyeceğim biri olmadığın çok açık. Bu aşağılık, küçük düşürücü planın bir parçası olmak istemiyorum." Odadan dışarı çıktı.

Takip ediyorum. "Keeley. Özür dilerim, günışığım. Seni aşağılamaya çalışmıyorum. Her şey yanlış anlaşılıyor.

İnanılmazsın. Harikasın."

"Benimle tatlı dille konuşmaya çalışma. Kardeşinin beni becermesine izin vererek onu becermene yardım etmemi sağlayacak olumlu bir dönüş yapamazsın." Elbisesini ve topuklu ayakkabılarını kanepenin kolundan sıyrıp misafir odasına doğru yürüyor. "Ben öyle biri değilim. Ve senin için kolay olmam ucuz olduğum anlamına gelmez." Çarparak banyoya girdi.

Kahretsin. Bu hiç iyi gitmedi.

Kapıya yaslandım. "Ucuz olduğumu düşünmüyorum. Bence çok güzelsin. Beni güldürüyorsun."

Bunu en son ne zaman bir kadının -hatta herhangi birinin- yaptığını sana söyleyemem. Ve hatta kendime eleştirel bakmamı sağlıyorsun. Bunlar seninle görüşmeyi kesmek istemememin sadece birkaç nedeni. Bu nitelikler

Griffin de ilgisini çekeceğini biliyorum. Seni aşağılamaya çalışmıyordum. Bu bir iltifat... sadece kötü ifade edilmiş. Oturup konuşabilmemiz için dışarı çıkar mısın?"

Keeley kapıyı çekip açana kadar bir şey söylemiyor, şimdi tamamen dün gecenin kıyafetlerini giymiş. "Hayır. Bu planın *Pretty Woman* yönünü bir kenara bıraksak bile, berbat. İstedğin gibi ifade edebilirsin ama bu intikamla ilgili. Bu kötü karma. Geri dönüp seni kışından ısıracak. Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. O senin *kardeşin*. Sonradan pişman olacağın bir şey yapma."

Çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü.

Kolunu tuttum, kendimi biraz paniklemiş hissediyordum. "Nereye gidiyorsun? Seni buraya ben getirdim." Sarsılarak kurtuldu ve kapı koluna uzandı. "Burası bir otel. Eminim bir taksi bulabilirim."

Evet, görevliler bu konuda çok yardımcı oluyorlar. Kahretsin... "Bu şekilde gitme, Keeley. Dünyada yapmak isteyeceğim son şey seni üzme olur."

Bu kısım o kadar doğru ki neredeyse acıtıyor.

Duraklar, hareketsiz kalır. "Senden gerçekten hoşlanmak istedim. Hatta seni gerçekten tutmak istedim. Ama bundan sonra değil. Güle güle."

Burnunu çekmesi kalbimi parçalıyor. Onu geri çağıramadan kapıdan çıktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CUMARTESİ AKŞAMI GELDİĞİNDE, Keeley'nin sahneye çıkmasını beklemek için köşeye saklanmış, berbat spor barına geri döndüm. Son birkaç gündür perişan haldeydim ve zamanımın en az yarısını onu bulmaya çalışarak geçiriyordum. Evim boş gibiydi. Çarşaf larım hala onun kokusunu taşıyor. Bu beni sadece zorlaştırmıyor, aynı zamanda onu özlememe neden oluyor. Britta, çabuk sinirlenen bir hıyara dönüştüğümü söylüyor.

"Ne yapacaksın?" Rob yanımda soruyor. "Yere mi kapanacaksın?"

Pazarlama müdürüme büyük planımdan bahsettim. Griff'in Keeley gibi bir kadının peşinden koşmak için her şeyi yapacağını kabul etti. Bizi kazançlı çıkaracak her şeyi yapar.

"Aklımdan geçti."

Gerçek şu ki, ne yapacağımdan emin değilim. Keeley'den vazgeçemem. Griff'in altını oymak için onun yardımına ihtiyacım var... ama onu kendim için istiyorum. Bu hiç mantıklı değil. Bu kadınla sadece birkaç saat geçirdim. Kafamda bu kadar yer etmesine şaşırdım.

"Bundan daha sağlam bir stratejiye ihtiyacınız olacak. En çok neye itiraz etti?"

"Her şeyi. Ama bir konu seçmem gerekirse, fahişe/pezevenk olayını söyleyebilirim. Ve karma." Benim gibi bir piç olan Rob'un Keeley'i anlamasına yardımcı olmak için bir yol arıyorum. "Yumuşak bir kalbi var."

"Her şeye rağmen mazlumun yanında olan türden mi?"

"Evet."

Geçmişte olsa, onun bu tavrını gerçekçi bulmazdım. Güçlü bir konumdan gelmeyi seviyorum. Aşağıdan savaşmaya inanmıyorum, sadece yukarıdan düşmanları yok ediyorum. Bu strateji Keeley'de işe yaramaz.

"Onun üzerinde biraz ters psikoloji dene. Pişman ol. Ona yaptığın hatayı anladığını falan söyle. Griff'e kazık atmanın aslında senin değil onun yararına olduğunu anladığını söyle. Bunu kardeşin için bir hayat dersi olarak göster. Belki bu işe yarar."

Başımı salladım. "Bunu zaten düşünmüştüm. Çok ince. Griff'in ahlaki karakterini geliştirmeme yardım etmek ya da onu bir engel olmaktan çıkarmam için bana el vermek yerine, kardeşimle konuşmamı önerecekti. Duygularımı paylaşmamı."

"Bunun ne yararı olur ki?" Geri çekiliyor. "Bence pis işlerini yaptıracak başka bir kadın bulmalısın. Sen bunu yaparken Britta ve ben de ofiste arkanı kollayacağız. Buna ihtiyacın var. Sana söylemeliyim ki, Griff için bulduğun dikkat dağıtıcı şey şu ana kadar sadece senin A oyununu mahvetmeyi başardı."

O haklı ve ben bunu biliyorum. Ama bir sorun var. "Kardeşimi meşgul edecek başka birini aradım. Ona çekici geleceğini bildiğimiz, daha önce yatmadığı ya da bir mil öteden geldiğini fark etmeyeceği bir kişi söyleyin? Britta'nın onu kaybetmesini sağlayabilirim ama..."

"Kötü bir fikir. Gözyaşlarına mı boğulur yoksa kahvaltıda taşaklarını mı kızartır bilemiyorum. Eğer şanslıysak, onu öldürür." Rob bira bardağının kenarına vuruyor. "Keeley Sunshine çok iyi bir

neden olmadan intikam almana yardım etmeyecek gibi göründüğüne göre, sana ne diyeceğimi bilemiyorum dostum."

"Benim de daha iyi bir fikrim yok. Ben de bir tane düşünmeye çalıştım. Griff lazer gibi buna odaklanmış görünüyor.

listeliyor. Neredeyse her saat, Stowe varislerini şaşırtmak için cephaneliğine eklediği başka bir araç duyuyorum. Geride kalıyorum." Çünkü tek düşünebildiğim Keeley.

"Zamanımız tükeniyor."

Rob'a dönüyorum. Bunu bilmediğimi mi sanıyor? Her gün -her saat- dakikaların ve saniyelerin geçip gittiğinin ve onları asla geri alamayacağımın farkında olmadığımı mı? Kum saatindeki her kum tanesinin beni pislik kardeşime sonsuza dek kaybetmeye daha da yaklaştırdığını?

"Aloha, Lahaina. Ben Keeley Sunshine."

Bu gece yumuşak beyaz ve dantelli bir bluz giymiş, kolları omuzlarına kadar iniyor. Göğüs dekoltesinin kabarıklığını ve narin köprücük kemiklerini ortaya çıkaran derin V yakası dışında neredeyse ağırbaşlı görünüyor. Pembe saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Bu gece onunla ilgili her şey daha sakin, rujunun şeffaf çıplak pembesi bile.

"En sevdiğim şarkılardan bazılarını söylerken beni hoş göreceğinizi umuyorum" diye devam ediyor. "Yakın zamanda kalbim yaralandığı için biraz melankolik olabilirler. Ama eğer bir Cumartesi gecesi burada ve sevgilisizseniz, siz de kendinizi yalnız hissediyor olabilirsiniz."

Sözleri göğsümü deliyor. Yüzündeki parlak ışıklardan beni görmesi mümkün değil. Gölge bir köşede oturuyorum. Ama onu odanın öbür ucunda hissedebiliyorum.

Gitar çalan yaşlı adama döner ve başıyla onu selamlar. Müzik başlıyor. Kendimi sandalyemin kenarında otururken buluyorum.

Tanıdık bir melodi olan "Love the Way You Lie" ile başlıyor. Çocukken kız kardeşim Eminem ve Rihanna versiyonlarını tekrar tekrar çalardı ama Keeley Skylar Grey'in sade ve yalın yorumunu seçiyor. Benim orada durup onun hem yanışını hem de ağlayışını izlediğimi söylediğinde, içimi bir suçluluk duygusu kaplamadan edemiyorum.

"Oh, dostum. Bunlar yürek parçalayan şarkılar." Rob başını sallar. "Onu kızdırdın."

Ben de duyuyorum. Ve onunla birlikte ben de acı çekiyorum. Bu nasıl olabilir? Bir gece geçirdik. Tamam, harika bir gece.

Büyülü bir gece. Ama yine de sadece bir gece.

Takıntımın yakında geçmesi gerek, değil mi?

Umarım. O gittiğinden beri hiç uyumadım. Onu düşünmeden kesinlikle yatağıma giremiyorum.

Şarkı bittiğinde seyirciler alkışlar. Alkışlar sessizdir çünkü odadaki ruh hali de öyledir.

Keeley gülümsüyor. Zoraki olduğunu söyleyebilirim. "Teşekkürler. Sıradaki şarkı birçoğunuza tanıdık gelecek."

Fergie'nin "Big Girls Don't Cry" şarkısıyla patladığında, dayanamıyorum. Burnu kızarmış, gözleri biraz şişmiş. Şarkının aksine, ağlıyordu.

Keeley bunu Adele'in "Someone Like You" şarkısıyla takip ediyor. Bir veda ve öpücük. Kafamdaki mantıklı her şey, onunla konuşup konuşamayacağımı görmek için gösteri sonrasına kadar beklemememi söylüyor, belki onu gemiye alabilirim - ya da onu evime geri getirebilirim, böylece ona tekrar dokunabilirim - ama mantık bu gece tartışmayı kazanmıyor.

Kısa bir aradan sonra, birini barda kendisiyle flört etmeye davet etmek yerine mekanın arka tarafında kaybolduğunda, Lady Antebellum'un "Need You Now" şarkısıyla başlayan bir başka göz yaşartıcı set için geri döndü. İyi olan tek şey sesinin ne kadar güzel çıktığı ve beni unutmadığı gerçeği. Vokallerini Avril Lavigne'in "When You're Gone" şarkısına kaydırıldığında bundan emin oldum.

Mikrofonu tutuş şekli, yüzündeki duygu, sesindeki yalvaran nota... Evet, bu kadının o sabah

beceriksiz bir aptal olduğum için beni terk ettiğine tamamen ikna oldum-

ama o beni unutmadı. İşimiz bitmedi. Yine de Griffin düşüşünü düzenlemekten vazgeçemem.

Bu durumda ben hangi cehennemdeyim?

Son setini Roxette'in "It Must Have Been Love" şarkısıyla tamamladığında, *Pretty Woman'a* *verdiği* selam anlaşılmayı mühürlüyor. Kalmak zorundayım. Tekrar denemek zorundayım.

Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Seyirciler alkışlarken, son selamını veriyor, o kadar ciddi görünüyor ki kollarımı ona sarmak istiyorum. Bana geri dönüp planımı kabul edip etmeyeceğini sormak için doğru kelimeleri bir araya getirip getiremeyeceğimi bilmiyorum. Ama... cesaret yoksa, zafer de yok.

Yanımda Rob sırtıma bir tokat attı. "İyi şanslar, dostum. Aptalca bir şey yapma."

Kolunu tuttum. "O da ne? Bu senaryoda aptalca olmayan ne olabilir ki?"

Artık gerçekten bilmiyorum.

"Ciddi misin?" Rob kaşlarını çatarak geri çekilir. "Vay canına, seni hiç bu kadar kendinden emin görmemiştim. Eğer bu kızı her şeyden çok istiyorsan, özür dilemeli, yeniden başlamayı teklif etmeli ve bu planından vazgeçmelisin."

Çok az tanıdığım bir kadın için uzun vadeli hedeflerimden vaz mı geçeyim? "Yapamam."

Rob hem anlamış hem de kabul etmiş gibi görünüyor. "Yapamayacağını biliyorum. Griffin yaptığı pislüğün bedelini ödetmek çok daha önemli. Kız için endişelenme. Onunla oyna. Ondan ihtiyacın olanı al. Sonra da diğer balıklar gibi onu da denize geri at. Önemli bir şey değil."

Sonra da gitti. Ruhumda hızlı bir arama yapıyorum -çok uzun sürmüyor- ve hem intikam hem de Keeley istediğimi fark ediyorum. Kesinlikle. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla, ama bu gözümü kırparsam kaybolacakmış gibi ona bakmamı engellemiyor.

Biri beni terk edip gitmeyeli yıllar olduğu için mi bu kadına bu kadar takıldım? Egom kırılğan değildir. Tiffanii ile olan geçmişimi yeniden yazmak ve bu kez Keeley ile başarılı olmak için bilinçaltımda bir girişimde mi bulunuyorum? Hayır. Bu saçmalık doğru değil.

O zaman benim sorunum ne? Aklımı başıma toplamam lazım.

Masaya birkaç banknot attıktan sonra bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Keeley mikrofonu saklıyor, sonra barın çalışan bölümüne gitmeden önce kalabalığa son bir kez gülümsüyor.

"Keeley..." Peşinden gidiyorum.

Siktir et. Söyleyecek bir şeyler hayal edeceğim. Vücudumda çok fazla fevri kemik yok, ama ayaklarımın üzerinde hızlı düşünüyorum. Satış işindeyim, aklıma bir şey gelecektir. Bu işi halledebilirim. Umarım.

Ama şu anda onu satmak istemiyorum. Sadece onu görmek istiyorum. "Keeley!" Tekrar sesleniyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

Dönüyor ve beni görüyor. Olduğu yerde durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Konuşmak istiyorum. Seni asla aşağılamak ya da üzme istemedim. Aramızdaki yanlış anlaşılardan dolayı kendimi çok kötü hissettim."

"Yanlış anlama mı? Yani bana kardeşinle vakit geçirmemi ve göz kamaştırıcı zekam onu etkilemezse yatak odası becerilerimi kullanmamın sorun olmayacağını söylemedin mi?"

"Kulağa korkunç geldiğini biliyorum. Bana bir saat verin. Açıklamama izin ver. Seni biraz daha krem brüle ile besleyeceğim..."

"Ben bedava tatlı kuponuyla kandırabileceğin potansiyel bir müşteri değilim, Maxon."

Bu canımı acıtıyor, özellikle de haklı olduğumu bildiğim için. "Haklı değilsin. Bunu hiç

düşünmemiştim."

"Peki ne düşündün? Yatağından sürünerek çıkacağımı, sürtük elbisemi giyeceğimi, böylece

kardeşinin kafasına şehvetle vurdu ve bunda yanlış bir şey olduğunu hiç düşünmedi mi?"

Oldukça, ve o böyle söyleyince, irkildim. "Bir saat. Lütfen. Beni dinler misin?" Tereddüt ediyor ve gözyaşları alt kirpiklerinde titriyor. "Dinlememeliyim."

Ben bir piçim ama onun yumuşak kalbini ona karşı kullanıyorum çünkü bunu bırakamayacak kadar çok istiyorum. "İkinci şanslara inanmıyor musun?"

"İstediğimi biliyorsun." İç çekiyor. "Pekâlâ. Beni pişman etme. Seninle nerede buluşabilirim? Arabayı kendim kullanacağım."

"Nereye istersen gidebiliriz. Söyle." "Sale

Pepe. İtalyan havasındayım."

"Nerede olduğunu biliyorum. Araba kullanmanın sakıncası yok."

Başını iki yana sallar. "Geçen sefer pek işe yaramamıştı. Her ihtimale karşı eve dönmek için bir yol istiyorum."

Kız kardeşim Keeley'nin akıllıca davrandığını söylerdi. Ama pembe saçlı küçük ateş genellikle fevri, komik ve biraz da vahşi olur. Bu gece bana bunların hiçbirini göstermiyor. Eğer bir santim vermesini istiyorsam, bir mil almaya çalışmaktan vazgeçmeliyim.

"Pekâlâ. Seni arsaya kadar takip edeceğim."

On beş dakika sonra birlikte köşedeki iki kişilik masaya oturuyoruz. Gecenin bu saatinde mekân çok kalabalık değil. Garson hızlı davranıyor, benimle konuşmayı kabul ettiği için ona teşekkür etmeye fırsat bulamadan bizi karşılıyor.

Sebzeli panini ve Pellegrino sipariş etti. Şimdi onun yanındayım, iştahım nihayet günlerdir ilk kez ortaya çıkıyor. Rigatoni quattro formaggio ve bir bardak kırmızı şarap sipariş ediyorum. Garson bize her şeyi uzun uzun anlatıyor ama sonunda Keeley'e bakmaktan kendini alamayan çocuk bir şeyler geveliyor.

Yalnızız. Yani, çoğunlukla. Restoranın etrafında bir avuç insan var ama hiçbiri bize yakın oturmuyor. Küçük köşemiz, halkın olabileceği en özel yer.

"Ne istiyorsun, Maxon?"

Doğrudan. Alay ya da flört yok. Gülümseme yok. Kendimi biraz paniklemiş hissediyorum ve nedenini bilmiyorum.

Benimle bir daha konuşmamasıyla ilgili bir şey belki?

Boğazımı temizliyorum, hâlâ doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Geçen sabah sana söylediğim her şeyin bir hakaret olduğunun farkındayım. Asla öyle demek istemedim."

"Belki buna inanıyorsun. Ama bu sadece bana davranış şeklinle ilgili değildi. O anda beni nasıl gördüğünü çok net anladım."

"Hayır, değilsin. Ucuz değilsin. Bunu sen varsaydın. Bunu kesinlikle söylemedim."

"Belki fahişe anlamında ucuz olduğumu düşünmüyorsunuz ama beni tek kullanımlık olarak görüyorsunuz. Yaklaşık bir yıldır kimseyle seks yapmadım. Sadece ruhumu da paylaşabileceğimi düşündüğüm biriyle bedenimi paylaşırım. Sen bir hataydın. Beni istediğinden daha çok intikam isteyen biriyle birlikte olamam."

Onun sözleri beni bir pislik gibi hissettiriyor. "Öyle değil." Tam olarak değil.

Garson köpüklü suyunu önüne koyarken cevap vermiyor. Bunun yerine bana şüpheci bir bakış fırlattı.

Şarabımı yudumluyorum. Toparlanmam lazım. Bir şeyler bulmalıyım. Onun kalbine hitap

etmeliyim. Sadece yanımda olmak işi halletmiyor.

Bardağıma bakıyorum. Bir şekilde açıklama yapmam, hem beni tekrar sevmesi hem de bana yardım etmesi için ona iyi bir neden vermem gerekiyor. Aklıma gelen tek gerekçe gerçek. "Sana söylediğimi hatırlıyor musun?"

eski kız arkadaşımla yattığını? Asistanım Britta'nın benim kız kardeşim gibi olduğunu?" "Evet."

"Çünkü öyle olması gerekiyordu. Kız kardeşim yani." Sinirli bir şekilde masaya vuruyorum. "Griff'le gerçekten başaracaklarını sanmıştım..."

"Evlenmek mi?"

Başımı salladım. "Bunun hakkında konuşmaya başlamıştı. Onu seviyordu ya da ben öyle sanıyordum. Birlikte mükemmel görünüyorlardı, ama lanet olası piç hepimizi ezdi ve bir daha arkasına bakmadı."

Yüzü yumuşuyor. Sempatı aramıyorum ama beni dinlediğini bilmek iyi hissettiriyor. "Ne oldu?"

Bir nefes üfledim. Şimdi zorlaşıyor. "Üç yıl önce denizaşırı bir müşteri aldım. Kraliyet ailesinden. Beni mutlak gizliliğe bağladı çünkü en sevdiği metresini saklamak için lüks bir yer istiyordu ve gerçek korkunç bir skandal olurdu. Yasal olarak kimseye söyleyemezdim, kendi kardeşime bile. Griff'in bu müşteriye yardım etmemiş olmasına rağmen, her zaman yaptığım gibi anlaşılmayı tamamlamak ve parayı ortak hesabımıza yatırmak niyetindeydim. Kazandığımız her şeyi yarı yarıya paylaşırdık."

"Mantıklı. Neden buna kızsın ki?"

"İmzalamadan hemen önce Griff bu yan anlaşma üzerinde çalıştığını öğrendi ve onu hem zaferden hem de yirmi milyon dolarlık mülkün komisyonunun yarısından mahrum bırakmaya çalıştığını düşündü. Beni kendisini ve altı yıl boyunca birlikte kurduğumuz işi baltalamaya çalışmakla suçladı. Bunun doğru olmadığına ne kadar yemin etsem de bana inanmadı. Tiffanii ile ayrılma aşamasına geldiğimiz için onun kafamı karıştırmasına izin verdiğimi söyledi."

"Yani işi bıraktı. Bana sen söyledin," diyor. "Bu seni üzdü, bu yüzden intikam almak istiyorsun, değil mi?" "Elbette, o piç kurusuna borcumu ödemek isterdim ama tek istediğim intikam olsaydı, senin onun 'dikkatini dağıtman'

yeterince kişisel değil. Eğer sadece ona acı çektirmek isteseydim, suratına bir yumruk atar ve tüm işlerini elinden alırdım. Ama bu o kadar basit değil. Dahası var."

"Dinliyorum."

"Emlak kapandığında Griff ortak hesabımızdaki paranın yarısını almış ve bana tek kelime etmeden ofisimizden taşınmıştı bile. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde kendi dükkanını açtı ve ilan almaya başladı. Britta onu yanına almadığı, hatta haber bile vermediği için yıkılmıştı. Bir yıldır çıkıyorlardı. Ama Griff bana e-posta gönderip sırtından bıçaklanmanın nasıl bir his olduğunu bilmemi istediğini ve bu yüzden eski sevgilimi becerdiğini söyleyince kâbusu çok daha kötü bir hal aldı. Defalarca. Fotoğraflarını bile gönderdi. Ne kadar düşünceli değil mi? Tabii ki mesajı önce asistanımın okuyacağını biliyordu..." Kaşlarımı çattım. "Britta hamile olduğunu yeni öğrenmişti."

Keeley'nin yumuşak dudaklarının aralanışını izliyorum. Avucuyla kalbini kapatıyor. "Aman Tanrım... Yıkılmış olmalı."

"Tamamen. Ama o bir savaşçı. Geri döndü ve yeğenimi tek başına büyütüyor. Onun ve Jamie'nin maddi olarak ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin oluyorum. Ufaklığı ziyaret ediyorum ve fırsat buldukça onunla oynuyorum." Ama baba olmaya uygun olmadığının da farkındayım. Bunun için kendi babama çok fazla benziyorum. "Griff bugüne kadar oğlunu hiç tanımadı ve onu önemseydiğine dair hiçbir işaret vermedi."

Garson elinde sıcak tabaklarla gelip tabakları yerleştiriyor. Dişlerimi gıcırdatmama neden olan küçük konuşmalar yaparak gerginliği azaltmaya çalışıyor. Sonunda, mesajı alana kadar ona

hırlıyorum.

O gözlerini kaçırınca Keeley bir nefes verir. "Kardeşin tam bir piç gibi davranmış gibi hissettiğin için seni suçlamıyorum. Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var. Senin için, Britta için, kardeşin için üzgünüm.

Yeğenim. Umarım karma Griff'e hak ettiğini verir. Ama Maxon, öfkeye intikamla karşılık verirsən - nedeni ne kadar iyi olursa olsun- sonra ne olur sanıyorsun? Nefrete dönüşür. Nefretin geri dönüşü çok zordur. O senin *ailen*. Bu öfkenin ikinize de faydası yok. Belki de onu aramalı, havayı yumuşatmalı ve-

"Siktir et. *Beni* terk etti." Ona bağırdığımı fark ettim ve kendimi bir pislik gibi hissettim. "Özür dilerim. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum. Griff zerre kadar pişmanlık gösterseydi, Britta'yı özlediğine, oğlunu istediğine ya da tek kardeşini umursadığına dair bir işaret verseydi, bu işin peşini bırakmaya razı olabilirdim. Bazen onu ve eskiden paylaştığımız yakınlığı deli gibi özleyorum. Ama o gitti. Geri dönecek olan o olmalı."

"Gurur aileden daha mı önemli?"

Parmaklarımı sandalyenin kollarına doluyorum. Eğer yapmazsam, bir fidiot gibi ayağa fırlayacağımdan ve pişman olacağım bir şey söyleyeceğimden oldukça eminim. "Derimin altında sürünmek için tasarlanmış bir soru sorma konusunda bir yeteneğin var."

"Hayır, Maxon. Bu soruyu seni düşündürmek için sordum."

İşe yarıyor. Ve ben sinirlendim. Yine de başka bir şey söylemeden önce ağzımı kapatıyorum. Haklı olduğu bir nokta var ve bunu dikkate almam gerekiyor. Makarnadan bir ısırık alıyorum. Güzeldi. Şarap daha iyi ve sinirlerimi düzeltme ihtimali çok daha yüksek.

"Onu önemseyen herkesi incitti," diyorum sonunda.

"Bunu anlıyorum. Durumdan uzak olduğumu kabul ediyorum, bu yüzden hissettiğiniz ihaneti tam olarak anlayamıyorum. Emin olduğum bir şey var. Yaşadığınız acıyı ona hissettirmeye çalışırsanız, daha iyi olamazsınız. Ahlaki üstünlüğü ele al. Seni iyi tanımıyorum ama büyükbabana inanıyorum. Sen onurlu bir adamsın, bunu henüz bilmiyor olsan bile."

Bunu öylesine söylemedi. Evet, lanet olsun, söyledi. "O kadar basit değil. Bu bok her gün içimi kemiriyor."

"İzin vermeyi bırak."

Şarap kadehimi kaptım ve dişlerimi sıkarak eğildim. "Seni terk eden esrar içen eski sevgilinden intikam almak için ne yapardın? Ne kadar uzağa-

"Ben yapmazdım. Ona enerjimin o kadarını vermeyi reddediyorum. Ama beni dibe çeken beleşçiye kaybetmek kardeşinle aynı etkiyi yaratmadı. Tim'i sevmedim."

Ve Griff'i severdim. İç çektim. "Öylece gitmesine izin veremem."

"O zaman... artık birbirimizi görmek için bir nedenimiz olduğundan emin değilim." Bu ihtimal karşısında üzgün görünüyor. Kendimi silinmiş hissediyorum. "Çıkmak için bile mi?"

"Gerçekten çıkıyor musunuz? Arka bahçenizde bulunan okyanusa zaman ayırmıyorsunuz. İşle ve tek kişilik oyunlarla meşgulsün. Bana ayıracak vaktin olduğunu hayal bile edemiyorum."

Ayağa kalktığında, bağırsaklarımın ayak parmaklarıma düştüğünü hissediyorum. Ayağa fırladım. "Gitme, Keeley. Sana teklif ettiğim para ne olacak? Bunun bir anlamı olmalı."

Başını sallıyor. "Cüzdanımı doldurmak için vicdanımı asla feda etmem."

İstemedenden de olsa onu yine aşağıladım. "Burada doğru şeyi söyleyemem..."

"Yapabilirsin. Sadece istemiyorsun. Henüz hazır değilsin. Duygularından arınmak ya da öfkeni azaltmaya yönelik bir meditasyonda sana rehberlik etmek istersen dinlemeyi teklif edebilirim-"

Homurdanıyorum. İsteyerek yapmadım. Sadece ağzımdan kaçıyor.

Dudaklarında hüznü bir gülümseme beliriyor. "Ben de öyle düşünmüştüm, o yüzden teklif etmedim."

"Seni tekrar görmek

istiyorum, Keeley. Senden hoşlanıyorum." Yutkunuyorum. "Hem de çok."

Bu benim için oldukça büyük bir itiraf. Genelde bir fahişenin göğüslerini beğendiğimi söyleyebilirim. Hatta gülüşünü, gözlerini ya da her neyse onu sevdiğimi bile söyleyebilirim. Ama Keeley'i bu kadar az zaman geçirdikten sonra muhtemelen tanımamam gereken bir şekilde tanıyormuşum gibi hissediyorum. Ve bildiklerime de aşığım.

"Her nasılsa... Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum. Keşke her şey daha farklı olabilseydi." Yanımdan geçip kapıya doğru ilerlemeye çalışırken mavi gözleri pişmanlıkla doluyor.

Parmaklarım kendi özgür iradeleriyle bileğini sarıyor. "Beni de bırakıp gitme."

Tam olarak neden olduğumu söyleyemiyorum... Aradığım kelime ne? Zihinsel eşanlamlılar sözlüğümü tarıyorum ve sadece bir tane bulabiliyorum: yalvarmak. Ne yazık ki bu doğru. Onu yanıma alma isteğimin Griff'e olan borcumu ödemekten çok arzumla ilgili olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var.

"Gitmem gerek," diye mırıldanıyor. "Bana numaranı ver. Ben... bunu düşüneceğim."

Başka biri olsa saçmalık derdim. Ama Keeley hiçbir zaman dikkatli, etik ve harika biri olmadı.

Ona bir kartvizit uzattım. Önünde cep telefonum yazıyor. Tek kelime etmeden aldı. Onun yerine yanağıma bir öpücük konduruyor, bana son bir pişmanlık bakışı atıyor, sonra omuzlarını silkerek yanımdan geçip kapıdan çıkıyor.

Griff bir yana, aklım bana bunun en iyisi olduğunu söylüyor. Keeley'nin de belirttiği gibi, romantizm için zamanım yok. Pratik olanı göz ardı edecek kadar duygusal birine ihtiyacım yok. Aramızdaki kimya bir iki gece içinde söner zaten.

Peki neden onun gitmesine izin vermek hayatımın en büyük hatası olabilirmiş gibi hissediyorum?

BEŞİNCİ BÖLÜM

ÜÇ UZUN GÜN GEÇİP GIDIYOR. Herkes etrafımda hızla koşarken ben ağır çekimde duruyormuşum gibi hissediyorum. Rob ve Britta, Stowe varislerini şaşırtmak için harika materyaller hazırlıyorlar. Göz kamaştırıcı pazarlama videoları, aracılık turu konseptleri ve yüksek dolarlık alıcı parti önerileri. Hatta lanet bir slogan bile. Çok zekiler, Tanrı'ya şükür.

Beynim sıkışmış durumda.

Hareketlerime devam ediyorum, keşke kafamı oyuna vermem için kendimi zorlayabilsem. Bugün bilmem kaçınıcı kez telefonuma bakıyorum. Farklı bir şey beklediğimden değil ama Keeley hâlâ aramadı.

Gitmiş.

Onu bulabilirim... ama numaram onda var. Onu bulmamı isteseydi, nereye bakacağımı söylerdi. Hafta sonundan beri onunla konuşmadığım için huzursuz hissediyorum. Berbat spor barının sahibi Gus'ı bile aradım. Keeley'nin tekrar şarkı söyleyip söylemeyeceğini ya da ne zaman söyleyeceğini söyleyemedi. Konuştuğumuzda, o da hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"İyi misin dostum?" Rob elinde evrak çantasıyla sorar.

Saate bakıyorum. Saat gerçekten altı on beş mi? "Evet. İyi günler."

"Olur." Tereddüt ediyor, sonra Britta'ya bakıyor, hâlâ uzak köşedeki masasına gömülmüş. "O iyi mi?"

Britta geçen sabah Keeley'nin telefonuma neden cevap verdiği konusunda beni sorguya çekti. Griff'in eski sevgilisine, kardeşimin yoluna çıkardığım kadına karşı büyük bir şehvet duymasını sağlamak için büyük bir plan yaptığımı söyleyemezdin. Britta kabul etmek istese de istemese de bunu bir ihanet olarak göürdü. Bunun yerine ona Keeley ile birlikte eski aile yaralarımı tedavi ettiğimizi söyledim. Britta'nın çita elbiseli bir şarkıcının bana yaşam koçluğu yapmasına şüpheyle yaklaşması şaşırtıcı değildi.

"Sanırım. Britta'yı tanıyorsun."

"Hâlâ bazen alingan oluyorum. Peki ya sen?"

Ağlamaklı falan mı davranıyordum? "Ben mi? Tabii."

Rob gözlerini devirir. "Dinle, sana romantik tavsiyeler vermesi gereken son kişi olduğumu biliyorum..." "Um, evet."

Pazarlama müdürüm kırkına merdiven dayadı ve evliliğe hiç yaklaşmadı. Yakın zamana kadar hep birilerini sevdi ve terk etti, sonra bir şekilde onları geri dönmeye ikna etti, böylece onları sonsuza dek terk etmeden önce son bir kez daha becerebilecekti. Beni anlayış ve duyarlılık konusunda poster çocuğu gibi gösteriyor.

"Ha!" Rob gözlerini devirir. "Sana bir tavsiye vereceğim. Biriyle yat. Bu hatunun kafanı karıştırmasına izin verdin. Hayatına devam et. Hoşuna giden başka bir hatun bul." Omuz silkiyor. "Genelde bende işe yarar."

Dört ay önce tanıştığı ipotek komisyoncusu Alania ile fiilen birlikte yaşadığını belirtmek

nefesimi boŖa harcamak olur. Alania'nın kötü bir  ocuk gibi dolaŖma konusunda onu "eski" sütununa taŖıdığını anlamasının çok uzun süreceğini sanmıyorum.

Ayrıca ondan bir adım önde olduğumu da kabul etmek istemiyorum. Pazar gecesi, odamın yakınındaki otel barında takıldım ve bir bekârlığa veda partisiyle turnayı gözünden vurdum. Sekiz bekâr kadın, hepsi de hevesli, hepsi de cennette rüya gibi anılar biriktirmek istiyor. Gruptan birine odaklanıp onunla harika bir geceyi paylaşmak yerine bir viski içtim, kibarca başımı salladım ve oradan yalnız ayrıldım.

"Teşekkürler," diyorum, onun boş laflarla dolu olduğunu bilmeme rağmen.

"İyi günler, dostum. İyi geceler Britta," diye seslenir Rob. Bununla birlikte, ayrılır.

Asistanım ayağa kalkıyor ve bilgisayarındaki saate bakarak geriniyor. "Düşündüğümde daha geç oldu. Gidip Jamie'yi almam gerek. Burada iyi olacak mısınız?"

"Evet. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Sanırım yatmadan önce çorba içip birkaç çizgi film izleyeceğiz. Akşam yemeğinde bize katılabilirsin. Maxon Amca'nın uğramasını seviyor."

Ufaklığı görmeyeli uzun zaman oldu ve eminim büyümüştür. Burada pek bir şey başaramadığım kesin. Çok isterdim demek için ağzımı açtım. Akşam yemeği bile getiririm. Ama süitin kapısı açıldı.

Keeley içeri girdiğinde kalbim durdu. Sonra üç kat hızlanmaya başlıyor. Kahretsin, siyah atleti, seksi şortu ve bir çift parlak parmak arası terliğiyle çok güzel görünüyor. Soluk teni Hawaii bronzlarının arasında göze çarpıyor. İnci gibi görünüyor, ıslıl ıslıl ve muhteşem. Onu istemem sürpriz değil. Yine de, çuval giyiyor olsaydı bile ağzımın suyu akardı herhalde.

"Merhaba." Bana belirsiz bir gülümseme veriyor. "Seninle konuşabilir miyim?"

Gerçekten hayır diyeceğimi mi sanıyor? "Tabii ki."

Elini uzatmış olan asistanıma bakıyor. "Sen Britta olmalısın. Ben de Keeley."

Güvenilir, her zaman dost canlısı asistanım ellerini işle ilgili şeylerle doldurup Keeley'nin yolunu kokladığında şaşkına dönüyorum. "Anladım. Kafasını karıştırmayı bırak. Eski sevgilim hakkında seni doğru yola getirmek için izini sürmeyi reddetti çünkü o iyi bir adam. Ama benim öyle bir kaygım yok. Griff ikimizi de parçaladı. AFAOE olmayı bırak ve hikayeyi bir de onun tarafından dinle."

"AFAOE?" Keeley kaşlarını çatır.

"Merak etme, günışığı." Keeley'i ofisime doğru nazikçe itiyorum. "Britta sadece yorgun. Huysuz. Senin de PMS'in yok mu?"

Asistanım, çenesini kapatması için yaptığım sert uyarıyı tamamen görmezden geliyor. "Her konuda otorite demek. Sen böyle davranıyorsun. Maxon'ın hayatına elini kolunu sallayarak giriyorsun ve bizi sırtımızdan bıçaklayan, sonra da hiç düşünmeden kanlar içinde ölüme terk eden bir adama karşı nazik olmak gibi yüksek fikirli bir ideal uğruna kariyerinin en büyük anlaşmasından, hayat boyu sürececek tutkusundan vazgeçmesini istiyorsun. Büyü artık."

O kapıyı çarpıp çıkarken oda tamamen sessiz. Gözlerimi kapatıp başımı sallamak zorunda kalıyorum.

Bu ziyaret daha garip başlayabilir miydi?

"Bunun için üzgünüm." Keeley'ye ofisimdeki sandalyeyi gösteriyorum, sonra da oturmak için masanın etrafında dönüyorum. Kahretsin, ne kadar da güzel görünüyor. "Kahve?"

"Hayır, teşekkürler. Konuşmamız hakkında ona ne söyledin?"

Britta'ya bir şey söylemek zorundaydım. Moralsizliğimi ve odaklanamamamı açıklamak için başka bir bahane bulamıyordum. Ayrıca, birbirimizden pek fazla sır saklamıyoruz. "Griffle olan

durumumu anlamana yardımcı olmak için sana onun hayatından biraz bahsettim. Onun acı dolu geçmişinin bir kısmını ifşa ettiğim için, konuşmamız hakkında biraz bilgi sahibi olmayı hak ettiğini düşündüm ve..." Kendime sözlü bir çukur kazmayı bırakıp çenemi kapatmalıyım. "Bana verdiği tavsiyeyi ona söyledim."

"Belli ki kabul etmemiş." Keeley dudaklarını acımasız bir çizgiye bastırıyor, sonra iç çekiyor.

"Britta o kadar da

gelmemin sebebi. Konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Sizden haber almayı umuyordum."

Yüzyılın abartısı.

"Son birkaç gündür isteğiniz üzerine çok düşündüm."

İsteğime. Bana değil. Bu tam olarak duymak istediğim şey değil. Yine de avuçlarım terliyor. Sikim diken diken oldu. Tek yapabildiğim onu kucağıma çekip Daisy Dukes'larını çıkarıp onu uygun bir pozisyona getirip getiremeyeceğimi görmek. Belki bacaklarını sandalyeme dayayıp sikimin üzerinde sallanırken?

"Dinliyorum." Ya da deniyorum. Hevesli aletim duymamı gerçekten zorlaştırıyor.

Ellerini kucağında kavuşturuyor ve sanki büyük bir karara varmış ve bunu bana söyleyecek cesareti bulmaya çalışıyormuş gibi bir nefes veriyor. "Teklifin hâlâ geçerliyse kabul etmeye hazırım."

"Ne?" Bunu doğru duymuş olamam. Korkunç, vicdansız planımın onun altın ahlaki pusulasına bir hakaret olduğu konusunda bana ders vermemiş miydi? "Fikrini değiştiren ne oldu?"

En mantıklısı bu olsa da, içimdeki her şey onun sadece para için burada olmadığını umuyor.

"Çok fazla meditasyon. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanan biriyim. İlk tanıştığımızda, itiraf ediyorum

Hayatımı paylaşacağım ruh eşim olmanı umuyordum. Ama belli ki durum böyle değil. Ben de kendime yollarımızın neden kesiştiğini sordum. Mantıklı gelen tek cevap, senin bu -ne dersin de- plandan daha büyük bir adam olduğunu görmene yardımcı olmam gerektiği idi. Belki de sana planının işe yaramayacağını ve sadece kardeşinle konuşman gerektiğini göstermem gerekiyordu."

Ona bakıyorum, söylediği her şeyi özümsemeye çalışıyorum. Ama patlamalar ve vızıltılar gibi. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. "Yani... berbat bir müzik dinledikten ve nefes alış verişine odaklanmak için gözlerini kapattıktan sonra, ruhunun benim için doğmadığı sonucuna vardın"- Alay ediyorum. Bu saçmalığı kim uyduruyor?

-"Ve senin kozmik amacın benim kalles kardeşimden daha az nefret etmemi sağlamak mı?"

Başını sallıyor. Kendine rağmen eğlendiğini söyleyebilirim. "Ben tam olarak böyle tanımlamazdım. Demek istediğim, sanırım hayatınızdaki amacım kardeşinizle aranızdaki sorunları çözmenize yardımcı olmak."

Akıl sağlığını sorgulamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce -çünkü buna gerçekten inandığı çok açık- gülümsememi takınıyorum. "Peki benim senin hayatındaki amacım ne?"

Keeley'nin bunun için bir geri dönüşü olmayacak. İzle. Belli ki ne bildiğini, ne bilmediğini ve aptal olmamın tüm nedenlerini düşünmüş. Ya da... "Bu parayla mı ilgili? Geleceğini finanse etmemi mi istiyorsun?"

İçimdeki alaycı kişi bundan emin, ancak geri kalanı haklı olduğumu duymak istemiyor.

"Tabii ki hayır. Sana parayı kabul etmeyeceğimi söylemiştim. Ciddiydim." Omuz silkiyor. "Sanırım iş anlayışımı genişletmem gerekiyor, böylece gelecekte B ve B'de başarılı olabilirim." Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Belki de sadece bana sabırlı olmayı öğretmek için hayatımdasın."

Küçük pembe dilini bana doğru uzatana kadar şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

İstemiyorum ama kendimi gülerken buluyorum. "Olabilir. Yani Griffin dikkatini dağıtmama yardım etmeyi gerçekten kabul ediyorsun?"

Başını sallıyor ama parmağını kaldırıyor. "Şartlı olarak."

Tabii ki. Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Eğer

hayatında hiç anlaşma yaptıysa, şok olurum. Ancak ben bunu neredeyse on yıldır yapıyorum. "Onları bana bırak."

"Senin için Griff ile yatmayacağım, başarısız olsam bile. Arkadaş olacağım. Flört edeceğim. Onu yönlendireceğim."

hatta. Ama istediğim bir şey olmadığı sürece kardeşinle yatağa girmeyeceğim."

Bu konuda iyiyim. Keeley'nin asla kardeşimle yatmak istemediğinden emin olmak niyetindeyim. Asla. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum. "Anlaştık."

"Güzel." Sanki bu küçük galibiyet ona bir sonraki şartını söyleme cesareti vermiş gibi başını sallıyor. "Benim seçeceğim bir zaman ve yerde, sen ve kardeşin oturup yüz yüze, en az bir saat konuşacaksınız."

Eğiliyorum, kollarımı masaya dayıyorum ve gülüyorum. "Bunu ona nasıl kabul ettireceksin, günışığım? Griff üç yıldır Harlow dışında eski hayatından kimseyle konuşmadı. Onu benimle aynı odaya girmeye zorlayamazsın."

"Eğer yapamazsam, bu benim suçum." Omuz silkiyor. "Ama eğer onu mantıklı davranmaya ikna edebilirsem, oturup konuşmak zorundasınız. Anlaştık mı?"

Bu asla olmayacak. "Elbette."

"Harika. Ben senin pis işlerini yaparken, sen de bana iş planımda nasıl başarılı olabileceğim konusunda akıl hocalığı yapacaksın. Bana mülkü nasıl satın alacağımı, saygın müteahhitleri nasıl bulacağımı, internette nasıl reklam yapacağımı ve bilmem gereken diğer her şeyi öğreteceksin. Hizmet alışverişinde bulunacağız. Bu nedenle, birlikte çalıştığımızı karşılıklı olarak kabul etmeliyiz, böylece birlikte uyumayacağız."

Pazarlıkta düşündüğümünden daha iyiymiş ama buna tek bir cevabım var. "Hayır."

"Neye hayır? Bana yardım etmeyecek misin?"

"Sana bilmek istediğin her şeyi öğretirim, günışığım. Teklifini yazacağım. Evrak işlerini ben yürütürüm. Hayallerindeki oteli açmana yardım etmek için elimden geleni yaparım. Seninle seks yapmamayı asla kabul etmem."

Keeley bana kaşlarını çatıyor. Kırmızımsı kahverengi kaşlarının birbirine yaklaştığını ve aralarında küçük bir dikey çizgi oluştuğunu görüyorum. "İyi. Çünkü seninle seks yapmayı kabul etmeyeceğim. Yani beni zorlamayacaksan..."

Arkama yaslanıp nefesimin altında küfrediyorum. Yapmayacağım ve muhtemelen bundan yüzde doksan dokuz emin, bu yüzden küçük bir kumar oynayacak. "Bak ne diyeceğim? Seni baştan çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim. Tabii ki hayır demek her zaman özgürsün. Seni asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağım... ama seni tekrar yatağa atmaya çalışmaktan da vazgeçmeyeceğim."

"Neden? Kolay yatmayı sevdiğin için mi?"

"Kahretsin, ben seni böyle görmüyorum. Seni istediğim için durmayacağım."

"Her neyse. Rıza göstermediğim sürece bana dokunma ve aramız iyi olsun."

"Pekâlâ."

Benim için yanmasını sağlamak hayattaki görevim olacak. Aslında, önümüzdeki yirmi dört saat içinde onu eğip bükebilir miyim merak ediyorum. Desteyi kendi lehime nasıl yığabilirim? Sonra elimde bir koz olduğunu fark ediyorum. "Griff'in dikkatini dağıtmayı öğrenmek tam zamanlı bir iştir. Eğer bunu yapacaksan, okul dışında her şeyi bırakmalısın."

"O zaman kiramı ödeyemem. Sen mi ödeyeceksin?"

"Hayır. Benim yanıma taşınacaksın. Boş bir odam var." "Kira kontratımı bozamazsın."

Gülümsüyorum. "Sen yapamazsın. Ama ben yapabilirim." Bir boşluk bulmak için kira kontratına bakmalı uzun zaman olmuştu ama bir tane bulabileceğime eminim. Yaklaşıyorum, öldürmek için

hamle yapıyorum. "Bunu bir para tasarrufu fırsatı olarak düşün. Bedava kira. Bedava yemek. Bedava kıyafet. Bedava iş tavsiyesi."

Keeley tereddüt eder. "Ne kadar süreyle?"

"Bir ay." Bu, Stowe varislerinin işlerinden burunlarını kaldırmalarından önceki üç haftayı ve işin iyi yapıldığından emin olmak için bir haftayı daha kapsıyor. "Ondan sonra bir yer bulmana yardım edeceğim ve istersen daha iyi bir kira sözleşmesi için pazarlık yapacağım. Karlı çıkacaksınız."

"Bana bu seçeneği sunuyorsun çünkü benimle tekrar seks yapmak istiyorsun."

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Ve çünkü kardeşimin dikkatini bu mega listeden başka yöne çekmek istiyorum. Bugüne kadar bu iki arzu birbirini dışlıyordu. Siz bana hem pastamı yemem hem de pastamı yemem için bir yol sunuyorsunuz. Ben sadece kabul ediyorum."

"Ayrı bir yatak odasında bile olsa seninle yaşamak istemiyorum."

Ona anlaşmanın bu olduğunu söyleyebilirim. Al ya da bırak. Kelimeler dilimin ucunda. Ama onları yutuyorum. "Her gün arka bahçende okyanus. Dalgaların sesiyle meditasyon yapmak. Yoga yapman için bahçede bir yer bile açacağım."

Dudağını ısıyor. Onu baştan çıkardım. Gülümsememi

bastırıyorum. "Bu çok acımasızca."

"Bu konuda iyiyim. Evet mi hayır mı?"

Göz kapakları kayarak kapanıyor. Mavi gözleri çok okunaklı, bu yüzden ona kapalı olmak bir dezavantaj. Ama tahmin etmem gerekirse, teklifimi gerçekten düşünüyor. "Kaçırmamam gereken birkaç etkinlik var. Gelecek hafta iki sınavım var. Çalışmam gerek."

Sorun değil. "Çalışmak zorundayım. Ben masama zincirlenmişken sen sınavlarına hazırlanacaksın. Eve geldiğimde, sen benimsin."

Zamanımızın çoğunu yatay olarak geçireceğimizi umuyorum.

"Çok çalıştığın için sorun olmaz. Ayrıca her Pazar sabah dokuzda evimin yakınındaki bir yaşlılar merkezinde yoga dersi vermeyi taahhüt ettim. Bu da kullanabileceğim bir yüz dolar demek."

"Zaman ayırdığınız için size ödeme yapacağım."

"Onları hayal kırıklığına uğratamam. Bunu aylardır yapıyorum. Gerçekten dört gözle bekliyorlar. Ben de öyle."

Bazı yaşlıların egzersiz yapmasını ve sosyalleşmesini ellerinden alırsam nasıl bir huysuz olurum? Ben bir pisliğim... ama o kadar da değil. "Pekâlâ. Haftada bir saat."

"Önümüzdeki Çarşamba akşamı arkadaşım Cami'yi görmem gerekiyor. O bir kuaför. Takas yaparız."

O benim saçımı yapıyor, ben de ona rehberli meditasyonda yardım ediyorum."

Başımı salladım. "Ona ihtiyacın olmayacak, bu yüzden düşüncelerini hiçliğe yönlendirecek başka birini bulması gerekecek."

"Ama benim köklerim." Başının üst kısmını işaret ediyor. "Saçlarım pembe renkte uzamıyor, biliyorsun."

"Uzun süre pembe kalmayacak. Griff'in bir tipi var. Çok özeldir. Onunla sadece flört etsen bile, başını döndürmelisin. O renk bunu yapmaz. Ritz-Carlton Spa'daki güzel bayanlar seni benim yönetimimde kardeşimin ıslak rüyasına dönüştürecekler. Bu girişimin nedeni bu olduğuna göre, bu nokta tartışılmaz."

Keeley bundan hoşlanmadı. Kesinlikle kızgın olduğunu söyleyebilirim. Ama ben haklıyım. Griff'in tam olarak ne istediğini biliyorum ve en güzel, çekici, koca yürekli kadını yüzüne çarpacağım... sonra da ona sahip olamayacağından emin olacağım. Griff'i Stowe anlaşmasından vazgeçirmek güzel olacak. Ama onu sahip olmak için can attığı kadından mahrum etmek de en az onun kadar lezzetli olacak. Ve eğer onu kendim becerirsem, bu tepedeki yüce kiraz olacak.

"Bir ayın sonunda saçımı şu anda kullandığım şekilde geri takmak için ödeme yapacaksınız."

"Tamamdır." Aslında pembeyi seviyorum. Paskalya yumurtasından daha koyu, ahudududan daha açık. Ona yakışıyor.

Eğer dört hafta sonra birbirimizden bıkip usanmadıysak, o zaman bu tarz bana uyar.

Şu anda onu ne kadar istesem de, kel kalmasını umursayacağımı sanmıyorum.

"Bir şey daha var. Bu sabah Gus'ı aradım. Barda bazı tadilatlar yapıyor, sahneyi genişletiyor.

Konserlerin iyi gittiğini söyledi. Gelecek ayın on dokuzunda beni tekrar görmek istiyor."

Anlaşmamızın bitmesine iki gün kalmıştı. Onu şarkı söylerken dinlemekten ne kadar hoşlandığımla görevimi dikkatle tartıyorum. "Seninle uzlaşacağım. Bir hafta önce ilerlememize bakacağız. Eğer bunun

Yeterliyse gidebilirsin. Değilse, iptal edersin. Bu da ona yerine birini bulması için bir hafta verir." "Beni zorluyorsun," diye uyarıyor.

"Bak, farklı şekillerde, her birimiz diğerinin geleceğinin bir parçasını elimizde tutuyoruz. Sen bana şimdi yardım ediyorsun, ben de sana daha sonra nasıl başarılı olacağını öğreteceğim. Elimden geleni yaptım ama akşamların bana adanmasını istiyorum." Bize. "Başarmamız gereken çok şey var ve bunu yapmak için fazla zamanımız yok. Sıkı bir pazarlık yapıyorum çünkü ben buyum. Önümüzdeki ay beni mutlu etmek için daha çok, Gus için daha az endişelenmen gerektiğini biliyorsun. Demek istediğin, ses tellerinle hayatını kazanamayacaksan, o boktan spor barında geçireceğin tek şey iyi vakit geçirmek olacak." *Ve günışığım, sana daha iyi bir tane vereceğim.* "Hayatını hancı olarak kazanmak istiyorsan, ben senin adamınım."

İç çekiyor. "Sanki sana çok şey teslim etmişim gibi hissediyorum."

"Ben de uzlaştım." Ama Keeley'nin çoğunlukla istediğim yerde olduğunu biliyorum. Sadece elimdeki iyi şeyi mahvetmemem gerekiyor.

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Beni buna ikna etmeye çalışman bunu doğru yapmaz." Akıl sağlığını sorgular gibi başını salladığında kazandığımı anlıyorum. "Pekâlâ. Anlaştık. Ne zaman başlıyoruz?"

"Şimdi seni dairene geri götüreceğim. Sen toparlanırken, ben de bazı ayarlamalar yapacağım. Ders programını bana mesaj at. Her akşam yedide evde olmak için elimden geleni yapacağım. Gece yarısına kadar benimsin. Bölmek yok. Hafta sonlarımdan kaç saat kesebileceğime bakacağım." Kocaman koltuğumda arkama yaslandım ve yüzümde fevkalade memnun bir gülümsemenin belirdiğini hissettim.

Bunu öyle doğru yapacağım ki Griff ona neyin çarptığını asla bilemeyecek.

ALTINCI BÖLÜM

Daireme ulaştığımızda saat neredeyse dokuz olmuştu. Keeley solgun ve biraz şokta görünüyor. Bu gece her şey birkaç nedenden dolayı hızlı gelişti. Ona anlaşılmamızı yeniden düşünmesi için fazla zaman vermek istemedim... ve onu kendi bölgeme, yatağıma geri götürmek için sabırsızlanıyorum.

Görevlinin eşyalarını getirmesini bekliyoruz. Neyse ki daireyi mobilyalı kiralamış, bu yüzden sadece kişisel eşyalarını taşımak zorundayız. Bu da ellerimi serbest bırakıyor. Ona dokunmadan edemiyorum, bu yüzden Keeley ile parmaklarımızı birleştirip avuçlarımızı birbirine bastırıyorum.

Benden uzaklaşıyor. "Yapma. Bu artık bir iş ilişkisi."

Öyle olması gerekmediğini iddia edebilirim, ancak şimdi bu tartışmaya girmenin zamanı değil. Daha sonra. Rahat ve mutlu olduğunda, daha az bunalmış hissettiğinde.

"Pekâlâ. Geç oldu. Akşam yemeği için arayacağım. Mutfakta mikrodalga'nın yanında bir menü var. Duvara yaslanmış."

Keeley çok sevdiği sayfayı eline alır ve burnunu kırıstırarak tarar. "Belli ki başkalarının yemeklerini çok sık yiyorsun. Çok fazla sodyum, yağ ve koruyucu madde var. Ben pişiririm. Kilerinizde ve buzdolabınızda temel gıdalar var mı?"

"İçki. Patlamış mısır. Belki bir kutu çorba. Burada yemek yapmıyorum." Aslında, arada bir yumurta ya da sandviç dışında kendi mutfağında yemek yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

"Aman Tanrım. Sen tam bir erkeksin."

Gözlerini devirme şekli bana bunun iyi bir şey olmadığını söylüyor. "Hey, ben idare ediyorum."

"Her gün damarlarını tikiyorsun, tabii." Birdenbire beni işaret etti, peri yüz hatlarının her yerinde kararlılık vardı. "Önümüzdeki bir ay içinde seni iyi yemeklere bağımlı yapacağım. Dondurucudan çıkmayan yemekleri canın çekecek. Ve ben gittikten sonra kendini düzgün bir şekilde besleyebileceğinden emin olmak niyetindeyim."

"Her gün beş saatini aldığım sürece neden olmasın?"

Yemek zorundayım. Elbette daha sağlıklı olabilirim. Birkaç yıl önce otuz yaşına girdiğimden beri, sıkı spor alışkanlıklarımı sürdürmezsem kilomun arttığını fark ediyorum. Eminim daha az berbat yemek sağlıklı kalmamı kolaylaştıracaktır. Ve Keeley ile daha fazla zaman geçireceğim.

Mutfağında gezindikten sonra başını sallayarak bana döndü. "Burası boş." "Ben-"

"İşte bu kadar. Bana söylemiştin. Akşam yemeğine gelince, bu değişecek."

Bu gece için oda servisini çağırıyoruz. Biz beklerken, o boş yatak odasına geçiyor. Kapı aralığında oyalanıyorum, onunla konuşmaya çalışıyorum. Çekici olmaya çalışıyorum. Ona büyük yatağımın yarısının boş olduğunu hatırlatmak istiyorum. Acaba her hafta sadece bir takım çarşaf yıkarsak çevreye yardımcı olabileceğimize dair argümanıma inanır mı?

"Son birkaç gündür nasılsın?" Konuşmanın nereye gideceğini görmek için bu tür sorular soruyorum.

"Şaşkınım," diyor dürüstçe.

Ne demek istediğini anlıyorum. "Ben de öyle. Geçen gece sana söyleme fırsatım olmadı ama harika şarkı söyledin."

"Teşekkürler."

Tüm söyleyeceği bu mu? Bavulundan giysilerini çıkarıp dolaba asmaya devam ettiğine göre, sanırım öyle.

Başka bir sohbet başlatıcı arıyorum. "Yani sabah diğer işlerini arayıp istifa mı edeceksin?"

"Evet."

Ve? "Eğer iki hafta önceden haber vermenizi istiyorlarsa, bunu onlara veremezsiniz." "Anlaşıldı." Bu konuda biraz üzgün görünüyor.

Keeley'i rahatlatmak istiyorum ama etrafında beni uzak durmam konusunda uyaran görünmez bir güç alanı var. Bunun yerine ona daha pratik bir şey vaat ediyorum. "İşsiz kalacağın için yüz bin dolarlık teklifim hâlâ geçerli. Sadece söylemen yeterli."

Bana kayıtsız bir mırıltı veriyor. En başa döndüm. Eğer ona dokunursam... tanıştığımız gece Hulk Moron'un taşaklarına ne olduğunu gördüm. Onun isteği dışında ona elimi sürmeyeceğime söz verdim. Aslında, bana karşı koyabileceğini pek sanmıyordum. Ama bu kadının sandığımdan çok daha inatçı olduğundan şüpheleniyorum. Ya bütün ayı seks yapmadan geçirirsek?

Düşündükçe kendimi dikenli telle asmak istiyorum.

"Bu anlaşma işe yarayacak." İkna olmaktan çok umutluyum ama onun için ikna edici ve iyimser olmak için elimden geleni yapıyorum.

"Elbette."

Tek kelimelik cevapları beni öldürüyor. Dişlerimi sıkıyorum. "Biliyorsun, bir ay boyunca birlikte olacağız.

Birbirimizle konuşmak zorundayız."

Keeley sonunda duraklar ve gözlerini bavulundan ayırır. "Griff hakkında konuşmalıyız ve onu etkilemek için adam hakkında ne öğrenmem gerekiyorsa öğrenmeliyim. İş meselelerini ve gelmiş geçmiş en iyi hanı nasıl işletebileceğimi konuşmalıyız." Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Başka bir şey konuşmamıza gerek yok. Yemek geldiğinde beni ara."

Bununla birlikte, aramızdaki kapıyı yüzüme kapattı. En başa dönmenin canı cehenneme. Sıfırdan daha azım.

Bu anlaşmayı kendi avantajıma olacak şekilde müzakere etmeme rağmen iyice kazıklandığımı düşünmeye başlıyorum.

UYUYAMIYORUM. Beni Keeley'den ayıran sadece minicik bir kapalı kapı olduğunu bilmek beni çok sinirlendiriyor. Öte yandan, bir gece öncesine göre çok daha yakın. Gelecekteki daha büyük zaferleri planlarken onunla küçük zaferleri kabul etmem gerektiğini hissediyorum.

Saat gece yarısını geçti bile. Yerimde duramıyorum. Keeley'nin kapısını açan ağır kapı tokmağı bir mıknaş gibi, karşı koyamadığım bir çekim gücüyle beni ona doğru itiyor.

Ama yapmak zorundayım, şimdilik.

Söz verdiğim gibi, lanai'de bir yer açtım ve yoga matını oraya koydum, böylece gün doğumundan

sonra hazır pozisyonda olacaktı. Ayrıca internetten sipariş alan yerel bir market buldum. Listeyi alıyorum

Keeley daha önce yaptı, dizüstü bilgisayarımı yatağa götürüyorum ve her şeyin yarın öğleden sonra saat dörde kadar teslim edilmesini ayarlıyorum. Ondan burada olmasını isteyeceğim. Böylece hepsini imzalayıp pişirmeye başlayabilir. Ben kapıdan girer girmez yemeğe başlarız. Belki aile içi mutluluk başlar... ki buna sarılıp öpüşmek ve onu yatağımla yeniden tanıştırmak da dahil olabilir.

Yarın akşamın hayalini kuruyorum. Dizlerinin üzerinde biraz zaman geçirmeyi umursamıyor, değil mi? Ama ben fırsat eşitliğiyim. Eğer arkasına yaslanmak, bacaklarını açmak ve en kötüsünü yapmama izin vermek istiyorsa, ben varım. Çok heyecanlıyım. Aslında, biraz daha heyecanlanırsam, kendimi kontrol altına almam gerekecek. Pijama pantolonumun fermuarını dürten bu azgın ereksiyon beni çileden çıkarıyor.

Neden kendime hakim olamama neden olan tek kadın Keeley?

Telefonum çaldığında bu muammayı çözmeye çalışıyordum. Ekrandaki isim bir gülümsemeye neden oluyor. "Hey, Harlow."

"Hey, ağabey. N'aber?"

"İş. Bilirsin işte. Pek yeni bir şey yok." Bu tam olarak doğru değil ve Keeley beni duyabilseydi kaşlarını kaldırır ve bana etik anlayışım berbatmış gibi bakardı. "Şey, belki biraz yeni. Biriyle tanışmış olabilirim."

"Öyle mi? Seninle annemle babamın son dramı hakkında konuşacaktım ama bu kulağa çok daha ilginç geliyor. Biraz daha anlat."

"Adı Keeley. Onunla bir barda tanıştım."

"Aman Tanrım. Yani bu anlamlı bir ilişki, öyle mi?" Harlow homurdanır.

"Öyle olmasını umuyorum." Ondan hoşlandım. Bu, çoğu ilişkim için söyleyebileceğimden daha fazla. "Siz ikiniz tam olarak nasıl tanıştınız?"

Griffi oyalama planımdan ona bahsedip bahsetmemeyi tartışıyorum çünkü A) Harlow hâlâ ikimizle de konuştuğu için, uzun zaman önce onu kavgamızın ortasına atmamamı istemişti. Ve B) bana yirmi çeşit aptal demese ve sırrımı saklamayı kabul etse bile, hiçbir şey istemiyorum -farkında olmadan da olsa gevşeyebilir.

Öte yandan, Harlow çok iyi bir müttefik ve casus olabilir.

Bu hesaplanmış bir kumar, ama biraz zihinsel tartışmadan sonra riske değer olduğuna karar verdim.

Ona olayların kısaltılmış versiyonunu anlatıyorum, seks hariç. "Keeley'nin başarılı olması için bana yardım etmek ister misin?"

"Olabilir. Önce bana gerçeği söyle. Onu mıhladın, değil mi?"

Harlow her zaman zeki ve satır aralarını iyi okuyan biri olmuştur.

"Elimde değil. Bu kızdan gerçekten hoşlanıyorum. Ortak noktamızın ne olduğundan henüz emin değilim. Ama iyi bir insan. Ondan hoşlanacaksın. Planımı kabul etti çünkü Griffle aramızın düzelmesine yardım edebileceğine inanıyor." Alay ettim. "Sanki öyle bir şey olacaktı gibi."

"Eğer bir pislik olmaya devam edersen, olmayacak. Üç yıl bu kini beslemek için yeterince uzun değil mi? Tanrıya şükür Tiffanii'yi sevmedin. Bu kadar acımasız olma."

Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. "Bu Tiffanii ile ilgili değil." Gerçi onu yanına taşıdığı anda, kardeşimin bir gün evlenebileceğimi düşündüğüm kadınla birlikte olduğunu bilmek berbattı. Geriye dönüp baktığımda, aslında acıtmamıştı. "Beni yakan şey her şeyi ele alış biçimiydi."

"Eğer yardımı olacaksa, sanırım pişman oldu."

Dilimin ucunda her zamanki sert cevabım var: *Bunun için artık çok geç değil mi?* Kelimeleri

içimde tutuyorum. Duygu eskidi ve bunu hissetmekten yoruldum. Ayrıca, o benim bu konudaki görüşümü biliyor. "Eğer bu doğruysa, özür dileyerek başlayabilir."

"Sadece ona çelme takmak için tasarlanmış bir kadını yüzüne vurmaya çalışmayarak ona yardımcı olabilirsin. Dikkatinin çok dağıldığını biliyorsun."

Ben biliyorum. Tiffanii'ye kendini fazla kaptırdığı için başka şeylerle ilgilenemediğinden işi neredeyse ilk dört ayı çıkaramıyordu. Bora Bora'ya iki kişilik sürpriz bir kaçamak planladığına dair bir söylenti duydum. Bavulunu hazırlamak için eve geldiğinde, başka bir adamın sikini Tiff'in amına soktuğunu görmüş.

Şaşırdığımı söyleyemem... O da beni aldattı. Bu yüzden ayrıldık. "Hak ettiğini buluyor," diyorum.

"Maxon, dur. Seni incittiğini biliyorum."

Hem de çok. Her şeyi yapan küçük kardeşle nasıl uzlaşacağımı hâlâ bilmiyorum.

Her şeyimi *elimden* almak için elinden geleni yapan adamla. "Hiç durup onu da incitmiş olabileceğini düşündün mü?" "Saçmalık."

"Sen ve Griff kendi iyiliğiniz için çok fazla kavga ediyor ve gurur duyuyorsunuz." Harlow hattın diğer ucunda iç geçirir. "Biliyor musun, bu Keeley denen kadınla hiç tanışmadım ama belki de bir şeyler bulmuştur. Eğer bu saçma planın şartlarından biri Griff'e bir saat oturup sadece konuşmansa, bunu kabul edebilirim. Bu işi bitirmeye yardımcı olacaksa senin için onu gözetleyebilirim bile."

"Mükemmel." Gülümsüyorum.

"Bunu zaman gösterecek. Umarım kararımdan pişman olmam."

Aklımın bir köşesinde Keeley ve Harlow'un haklı olup olmadığını merak ediyorum. Planım bu çirkin aile kavgasını alevlendirmekten başka bir işe yarayacak mı?

Kimin umurunda? diye soruyor içimden bir ses. Yarın tekrar dost olmamız pek mümkün değil. Ya da hiç.

"Yapmayacaksın." Ona boş bir güvence veriyorum çünkü bunun bir bok fırtınasına dönüşebileceğini biliyorum. Ama denemek zorundayım. "Peki anne ve baba draması nedir?"

Gerçekten bilmek istediğimden emin değilim. Her zaman korkunçtur. Açıkçası, üç çocuğa gebe kalacak kadar nasıl anlaşılabildiklerini merak ediyorum. Şu anda evli kalmalarının tek nedeni babamın annemden boşanmasının çok pahalıya mal olması. Annem de babamın saçmalıklarına katlanıyor çünkü hayatı boyunca bir gün bile ev dışında çalışmamış ve şimdi nasıl başlayacağını da bilmiyor. Yani hastalıklı, birbirine bağımlı bir birliktelikleri var. Annem "kendi yaşam tarzını sürdürmek" için babamı sarsıyor, babam da başka bir şey yapmaya gücü yetmediği için buna katlanıyor. Ayrıca, annesinin başını döndüren gösterişli topluluk etkinliklerinin ve babasının kariyerini ilerleten havasız iş partilerinin büyük ev sahibesidir.

"Bundan kurtulabilecekler mi bilmiyorum Maxon. Bir şeyler dönüyor. Daha ciddi bir şey."

Kaşlarımı çattım. "Eğer konuşmuyorlarsa, bu yeni bir şey değil."

"Elbette değil," diye katılıyor Harlow. "Bu normal bir kızgınlık, sessizlik ya da suçlama ve bağırıştan daha fazlası. Bu çirkin bir şey. Bu... soğuk."

Harlow dramatik olacak türden bir kadın değildir. Annem ve babam biz çocuklar için her şeyin icabına bakardı, bu yüzden ya ayaklarımız yere basardı ya da aklımızı yitirirdik. "Sence bu sefer gerçekten temelli ayrılabilirler mi?"

"Bence bu gerçekten mümkün."

Sözleri içime işledi. En azından son yirmi yıldır ruhen evli olduklarından değil, ama yasal olarak boşanmış olma düşüncesi anlamadığım bir şekilde ürpertici. "Bak bakalım bulabilecek misin?"

Neler olduğunu anlat ve beni haberdar et,
tamam mı?" "Elbette. Britta ve Jamie
iyi mi?"

"Evet." Sanırım. Ufaklığı bir süredir görmemiştim. Harlow'dan başka sahip olduğum tek aile onlar. Onlara zaman ayırmalıyım. Sanırım yaşlanıp saçlarım ağardığında onlara ihtiyacım olacak. Ve umursuyorum. Bu benim için oldukça nadir bir durum.

"Griff'in Jamie'ye karşı sorumluluklarını yerine getirmesi konusunda hâlâ fikrini değiştirmedimi?" "Hayır." Değiştirecek gibi de görünmüyor.

Griff Britta'nın hamileliğini kabul etmediğinde, ikimiz de umursamadığını düşündük. Hâlâ o pislikle konuşan Harlow'a bu işin peşini bırakması için yalvardı. Griff kendi oğlunu istemiyorsa, kimsenin onu umursamasını sağlamaya çalışmasını istemiyordu. Kız kardeşim bundan hoşlanmadı ama Britta'nın seçimine saygı duymayı kabul etti, çünkü o da Griff'e kızgındı. Ve hepimiz Jamie'nin ailemden bir sır olarak saklanması gerektiği konusunda hemfikirdik. Annem bunu bir TV filmine yakışır bir velayet savaşına dönüştürebilirdi. Babamın çocuğa nasıl davranacağını çok iyi biliyoruz.

"Üçe gidiyor..."

Jamie'nin babasıyla tanışması için duygusal argümanı anlıyorum. Ben de anlıyorum. İş dışında bir şeylere önem veren bir babayı çok isterdim. "Bence Jamie daha iyi durumda. Britta ona koşulsuz sevgi veriyor."

Barclay Reed bunu oğullarına hiç vermedi. Onun elmaları da ağaçtan uzağa düşmedi. Griff'in oğlunu sadece Britta'yı manipüle etmek için kullanacağından ve Britta'nın çocuğunu korumak için her şeyi yapacağından, Griff'in onu ezip geçmesine izin vereceğinden endişeleniyorum. Keeley muhtemelen onun hakkındaki düşük fikrimi şok edici bulacaktır, ama kendime yalan söylemenin ne faydası var?

"Öyle olduğunu biliyorum," diye katılıyor Harlow. "Çok şey yaşadı ama bence Griff değişti. O... Bilmiyorum. Daha az kızgın."

Ya da sorunlarını saklamakta daha iyiydi. "Belki de onu iyi bir gününde yakaladın. Griff asla değişmeyecek. Değişmek istediğini de sanmıyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor usulca.

Sinirle dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yeterince araştırma yapmadın mı Freud? Neden nişanlını bir süreliğine rahatsız etmiyorsun?"

"İş için Londra'da, ben de onun yerine seni aramaya karar verdim. Şanslısın, değil mi?" Gülümsemek zorundayım. "Gerçekten mi?"

"Hayır," diye karşılık veriyor. "Fikrini kendine sakla. Çalışmaya geri dönmeliyim. Büyük sınavlar yaklaşıyor. Keeley içeri girmeye hazır olduğunda bana haber ver. Griff'i arayacağım, bakalım zihinsel olarak nerede olduğunu ve programının nasıl olduğunu öğrenebilecek miyim? Resmi olarak tanıştıktan sonra, onun hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için burnumu sokacağım, sonra da rapor vereceğim."

"Mükemmel." Bir suç ortağımın olması iyi hissettirmeli, bu planla her şeyi berbat etmediğimin bir işareti. Ama sonuçta Harlow, Keeley'nin tarafında. Bunu gözden kaçıraramam.

Yani... Yalnızım. Yeni olan başka ne var? Ve bu beni neden birdenbire rahatsız etti?

YEDİNCİ BÖLÜM

Ofise gitmek için çıktığımda KEELEY hâlâ uyuyordu. Onu kızdıracağımı biliyordum ama boş odaya gizlice girdim. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım, değil mi?

Nefesimi kesiyor. Sırt üstü yatmış, kolunu yukarı kaldırmış ve parmak eklemleri pürüzsüz, solgun yanağını okşarken melek gibi görünüyor. Ayrıca sanki çıplak uyuyormuş gibi görünüyor. Emin olmak için battaniyenin altına bakmak istiyorum ama onu uyandırıp gazabına uğrama riskini göze alamıyorum. Savaşlarımı seçecek kadar akıllıyım. Yine de kollu ya da spagetti askılı bir şey göremiyorum. Eğer çıplaksa, belki de bu sessiz bir seks davetidir.

Ya da değil, salak.

Telefonum cebimde çalmaya başladığında, Keeley'i uyandırmamak için dışarı çıkıyorum. Antrenmanım boyunca Viyana'daki bir müşterimle konuşuyorum. Otelin spor salonunda hızlı bir duş aldıktan sonra ofise gidiyorum. Orada da bütün gün tempo hiç değişmiyor. Maui'de muhteşem mülkler alan ya da satan müşterilerden ardı ardına telefonlar geliyor. Birden fazla talepleri var. Bu tür şeyler son birkaç gündür beni yıprattı. Ama şu anda enerjik durumdayım. Bunu gerçekleştiriyorum. Bu gece eve, Keeley'nin yanına gideceğim. Bana yemek hazırlayacak. Umarım konuşuruz, tercihen tek heceli kelimelerden daha fazlasını. Sonra... kim bilir?

Gülümsüyorum.

Öğleden sonra paydos saatine doğru ilerlerken Britta elini omzuma atıyor. "Dün için özür dilerim. Kendimi kaybettim."

Keeley'nin ağabeyimle aramdaki uçurumu düzeltmekle ilgili fikirlerinin Britta'yı bir şekilde üzdüğünü biliyorum, muhtemelen Griff'i görmek zorunda kalacağı ve belki de oğullarını paylaşacağı -Eğer çitleri onarırsak. "Özür dilemeyin. Düşünceleriniz ve duygularınız sizin hakkınız."

"Ve onun da buna hakkı var." Britta başparmağının tırnağındaki eski turkuaz cilayı sıyırarak yere bakıyor. "Sanırım ben de biraz kıskandım. Griff barış görüşmeleri için bile olsa Keeley'le karşılaşır, eminim ondan etkilenecektir."

Britta da bunu görüyor. Planımın doğrulanması güzel... ama asistanımın duyguları için o kadar da güzel bir gerçek değil. Mankafa kardeşimin ayrıldıklarından beri "çıktığı" kadınların geniş yelpazesine dikkat ettiği için Griff'i ne tür bir kadının cezbettiğini çok iyi biliyor. Bu onu muhtemelen her zamankinden daha fazla üzüyor, çünkü aynı şekilde çıkamıyor. Cinsel dürtülerini rastgele tatmin etmesine izin vermeyen çok daha büyük bir sorumluluk doğurdu. Onu başka biriyle görmek hala tuhaf gelse de, artık istikrarlı görünen bir sevgilisi olduğu için onun adına mutluyum.

"Hey, neden erken çıkmıyorsun? Git küçük adamınla daha çok vakit geçir. Jamie'nin hoşuna gider."

"Gelemem. Bugün okul gezisi vardı. Saat beşe kadar kreşe dönmeyecekler."

"Onu özlüyor musun?"

"Jamie mi? Her gün ama-"

"Griff."

Britta ölüm sessizliğine bürünür. Dudaklarını birbirine bastırır. Kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor.

Eskiden olduğu kadın değil. Her şey cehenneme dönmeden önce, Griff ve ben Britta'nın benim asistanım olmasına karar verdik, böylece ikisi de işle eğlenceyi karıştırmaya devam etmediler. Çocuklarının sonuncusu da üniversiteye gittiğinden beri boş zamanlarını değerlendirecek bir şeyler arayan boş bir kadını işe aldı. Duyduğuma göre Sheila hâlâ onun için çalışıyormuş. Ama üç yıl önce Britta her gün parlak renkler ve gülümsemenin yanı sıra topuklu ayakkabılar, kısa etekler giyer ve ukala bir tavır takınırdı.

Bugün neredeyse dizlerini örten lacivert bir kalem etek, düz beyaz kolalı bir bluz ve onu canlandırmak için hiçbir şey yapmayan bej bir hırka giymiş. Sarı saçlarını sıkı bir topuz yapmış. Bu sabah makyaj yaptıysa bile artık yapmamıştır. Britta bir kütüphaneci gibi giyiniyor. Yaşlı bir hizmetçi gibi davranıyor. Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyor.

"Hayır," diye tereddütle cevap veriyor. "Onu özlemiyorum." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir hali var. "Dürüst ol."

İki yılı aşkın süredir bu konu hakkında konuşmadık. İlk başlarda, öfke ikimiz için de hala tazeyken, bağırıp çağırdık ve dairesini birlikte dağıttık. Yas tuttuk. Yakınlaştık. Neden onunla hiç seks yapmak istemediğimi merak ediyorum. Şu anki rüküş kıyafetinin altında gerçekten muhteşem. Sanırım kafamda o hep Griff'e aitti.

Pek çok açıdan hâlâ öyle.

Britta yutkunuyor ve bakışlarımı tam olarak karşılamıyor. "Kendime yapmamam gerektiğini söylüyorum. Belli ki arkasına bakmamış."

"Ama sen biliyorsun?" Kalbim yumuşuyor. Son zamanlarda bunu çok yapıyor. Hayranı değilim.

Yenilgiyle iç geçiriyor. "Bazen. İsteddiğimden daha fazla."

"Ben de," diyorum ona. Ne de olsa yalnız hissetmesini istemiyorum.

Ayrıca Griff çoğu zaman odada bir hayalet gibi dolaşıyor. O gittikten sonra ofisimi başka bir yere taşımayı düşündüm. Ama yapmadım. Asla yeterli zaman olmadı, asla öncelik listemde üst sıralarda yer almadı. Hiç fırsatım olmadı.

"Ama bitti ve artık bir önemi yok." Neşeli bir ifade takınmaya zorluyor. "Söylesene, Keeley ile aranızda ne var? Onun geçici olduğunu sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle düşündün ki?"

"Hayatının aşkıyla bir barda tanışan çok fazla insan yoktur, Maxon. Ve itiraf ediyorum, o dar hayvan desenli elbise bana 'sürtük' gibi geldi... ki bunun bir kitabı kapağına göre yargılamak olduğunun farkındayım ve bu haksızlık. Hoş biri mi?"

Başımı salladım. "Ve ilginç. Zeki. Beni güldürüyor. Hatta beni düşündürüyor."

"Sen, düşün? Bu bir başarı." Britta bana alaycı bir sırıtış attı. "Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorsun."

"Evet." Bariz olanı inkar etmeyeceğim. Ama asistanıma da daha fazlasını söyleyemem. "Ne olacağını göreceğiz. Belki de hiçbir şey."

"Belki de sonunda kalbini verebileceğin kişi odur. Bu harika olurdu. Senin adına gerçekten mutlu olurum." Sessizleşiyor. "Tiffanii'den daha iyisini hak ediyorsun."

Bu konuda tartışamayız. "Peki ya sen? Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun. Makaio'yla hâlâ görüşüyor musun?" "Evet." Gülümsemesi sessizleşiyor.

"İyi birine benziyor. Nasıl gidiyor?"

"O iyi bir adam. Nazik. Sabırlı. Komik. Jamie ile vakit geçirmeyi seviyor gibi görünüyor. Şanslıyım."

Bu adamı tanımlamak için kullandığı kelimeler, onun birinci sınıf bir erkek arkadaş olduğunu gösteriyor. Şanslı olduğunu söyleyebilir ama sesi mutlu gelmiyor. Aşık değil ama kendini aşık olduğuna inandırmak istediğinden şüpheleniyorum. "Siz altı aydır mı çıkıyorsunuz?"

"Sekiz." Sesi daha da kısıldı.

"Ciddileşiyor musun?" Ben soruyorum.

Buna hazır olduğunu sanmıyorum.

"Haftada birkaç geceyi benim evimde geçiriyor." Britta tereddüt ediyor. "İçimde bir his var - sezgi mi? - evlenme teklif etmeyi düşünüyor."

Şaşkınlıkla arkama yaslandım. "Gerçekten mi? Bu... hızlı." "Biraz," diye kabul ediyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Beni sevdiğini söylüyor."

İfadesini, vücut dilini analiz ediyorum. Kendini kapattı, hareketleri azaldı, sesi yumuşadı. Aslında soruma cevap vermedi. "Sen de onu sevmiyorsun."

Dış kabuğunda bir çatlak görüyorum. "Çok önemsiyorum. Ve eğer benden karısı olmamı isterse, hayır demek için tek bir neden bile düşünemiyorum. Sevgi dolu ve istikrarlı biri. İyi bir işi ve harika bir ailesi var. Jamie'ye kendi çocuğu gibi davranıyor. Evdeyken her şeye yardım ediyor. Kalbi açık..."

Başka bir deyişle, o başkası için mükemmel.

"Hayatına devam etmeye hazır değilsen yardım edemezsin."

"Olmam gerek! Kardeşini seviyordum. Ama o gitti ve ben burada sıkışıp kalamam."

Haklı olduğu bir nokta var... ama bu nokta resmin tamamı değil. "Makaio seninle evlenmek istiyorsa, ona tüm kalbini borçlu değil misin? Onu sadece Griff'ten kopardığın parçalarıyla yetinmek zorunda bırakmak adil mi?"

Şimdi tedirgin görünüyor. "Belki kendimi adadığımı bilmek bir fark yaratır. Belki bu kalbimi serbest bırakır. Tek bildiğim Griff'in geçmişimden yıllarımı aldığı ve ona geleceğimden daha fazlasını vermeyi reddettiğim."

Bu hüsnükuruntu. "Anlıyorum, ama-"

"Neden beni böyle sorguya çekiyorsun? Eskiden olsa sadece beni güldürüp güldürmediğini ve yatakta iyi olup olmadığını sorardın. Ruh halimle ilgili bu sorular da neyin nesi?"

Onu yalanlayamam. Normalde bu soruları ben de sorardım. Sadece kızarmasını izlemek için detayları istediğimi iddia edebilirim. Ama korkarım şu anda farklı olmamın nedeni Keeley'nin kötü etkisiyle ilgili.

"Haklısın. Bu beni ilgilendirmez. Çenemi kapatacağım."

Pişmanlıkla iç çeker ve başını sallar. "Özür dilerim. Haklı sorular sordunuz. Sadece verecek cevabım yok."

"Çözmek için yardıma ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım."

"Teşekkürler. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin." Omzuma kardeşçe bir şaplak attı. "Bunu en sevecen şekilde söylüyorum ama en azından şimdilik bu işten uzak durmanı istiyorum."

Eğer beni aşk hayatım hakkında sıkı bir sorguya çekseydi, muhtemelen ben de alıngan olurdum.

"Pekâlâ. Ben çıkıyorum. Sadece hiçbir şey için acele etme, tamam mı?"

"Üç yıl oldu. Buna mihraba doğru on metrelik bir koşu yapmak diyemem." Son eşyalarını topladı. "Sanırım ben gideceğim. Jamie'yi almadan önce birkaç işimi halledebilirim. İyi geceler."

"İyi geceler."

Eve gitmeden önce iki saatim var. Birkaç telefona cevap veriyorum, ertelediğim birkaç e-postayı yanıtlıyorum. Rob ve Britta, Griffin'in eski ofisinde bir "savaş odası" kurmuşlar ve burayı Stowe arazisi için fikirlerle doldurmuşlar. Etrafı kurcalıyorum, ilerlemelerini görüyorum, birkaç zihinsel not alıyorum. Şu ana kadar ortaya koydukları her şeyde beni rahatsız eden bir şey var. Dün bayılıyordum ama bugün çok fazla şamata varmış gibi geliyor. Sanki Mart ayında muhteşem bir yılbaşı partisi planlıyormuşuz gibi. Strateji aşırıya kaçmış ve modası geçmiş görünüyor. Görseller aşırıya kaçmış gibi görünüyor. Her şey yanlış geliyor.

Ne doğru olurdu?

Hiçbir fikrim yok. Stowe çocukları ya da tercihleri hakkında ne biliyorum ki? Genelde müşterileri araştırmam. Söyleyecek ne var ki? Satacakları bir ev var ve ben de iyi bir liste yapıp alıcı bulmayı biliyorum. Hikayenin sonu.

Ama içgüdülerim bu sefer öyle olmadığını söylüyor.

Tekrar masamın başına geçtiğimde, gözlerim hemen dizüstü bilgisayarımın ekranındaki saate gidiyor.

Dükkanı kapatmama yetmiş dakika var.

Bu gün daha fazla uzayabilir mi?

Bir duvara bakarak ve Keeley ile yatakta yapmak istediğim tüm fantastik şeyleri düşünerek doldurabilirim. Omuzlarının ve sırtının zarif çizgisi ve kalçalarının kadınsı kıvrımıyla, onu arkadan becerip ellerimi memeleriyle doldurursam harika görünürdü. Zihinsel olarak, onun birkaç nefes alışını ve çılgılığını atıyorum çünkü elbette onu boşaltacağım. Öte yandan, üstte de harika görünürdü. Geriye atılmış parlak saçları boğazının narin, solgun kıvrımını ortaya çıkarıyor, omuzlarımı tutup adım haykırırken göğüsleri her hamlede zıplıyor.

Evet, şimdi hayal edebiliyorum.

Ne yazık ki, aynı zamanda sikimi o kadar sertleştiriyor ki pantolonum çok rahatsız oluyor. Ve gitmeden önce hala 60 dakikam var. Oraya vardığımda bile, Keeley'e ne kadar dokunmak istersem isteyeyim, sırf ben istediğim için evet demeyecektir. Eğer onu zorlarsam, bana adil bir oyun olmadığını hatırlatacaktır.

Belki de beynimi sikimden çıkarıp işime odaklanmalıyım.

Google bana Stowe'un torunlarının yirmi yedi yaşındaki George ve yirmi üç yaşındaki Vivienne olduğunu söylüyor. Babaları uzun süren bir kanser hastalığının ardından on yıl önce ölmüş. Stowe'ların en büyüğü üç yıl önce Yale'de işletme yüksek lisansı yapmış ve o zamandan beri aile şirketini yönetiyor. Kısa bir süre sonra anneleri Maui'ye taşındı ve on gün önce beklenmedik bir kalp krizi sonucu ölene kadar burada kaldı. Vivienne geçen yıl Vassar'dan mezun oldu ve yakında evlenmeyi planlasa da Stowes'ların mirası olan şurup şirketini bir numaralı önceliği haline getiriyor. *Burlington Free Press*, annelerinin cenaze töreninin yapıldığı karlı günde kardeşlerin el ele tutuşarak kederli bir anı paylaştıkları bir fotoğrafa bile yer verdi.

Arkama yaslanıp düşündüm. Anlatılanlara göre bu varisler aileye, geleneklere ve New England köklerine değer veriyor. George, annesinin Maui'deki evine hiç adım atmadığını ve atmayı da planlamadığını söylemişti. Bu gerçekle gurur duyuyor gibi görünüyor. Bana biraz ekşi üzüm gibi geldi ama normal bir aileden gelseydim - ki gelmedim - babam ölseydi ve annem yedi zaman dilimi uzakta egzotik görünen bir yere gitmiş olsaydı, ben de acı çekebilirdim. En azından kafam karışır.

Ayrıca George ve Vivienne'in Griffin evlerini listelemesi fikrine anneleri gibi bağlı

olmadıklarını da fark ettim. Bunu yapmamak için iyi bir sebepleri yok. Eğer kardeşimden daha iyi bir sunum yaparsam, bu listede gerçek bir şansım olabilir.

Bir lanetle, savaş odasının duvarlarına asılmış her şeyi yırtıp atıyorum, tüm fikirleri bir çekmeceye tıkıyorum, beyaz tahtada bir kalem buluyorum ve iki kelime yazıyorum: BASİT DÜŞÜN.

Dizüstü bilgisayarına dönüp Rob ve Britta'ya Stowe kardeşler hakkında okuduğum makalelere bağlantı veren bir e-posta gönderiyorum. Yarın yeniden toplanıp tartışacağımıza dair güvence vererek kapatıyorum. Bu işi halledebiliriz.

Bir şey buldum. Hissediyorum. Griff büyük, cesur, yüksek sesle konuşuyor ve bu stratejiyle derine iniyor. Bir şekilde, bunun çok yanlış olduğunu ve tamamen haklı olduğumu biliyorum. Kazanmanın bir yolunu bulacağım. Bunu başarmak için sadece bir avantaja daha ihtiyacım var.

Keeley. Saate baktım ve gülümsedim.

Şimdi gitme zamanı.

Oyun başlasın.

KONUTA GİRDİĞİMDE tüm kapı ve pencereleri açık buluyorum. Okyanus tuzu, zencefil ve en sevdiğim restoranlardan biri gibi kokan cızırtılı susam yağı ile havada karışıyor.

Keeley yemek yapıyor. Karnımın heyecandan zıplamasından daha fazla.

"Merhaba." Anahtarlarımı ve dizüstü bilgisayarımı barın üzerine bırakıp ocağın arkasından ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun?" *Ve o küçük sundressin altına ne giyiyorsun?*

Dalgın bir bakışla dönüyor. "Asyalı."

Daha yakından bakıyorum. "Wok tavam mı vardı?"

"Hayır." Benimle konuşmak istemediğini ama konuşmak zorunda olduğunu bildiğini gösteren bir nefes çekti. "Okulu bitirdiğimde ödevlerime başlamak için buraya döndüm. Yiyecekler zamanında geldi, ama neredeyse hiç tencere, tava, mutfak eşyası yok... Yemek pişireceğimi nasıl düşündün?"

Bu adil bir soru olabilir. "Birkaç tencerem vardı, değil mi? Bir tava, bir kurabiye tepsisi ve diğer bazı şeyler."

Gözlerini deviriyor. "Peki ne zamandır burada yaşıyorsun? Neyse boş ver. Mazeretini zaten biliyorum.

Pek evde değilsin."

"Doğru. Peki, wok nereden geldi? Kutularınızda bir tane var mıydı?"

"Hayır, ödev zamanımı Kahului'deki Target'a gidip önümüzdeki ay boyunca burada makul bir şekilde yemek yiyeceksek ihtiyacım olacak birkaç şeyi almak için kullandım." Elini cebine atıp bir kâğıt şeridi çıkardı ve barın üzerine yapıştırdı. "İşte makbuz."

Şöyle bir baktım. Mutfağımı yüz elli dolardan daha az bir fiyata eşyalarla doldurmayı başarmış. Tutumlu. Williams Sonoma'dan bir sürü ıvır zıvır sipariş eder ve kolaylık olsun diye fahiş kargo ücretini öderdim. Ama benimle ilgilenmek için işini gücünü bırakması.

Muhtemelen *hepsi* benim için değildir. Kendini de besliyor. Ama beni de dahil ediyor, yani bu da sayılır.

Ve muhteşem kokuyor.

"Sana nakit vereceğim," diye söz veriyorum. "Mutfağında stok olmayacağını hesaba katmamıştım. Özür dilerim."

Yumuşuyor ve omuz silkiyor. "Biliyorum. Ama sen bulaşık devriyesindesin. Ben de ödevimi bitireyim, sonra... her neyse ona başlayabiliriz."

"Elbette."

"Bu arada yoga matımı serdiğiniz için teşekkürler. Sabah egzersizimden gerçekten keyif aldım. Saat kaçta çıktınız?"

"Altı buçuk. Her zamanki gibi."

"Günde on iki saat mi çalışıyorsun?" Endişelenmiş gibi kaşlarını çatıyor. Bu biraz önemseddiği anlamına mı geliyor?

"On bir. Önce ben çalıştım. Aslında bugünü biraz kısa kestim ama eve gelip bu kokularla karşılaşmak her şeye değer. İçinde ne var?" Aramızdaki boşluktan tavanın içine bakmaya çalışıyorum.

"Söylemem. Önce denemelisin ve beğenip beğenmediğini bana bildirmelisin. Lanai'ye birkaç tabak ve çatal bıçak takımı koydum. Biraz da şarap. İki dakikaya hazır olur. Git üstünü değiştir."

"Patronluk taslıyorsun."

"İhtiyacın var," diye karşılık veriyor hiç vakit kaybetmeden.

Gülüyorum, bugün bana kırpılmış, tek kelimelik cevaplardan daha fazlasını verdiği için rahatladım.

Hızlıca şortumu giydikten sonra yatak odamdan çıktığımda onu dışarıda iki tabak taşırken buluyorum. Akşam ılık ve keyifli. Gün batımı, gökyüzünü pembe, turuncu ve sarının tonlarıyla dolduran ışıltılı mavi suyun üzerinde beni çağırıyor. Boğucu esinti tenimi sıyrırken şarap dolduruyorum. Burası çok güzel. Neden daha önce hiç dışarıda vakit geçirmedim? Gerçekten bir sebep hatırlayamıyorum. Sadece... meşguldüm.

Ama Keeley ile geçirebileceğim her anın tadını çıkarmak için bunu değiştireceğim.

Yanımda oturuyor, suya bakıyor ve şarabını yudumluyor. "İyi günler mi?"

"İlginç. Britta sana bağırdığı için özürlerini ilettiler. Başında çok şey var." Belli belirsiz, Makaio'nun Britta'ya evlenme teklif edip etmeyeceği ve Britta'nın buna nasıl cevap vereceği konusunda endişeleniyorum. Annemle babamın boşanması fikri de içimi kemiriyor. Ama şimdi daha fazla sorun ödünç alamam. Keeley'i Griffin göze alamayacağı bir dikkat dağıtıcı olmaya hazırlamaya odaklanmalıyım... bir yandan da seks yapmama kuralını nasıl esnetebileceğimi bulmalıyım. "Sana bahsettiğim büyük anlaşmada biraz ilerleme kaydediyor olabilirim."

"Öyle mi?"

İlk lokmayı ağızma attım. Tat alma tomurcuklarım ölümsüz aşklarını ilan etmeye hazır. Bu muhtemelen son bir ayda yediğimden daha fazla sebze ama her şey o kadar taze ve canlı ki. Gözlerimle ve ağızla yutuyorum ve buna bayılıyorum. Belki de dışarıda çok yemek yeme konusunda haklıdır. Restorandaki hiçbir şeyin tadı böyle değil. "Hmm. Bu harika."

Gururla gülümsüyor. "Artık tofu sevdiğini söyleyebilirsin." Boğuluyorum ve tükürmemeye çalışıyorum. "Bu ne lan?"

"Bunu düşünme. Çiğnemeye devam et. Bana anlaşmandan bahset."

Biraz konuşuruz. Pıhtılaşarak lor haline gelmiş soya sütü yediğimi düşünmediğim sürece bu lezzetten keyif alıyorum. Ona mülkün bazı resimlerini gösteriyorum ve satıcılar hakkında öğrendiklerimi anlatıyorum.

"Bence panoramik resimler, büyük partiler ve canlı bir YouTube etkinliği yayınlamak yanlış plan," diye düşünüyorum yüksek sesle. "Kağıt üzerinde doğru olmalı. Burası gerçekten eşsiz, nefes kesici bir mülk. Ama bu satıcıları ikna etmek için bence daha azı daha çok."

Telefonumdaki resimlere bakıyor, sonra şarabından bir yudum daha alıyor. "Kesinlikle. Annelerinin ölmeden önce bile onlara bırakma kararını asla anlayamayacak olan bu iki şurup mirasçısı için bu mülkü gösteriş yapmak ve kutlamak kaybettiren bir strateji olacaktır."

İşte. Keeley tam da içgüdülerimin bana söylediği şeyi kelimelere döktü.

"Dolayısıyla, şeyhler, Avrupalı iş dünyası patronları, Asyalı ileri gelenler ve dünyanın dört bir yanındaki kraliyet mensupları için kullandığım yaklaşımın şu anda kullanmam gereken yaklaşım olmadığı anlaşılıyor."

Başını sallıyor. "İki kederli, tuzu kuru kardeş için değil."

Ona meydan okuyan bir bakış gönderiyorum. "İş hakkında hiçbir şey bilmediğini sanıyordum."

"Tanımıyorum. Ama tanıdığım insanlar var. Söylediklerinize bakılırsa, bu ikisi bu işin bitmesini ve annelerinin yeri için en yüksek parayı istiyorlar. Bahse girerim parayı tekrar işe yatırmak ve ailelerinin mirasını onurlandırmak istiyorlardır."

Söyledikleri çok mantıklı. Bunu daha önce düşünmeliydim. İşi biliyorum... ama insanların bu kadar önemli olduğunu hiç düşünmemiştim. Ev pazarlıyorum. Para kazanıyorum. Bunların hiçbirisi bireylerle ilgili değil.

Belki de Griff'in satışta daha başarılı olmasının nedeni budur. İnsanları iyi okuyor. İzliyor, dinliyor, dikkat ediyor. İşte bu yüzden tek kelime etmeden çekip gittiğinde niyetimi nasıl tamamen yanlış anladığını asla anlayamadım. Onu sevdiğimi ve ona asla ihanet etmeyeceğimi nasıl anlamadı? Neden böyle bir hilekârlık yapabileceğimi düşündü? Piç olmadığımından değil. Öyleyim. Ama sevdiğim biriyle uğraşmak isteseydim, onu sırtından bıçaklayacak türden bir korkak değilim. Yüzlerine yumruk atardım.

"Haklısın. Bu çok mantıklı. Rob ve Britta'ya söylemem gerek." Telefonuma uzandım.

"Önce yemeğini bitir. Soğuk bezelyeden daha kötü bir şey yoktur."

"Ve tofu," diye homurdanıyorum.

Bana gülüyor. Ses parılıyor. Günün azalan ışığı açık tenini sıcak bir parıltıyla ısılatıyor. Sanki ışığa bakmaya cesaret eden karanlık benmişim gibi ona doğru çekiliyorum.

"Pekâlâ." Bir ısırık daha alıyorum. "Dinlediğiniz için teşekkürler, bu arada."

Başını sallıyor. "Yani... Sanırım kardeşini aklını kaçırmaması için kışkırtacaksam, onun hakkında bilgi sahibi olmam gerekiyor."

Başımı sallıyorum. İşe dönelim. Aramızdaki şeyleri kişisel tutmayı tercih etsem bile buna saygı duyabilirim. "Griff-Griffin, nefret ettiği isim- benden üç yaş küçük. Neredeyse ikizim sayılır. Ama tabii ki ben çok daha harikayım." Ona sevimsiz bir sırıtma yapıyorum.

"Hiç şüphem yoktu." Gözlerini deviriyor. "*Nasıl biri?*"

İnsanları okumakta iyi olmadığım gerçeği bu soruda bana yardımcı olmuyor. "Um..." "Ne yapmaktan hoşlanır? Hobileri nelerdir? Neye değer verir? Hedefleri nelerdir?"

Kaşlarımı çatıyorum. Üç yıl uzun bir süre ve ilgi alanlarının ne kadar değişmiş olabileceğini bilmiyorum. O gittikten sonra, onunla ilgili anılarımı küçük bir kutuya kapatıp çivilemeye çalıştım. Bilgi paslanmış gibi geliyor.

"O da en az benim kadar başarılı olmayı seviyor. Sosyalleşme konusunda daha iyi, bu yüzden sokulgan bir yüz takınacak ve en iyi arkadaşınız gibi davranacak. Ama bu görüntünün altında o da acımasız bir piçtir. Benim gibi, yoluna çıkan herkesi ezip geçer. Çok çalışmaya ve bununla birlikte gelen her şeye değer veriyor - para, başarı, güzellik... Tahmin etmem gerekirse, bir numaralı hedefi beni yenmek."

"Peki onun senden farkı ne?"

Güzel soru. Aşağı yukarı aynı şekilde yetiştirildik; iki yaramaz çocuğu nasıl kontrol edeceğini bilmeyen, bu yüzden denemekten vazgeçen bir anne ve bizden en fazlasını almak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyen aynı pislik bir baba.

"Çekip gidene kadar Griff'in hayal edebileceğiniz en sadık piç olduğunu söyledim. Onu bir kez severken gördüğümde, tam gaz gitti - sert ve açık. Kimsenin ne düşündüğü umurunda değildi." Babamız hariç.

"Ve bu seni rahatsız mı etti?"

Yemeğimin son kısmını bitirirken omuz silkiyorum. "Bunun hakkında düşünmedim. Sevmedim."

Çok fazla zayıflıktı, bu yüzden üstesinden geldim. Griff hiç aştı mı bilmiyorum."

Keeley cevabım karşısında dehşete düşmüş görünüyor. "Aşkın bir zayıflık olduğunu sana kim söyledi?" "Sevgili yaşlı babam. Eğer benim gözü dönmüş bir orospu çocuğu olduğumu düşünüyorsan, onunla tanışmalısın."

Sanki bunu yapmamayı tercih ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Yani Griff'in Britta'yı sevdiğini mi düşünüyorsun?"

"Yaptığına yemin edebilirdim ama sonunda bir önemi kalmadı. Asistanım olarak Britta'nın o sırada yaptığım gizli anlaşmanın içinde olduğunu düşündüğünden eminim, onu alt etmek için yaptığımı düşündüğü anlaşmanın. Ama onun da bundan haberi yoktu. Ona satın alma işlemiyle ilgili bazı görevler verdim ama müşterinin adını ya da konutun adresini asla söylemedim. Tamamen karanlıktaydı."

"Haklısın. Soru sorması gerekirdi ama baban sana sadece aşkı küçümsemeyi öğrettiyse..."

"Bu yetersiz bir ifade olabilir. Çocukluğumuzdan beri ikimize de onun hatalarından ders almamızı ve ancak bir kadın bizi yükseltirse evlenmemizi söylerdi. Eğer kadın evliliğe para ya da soyağacı getiriyorsa, bu mantıklıydı. Ama aşk, bir erkeğe düşmanlarının bize karşı kullanabileceği bir Aşıl topuğu vermekten başka bir işe yaramadı."

Onun dehşet dolu bakışları karşısında, yetiştirilme tarzımdan neredeyse utanıyorum. Çoğu insan kıskanırdı. Büyük ev, güvenli site, en iyi okullar, tüm yeni oyuncaklar ve aletler, geziler, para, fırsatlar. Ben birinci dünya sorunlarıyla doluydum.

"O kadar da kötü değildi."

"Kulağa iyi gelmiyor," diye karşı çıkıyor. "Yani annenle evliliği... mutlu değil."

Alay ediyorum, sonra bir yudum şarap alıyorum. "Hayır. Babamın yıllar boyunca yeni kravatlardan çok metresi oldu."

"Bunun için ona kızıyor musun?"

İlginç bir soru. "Bilmiyorum. Sadece öyle. Bu yüzden ondan hoşlanmıyorum. Sanırım..." İç çekiyorum, ailemi açıklamak için bir yol bulmaya çalışıyorum. "Ders dışı seks hayatını ilk kez sekiz yaşındayken öğrendim. Kalmamam için beni uyardığı bir matematik sınavında çok başarılı olmuştum. Okuldan sonra eve gitmek yerine, birlikte araba kullandığımız bir arkadaşımın annesini babamın ofisine gitmem gerektiğine ikna ettim. Acil bir durum olduğunu söyledim. Oraya vardığımda, içeri daldım ve sekreterini devasa ofis koltuğunun önünde diz çökmüş, başı kucağında sallanırken buldum. Suçluluk duygusuyla birbirlerinden ayrıldılar." Gözlerimi kapatıyorum, hala o günün bir zamanlar olduğum çocuğu ne kadar paramparça ettiğini hatırlıyorum. "Aletin etrafına onun rujundan bir halka takmıştı."

Keeley nefesini tuttu. "Ne yaptın sen?"

"Arkadaşımın annesi beni evimin önüne bıraktı ama ben onun yerine yakındaki parka koştum ve saklandım. Neredeyse gece yarısına kadar eve varamadım."

Bir elini kalbinin üzerine koyuyor ve endişesini neredeyse hissedebiliyorum. "Ailen çok endişelenmiş olmalı."

"Umursamayacak kadar kızgındım. Sonunda bir komşu beni buldu." İki çalının arasında saklanıyordum, kuru gözlü, aç ve kafam çok karışık. O yaşta babamın diğer kadınla ne yaptığından tam olarak emin değildim ama bunun yanlış olduğunu biliyordum. "Eve geldiğimde, annem yatağına çekilmeden önce onu boş yere endişelendirdiğim için öfkesini haykırdı. Yalnız kaldığımızda babam beni oturttu ve o öğleden sonra gördüklerim konusunda haklı bir korkak gibi davranmamamı söyledi. Sonra Çin'de biriyle konferans görüşmesi yaptı. Bu konu hakkında bir daha

hiç konuşmadık."

"Annene ne gördüğünü hiç anlattın mı?"

Başımı salladım. "Anlamalısın... Bana hiç zaman ayırmayan babamı memnun etmek isteyen bir çocuktum. Onun sırrını ve öğrendiğim diğer pek çok sırrı saklamanın

belki daha fazla umursamasını sağlayabilir. Ayrıca, sanırım annem biliyordu ve ispiyonlamak sadece onun acısını yüzüne vurmak olurdu."

"Griff babanın nasıl bir adam olduğunu biliyor mu?"

"Elbette," diye onu temin ediyorum. "Birkaç yıl sonra babamın üçüncü sınıf öğretmeniyle yattığını öğrenince anladı."

Keeley sarsılmış bir halde kâsesini itiyor. "Hayal bile edemiyorum... Babam bizi tüm kalbiyle severdi. Vefat ettiği gün hastane yatağında annemin elini sıktı, alnımdan öptü ve kendisi ölmese bile bize olan sevgisinin ölümsüz olduğuna dair ona söz verdi. O iyi bir adamdı. Birkaç yıl önce yeniden evlenmiş olmasına rağmen annem hâlâ boynunda onun resminin olduğu bir madalyon taşıyor. Onu özlüyorum."

Gözlerinde yaşlar parlıyor. Bu anıyı kalbine yakın tutuyor. Bu duyguyu yüzünde taşımaktan gurur duyuyor.

Ben düşman değilim, ama olsaydım, zırhındaki büyük bir çatlağı açığa çıkardı. Bunu biliyor mu? Yoksa duygularını ona karşı kullanmayacak kadar bana güveniyor mu?

Bu fikri sevdim.

"Benimki de bencil, çapkın bir domuz. Griff ve ben gençken bunun binlerce örneğini gördük. Biz küçük bir çocukken, onu memnun etmek için kıvrılıp bükülmemizi izlemekten zevk alıyor gibiydi. Ama birkaç yaz onun yanında staj yaptığımızda, bize davranış şeklinden hoşlanmadığımız için birbirimize bağlandık. Asla onun gibi olmayacağımıza yemin ettik."

Yine de ikimizin de tam olarak dönüştüğü kişi olmasından korkuyorum.

Ortak çocukluk saçmalıklarımız bizi üç yıl öncesine kadar bir arada tuttu, ta ki o lanet olası Orta Doğu prensiyle yapılan anlaşma anlaşmamızı bin parçaya bölene kadar. Dürüst olmak gerekirse, o zamandan beri kendimi kaybetmiş durumdayım.

"Anlamaya başlıyorum," diye mırıldandı. "O gittikten sonra kardeşinle konuşmaya çalıştın mı?"

"Elbette. Önce birinin bankamızdan para çalıp ofisimize girdiğini düşündüm. İşe gelmediği o sabah onu aradım. 'Siktir git, seni arkadan bıçaklayan pislik' diye cevap verdi ve telefonu kapattı. Ben de evine gittim. Güvenlikli bir sitede yaşıyor. Oradaki güvenlik görevlisine artık istenmediğimi bildirmesini söyledi."

Griff'in binasına gidip, o gün imzalayacağı mülkün her santimetrekaresine FaceTime atmam gereken bu kraliyet puştundan otuz dakika önce şiddetli yağmur yeni kolalanmış gömleğimi ıslatırken güvenliği ikna etmeye çalışmak unutmayı tercih edeceğim bir anıydı. Güvenlik kılını kıpırdatmadı ve ben de sıırıslıkam, şaşkın ve üzgün bir şekilde oradan uzaklaştım.

"Bu kadar mı?"

"Başka ne yapmamı istiyordun? Beni görmedi. Britta yedi ay sonra baba olacağını söylemek için evine bir mektup gönderdiğinde bile onu görmedi. Bize soğuk davrandı."

Keeley duraklıyor ve kafasındaki çarkların döndüğünü görüyorum. "Sonra da Tiffanii'yle çıplak fotoğraflarının olduğu o iğrenç e-posta mı geldi?"

"Evet, ondan sonra da söyleyecek bir şey kalmadı."

Başını sallıyor. Özümsemesi gereken çok şey var ve sanki onu seven ebeveynlerle gerçekten harika bir çocukluk geçirmiş gibi görünüyor. Benimkinden kalan tüm yükü kavrayamamasına şaşmamalı.

"Babanın davranışlarının Griff'i de etkilediğini söyleyebilir miyiz?"

Hiç böyle düşünmemiştim. Yani, ikimiz de çarpıktık. Bu bir gerçek. Duygular kararlarımıza hiç

karişmazdı. Zayıflık göstermek yapabileceğimiz en kötü şeydi. Ben de öyle düşünmüştüm.

Tiffanii'ye karşı bir şeyler hissediyordum ama tek bir kadına ömür boyu bağlanmaktan kaçınıyordum çünkü her zaman tüm tarlayı sürmek isteyecekken neden tek bir çiçeği koparayım ki? Yakın zamana kadar gerçekten böyle düşünüyordum. Griff'in ayrılığı beni geçmişe incelemeye itti. Keeley'nin bakış açısı tutumumu yeniden değerlendirmemi sağladı. Hiç şüphe yok ki... onun merceğinden süzüldüğümde hayatım berbat görünüyor.

"Öyle olmalı. Yıllardır Britta ve Jamie'yi gözünü kırpmadan terk etmesinin nedeninin sorumluluktan korkması mı yoksa babam gibi umursamaz biri olması mı olduğunu merak ediyorum. Bilmiyorum."

"Britta'da ne bulduğunu düşünüyorsun? Yani, onun bir 'tipi' olduğunu söylemiştin?" "Ve o da Griff'in tetiğini çeken şeyin özeti."

"Sarışın mı?"

Başımı sallıyorum. Griff'i pek çok sığ şeyle suçlayabilirim çünkü bir sürü istekli kadınla yattığını biliyorum. Üniversitedeyken turistlerin takıldığı yerleri severdi çünkü kadınlar sarhoştı, rahattı ve iyi vakit geçirmek istiyorlardı. Britta tüm bunları değiştirmiş gibiydi. Ya da o gidene kadar ben öyle sanıyordum.

"Akıllı. Keskin. Tavırlı ve enerjik biri. İyi göğüsler yardımcı olur." Keeley koluma vurdu. "Ciddi misin?"

"Ne?"

"Memeler mi?" diye başını eğerek meydan okudu.

"Göğüsleri daha mı çok seviyorsun?" Kelimenin üzerinde bilerek tökezliyorum çünkü gerçekten de söylemesi en kolay kelime bu değil.

"Evet, özellikle de bu konuda götlük yapmadığın zaman."

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. "Kızlık organına vajina dedirtme bana," diye uyarıyorum.

"O bir amcık."

Seninki gerçekten çok güzelmiş."

Yüz ifadesi kızarıyor. "Benimki sana yasak. Kardeşin hakkında konuşuyoruz." "Ama kukunla aynı cümlede değil."

Dürüst olmak gerekirse, onu dürtüyorum. Tam olarak nedenini bilmiyorum. Ortamı yumuşatmak için mi? Benim için üzölmeyi bıraksın diye mi? İşler daha az ağır görönsün diye mi? Muhtemelen hepsi. Onunlayken bir sürü şey düşünüyorum. Ama göğsümü yumuşattıklarında düşünceden daha fazlası oluyorlar. Onlar duygular.

Tanrım, bunlara alerjim var. Bırakmam lazım.

"Pekâlâ," diye iç geçiriyor bıkkınlıkla. "Yani ağabeyin kişilikli ve zeki kadınlardan mı hoşlanıyor?" "Evet... Entelektüel açıdan kendisine denk, aynı zamanda iyi bir kadınla çıkmak gibi bir şeyi var.

şaka ile. Tartışmak -pardon, onun deyimiyle münazara- onun ön sevişmesidir. Ona ayak uydurabilecek birine ihtiyacı var. Zaten kazanma şansı olmayan birini sözlü olarak yenmek hiç de eğlenceli değil."

"Gerçekten mi?"

İlgisini mi çekti yoksa dehşete mi kapıldı anlayamıyorum. "Britta'yla bir karavanda tanıştığında -bir grup emlakçının sabahları müşterileri için yeni ilanların önizlemesini yapmak üzere toplu halde bir mülkten diğerine atlamasına verilen ad- Britta hasta patronunun yerine bakıyordu. Kusursuz derecede güzel görünüyordu. Gıcır gıcır beyaz gömleği vücudunu sarıyordu. Açık yakası göğüs

dekoltesini belli ediyordu... Siyah eteği dizleriyle flört ediyor ve arkadan bacaklarının çoğunu gösteren bir yırtmaçla sarılıyordu. Etrafını saran askılı saçma topuklu ayakkabılar giymişti. Harika bacakları vardı. Beni yanlış anlamayın. Çok profesyonel görünüyordu. Toparlanmış, sade bir makyaj, abartısız mücevherler. Ama bir kadın gibi görünüyordu. Ve bir cümleyle ona haddini bildirdi. Bu kesinlikle Griff'in olayı. Güçlüleri fethetmeyi ve güzelleri kirletmeyi sever."

Keeley bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "O zaman bu görev için yanlış kadını seçmişsin. Hayatımda hiç bu kadar sade ya da profesyonel olmamıştım."

"Sana bunları yapabilirim."

"Beni *değiştirmek mi* istiyorsun?" Kaşlarını kaldırarak uyarıyor.

"Hayır, seni *bu* halinle seviyorum. Ama Griff'i raydan çıkarmak için... Bunu bir - siz kadınlar ne diyorsunuz? - evet, bir makyaj olarak düşünün. Eğer gerçekten bir hancı olmaya karar verirsen, bu sana yardımcı olabilir."

Yüzündeki suçlama ifadesi gevşiyor ve ayaklarımın üzerinde hızlı düşünebildiğim için çok memnun oluyorum. "Belki," diye kabul ediyor.

"Ayrıca, sadece geçici olarak görünüşünü değiştiriyorum. Onun isteyeceği *sensin*. Mizahını ve zekasını. Cazibeni. Zekasını. Hızlı geri dönüşlerin." Ve şefkatini. Bunu da sevecektir. "Kardeşim fethettikten ve kirlettikten sonra, ilişki kurabileceği birini ister. İtiraf eder mi bilmem ama Britta'da en çok sevdiği şey buydu. Onu anlıyor ve kabul ediyordu."

Keeley tüm bunları anlamış gibi başını sallıyor. "Bu mantıklı."

"Doğru. Biriyle uzun süre birlikte olmak için, seviştikten sonra konuşmak gerekiyor sanırım. Bunu hiç deneyimlemedim ama eminim güzel olurdu. Tiffanii pek konuşkan biri değildi - konu kendisi olmadığı sürece. Ne zaman onunla geçmişim hakkında konuşmaya çalışsam, bana bir terapist gitmemi söylüyor, sonra da kulaklıklarını iPad'ine takıp makyajla ilgili başka bir YouTube videosu izliyordu."

Keeley, Tiff hakkında iyi olmayan güçlü bir fikri varmış gibi gözlerini deviriyor. "Zeki olduğumu düşünüyorsun, ha? Kişiliğimin biraz göz kamaştırıcı olduğunu mu?"

Gülümsediğinde, yanağındaki bu küçük gamze beni büyülüyor. Daha önce hiç fark etmemiştim ama güzel yüzünde sevimli bir nokta.

"İltifat mı bekliyorsun?" Ben de karşılık veriyorum.

Bu mutlu Keeley'i, ciddi, kuyu kazan versiyonundan çok daha fazla seviyorum.

Dilinin ucunda hızlı, şakacı bir cevap varmış gibi görünüyor, sonra tekrar düşünüyor. "Çoğunlukla neden beni seçtiğini bilmek istiyorum."

Bu adil bir soru. "İçimden gelen bir his" demekten başka bir şey söyleyemem. Makyajın ve elbisenin ötesinde sana baktım ve seni duydum. Şarkı söyleme şeklini. Kalbini duyabiliyordum sanırım. Bu muhtemelen aptalca geliyor çünkü tamamen beni düşünerek ve kendine dokunarak şarkı söylüyordun."

"Şey, özellikle sen değil."

"Tabii ki bendim," diye göz kırparak karşı çıkıyorum. "Odadaki herkes bunu biliyordu." "Yani beni tavlama isteyen diğer üç adam dışında mı?"

"Çok yoğunlardı. Onlara baktığınızda IQ'larının ayakkabı numaraları kadar olduğunu söyleyebilirdiniz."

"Maxon..." Sanki başka bir şey yapamıyormuş gibi bana gülüyor.

En azından aramızdaki gergin havayı dağıtıyor. Ama ben aptal değilim. Yarın işine gidecek, sonra daha fazla soruyla geri dönecek. Daha derine inecek ve anlamak isteyecek. Gerçekten, hayatımı hiç böyle incelememişim ve sadece yüksek sesle söyleyerek ne kadar çok şey fark ettiğimi görmek komik. Bu durumda, Keeley varken neden terapiye ihtiyacım olsun ki?

"Dürüst olmak gerekirse, seyirciyle dalga geçtikten ve o güreşçi özentisine haddini bildirdikten sonra Griff'in ilgisini çekeceğini biliyordum. Sonra seni özel dikilmiş, klasik ama kadınsı bir kıyafet

içinde hayal ettim ve bunu tatlı ve iddialı kişiliğınle bir araya getirdim. Kardeşimin çıldıracağını biliyordum."

Şarabından bir yudum alır. "Madem beni kardeşin olarak istiyordun, neden önce benimle yattın?"

Ona ne kadarını söyleyebilirim? Söylediğim her şey beni bir pislik gibi gösteriyor. Yine de, kim olduğum için hiç özür dilemedim. Neden şimdi başlayayım? "Kendime engel olamadım."

Yüzü yumuşuyor. O da kendine engel olamadığını düşünüyor olmalı. O mavi gözlerden tam olarak çözemediğim nazik bir duygu dökülüyor. Tüm o ışıltılı gölgelere ve ağır siyah göz kalemlerine rağmen bunu görebiliyorum. Hatta hissediyorum.

Ama Keeley konuşmuyor. Sadece başını sallıyor.

"İstediğin şeyi istediğin zaman istemeni anlıyorum. Gerçek şu ki, buna her zaman sahip olamayız." Ona bir daha asılmamam için üstü kapalı bir uyarı. Bunu nasıl dikkate alacağımı bilmiyorum.

Birbirimize yakın oturuyoruz. Sohbet sırasında gece çöktü ve ay, yumuşak gümüşü ışınlarının altında onu parıltatıyor. Alt dudağını o kadar çok çiğnemiş ki şişmiş ve kızarmış. Kollarımız o kadar yakın ki onunkinden yükselen vücut ısınısını hissedebiliyorum. Elimi kaldırırsam parmaklarımızı birbirine dolayabilirim. Bunu düşünüyorum. Hem de çok. Küçük bir hareketle ona dokunabilirim.

Ama bu beni daha da büyük bir pislik yapardı, değil mi? Bu ani vicdan azabı can sıkıcı.

Geri çekiliyorum. Bu konuda çok nazik olmaya çalışıyorum, sanki başından beri onun üzerine atlamak istemiyormuşum gibi sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Arkasına yaslanıp kollarını düşünceli bir şekilde göğsünde kavuşturduğunda buna inandığından emin değil. "Evet. Her neyse," diye karşılık veriyorum.

Keeley bana şüpheli bir bakış atıyor ama sonra bırakıyor. "Peki sırada ne var? Beni nasıl Griff'in fantezi kızı yapacaksın?"

Konuşma açısından daha kolay bir zemine geri döndüğüm için mutluyum. "Sana gelecek hafta için birkaç randevu ayarladım. Kardeşim bir domuz olabilir ama bir bayanı sever. Toplum içinde cilalı, özel hayatında sürtük. Eski bir müşterimi de aradım. Clarisse yarışmacıları eğitmiş. Bana o suratı yapma."

Bu sadece Keeley'nin yüz ifadesini daha da fırtınalı hale getirir. "Payetler içinde bir manken gibi görünmeyeceğim."

"Değilsin," diye kabul etmek için acele ediyorum. "Ama o aynı zamanda bir beden dili koçu. Sana oturmayı, kalkmayı, yürümeyi ve konuşmayı öğretirken bir yandan da en ince şekilde flört etmeyi öğretir. Griff bu boku yer. Ondan sonra spa'da tam iki gününüz var. Bu arada kız kardeşim onun programını öğreniyor. Bir zaman, bir yer ve duruma uygun bir görünüm belirleyeceğiz. Sonra da içeri gireceğiz."

"Peki ne zaman bana iş dünyasını ve ne yapmam gerektiğini öğretmeye başlayacaksın ki sonunda kendi B and B'mi satın alabileyim?"

Duraksıyorum. Bu adil bir soru. Ayrıca, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek Keeley ile daha fazla zaman geçirmemi sağlayacak.

"Cumartesi. Başka bir müşterim için Kahakulua'da bir yerin ön incelemesini yapmak üzere uğrayacağım. Ondan sonra günün geri kalanında boş olacağım. Oradan çok uzakta olmayan ve sizin amacınıza uygun olabilecek satılık evler biliyorum. Neden bazılarını gezmiyor, artıları ve eksileri, nelere dikkat etmeniz ve nelerden kaçmanız gerektiği, maksimum faydayı nasıl sağlayacağınız... gibi konular hakkında konuşmuyoruz?"

"Bu harika olur." Sıcak gülümsemesi geri döndü.

Bu ifadeyi her gördüğümde rahatlıyorum ve onun güzelliğinin tadını çıkarıyorum. Ve tabii ki

ben de gülümsemek zorunda kalıyorum.

"O zaman bu bir randevu."

Gülümsemesi düşer. "Öyle değil. Biz iş ortağıyız. Birbirimize istediğimiz bir şeyi veriyoruz.

ilerleyebiliriz. Griff bana güvendiğinde, kardeşinle ilişkini düzeltmene yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Ama sen ve ben çıkmıyoruz. Seks yapmıyoruz. Hiçbir şey yapmıyoruz."

İlk tepkim sinirlenmek oldu. Aklım yaptığımız anlaşmanın bu olduğunu biliyor. Geri kalanım bunu kabul etmiyor.

"Lafın gelişi." Özür dilemek için omuz silkiyorum.

Ama içten içe... evet, beni aptal sütununa koyun. Hâlâ pastamı alıp yemeye kararlıyım. Bu kadına tekrar sahip *olacağım*. Onu kazanana kadar gece gündüz çalışacağım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CUMARTESİ SABAHİ GELDİ. Bir gün önce Rob ve Britta ile Stowe varisleri ve onların rahmetli annelerinin mirasından duygusal olarak kopmaları konusunda benim haklı olduğumu (yani Keeley'nin haklı olduğunu) nihayet kabul ettikleri çekişmeli bir personel toplantısından sonra, birkaç günlüğüne ofisten uzak durmaktan mutluyum.

Tatlı misafirimın ısrarla hazırladığı hafif bir kahvaltının ardından, lanai'de başımı kaşıyacak şekilde kıvrılıyor. Sonra ayrılıyor. Arabama doğru yanımda yürüyor. Küçük kot şortu kığını kavıyor ve arkasına bakmaktan kendimi alamıyorum. Kahretsin... Günümüze odaklandığı için benim bakışlarımı fark etmiyor gibi görünüyor.

Yürürken parmakları benimkilere değiyor ve ben uzanmamak için yumruklarımı sıkıyorum. Rob dün bana neyi daha çok istediğimi sordu, Griff'in Stowe arazisini almasını engellemeyi mi yoksa Keeley ile tekrar yatay mambo dansı yapmayı mı? İkisini de cevap olarak kabul etmedi. Seçmek *zorunda* olsaydım? Birkaç gün önce cevap basitti. Pazarlama asistanım benimle yüzleştiği anda daha az emin hissettim.

Bu benim kafamı karıştırıyor.

Keeley'nin yanından geçip arabanın kilidini açmak için fob'a basıyorum ve kapısını açıyorum. Yakın duruyorum. İçeri girmek için yanımdan geçmesi gerekiyor. Göğüslerini göğsümde hissettiğimde bana bakıyor, elini omzuma koyarak kendini sabitliyor. Bir anda sertleşiyorum. Başka tarafa bakamıyorum.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyor, koltuğuna gömülürken parmak uçlarını kolumda gezdiriyor. Sonra iri mavi gözleriyle bana bakıyor.

Terlemeye başladım.

Arabanın arkasına dolanıp gergin fermuarımı ayarlarken bir nefes üfledikten sonra kendimi sürücü koltuğuna atıyorum ve yola çıkıyoruz.

"Stowes'a en iyi nasıl yaklaşabileceğiniz konusunda ofiste herhangi bir ilerleme kaydediyor musunuz?"

Açıktaki kalan kalçası ve siyah bluzunun düğmeleriyle çerçevelenmiş göğüs dekoltesi dışında düşünecek başka bir şey bulduğum için minnettarım. Gözlerimi tekrar açık yola çeviriyorum. "Biraz. Bir yandan malikânenin özelliklerini sergilerken bir yandan da malikâne hakkındaki duygularına saygı gösterecek fikirler bulmaya çalışıyoruz. Sanırım Susan Stowe parti vermiyordu ama dört dönümlük bir arazi ve bu arazinin büyük bir kısmı okyanusa bakan geniş bir yeşil kuşak olduğu için toplantılar için harika bir yer olurdu. Birden fazla havuz, büyük bir mutfak, sekiz yatak odası var. Müstakil bir ohana bile var, yani balayı çiftleri ya da spa için harika olurdu."

"Bir ne?"

"Ohana. Anakarada buna genellikle cabana ya da kayınvalide süiti denir."

"Oh... Arizona'da biz ona casita deriz. Ama anlıyorum. Bu iki kardeşe, kızdıkları bir yeri yüceltmedikleri için kendilerini aptal hissetmelerine neden olmadan, annelerinin onlara servet

kazandıracak harika bir evi olduğunu nasıl söylersiniz? Asıl soru bu."

"Evet, eğer mülkü büyük bir olay haline getirmezsek, nasıl en yüksek fiyata alabiliriz?

Listeyi bana verirlerse, bu benim sorumluluğum olur." Sanki günlerdir beynimi bu hassas dansın etrafına sarmışım da hâlâ bir hamlem yokmuş gibi hissediyorum. "Bunun üzerinde çalışmaya devam etmeliyim. Son birkaç gündür Clarisse ile yaptığınız toplantı nasıl geçti? Flörtün vücut dilini öğrendin mi?" Sağ bacağını sol bacağının üzerinden geçiriyor, zarif kalçaları birbirine sürtünüyor. Topuklu ayakkabı giydiğini fark ettim. Yüksek. Siyah. İnce. Küçük bir kayış bileğini sararak ne kadar narin olduğunu vurguluyor. Dalgın bir şekilde, radyoda çalan şarkının ritmine göre ayağını ileri geri sallıyor.

arka planda. Sonra derin bir nefes alır. Göğüslerini dışarı çıkarır.

Nefes alıp vermesi bile şalterimi indiriyorsa, kafayı bulmuş olmalıyım.

Uzun, parlak saçlarını savurarak bana döndü. Dudakları hafifçe ayrılmış. Parıltılı, şeffaf bir parlatici sürmüş, bu da ağzına bakmamayı imkansız kılıyor. Dili gergin bir şekilde dışarı çıktığında inlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Bilmiyorum." Bana nazlı bir bakış fırlattı, sonra kasıklarına baktı. "Bana bir sürü saçmalık gibi geldi ama sanırım sende işe yarıyor."

Bekle. Bana rol mü yapıyordu?

"Genel olarak azgınım," diye itiraz ediyorum.

"Hmm." Sözlerimin üzerinde düşünceli bir şekilde duraklıyor. "Belki de düşündüğüm kadar iyi öğrenememişimdir.

Daha çok çalışacağım."

Eğiliyor, dirseklerini konsola dayıyor ve parmak uçlarını kaldırıp açıkta kalan teninin üzerinde yumuşak bir çizgi çiziyor, köprücük kemiklerinin çizgisini takip ediyor, sonra aşağı iniyor, gölgeli, şekerli göğüs dekoltesine çok yakın. Ellerimi orada istiyorum. Ağzımı tenine bastırmak. Dilim de aynı yolu izlesin.

Onu sahilde yakaladığım gece neden içmedim? Açıktı. Beni istiyordu. Ama ben aptaldım ve hızlı sevişmeyi seçtim. Şu an beni deli eden tüm detayları kaçırdım. Gerçekten yeniden yapmak istiyorum. Ya da tekrar ve tekrar.

İçimden bir küfür savuruyorum ve sahil boyunca doğuya doğru ilerlerken trafiğe odaklanmaya çalışıyorum. Askılı sandaletinin burnunu baldırının yan tarafına doğru sürükleyerek dikkatimi tekrar o muhteşem bacaklarına çekiyor. Ellerimin uyluklarının arasından kayarak ıslak kıvrımlarına dokunduğunu hayal ediyorum, sonra başımı aralarına sokup tadına bakabiliyorum. Boğazını *yırtarcasına* çığlık attıktan ve doyduğuna ikna olduktan *sonra*, kalçalarımı bacaklarının arasına kaydırıp amını her santimiyle dolduracağım-

"Maxon?" diye mırıldanıyor. Nefes nefese, sanki tahrik olmaya başlamış gibi.

Yüzüne bakıyorum. Sanki derin düşüncelere dalmış gibi dudaklarını hafifçe büzüyor. Ama yanakları kızarmış. Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, gözlerimi kaçıramıyorum. Gözbebekleri büyümüş mü?

"Evet," diye boğuluyorum, kontrol mücadelesi içinde direksiyonu kavriyorum.

Birden başını geriye atıp gülüyor. "Yakaladım seni! Vücut dilim seni tamamen tahrik ediyor. Yüzünün halini görmelisin. Eğer seni cesaretlendirirsem, sanırım gerçekten kenara çekebilir, konsolun karşısına geçebilir ve beni çırlıçıplak soymaya çalışabilirsin."

Sikim bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor. Ona haklı olduğunu kabul etme zevkini tattırmak istemiyorum.

Ve ona benim üzerimde böyle bir güç vermek akıllıca değil. "Pekâlâ. İyi öğrenmişsin," diye kabul ediyorum.

Muhtemelen çenemi kapatmalıyım ama Griff'e karşı bu manevraları kullanacaksa bunu yapabileceğini bilmeli. Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyorum. En azından ona bakmak zorunda değilim.

Keeley beni baş döndürücü bir şekilde alkışlıyor. "Seni kandırmıştım." Hâlâ öyle.

"Ciddi değilsen bunu bir daha yapma."

Kırmızı ışığa geldiğimizde, aramızdaki boşluğa ateşli bir bakış fırlatıyorum. Gözlerim onu etkilemiş olmalı çünkü nefesi kesildi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni bir daha azdırırsan seni yatağıma yatırırım, soyunursun ve sana verdiğim zevki öyle hızlı alırsın ki başın döner, günışığım."

Uzun bir dakika boyunca ikimiz de hareket etmedik ya da konuşmadık. Seks yapmama politikasını yeniden mi gözden geçiriyor? Arkamda sabırsız bir korna sesi duyduğumda sevişmeme yardım edebileceğini düşündüğüm herhangi bir tanrıya dua ediyorum.

Sarsıldım. Işık yeşile döndü. Keeley şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş, ön camdan dışarı bakıyor.

O an geçti.

Gaza basarken içimden küfrediyorum. Araba ileri doğru yalpalıyor. Yolculuğun geri kalanı sessiz geçiyor. Gergin bir on dakikanın ardından, denizaşırı bir müşteri için ön gösterimini yaptığım eve ulaşıyoruz. Çinli bir bankacı, sözde müşterilerini ağırlamak için bir yer arıyor. Burayı parti mekânı ya da aşk kulübesi olarak kullanması umurumda değil. Deniz kenarında lüks bir gösteri yeri istiyor, ben de ona

Bir.

Eve vardığımızda arabayı plantasyon tarzı bir malikânenin önünde durduruyorum. İlk katta, yemyeşil bir çimenlik, yerini geniş ahşap merdivenlere bırakan büyük bir taş verandaya açılıyor. En üstte, yemyeşil bitkiler ve birkaç rahat salıncak ile birlikte banklar lanai'yi sıralıyor. Güzel bir yemek masası, veranda çatısının gölgesinin tam altına oturuyor ve sallanan bir tavan vantilatörü cildimi yalayan hafif ticaret rüzgarları için ekstra bir dürtü sağlıyor. Okyanus manzarası tam cepheden ve 180 derece.

Evin eşiğinde kapı görmüyorum. Bunun yerine, açıklık tavandan tabana akordeon cam kapıyı barındıracak şekilde genişletilmiş. Bu etki, dış mekanı içeriye, bitişikteki açık konseptli oturma odasına getiriyor.

Geleneklere uygun olarak, içeri girmeden önce ayakkabılarımızı çıkarıyoruz. Kalın tropik desenli minderlere sahip iki büyük bambu kanepé girişe dik olarak oturuyor. Eşleşen bir blok masa onları ayırıyor. En tepede, palmiye ağaçları ve Pasifik cennetine bakarken gün boyu kitap okumak için tasarlanmış geniş bir sandalye bir taht gibi konumlandırılmış. İyi stoklanmış kitap raflarıyla kaplı bir duvar dışında tüm duvarlar beyaz. Çatı pencereleri bolca var. Tavan vantilatörleri, yukarıdaki yüksek tavanlardan sarkan sarkıtlarla tembel daireler çiziyor.

Bitişikteki bar alanına giderken bir salon ağacının yanındaki duvarda basit bir ahşap gitar asılı. Bu küçük alan çok kitsch. Dolaplar bambudan. Birisi bordür olarak bir çim etek asmış, dekor olarak da eski kırk beşlik Elvis parçaları. Ama bir şekilde eski ya da modası geçmiş görünmüyor. Şaşırtıcı bir şekilde nötr ve işlevsel.

Uzak duvardaki mutfak, birkaç rustik istisna dışında bembeyaz parıldıyor. Ahşap bir ada, eski moda oval bir masaya sahip dev bir yemek mutfak, ancak şık ve modern bir davlumbazlı ocak, çift fırın ve duvarları kaplayan temiz beyaz metro fayansı var.

Burası cazibe saçıyor.

"Bu... inanılmaz." Keeley gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde etrafına bakıyor, gözlerini kırıştırıyor, ellerini her yüzeyde gezdiriyor.

O aşık.

Onu suçlamıyorum. Güzel olmasının yanı sıra, ev rahat. Bir insan burada yaşayabilir, dinlenebilir, günlerini mutluluk içinde geçirebilir.

"Müşteriniz bunu almazsa delidir. Param olsaydı, kesinlikle alırdım."

Omuz silkiyorum. "Sanırım daha modern bir şey arıyor. Saklanabileceği bir yer yerine gösteriş yapabileceği bir şey."

Manzaranın, yemek, eğlence ve mutfak alanlarının birkaç fotoğrafını çekiyorum.

"Burada işin bitti mi?" diye soruyor.

"Evet." Birden acelesi mi oldu?

"Güzel." Ellerimi tuttu. "Hadi gidip gerisini görelim."

Beni eğlence alanına geri çekerken gülüyorum, sonra geniş çift kapıdan geçip havadar bir yatak odasına giriyorum. Daha fazla beyaz. Daha fazla kır evi havası. Akan beyaz perdeler, açık Fransız kapılarını çerçevelerken esintide dalgalanıyor. Yatağın üzerindeki nötr renkteki çiçekli baskılar dışında oda yumuşak, sade ve rahat. Birden fazla pencere yeşil çimenlere ve ötesindeki okyanusa bakıyor.

Odanın arka tarafındaki bir kapı, mermer çerçeveli çift lavabosu ve altındaki dolaplarda çekmece yerine bambu sepetlerle noktalanmış açık rafları olan bir banyoya açılıyor. Çift aynalar, sarkıt lambalar ve aydınlık bir atmosfer mükemmel dokunuşlar katıyor. Ben beğendim.

Köşeyi döndüğümde hafif gölgeli bir koridor, kocaman bir dolap, büyük boy bir küvet ve ardından başka bir kapı buluyorum. Kapıyı itip açtığımda gri lav kayasından yapılmış devasa bir açık/kapalı duşla karşılaşıyorum. Üç taraftaki duvarlar kimsenin içeriye görmesini engelliyor ama burayı her kim inşa ettiyse palmyeleri ve okyanusu doğrudan gören açık bir pencere açacak kadar akıllı davranmış. Banyo malzemeleri için bir kaide bile var. Beş duş başlığı, bir metre uzunluğunda olması gereken bir duvarı kaplıyor. Muhtemelen bütün bir futbol takımı burada aynı anda duş alabilir ve hiç dokunmaz.

"Aman Tanrım..." Keeley her şeyi içine çekerken çıplak ayakları taş zemine vuruyor. "Burada ölebilir miyim? Bu..."

"Çarpıcı," diye bitiriyorum.

"Evet. Ama havasız değil. Neden biri burayı satsın ki?"

Omuz silkiyorum. "Hawaii bazı insanlar için ikametten çok bir varış noktası. Buraya daha sık geleceklerini düşünerek bir ev satın alıyorlar. Birkaç yıl geçiyor. Vergi, bakım, her şeyi ödediklerini fark ediyorlar... ve parayı haklı çıkaracak kadar buraya gelmek için zaman ya da enerji bulamıyorlar."

"Bu çılgınlık. Eğer burası benim olsaydı, Phoenix'e geri dönmeyi unutturdum. Burada yaşar ve asla gitmezdim."

Ne demek istediğini anladım. Gözlerden uzak. Sessiz. İçeri girdiğimde daha fazla rahatlamam, daha az endişelenmem, bu dünyayı önemli biriyle paylaşmam gerektiği hissine kapılıyorum. Keeley'e doğru bakıyorum.

Tehlikeli bir düşünce treni.

Yatak odasının ve banyonun fotoğraflarını çekerken, "Burada kalamayız," diye hatırlatıyorum ona. "Gerisine bir bakalım."

Ana yaşam alanının diğer tarafında, ilkinde benzer boyut ve renkte başka bir yatak odası bulunmaktadır. Burası iki adet çift kişilik yatak, büyük bir televizyon ve kitap ve DVD kütüphanesi bulunan bir çift rahat sandalyeden oluşan bir çocuk odası olarak düzenlenmiştir. Banyo daha küçük ama şıktır. Bir ya da iki misafir için fazlasıyla yeterli.

"Çok şirin," diyor. "Büyürken bu yatak odasına sahip olsaydım..." Başını iki yana sallayarak

okyanusun genişliğine bakıyor. "Asla gizlice çıkıp bela bulmazdım."

"Kötü bir kız mıydın?" Bu beni şaşırttı.

"Korkunç," diye garanti veriyor. "On üç yaşımıdayken, en iyi arkadaşım Betsy ile birlikte sokağın aşağısındaki sevimli çocuğun evini tuvalet kağıdıyla kapladık, sonra da verandasında bıraktığı bisikletini alıp sokağın sonuna kadar bir gezintiye çıktık."

"Geri verdin mi?"

"Yaptık," diye kabul ediyor alaycı bir sırıtışla. "Ama neredeyse gece yarısıydı." "Skandal." Hayal kırıklığına uğramış gibi başımı sallıyorum.

"Kesinlikle. On beş yaşımıdayken biyoloji sınıfımdaki bazı çocuklarla yolun aşağısındaki gözleme evinde bütün gece ders çalışmak için gizlice dışarı çıktım."

"Notun için mi endişeleniyordun?"

"Hayır. Başka bir yakışıklı çocuk vardı. Penceremden gizlice çıkmam için bana meydan okudu." Duraksıyorum. Eğer ona şortunu çıkarması ve benimle birlikte yataklardan birini karıştırması için meydan okursam... "Her ne düşünüyorsan, cevabım hayır." Başımı sallıyor.

"Ne?" Masumca davrandım. "Sadece üst kata bakmamız gerektiğini düşünüyordum." "Elbette, sapık. Hadi gidelim."

Beni yukarı, sahanlığa kadar takip ediyor. Narin sandalyeyi ve parlayan lambalı küçük masayı geçip çift kapıyı iterek açıyorum. Yükseltilmiş ahşap bir kürsünün üzerindeki devasa yatak tik ağacından bir tavanın altında görkemli bir şekilde oturuyor. Tıpkı aşağıdaki katta olduğu gibi, normal kapılar kaldırılmış, açık gökyüzünün ve Pasifik esintisinin içeri girmesine izin veren, bir tarafa itilmiş sürgülü bir cam duvar tercih edilmiş.

"Kutsal okyanus manzarası..." Keeley yanımda fısıldıyor.

"Evet." Mavi su, beyaz kum, yeşil çimenler ve sallanan palmyelerden başka bir şey yok. Gerçekten mükemmel.

Açıklıktan, hemen aşağıdaki lanaiyi kaplayan çatıya bir güverte çıkmaktadır. Yuvarlak bir masa, iki kişilik sandalyeler ve bir şezlong yer kaplıyor. Manzara sonsuza kadar devam ediyor. O kadar uzun süredir Maui'de yaşıyorum ki, sık sık güzel tropik plajların manzaralarına karşı bağıışıklığım olduğunu düşünüyorum. Bazen değişiklik olsun diye Alaska'ya tatile gideceğim diye şaka yapıyorum. Sonra böyle bir yer karşıma çıkıyor ve bana fırsatım varken neden anakaraya geri dönmediğimi hatırlatıyor.

Maui'yi yenemezsiniz. Mükemmel değil ama eviniz gibi oldu.

Aslında kendi ailem olsaydı, buraya evim demekten *çekinmezdim*.

Keeley korkulukların kenarına doğru süzülüyor ve engelsiz manzaraya bakıyor gibi görünüyor. Kafamın içinde yakınlarda komşular olduğunu biliyorum ama görüş alanımın çok dışındalar. Birisi yıllar önce mülk sınırı boyunca palmyeler dikmiş, böylece doğayla tamamen baş başa olma yanılması tamamen korunmuş.

"Sadece... vay canına."

Aynı fikirdeyim. Her gün güzel yerler görüyorum. Onlarla uğraşıyorum. Muhteşem olmayan hiçbir şeye bakmam. Ama bu özel. Homey. "Biliyorum."

"Moralimi bozmak istemem ama böyle bir yer ne kadar mal olur?"

"Yaklaşık beş buçuk milyon. Sadece üç yatak odası ve üç bin metrekare olması dışında daha fazla olurdu."

"Sadece mi?" Homurdanıyor. "Son dairemde dört kişiyi buraya koyabilirim ve yine de yer kalır."

Abartmıyor. Onu dışarı taşıırken gördüm ve orada kendi ayaklarına nasıl takılıp düşmediğini

merak ettim.

"Burayı bir yatak ve kahvaltı olarak düşünebilirim. Rahat ve şirin olurdu. Tam da istediğim şey..." Yüzü hüzünlü görünüyor ama duruşu tamamen yenilmiş. "O kadar parayı bulmamın imkanı yok."

"Su üzerinde daha ucuz yerler de var. İyi durumda bir yer bulursanız, özellikle de eliniz yatkınsa veya ezber bozan bir düşünürseniz, burayı onarabilir ve istediğiniz cazibeyi kazandırabilirsiniz."

Keeley başını sallar. "Evet... ama bunu başarabilir miyim bilmiyorum."

"Başlamadan pes etme," diye mırıldanıyorum korkulukta onun arkasına geçerken.

Ellerimi ondan uzak tutmak için tek yapabildiğim bu. Ona dokunmak istiyorum, bu kesin. Ama onu rahatlatmak da istiyorum. Ona yardım edeceğimi ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek.

Tutamayacağım bir söz vermeyi reddediyorum.

"Buranın müstakil bir ohana'sı olduğunu mu söylemiştin?" diye soruyor. "Var, ama okuduğum kadarıyla tadilata ihtiyacı var."

"Görebilir miyiz?"

Omuz silkiyorum. "Tabii. Beni takip et."

Odadan çıkarken, mekânın uzak tarafında, arkaya katlanan pencereleri ve muhteşem manzarasıyla özel bir yemek odası görüyoruz. İşlevsel bir köşede küçük bir mutfak yer alıyor. Yatak odasının diğer tarafında ise şık, tik ve camdan yapılmış lüks bir banyo var. Spa benzeri ve yemyeşil. Dergilerden fırlamış gibi.

Fotoğrafları çektikten sonra Keeley'i isteksizce odadan çıkarıyorum. Evin içinde yolumuzu bulup ayakkabılarımızı aldıktan sonra arka tarafa doğru ilerliyoruz. Ana yapı ile ohana arasında, okyanusa doğru düşüyormuş gibi görünen büyüleyici bir sonsuzluk havuzu yer alıyor. Bu, burada yaşasaydım asla bıkmayacağımı düşündüğüm optik bir yanılsama. Güverte şelaleler, palmiye ağaçları ve yerli taşlarla tropikal bir havaya sahip. Neredeyse bu insan yapımı vaha topraktan organik olarak büyümüş gibi görünüyor.

Telefonumdan birkaç fotoğraf daha çektikten sonra ohana'ya doğru yürüyoruz. Yapının bir tarafındaki merdivenleri tırmanıyoruz, sonra kapıyı açıyoruz. Boya kutuları ve fayans kutuları bizi bekliyor. Gün ışığı gördüğüme göre tavanların onarıma ihtiyacı var ve sahipleri muhtemelen yağmur ihtimaline karşı bir duvardaki bilgisayar çalışma istasyonunun üzerine bir muşamba atmış. Ama çift Fransız kapısı olan geniş bir alan ve o muhteşem manzaradan daha fazlası.

"Burada sabah yogası yapmak çok ilham verici olurdu. Her zaman beni merkeze koyar ama bu çok daha ötesinde olurdu."

Aşağı doğru köpek sallamıyorum, ama burada sessizlik içinde bedeninizle ve düşüncelerinizle iletişim kurmaya çalıştığınız herhangi bir sürenin, manzara bu kadar muhteşem olsaydı çok daha az yorucu olacağını hayal edebiliyorum.

"Önümüzdeki birkaç yıl içinde kendinize ait bir yer ararken, aklınızda bir tür ohana bulundurun. Biraz bakım ve cilayla burası hanınız için büyük bir değer olacaktır."

"Elbette," diyor sessizce. "Bu mantıklı."

Ama sesinde hiç coşku yok. Gerçekler ortaya çıktı. Böyle bir yer onun ulaşabileceğinin çok ötesinde.

Son fotoğraflarımı da çektikten sonra onu arabaya doğru yönlendirdim.

"Bekle." Sanki iradesi dışında oraya çekilmiş gibi mekâna tekrar bakıyor. "İçeri dönebilir miyim?"

Sadece bir dakika daha."

Günün geri kalanında onun emrindeyim. Eğer yapmak istediği buysa, bu beni rahatsız etmez.

Ben de tuhaf bir şekilde evi seviyorum. "Elbette."

Keeley aile odasına geri dönüyor, kanepeye oturuyor ve okyanusa bakıyor. Ben daha yanına yerleşmeden kalkıp mutfığa gidiyor ve şık, soluk kuvars tezgahlara dokunuyor. Yatak odalarının her birini ziyaret ediyor ve sanki onların anılarıyla kendini özdeşleştirmeye çalışıyormuş gibi bakıyor.

Burası aslında altı aydan daha uzun bir süredir boştu. Sahibi geri taşındı

Avustralya ve satılana kadar bakımı için bir yönetim şirketine ödeme yaptı. Eğer bir evin duyguları olsaydı, bu ev yalnız olurdu. Ve Keeley ona arkadaşlık etmeye fazlasıyla hevesli görünüyor. Evi ona verebilseydim, eminim en ateşli bakıcısı o olurdu.

"Gidelim," diye öneriyor sonunda. Sesi her zamankinden daha umutsuz geliyor.

Telefonumu kontrol ettikten sonra onu adanın çevresinde okyanus manzaralı birkaç eve götürüyorum. İlki beyaz plantasyon tarzı başka bir ev, bu yüzden beğeneceğini düşünüyorum. Yaklaşık yarısı büyüklüğünde ve dönümlük. İşe ihtiyacı var ve fiyatı da bunu yansıtıyor. Ama güzel kemikleri ve iyi bir Molokai manzarası var.

Sessizce evi geziyoruz. Bir öncekinde olduğu gibi, üç yatak odası ve üç banyosu var. İtiraf ediyorum, mutfağın elden geçirilmesi gerekiyor, yatak odaları sıkışık ve banyolar berbat. Ama plaj harika, çok özel. Daha kötüsünü de yapabilirdi.

"Eee?"

Omuz silkiyor. "Sadece hissetmiyorum."

"Biliyorum. Ama sana iki değerli ders vermeye çalışıyorum."

Keeley bana kızgın bir kaş kaldırıyor. "Bir kızı yere düştüğünde tekmeliyorsun, ha?"

"Hayır, gınışığım." Onu kederli görmek beni incitiyor, bu yüzden elini tutuyorum. Geri çekilmeyince çok heyecanlandım. "Bunu bir iş gözüyle görmene yardımcı oluyorum. İlk olarak, gerçek bir mülk için alışverişe başladığınızda, bütçenizin dışına bakmayın. Ödeyemeyeceğin bir şeye bağlanmak çok kolaydır."

"Evet, bu dersi çabuk öğreniyorum. Son durağımızda arabada kalmam için beni uyarmalıydın."

"Beni görmezden gelebilirdin," diye belirttim.

Gürültülü iç çekişi bana haklı olduğumu söylüyor. "Suçun bir kısmını üstlenebilirsin." Huysuz tavrı çok sevimli. "Pekâlâ. Üstleneceğim. Bu benim hatam." "Teşekkürler. Daha iyi hissetmiyorum. İkinci dersim ne?"

"Ne olduğuna bakmayın. Ne olabileceğini düşün." Onu aile odasından lanai'ye açılan kapıya yönlendirdim. "Burası yeni bir kat boyadan faydalanabilir. Mobilyalı olarak satıyorlar, bu da para tasarrufu sağlıyor."

"Bu mobilyaların çoğu gerçekten çok yıpranmış."

"Duman ve aynalar. Birkaç örtü al, yeniden döşemeyi öğren. Parlak vurgular ekleyin. Zaten bu manzaradan en iyi şekilde faydalanmak için kalabalık alanın yarısını boşaltmanız gerekir. Eski pencerelerden bazılarını akordeon cam kapı ile değiştirmek için para harcayın ve manzarayı en üst düzeye çıkarın. Tatilciler buraya bu yüzden geliyor, kanepeler için değil. Diğer şeyler bekleyebilir."

Evi bir kez daha geziyoruz ve Keeley'e bu mülkün nasıl para kazandırabileceğinin daha mantıklı bir dökümünü yapıyorum. Kabul etmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, yatak odalarının hiçbirinin su manzarası olmadığını söylediğinde bunu reddedemiyorum. Bu müşterilerin istediği başka bir şey. Bu muazzam kusuru fark etmesi bir bonus.

Bir sonraki yere gittik, bu öncekinden yaklaşık 300 bin daha pahalıydı. Beş yatak odası var... ama sadece iki banyosu var - birbirini tanımayan misafirler için garip. Bir öncekinden daha küçük. Manzarası daha güzel, tabii. Ama ev, ön bahçesinde dev bir uydu anteni olan, tamire ihtiyacı olan turkuaz renkli bir kraker kutusu.

"Hayır." Keeley içeri girmek bile istemiyor.

"Evin kurtarıcı nitelikleri var," diyorum.

"Umurumda değil. Buradaki toprak yol o kadar sarsıcıydı ki kaç dişimin kaldığını bile bilmiyorum." "İnatçılık ediyorsun," diye belirttim.

"Saçmalıyorsun. Kim bu devasa parçayı evle sahil arasına koyar ki?" Çanağı işaret ediyor. Evin mevcut sahipleri bir cennet kuşu dikerek bunu örtbas etmeye çalışmışlar... ama bu kadar çirkin bir şeyi gizlemenin imkânı yok. "Ve medeniyetten çok uzakta. Burası adanın kanalizasyon sistemine bağlı mı?"

"Tamamen şebekeden bağımsız ama güneş panelleriniz ve sertifikalı bir tatlı su kuyunuz var. Eğer yeşil düşünen konuklara hitap etmek istiyorsanız-"

"Ama ben de burada yaşamak zorundayım ve bu çok zahmetli. Hadi gidelim."

İç çekerek ona arabaya kadar eşlik ediyorum ve turumuzdaki son yere götürüyorum. Haiku'da, bir uçuşumun kenarına tünemiş. Arabayı çektiğimizde manzara kesinlikle görkemli ama...

"Aşağıya nasıl iniyorsun-" Keeley kaşlarını çatarak kenardan bakıyor. "Kumsal yok." Hayır, sadece aşağıda misafirlerin ulaşmaya çalışırken kendilerini öldürecekleri siyah kayalar var.

"Büyük bir havuz inşa etmeyi düşünmelisiniz."

"Burası bir dağın yamacına inşa edildiğı için zeminin yeterince düz olduğundan şüpheliyim. Ayrıca eğer tatildeysem, adalara ayağımda kumu hissetmek, tenime okyanus tuzu sıçratmak için gelirim."

Buna itiraz edemem. "Sizin fiyatınızda, ödün vermek zorundasınız. Bu ev 180 dereceden fazla okyanus manzarasına sahip."

Ön kapıdan giriyoruz. Düzen hemen ürkütücü çünkü az önce bir felaketin içine girdik.

"Biri 1980'leri arasın. Eminim mutfaklarını geri istiyorlardır." Şimdi kızmaya başladı. Alınan.

"Ben sadece elçiyim. Burası zaten bir nokta dört milyona yakın. Üç yatak odası var, iki banyo, iki bin metre kare. Ve hey, su, elektrik ve kanalizasyon da pazarlığın bir parçası. Ayrıca, mutfak o kadar da kötü değil. Bir sürü penceresi var. Manzara güzel. Mermer zemin klasik. Beğenmediğiniz yerleri yıkın ya da boyayın."

"Buzdolabı neden odanın uzak tarafında, kahvaltı masasının yanında?" Omuz silkiyorum. "İnce eleyip sık dokuyorsun çünkü hâlâ ilk eve bağlısın."

Keeley uzun bir süre hiçbir şey söylemez. "Pekâlâ. Öyleyim. Bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum."

"Zaman. Perspektif. Bir mülkte sizin için gerçekten neyin önemli olduğunu düşünmek."

"Ama sanki tüm hayatımı o ilk yerde görebiliyordum, misafir ağırlıyor, güneş ışığında yürüyor, yoga öğretiyor, çocuk yetiştiriyordum..."

Normalde bunu duymazdan gelir ve ona pratik olmasını söyledim. Ama Keeley daha pratik olsaydı... tanıdığım kadın olmazdı. Ve istediğim. Ve garip bir şekilde o büyük evde olmayı hayal edebiliyorum. Orada onunla yaşadığımı hayal edebiliyorum.

Kahretsin, kafamı toparlamam lazım. "Öğle yemeği?" diye sordum. "Buradan çok uzakta olmayan harika bir balıkçı var."

Başını iki yana sallıyor. "Bu gece ne üzerinde çalışacaksak... çalışmaya başlamadan önce geri dönüp çalışmam gerekiyor. Testler Pazartesi başlıyor."

"Elbette."

Onu eve götürdüm. Kesinlikle sessizdi. Yüzünde dalgın düşüncelerin dolaştığını görüyorum. Ona kendi bilgece sözlerini hatırlatmak yerine -istediğin şeyi istediğin zaman istemeyi anlıyorum- elini sıkamak için arabanın diğer tarafına uzanıyorum. Beni durdurmuyor. Aslında, o da sıkıyor.

Ön kapıma geldiğimizde küçük zaferimi sessizce kutluyorum. Ama daireme girer girmez, boş yatak odasına koşuyor ve kendini içeri kapatıyor. Kilidin açıldığını duydum. Emin değilim ama sanırım hıçkırık sesleri de duyuyorum. Onu teselli etmek istiyorum ama sanırım hayallerini Maui'deki emlak değerinin gerçekliğiyle bağdaştırmak için zamana ihtiyacı var. Ayrıca, bana siktirip gitmemi söyleyeceğinden eminim.

Saat yedi olduğunda hala ondan haber alamadım. Bu zamanın bana ait olması gerekiyordu. Griff hakkında daha konuşacak çok şeyimiz var... ama şu anda bir piç olup onun yükünü arttırmak istemiyorum. Acıkırsa diye oda servisinden pizza sipariş ediyorum, sonra da dizüstü bilgisayarımı alıp lanaiye çıkıyorum.

Manzara gerçekten muhteşem. Burada olmak kafamı boşaltıyor. Keeley yanımda olmasa bile, açık alanımın kıymetini bildiği için ona teşekkür edebilirim. Bu da bir şeydir.

Ama şu anda ona sarılmayı tercih ederdim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

ERTESİ SABAH, KEELEY yaşlılar yoga sınıfına ders veriyor ve sonra geri dönüyor. O kapıdan içeri girdiğinde, komşusunun yatırım amaçlı mülkünde su sızıntısı olduğunu ve her yerin su içinde kaldığını söylediği bir müşterimden çılgınca bir telefon alıyorum. Adanın diğer tarafında bulunan eve vardığımda evi su basmıştı. Egzotik sert ağaçların kızardığını ve mülkü tekrar pazarlayabilmemiz için büyük bir tadilat gerektiğini biliyorum. Acil temizlik ekiplerini oraya gönderdim ve ev sahibinin dünyanın öbür ucunda olduğu için baş edemediği dağınıklıkla uğraştım, sonra yukarı baktım. Güneş çoktan batmıştı.

Sabah yediden beri bir şey yemedim ve çok yorgunum.

Dairemin kapısını açtığımda beni İtalyan kokuları karşılıyor. İçime çekiyorum, gelmesi bir saat süren vasat bir yemek için birini aramak zorunda kalmadığım için çok mutluyum.

"Lazanya mı?" diye soruyor.

"Lütfen." Buzdolabından bir bira alıyorum, sonra tezgahın üzerinde bir elma fark ediyorum. Evde nadiren ürün bulunduruyorum ve düşmeden önce bir şeyler yemem gerekiyor. Meyveyi ısııyorum ve bir inilti tutuyorum. Elmanın tadı ne zaman bu kadar güzel olmaya başladı?

"Zor bir gün müydü?"

diye soruyor. "Berbat.

Sen?"

"Her şey yolundaydı. Çok fazla ders çalıştım. Sınavlarım için kendimi hazır hissediyorum."

Mantığım bana bunun iyi olduğunu söylüyor. Bu akşam kardeşimi ve ona nasıl çelme takacağımızı konuşarak vakit geçirebiliriz. Ama ben çok bitkinim. Benim için alışılmadık bir durum - normalde televizyondan hoşlanmam - ama tek yapmak istediğim Keeley ile kanepeye kıvrılmak ve akılsız bir şey izlerken onun yumuşak bedenini yanımda hissetmek.

"Bu iyi." Elmadan bir ısırık daha alıyorum ve biramı açıp yudumluyorum. "İyi misin?" diye soruyor.

"Beni beslediğinizde olacağım. Peki ya sen?"

Keeley düşüncelerini toparlıyormuş gibi duraksıyor. "Evet. Dün sinirlenmiş gibi göründüysem özür dilerim. Hayallerim ile cüzdanımın birbirinden ne kadar uzak olduğu beni bunalttı. Bu senin hatan değil ve sen bana alternatifler, iyi taraflar, olaya bakmanın başka yollarını göstermeye çalışıyordun. Şımarıklık ettim. Özür dilerim."

"Velet değilsin, günüşiğim. Bu benim hatam. Emlakçı 101: Asla birine karşılayamayacağı bir mülk gösterme. Her zaman aşık olurlar. Çok geç olana kadar müşterim için mülkü görmeyi sizin artı ve eksi listenizle birlikte ele almadım."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bana gösterdiğin diğer tüm mülklerde gerçekten büyük kusurlar vardı."

"Kesinlikle. Ancak bu, beyninizin iş tarafının devreye girmesi gereken zamandır. Zor seçimler yapmak zorunda kalırsanız, en çok neye değer verdiğinizi belirleyin. Neyle yaşayabilirsiniz? Neyi

kabul etmeyeceksiniz? Cevaplarınızı bulacaksınız."

"Başarabilecek miyim yoksa bu sadece bir hayal mi?"

Bana öyle sıkıntılı gözlerle bakıyor ki artık dayanamıyorum. Uzanıp onu kendime doğru çektim. Bir an sertleşiyor ama itiraz etmiyor. Onu göğsüme yaslayıp başının üstünü öptüğümde uzun bir nefes alıp rahatlıyor ve kollarını bana doluyor.

Bu, onu en son kucağıma aldığımdan beri, yaklaşık bir haftadır hissettiğim en tatmin edici an.

"Başaracaksın," diye mırıldandım. "Başaramayacak kadar inatçısın. Kolay olmayacak. Fedakârlık gerektirecek.

Ama Griff konusunda bana yardım ediyorsun. Hanında sana yardım edeceğime söz verdim. Oraya gideceğiz."

Anlaşmamızın hatırlatılması üzerine geri çekiliyor ve ağlamaklı gözlerini siliyor. Bana cesurca başını sallıyor ve keşke çenemi kapalı tutsaydım diyorum.

"Tabii ki. Duş almak ya da kıyafetlerini değiştirmek istersen, yemekten önce yaklaşık yirmi dakikamız var."

"İkisi de." Yanağına bir öpücük kondurma riskini alıyorum. Vücudu kaskatı kesiliyor ama o kucaklamama itiraz edemedi ben yatak odasına doğru koşmaya başlıyorum bile. "O zaman."

Spreyin altında dururken, ağrıyan sikimi elime almak istiyorum. Sertleştim ve sabunum var. Burada pek çok kez orgazm oldum, özellikle de şimdiki gibi cinsel dürtülerimi rahatlatamayacak kadar meşgul olduğum zamanlarda.

Köpürüyorum ve ereksiyonuma birkaç vuruş yapıyorum. Yan odada Keeley varken konsantre olmakta zorlanıyorum. Onu istediğimi söylemek yerine mastürbasyon yapan aptal bir genç çocuk gibi hissediyorum. Biliyor ve beni geri çevirebilir ama yenilgiyi bu kadar kolay kabul etmeyi reddediyorum. Belki biraz şarap, biraz sohbet ve biraz cazibe harikalar yaratır.

Kendimi tatmin etme konseptinden vazgeçip duşumu bitiriyorum. Birkaç şort ve atletten sonra, mutfığa giriyorum, o da buharlı tabakları hazırlıyor ve barın üzerinden bana bir tane uzatıyor.

"Lanai?" Ben soruyorum.

"Neden içeride yiyelim ki?" Sesi bana bu kavramın saçma olduğunu söylüyor.

Bir şişe şarap ve tirbuşon alıp dışarı çıkarırken gülümsüyorum. Birkaç dakika sonra elinde kendi tabağı ve bir salata kâsesiyle geliyor. Ben tabağımı temizlemeden önce o yeşillikleri zar zor hazırlamış ve üç ısırık almıştı.

Beyaz porselenlerin üzerindeki kırmızı sosun boş katliamını görünce gözlerini kırıştırıyor. "Çok hızlı oldu." "Açlıktan ölüyordum. Ve bu inanılmazdı."

Onun kahkahaları eşliğinde ikinci kez içeri giriyorum. Dışarı çıkıp tekrar yemeye başladığımda hızım hala yüksek ama en azından bir Dyson'ı taklit etmiyorum.

"Dün gecedен sonra emrinizdeyim," diyor ısırıklar arasında. "Ne yapmalıyız?"

Bana sarılmasını gerektiren bir şey önermek üzereyim. Ya da geçirdiğim berbat günden sonra atletik bir ters cowgirl harika olurdu. Ama hedeflerim konusunda da ciddi olmalıyım. Eminim Griff hafta sonunu diğer müşterilere kaptırmamıştır. Ne kadar yorgun olursam olayım -ya da Keeley'i kardeşimle düşünmek istemesem de- onunla geçirdiğim zamanın avantajını kullanmaya başlamalıyım.

"Bunu biraz düşündüm. İkinizin 'tanışması' ve birlikte zaman geçirmeniz için bir gizli hikayeye ihtiyacınız olacak. En kolayı ona müşteri olarak gelmeniz olurdu ama o satış yaptığı yerde romantizm yapmayı reddediyor. Yanından ayırmayacağı bir asistanı var. Sheila acımasızca verimli ve ondan kurtulmak istiyorsa istifa etmek zorunda. Ayrıca, Britta'dan sonra, ofisinde bir daha

kimseye dokunmayacak. Onun sosyal çevresi de benimki gibi, küçük ve kapalı. Kimin vakti var ki zaten? Yaptığını bildiğim tek şey spor salonuna gitmek." Bu konuda da ortak noktamız var. "Okulda kros koştu ve basketbol oynadı.

Lisede. En iyi düşündüğü anlardan bazılarını aerobik yaparken yapıyor." Ve neyse ki komşularından biri yaşlı ve çok meraklı bir kadın ve onunla sohbet etmek için aradığımda bana her şeyi anlatmaktan mutluluk duyuyor. "Nerede çalıştığını biliyorum. Ayrıca bir sabah yogası eğitmeni aradıklarını da biliyorum."

"Sertifikam yok."

"Britta'ya spor salonunu arattım. Tek yapman gereken seçmelere katılmak. Orada düzgün birini tutmakta zorlanıyorlar. Kendini sen olarak tanıttı. Cuma günü iş görüşmesine geleceğin için çok heyecanlılar. İyi para ödüyorlar."

"Sana yardım ederken çalışmamı istemediğini söylemiştin."

"Bunun için bir istisna yapacağım."

"Yani Griff ile aynı spor salonunda olacağım. Onunla nasıl tanışacağım? Yoga mı yapıyor?" Alay ediyorum. "Bundan şüpheliyim."

"Pekâlâ. O zaman ne yapmam gerekiyor? Egzersiz yaparken ona yaklaşıyım mı?"

Evet, bu daha az olası geliyor. "Ya da, lanet olsun, sadece bir sohbet başlatın. Kendisi hakkında konuşmasını sağlayın. Bunu yapmayı sever. Gülümse. Onun arkadaşı ol. Zaten güzel görünüyorsun, o yüzden uğraşmana gerek yok. Cazibenle gözlerini kamaştır."

"Eğer zeki, profesyonel bir kadından etkileniyorsa, yoga pantolonuyla nasıl şık giyinebilirim?"

Haklı olduğu bir nokta var. Tayt giyen bir kadına asla bakmayacağından değil. Ama iş kıyafeti giymiş ve buna uygun keskin bir beyni olan bir hatun söz konusu olduğunda mıknaatısa tutulmuş demir gibidir. Eğer dikkatini çekip dikkatini dağıtmak istiyorsam, farklı bir taktiğe ihtiyacım var. Griff'in Keeley'i onu öldürmek için tasarlanmış şekilde giyinmiş olarak görmesini gerçekten istemiyorum. Kardeşimin onu cinsel olarak düşünmesini kesinlikle istemiyorum. Ama başka türlü nasıl hayatına girmesine izin verecek? Ağabeyim bir müşteriye dokunmayacağına, bir iş arkadaşının peşinden koşmayacağına ya da yeni bir arkadaşın yakınlaşmasına izin vermeyeceğine göre, geriye tek bir seçenek kalıyor. Keeley'nin bana yaptığı gibi onun da ayaklarını yerden kesmesi gerekecek.

Kahretsin.

"Boş ver." İçimi çektim, tamamen sinirlenmiştim. "Harlow'a soracağım, bugünlerde kendini yalnız hissettiğinde ve bir ilişki istediğinde hangi bara gittiğini öğreneceğim. Bakalım Harlow ne zaman bir bar ve anlamsız bir sevişme arayan diğer bekâr profesyonellerin havuzunda yüzeceğini biliyor mu?"

"Hala onunla yatmıyorum."

Lütfen yapma. "Tamamen anlıyorum. Sadece onu biraz baştan çıkarmanı istiyorum." Endişeyle başını sallıyor. "Umarım bu görev daha fazlasını gerektirmez."

PAZARTESİ öğleden sonra iş gününü kısa kestim. Rob ve Britta sonunda benim Stowe malikanesi hakkındaki düşünce tarzımı benimsediler, bu yüzden asistanımın daha zarif bir strateji dediği şeye balıklama dalıyorlar. Bu kaltağı soyup göğüslerini sergilemeye odaklanacağımızı söylemenin güzel bir yolu. Pardon, *göğüslerini*.

O kadar sıkı beyin fırtınası yapıyorlar ki, ben ayrılıp eve dönmeden önce bir kasırganın ofisi yerle bir etmesini bekliyorum. Oraya vardığımda Keeley elinde taşınabilir hoparlöre bağlı bir iPad ile

oradaydı. YouTub'dan karaoke müziği açtığını ve şarkı söylediğini anlamam bir dakikamı alıyor.

Katy Perry'nin bir baladından.

Onu izliyorum ve o tatlı, kadife sesin kulak zarımı okşamasına izin veriyorum. Her nota, kalp kırıklığına çok benzeyen bir şeyle yankılanıyor. Ona dokunmak istiyorum.

Son kez "Uyanık" olduğunu haykırdığında tableti kapatıyor, sonra su şişesini almak için dönüyor ve girişte beni görüyor. Nefes nefese bir elini göğsüne bastırdı.

Dilimi yutuyorum çünkü üzerinde onu zar zor tutan bir bikini üstü ve şimdiye kadar gördüğüm en dar yoga pantolonlarından birini giyiyor. Kıçına bir bakış atınca komando olduğu anlaşılıyor.

"Geldiğini duymadım." Utancından gözlerini kaçırıyor. "Seni birkaç saattir beklemiyordum."

"Bu akşam bir randevumuz var. Makyajın birinci aşaması başlamak üzere."

"Oh." Heyecanlı görünmüyor. "Akşam yemeği ne olacak?"

"Dışarıdayken alırsınız." Elini tutuyorum, direnmeyince seviniyorum. "Sütyen ve külot giymek zorunda olman üzücü ama üzerindekiyle halk ayaklanması başlatırsın. Oh, ve kolayca çıkarabileceğin kıyafetler seç."

"Beni baştan çıkarmıyorsun, Maxon Reed." Bana parmağını salladı.

Belki önümüzdeki beş dakika içinde değil ama yakında. En azından, onu Griff'i raydan çıkarmaya göndermeden önce ilk önce hangi kardeşle tanıştığını hatırlatmam gerekiyor.

"Öyle bir şey değil," diyorum ona masumca.

Bana gerçekten inanmış gibi görünmüyor ama odasına girip kayboluyor. Birkaç dakika sonra, bir çift haki şort, gözlerine inanılmaz şeyler yapan mavi-yeşil renkte güzel bir çapraz bluz ve ayak bileklerinin etrafında çivili kayışları olan bir çift bej topuklu ayakkabı ile ortaya çıkıyor ve ayak parmakları boyunca eşleşen bir banda ince bir altın zincirle bağlanıyor. Eğer ayakkabılar "sik beni" diyorsa, o da bunlardı.

Neredeyse dilimi yutacaktım.

Alabama giderken kendimi tutmaya çalıştım. Gittikçe daralan pantolonumun içindeki sikimi o kadar çok ayarlamak istiyorum ki bu beni deli ediyor.

Keeley'i yerleştirdiğimde, fermuarımı hareket ettirmeyi başardım, böylece horozum için daha az turnike gibi hissettiriyor ve güzel bir biftek almak için yolun aşağısındaki bir açık hava alışveriş merkezine gidiyoruz. Etini seven bir kızla vakit geçirmek harika. (Evet, oraya gittim.) Daha sonra elini tutuyorum ve birkaç kapı aşağıya doğru yürüyoruz.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Ve meraklı kıvranışına son mu vereyim?" Ona sahte bir kaş çatma hareketi yapıyorum. "Bunu neden yapayım ki?" Kendini kurtarıyor. "Çok kabasın."

Sadece sırtıyorum. "Bu benim en iyi özelliklerimden biri." "Sen öyle diyorsun."

Kaşlarını çatıyor.

"Şey, evet. Önemli olan tek şey benim fikrim," diye takılıyorum. "En azından bu gece."

Keeley'nin önümüzdeki bir iki saat içinde yapacaklarımız hakkında güçlü düşünceleri olmasını bekliyorum ama kardeşimi tanıyorum, yani bu benim şovum. Griff'i şehvetten çıldırtacak bir şey söylediğimde beni dinlemeli.

Onu bir et parçası gibi inceleyeceği gerçeğini bir kenara itiyorum. Ama bakacak. Bu beni de kızdırıyor. Keeley bundan çok daha fazlası. Şarkı söylemesini sevecek mi? Çok iyi bir aşçı olmasını umursayacak mı? Ne kadar komik olduğunu fark etme zahmetine girecek mi? Eğer ona bir domuz gibi davranacaksa-

Bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum. Belki bu benim için daha iyidir. Belki... bu aptal sidik yarışından sonra

Keeley ve ben birbirimizin tek gecelik ilişkisi ya da suç ortağı olmaktan daha fazlasını deneyebiliriz. Belki gerçekten çıkabiliriz. Ya da bir ilişki deneriz. Evet. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Tamam, bu kulağa oldukça aptalca geliyor çünkü belli ki yüzüme levye indirecek biri değil. Ama demek istediğim, onun yanında kendim olabileceğimi hissediyorum ve o da beni kabul ediyor. Bu oldukça destansı. Kesinlikle Tiffanii'yle olan cezamın - pardon, bağlılığımın - işleyiş şekli değil.

"İpuçlarını bırak ve dökül. Bu gece ne yapıyoruz?"

Bilmemeye dayanamıyor. İki saniyeliğine üstünlük sağlamak güzel bir şey. Keeley ne kadar zeki olsa da, bunun uzun sürmesini beklemiyorum.

"Bunu benden çıkaramazsın," diye yemin ediyorum. "Tabii bana daha sonra kesinlikle yerine getireceğin müstehcen cinsel vaatlerde bulunmak istemiyorsan."

"Hayır. Kuralları biliyorsun."

"Sizin kurallarınız," diye belirttim. "Ve berbatlar."

Yanımda, aptalmışım gibi başını sallıyor. "İkisini birden yapamazsın. Ya seninleyim ya da kardeşinle. Bu senin kararın."

"Kardeşimle birlikteymiş gibi davranırken benimle birlikte olamaz mısın?" Şimdi gerçekten ciddiymim. "Anlamıyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Senin yapmaman bana hayır demem için gereken tüm nedenleri hatırlatıyor."

Sanırım bir açmazdayız. İkimiz de pes etmiyoruz."

"Aptalca davranan kızları özlüyorum."

Bana döndü, yüz ifadesi beni doğru duymamış olsa iyi edeceğine dair bir uyarı gibiydi. "Ne?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Taşaklarımı morarana kadar sıkıyorsun. En azından diğer kızlar aptal gibi davranıyordu, böylece onları bir porno yıldızı dışında herkesin yüzünü kızartacak müstehcen hareketlere ikna edebiliyordum. Belki onlardan birkaçı da. Ama sen..." İç çekiyorum. "Her şey zeka, etik ve işleri doğru yapmak. Ben buna alışık değilim."

Keeley başka bir şey yapamazmış gibi bana gülüyor. "Zavallı bebeğim. Şimdi de ben senin hayatını çekilmez hale getiriyorum."

"Evet."

"Çünkü ben senin hızlı, vicdansız yatağın olmayacağım." "Onun gibi bir şey." Ama dahası da var.

"Biliyorsun, bu adadaki tek kadın ben değilim."

Gözlerimi ona diktim. "Bana gidip başkasını becermemi mi söylüyorsun?"

"Birbirimize bağlı değiliz."

Bu cevap beni kesinlikle kızdırıyor. "Kimi istediğime karar verdim."

Başını bana çeviriyor, çenesi hafifçe eğik, saçları koluna değiyor. "Bunu konuşmuştuk. Beni istiyor olman, bana sahip olabileceğin anlamına gelmiyor."

Alay ciddileşti ve kendimi açıkça ifade etmem gerekiyor. "Bunu tekrar düşünmelisin. Bir şeyi istediğimde, dünyanın sonuna kadar onun peşinden giderim. Gerekirse, son nefesimi verirken hâlâ ona ulaşmaya çalışıyor olacağım. İsteddiğimi elde edene kadar gece gündüz takıntılı olacağım."

Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyor, ama varış noktamız olan kapının önünde durduğumda içinden küçük bir ürperti geçtiğini görüyorum.

Keeley, "Sana inanıyorum," diye güvence veriyor. "Kardeşini sabote etmek için yaptığın ve beni de içine sürüklediğin bu çılgın plan, ısrarcı olduğunu kanıtlıyor. Ama bir şeyi unutuyorsun: Bana sahip değilsin. Sen nasıl başkasını becermekte özgürsen, ben de aynısını yapmakta özgürüm." Bu zinger'ı fırlattıktan sonra, göz atmaya çalışır

cam kapıdan. "Neden buradayız... burası her neresiyse? Burası tabelasına göre on dakika önce kapandı."

Önümüzdeki üç hafta boyunca benden başka kimseyi beceremeyeceğini -belki de hiç beceremeyeceğini- söylemeden önce kapı açılıyor. Kırklı yaşlarının ortalarında bir kadın bizi geniş bir gülümsemeyle karşılıyor. "Merhaba. Maxon Reed?"

İçimden bir lanet tutuyorum. Satış görevlisinin yardımcı olması için berbat bir zaman. Ama benim için kuralları esnetiyor. Bir sürü şeyi başarmak için iki saatimiz var. Bir dakikayı bile boşa harcayamam. Keeley ile bu tartışmayı şimdilik erteleyeceğim.

"Evet." Kadının elini sıkıyorum. "Mesaiden sonra bizi kabul ettiğin için teşekkürler Jennifer. İstedğim şey sende mi?"

"Kesinlikle. İçeri buyurun." Bizi içeri almak için geri çekildi, sonra da kapıyı kilitledi.

Keeley zevkli, lüks kadın kıyafetleri butiğine merakla bakıyor. Çoğunluğu günlük tatil kıyafetleri ve birkaç tane de gece kıyafeti var. Ayakkabılar, kemerler, çantalar, şapkalar, giysi raflarını çevreleyen duvarlara ustalıkla yerleştirilmiş her türden eşya görüyorum.

İstedğim türde giysiler göremiyorum. "Nerede?"

"Arka tarafta. Otursana," diye gülümseyerek davet ediyor ve soyunma odasının yanına sürüklediği doldurulmuş bir sandalyeyi işaret ediyor. Ben de kabul edince gülümsüyor. "Sen Keeley olmalısın."

Güzel suç ortağım temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"Öyleyim." "Mükemmel." Keeley'i aşağı yukarı tarıyor.

"Sekiz beden mi?"

"Çoğunlukla. Bazen on, duruma göre." Omuz silkiyor. "Yemeği severim."

"Ben de istiyorum." Jennifer hafif yuvarlak karnını okşuyor, ama gerçekten, benden en az on yaş büyük bir kadın için, kesinlikle becerilebilir. Birkaç hafta önceki ben onu kesinlikle becerirdi. "Harika görünüyorsun ve sana tam uyacak bir sürü şeyim var. Orta beden iç çamaşırı?"

"Evet, ama-"

"Ve sen bir..." Jennifer araya giriyor ve Keeley'i inceliyor. "34C olduğunu tahmin ediyorum?" "Bu civarda. Bazen D," diyor biraz kızarak.

Neden kızardığını bilmiyorum. Sesi seksi geliyor. *Zaten seksi*. Bütün malları elime aldım. İstedğim kadar değil. Planladığım kadar değil. Ama Keeley'nin utanması için hiçbir sebep yok.

"Güzel. Sıkı otur. İki dakika içinde döneceğim."

Jennifer çalışanlara özel alanda kaybolduğunda, Keeley bakışlarını bana çeviriyor. "Beni iç çamaşırı da dahil olmak üzere baştan aşağı mı giydiriyorsun?"

"Evet," diye beni duyabileceği kadar yüksek sesle homurdanıyorum. "Ve bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Benimleyken başka biriyle yatmakta özgür değilsin."

Sol elini kaldırıp serçe parmağının yanındaki parmağını oynatıyor. "Biri buna bir yüzük takana kadar, ben özgürüm. Ve o kişinin asla sen olmayacağını biliyorum, yani... özgürüm. Savaşlarını seç, Maxon. Bunu kazanamayacaksın. Bu düğmeli Betty kıyafetini giymemi istiyorsan, o savaşa odaklanmanı öneririm."

Ben cevap veremedim Jennifer elinde koyu renkli, koruyucu torbalara sıkıştırılmış giysilerle dolu tekerlekli bir rafla çıkageliyor. Tekerleklerin arasındaki alt rafta otuz çift kadar ayakkabı var. "Ayakkabı numaranızı soracaktım. Örneklerimin çoğu altı ya da yedi numara."

Keeley gülümser. "Genelde altı buçuk boyundayımdır."

Jennifer parlıyor. "Mükemmel. O zaman bunların çoğu uyuyor olmalı. Hadi başlayalım."
Tüm çantaların fermuarını açıp giysileri titizlikle rafa astıktan sonra

getirdiği giysilere bakıp gülümsüyorum. Özel dikim. Tasarımcı. Kusursuz. Sessiz renkler tipik değil. Evet, lacivertler ve griler var ama ben soluk şeftali ve güçlü bir turuncu görüyorum. Ceplerinde ve manşetlerinde leopar desenli süslemeler olan yumuşak yeşil bir takım gözüme çarpıyor. Göğüs dekoltesi ve belinde krem rengi kesikler olan siyah, gerçekten seksi bir elbise görüyorum, aslında örtülü bir ten yanılması veriyor. Daha sonra somon rengi güzel bir etek gözüme çarpıyor. Askıda, ipeksi beyaz bir bluz ve sadece bir miktar dokuya sahip boz kahverengi bir hırka ile eşleştirilmiş. Bu görsel bir şölen ve hepsinin Keeley'nin üzerinde nasıl görüneceğini hayal etmek, ağrıyan sikimin tekrar fermuarıma bastırmasına neden oluyor.

Vücudu sarmak üzere tasarlanmış gibi görünen klasik ince çizgili bir takım elbiseye işaret ediyorum. Gelenekten tek sapma, yakaların yumuşak bir şekilde aşağıya doğru inerek gövdeyi sarması. "Oradan başlayalım. Altında ne var?"

"Aslında tek başına giyilmek üzere tasarlandı. Bir kabukla eşleştirebilirsiniz ama bu gerekli değil." "Yani... göğüs dekoltesi?"

Jennifer başını sallar.

"Oldukça fazla."

"Mükemmel."

"Benim fikrimi almak ister misin?" Keeley bana soruyor.

Diplomatik davranmaya çalışıyorum. Beni savaşımı seçmem konusunda uyardı. Savaşı kazanmaya niyetliyim. "Her şeyin nasıl görüldüğünü görmek istiyorum, sonra notlarımızı karşılaştırırız."

"İyi," diye homurdanıyor.

Jennifer onu birkaç kutu ayakkabı ve avuçlarından sarkan kalbimi hızlandıracığına şüphe olmayan bazı dantelli şeylerle soyunma odasına götürüyor. "Birkaç dakika içinde döneceğiz."

Bayanların konuşmalarını duyuyorum. Kumaş hışırdıyor. Her zaman yardımsever olan iş arkadaşım küçük odadan çıkıp mücevher kutusuna doğru koşuyor. Başını salladıktan sonra birkaç parça alıyor ve aceleyle soyunma odasına geri dönüyor. Kapı açılana kadar iki uzun dakika daha geçer.

Keeley o ince çizgili takımın içinde pek de rahat ve kendinden emin görünmüyor. Neden bilmiyorum. Heyecanlanması gerekirdi. Her kıvrımı sarıyor, kalçalarının kıvrımlarını ve baldırlarının ince şeklini abartıyor. Ayakları, bileklerini bir ya da on kez saran kayışları olan seksi siyah takozların içinde neredeyse Külkedisi zarifliğinde görünüyor. Neredeyse göğüslerinin kabarıklığını görebiliyorum. Boğazındaki kalın gümüş madalyon dikkatimi dağıtıyor ama yeterince dikkatli bakarsam göğüslerini göreceğimden eminim. Ama göremiyorum. Şık ama seksi. Jennifer, Keeley'nin pembe saçlarını başının arkasında Fransız burgusu yapmış.

Genel olarak çarpıcı görünüyor. Her zaman bikinili ya da dar elbiseli bebekleri tercih ederdim, ama şimdi Griffin takım elbiseli kadınları arzularak tam olarak neye karşılık verdiğini görüyorum. Aman Tanrım, gücünü elinden alıp onu altıma alma düşüncesi, ben içimdeyken ismimi haykırışını duymak-

"Beğendin mi?" Jennifer düşüncelerime daldı.

"Evet. Her şeyi. Aynen böyle. Başka neyiniz var?" "Dur sana göstereyim."

Keeley'e soluk yeşil takım elbise giydirmeye devam ediyor. Klasik ama bana baharı hatırlatıyor. Hayvan desenli süslemeyi öne çıkaran siyah bir kabukla eşleştirilmiş. Hatta fahişe gibi görünecek

ama böylesine zarif bir takımla mükemmel olacak çita ayakkabılar bile bulmuş. Narin mücevherler. Keeley'nin saçlarını yüzünden uzak tutmak için ince bir saç bandı. Kadınsı ve ilkel ama biraz da cadalog.

Onu fena halde kirletmek istiyorum. "Evet. Hepsini sevdim. Sıradaki?"

İşimiz bittiğinde, dört takım elbise, üç elbise, on çift ayakkabı, dört çanta ve bir avuç dolusu aksesuar seçmiştik. Yardım edemem ama yedi sütyen ve eşleşen külotu fark ettim.

yumuşak pembe bir kutunun içine koydum. Keşke Keeley bunları benim için modelleseydi. O şeffaf ipek şekerlemelerin içinde nasıl görüneceğini hayal etmek bile beni zorluyor.

Jennifer'a seçtiği her şey için cömertçe ödeme yapıyorum ve başka bir şeye ihtiyacım olursa arayacağıma dair güvence veriyorum. Paketleri bileğimden geçirip asılı duran çantaları aynı omzuma asarken Keeley sessiz ve biraz şok olmuş görünüyor. Ayrılırken boştaki elimle onunkini tutuyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

Cevap vermesi birkaç dakika alıyor. "Artık daha gerçek. Bunu gerçekten yapacağız." Bana endişeyle bakıyor. "Maxon, kandırma konusunda pek iyi değilimdir."

Bunu hayal edebiliyorum. Keeley çok açık ve naziktir. Sokağın karşısındaki yavru köpeklerle ve yaşlı insanlara yardım ederdi. Bir buldozer ile tarihi bir bina arasında dururdu. Kimseye yalan söylemekten nefret ederdi.

"Bu iş dünyasında berbat bir özellik" -elini sıkıyorum- "ama ben seni böyle seviyorum. Unutma, bunu kardeşimle ilişkiyi düzeltmeme yardımcı olmak için yapıyorsun."

"Öyleyim. Ama sen değilsin."

"Benim sebeplerim seninkiler gibi olmak zorunda değil, günışığım. Bak, benim ruhum siyah. Hile yapmaktan ve intikam almaktan gayet memnunum. Ama sen bu işe kimseyi incitmek için girmedin, sadece yardım ettin. Benim seviyeme inmek zorunda değilsin. Sadece... ne yapıyorsan onu yap."

Yavaşça başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, eğer sizi bir araya getirme fırsatı doğarsa, muhtemelen tüm bu flört olayını bir kenara bırakıp sadece itiraf edeceğim."

Olmayacak ama kardeşimle seks yapmak için acele etmemesini seviyorum. Onunla ya da başka biriyle seks yapmak istemediğinden emin olmak bana bağlı. Neden bu kadar sahiplenici hissettiğimden tam olarak emin değilim ama işte böyle. Şimdi bunu irdelemeyeceğim.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum arabaya ulaştığımızda. Griffin onun ruhuna girmesine izin verip vermeyeceğinden şüpheliyim, yani bu bir sorun değil. "Senin sen olman benim için sorun değil."

İyiden de öte.

Arabaya binmesine yardım ettiğimde rahat bir nefes alıyor. Yanına oturduğumda ve neredeyse boş olan otoparktan hızla çıktığımızda uzanıp elimi tuttu. "Ne olursa olsun, ruhunun siyah olduğunu düşünmüyorum. Umarım bunu bir gün anlarsın."

ONUNCU BÖLÜM

Bu haftanın sonunda, Ocak ayı Şubat ayına doğru hızla ilerliyor. Keeley ile geçirdiğim günlerin akıp gittiğini hissediyorum. Aslında, onunla geçirdiğim zamanın neredeyse yarısı gitti. Sabahları konuştuğum ilk kişi ve uyumadan önce düşündüğüm son kişi o. Onu istiyorum, evet. Ama daha fazlası var. Her zaman onunla olmak istiyorum. Geceleri eve, onun yanına gelmeyi dört gözle bekliyorum.

Bir ay dolduğunda ve o taşındığında ne yapacağım? Belki de onu kalması için ikna etmeliyim. Kulağa harika geliyor... ama nasıl?

Duş alıp Maui ve Oahu çevresindeki bazı mülkleri uçakla getiren denizaşırı bir müşteriye göstereceğim uzun bir gün için hazırlanırken bu endişe beni geriyor. Günümü Keeley ile geçirmeyi tercih ederdim... ama onun için başka planlarım var. Önemli planlar. Artık tüm kıyafetlerini onun minyon yapısına uygun bir şekilde değiştirmeyi başardığımıza göre, bugünkü çabalarımız hazırlıklarımızın sonuncusunu temsil ediyor. Keeley vücut dilini üzerimde o kadar çok denedi ki artık sürekli sertim. Griff'i bir boka karışmayacak kadar iyi tanıyor ama onlar konuşurken şaşırmış gibi yapacak kadar da değil. Planımı uygulamaya çok yaklaştım. Heyecanlı olmalıyım. Bir piçi alaşağı etmeye hazır olmalıyım.

Tek düşünebildiğim Griff'i yenmenin Keeley'i kaybetmek anlamına gelebileceği.

Bu düşünceyi çok fazla düşünmemeye çalışarak takım elbisemi giyip kravatımı takıyorum ve Keeley'nin kahvaltı için yanında bulundurduğu badem ezmeli filizlenmiş ekmekten biraz alıyorum. Farklı... ama fena değil. O gittiğinde yemekleri de özleyeceğim. Gülüşünü özleyeceğim. Lanai'ni nasıl sevdiğini özleyeceğim.

Ağlak bir budala gibi konuşmayı bırakıp kendime gelmeliyim. Anlaşmamız geçici ve kendi başıma gayet iyiydim. Biraz. Sayılır. Bu iş bittikten sonra onunla daha fazlasını istersem, belki yeniden görüşebiliriz.

Tostumun son lokmasını da mideye indirip tabağımı lavaboya attıktan sonra Keeley'nin kapısını tıklatıyorum. "Günüşiği?"

Bir şey yok. Saat yediyi çeyrek geçiyor. Uyanmadığına şaşırdım.

Yavaşça kapısını açıyorum. Onu uyandırmak istemiyorum ama bu sabahki randevusunu ona bildirmem gerekiyor.

Gözlerim odadaki gölgelere alıştığında onu fark ediyorum. Vücudum gerildi. Kalbim kontrolsüzce çarpmaya başladı.

Yatağın üzerine yayılmış, yüzü koyun, çırlıçiplak. Bir çarşaf tatlı poposunu ve düzgün bacaklarını örtüyor ama ince. Bu ışıktaki, neredeyse içini görebildiğime yemin edebilirim. Muhtemelen hüsnükuruntu ama kalçalarının dış hatlarını, sırtını ikiye bölen yumuşak çizgiyi, bacaklarını hafifçe aralayarak altındaki çıplak seksi neredeyse ortaya çıkarabildiğime inanmak istiyorum.

Ona kafayı takmış olmalıyım çünkü iki buçuk haftadır seks yapmıyorum. Dün geceki işkencemi başka biriyle bitirebilirdim... ama yapmamayı seçtim. Neyim var benim böyle?

Gece yarısı Milan'dan bir telefon aldım, pek de arkadaş sayılmayacağım biri benden menfaat istiyordu. Onu geri çevirdim. Son iki yıldır çok seyrek olarak iyilik alışverişinde bulunmuştuk. Telefon görüşmesi

Beklenmedik, gerçekten. İhtiyaçları olan meşgul profesyonelleriz. İkimizin de bir ilişki için zamanı yok ve ikimiz de kirli seksi seviyoruz. Geçmişte onun kaşınıtısını kaşıtmaktan hiç çekinmemiştim. Sadece dün gece bu konsept için hiç hevesim yoktu.

Keeley, uykuya geri dönmeden önce dalgınca pembe saçlarını yüzünden fırçalayarak yer değiştiriyor. Çarşafın altından bir ayağı görünüyor. Siyah tırnak cilası dökülüyor. Milan'a ilgi duymamamın nedenine baktığımdan şüpheleniyorum.

Sikeyim.

"Günüşığı..." Onu ürkütmemek için kısık sesle sesleniyorum.

"Hmm." Tekrar kapanmadan önce gözlerini bir anlığına açmayı zar zor başarıyor.

Normalde sabah insanıdır ama uzun sınav haftasından ve dün gece lanai'de içtiğimiz bir şişe şaraptan sonra sanırım bitkin düştü. Aslında onu uyurken izlemek çok tatlı... Ta ki çarşafı vücudundan ayırıp onu düşünemez hale gelene kadar becermek istediğim noktaya kadar.

"Kalkma zamanı," diye

mırıldandım. "Uyuyorum."

"Sen değilsin. Ritz Spa sekizde seni bekliyor. İki tam gün şımartılacaksın." Tek gözünü kırarak açtı. "Ciddi misin? Neden bu kadar erken?"

Ona baktım. "Zavallı şey. Tüm o masaj ve terapötik aromaterapi ne kadar korkunç olmalı. Manikür ve pedikürün korkunç bir angarya olduğunu biliyorum ve kim rahatlatıcı bir yüz bakımı ya da deniz yosunu vücut sargısı ister ki? Bütün gün aynı dili konuştuğum takım elbiseli bir adamla birlikte olacağım için çok mutluyum. Kulağa ovulmaktan ve şımartılmaktan çok daha eğlenceli geliyor. Senin işkencene katlanmak zorunda olmadığım için çok mutluyum..."

Keeley çarşafı tutup yukarı çekerek tüm güzelliklerini örttükten sonra yan dönüyor ve bana sakinleştirici bir bakış gönderiyor. "Görüyorum ki erken saat alaycılığını azaltmamış."

"Bunu hiçbir şey karartamaz," diye göz kırparak onu temin ediyorum. "Şimdi sıra sende." Kıçına şaplak atmadan duramıyorum. Çılgılık atıyor ve çarşafı tutarak ayağa fırlıyor. "Yapma bunu. Çık dışarı. Çıplağım ben."

"Öyle misin?" Şaşırmış gibi yapıyorum. "Sana inandığımdan emin değilim. Belki de çarşafı bırakıp bunu kanıtlamalısın."

Dişlerini gıcırdatarak bana bakan Keeley beni itiyor. "Git. Birazdan aşağıda olmam gerekiyorsa, yogamı aceleyle yapıp kendimi toparlamam gerek."

Her ne kadar kalıp onu yemlemeyi tercih etsem de, saatime bir bakış gitmem gerektiğini söylüyor. "Havaalanındaki helikopter hangarında bir müşteriyle buluşacağım. Bütün gün araziye gezeceğiz. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Muhtemelen geç dönerim."

Ve bundan çok nefret ediyorum.

"Oh." Onun hayal kırıklığı bana umut veriyor. İster kabul etsin ister etmesin, o da benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor. "Tamam."

"Geçen hafta sonu için plantasyon tarzı evi kontrol ettiğimiz bankacı. Hong Kong'dan yeni geldi ve bir yer bulmak için sadece iki günü var. O iş bitene kadar kalmam gerekiyor."

"Elbette." Ama sesi öncekinden daha heyecanlı çıkmıyor. "Sadece... Sanırım beni haberdar et. Bu akşam iki kişilik yemek yapıp yapmayacağımı söyle."

"Yapacağım." Yaklaşmayı göze alıyorum. Keeley'yi bütün gün -ve belki de bütün gece- göremeyeceğim gerçeği beni mutlu etmiyor. "Seninle olmayı tercih ederim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bana o çarpıcı çarpık gülümsemesini veriyor. "Umarım havasız bir bankacıdan daha fazla çekiciliğim vardır yoksa bu spa randevusuna düşündüğümünden çok daha fazla ihtiyacım olacak."

Ben de gülümsüyorum. "İyi günler, günışığım." "Sana da."

Geri çekilmiyor. Ona bakarken, nefes almak her zamanki kadar kolay değil. Uyku yüzünü daha da yumuşatmış. O beyaz çarşaftan yükselen bir tanrıça gibi görünüyor ve başka bir şey giymediğini bilmek... Bankacıyı arayıp kendini becermesini ve böylece onu becerebileceğimi söylememek için her şeyimi alıyorum.

Sonra bir bakıyorum, elimi kaldırmış yüzündeki bir bukleyi fırçalıyorum. Yanağı pürüzsüz, sıcak ve narin. Bir sonraki geçişte, başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Yutkunuyorum.

"Maxon?" diye nefes alıyor.

"Öyle mi?" Benim onu istediğimin yarısı kadar o da beni istiyor mu?

Konuşmuyor. Kafasında dönen düşünceleri görüyorum. Gözlerinde karmaşa parlıyor. Bir şeyi sorguluyor -her şeyi- ama sesini çıkarmıyor.

"Günışığı, iyi misin?"

"Doğru seçimi yapıp yapmadığınızı hiç merak ettiniz mi? Yani, senin durumunda muhtemelen eline bir telefon alıp Griff'in ofisini arayabilir ve ona bu kavgayı bitirmek isteyip istemediğini sorabilirsin. Kardeşine kavuşmak seni çok rahatlatılabilir ve-" Öfkeyle iç geçiriyor. "Kafanı sallama. Bu mümkün."

"Öyle değil. İnatçıyım, kabul ediyorum. Ama Griff yerinden oynatılamaz bir nesne. Birini ya da bir şeyi hayatından çıkarmaya karar verdi mi, bu mutlaktır."

Harlow onun değiştiğini söylüyor ama bence buna inanmayı gerçekte olduğundan daha çok istiyor. Keşke haklı olsaydı. Kendi kanımdan ve canımdan bir düşmanımın olmaması kesinlikle daha kolay olurdu. Muhtemelen beni de daha mutlu ederdi. Onunla tekrar arkadaş olmak... Hiçbir şey beni daha fazla heyecanlandıramazdı - eğer eski güzel günlerdeki gibi olabilseydi. Ama olamaz. Bunu kabul ettim. Keeley Griff'i tanıyınca o da anlayacaktır.

"Ama bu üç yıl önceydi," diye savunuyor.

"Üç dakika. Üç saat. Üç yüzyıl. Griff'in kararlılığı aynı olacak. İnsanların iyiliğine inanmak istediğini biliyorum ve bu sende en çekici bulduğum şeylerden biri. Ama adam kendi oğlunu kabullenmeyi reddetti. Jamie, Griff'e doğmak dışında hiçbir şey yapmamış küçük bir çocuk. Kardeşim küçük adam olmadan yaşamayı seçti çünkü çocuğun annesinin yalancı olduğunu düşünüyor. Eğer her gün kendi çocuğunu umursamadan yaşayabiliyorsa, eminim ki kardeşinin anlamı daha da azdır."

"Ama sen bunu bilmiyorsun. Deneyebilirsin." Sesinde beni şaşırtan bir sızlanma var, sanki gerçekten onun bakış açısını görmemi istiyor.

Anlamasına yardımcı olmak için ona çok gerçek bir şeyi itiraf etmem gerekecek. Griff hakkında konuşmayı sevmememin bir nedeni de bu. Bu gerçek yüzüme tekrar tekrar tokat gibi çarpıyor. "Yaptım. Eğer kendimi onun için bu şekilde ortaya koyarsam ve o da beni tekrar iterse, buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Bu sadece senin gururun, Maxon. İyileşecektir."

Lanet olsun, bu kadın anlamayacak mı? "O benim kalbim! Onu kırdı ve umurunda bile değil. Şimdi düşman olduk, hepsi bu. Şunu keser misin?" Geri çekildim, elimi saçlarımda gezdirdim. "Tanrım, senin kalbini hiç kimse kırmadı mı? Bu yüzden mi anlamıyorsun?"

"Evet. Birisi yaptı. Ben üstesinden gelmeyi seçtim. Hasarı onarmayı. Affetmeyi ve unutmayı."

Yeniden mutlu olmayı."

En yumuşak tonda söylenmiş olsa bile, sözlerindeki azarlamayı duyuyorum. Sanki göğsümü yaran ve kalbimin etrafında dönerek tam bir katliam yaratan bir bıçak gibiler. Öyle demek istemediğini biliyorum. Muhtemelen aşırı tepki veriyorum.

Duramıyorum.

"Sen benden daha iyi bir insansın. Bunu ikimiz de biliyoruz." Cebimdeki telefonum çalıyor ve onu çekip çıkarıyorum. Bay Zhang hangarda bekliyor ve ben yirmi dakika uzaklıktayım. "Gitmem gerekiyor."

Keeley'e tekrar dokunmak istiyorum ama yapmıyorum. Onun yerine dönüp gidiyorum, lanet olası berbat bir gün geçireceğimden oldukça eminim.

BAZEN, HAKLI OLDUĞUM ZAMAN NEFRET EDERİM. Bay Zhang, ona Maui'de gösterdiğim mülklerin hiçbirini beğenmedi. Çok uzak. Çok rahat. O bir parti sarayı arıyor. Yoksa neden bu öğleden sonra okyanus kıyısında, Fransız genelevlerini aratmayan bir dekora sahip bir çatı katına dört milyon vermeyi kabul etsin ki? Ama dün Oahu'da adadan adaya atladıktan sonra, Çinli dostum sonunda Honolulu'da emlak aşkına düştü. Bugün erken saatlerde teklifi sundum. Saatlerce bir barda satıcının cevabını bekledik, bu sırada bankacı tamamen bok suratlı ve gürültülüydü. Satıcı şartlarımızı kabul ettiğinde neredeyse barmeni öpecektim. Daha sonra helikopterle Maui'ye döndük ve Zhang'ı bir taksiye bindirip otele bıraktım.

Sonunda eve gidiyorum.

Şimdi biraz sessizlik var, acaba Keeley dün gece beni özledi mi? Onu aramaya çalıştım ama saat geç olduğu için açmadı. Bu sabah sekiz gibi mesaj attı ve spa onu çok yorduğu için aramadan uyuduğunu ve vücudundaki bir şeyi daha koparırlarsa birini yumruklayabileceğini söyledi. Gülerek ona kız kavgasına girecekse benim için video çekmesini söyledim çünkü bu beni tahrik ediyordu. Keeley müstehcen bir parmak hareketi yaptığı bir fotoğrafını çekerek cevap verdi. Çok fazla ortak noktamız olmayabilir ama onun mizah anlayışına bayılıyorum.

Evimin önüne geldiğimde, sanki onu iki haftadır görmemiş gibi hissediyorum. Endişeyle spayı aradım. Resepsiyonist cevap verdiğinde, motoru durdurdum. "Merhaba, ben Maxon Reed. Keeley Kent'in randevuları bitti mi?"

"Neredeyse efendim. Önümüzdeki on dakika içinde çıkış yapmaya hazır olacak."

Bu da bana oraya gidip faturasını ödemem için yeterli zamanı verecek. Uygun. Ama alaycı sırıtışım sönüyor. Gerçek şu ki, Keeley'e tam olarak ne yaptıklarını görmek için sabırsızlanıyorum. Benim gözümde muhteşem bir kız. Umarım onu dönüştürdülerse, sadece güzelliğini arttırmışlardır, tamamen değiştirmemişlerdir.

"Hemen geliyorum."

Ana havuzun yanından geçip tesisin uzak tarafındaki birkaç binanın arasından dolambaçlı bahçe yolunda yürürken öğleden sonra hızla akşam oluyor. Üç ve beş numaralı binaların arkasında spa'yı görüyorum.

Ön kapıdan geçerken sakın bir müzik, tropikal bir huzur ve loş bir ışıktan oluşan serin bir vahaya giriyorum. Bankonun arkasındaki resepsiyonist gülümsüyor. Sürekli işlemek zorunda kalmadan bütün gün orada oturup şelaleyi nasıl dinlediğini merak ediyorum. Neyse ki benim sorunum değil. Her zamanki sert topuzuyla verimliliğinin sinyalini veriyor ve her türlü seksilik

imasını öldürüyor. Selamlamak için ayağı kalktığında, buradaki herkes gibi tepeden tırnağı siyah giydiğini görüyorum. Cenazede daha canlı kıyafetler görmüştüm. Öyle mi?

renkleriyle müşterilere bir mesaj göndermeyi amaçlayan bir yönetim mi?

"Merhaba, Bay Reed."

Onun adı ne? Ashley mi? Annie? Avery? Onun gibi bir şey. Ara sıra masaj için buraya geldiğimde onunla sohbet ederim, bu yüzden muhtemelen bilmeliyim. Sık sık flört eder. İstesem benimle yatacağından şüpheleniyorum ama bugün ilgilenmiyorum. Bir daha ilgilenip ilgilenmeyeceğimi merak etmeye başladım. "Merhaba. Hesabı hazırladıysanız ben halledeyim ve Keeley'i bekleyeyim."

"Elbette." Adı her neyse bilgisayarının etrafında tıklıyor. Yakındaki yazıcı uzun bir tedavi listesi çıkarıyor. Şöyle bir göz gezdiriyor, sonra profesyonel olduğuna emin olduğum ama biraz manik görünen bir sırtışıla bana uzatıyor.

Uh oh. İki tam günlük spa hizmeti bana bir servete mal olacak.

Toplam tutara bakıyorum ve boğulmamaya çalışıyorum. Evet, her zamanki gibi pahalı. Bu miktarla bir üçüncü dünya ülkesindeki bütün bir köyü bir yıl boyunca besleyebilirim. En azından Ritz tutarlı.

Bir kalem kapıp bahşiş ekliyorum ve imzalıyorum, sonra da beklemek için yakındaki bir sandalyeye çöküyorum. Bu gösteriyi aceleyle getirmeliler. Keeley'i görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim harika görünecektir. Ama şu anda sadece onunla birlikte olmak istiyorum.

Onu düşündüğümde daha fazla özledim.

Telefonuma bakıyorum ve Facebook'ta geziniyorum. Griffin reklamlarından biri akışımda beliriyor. Sinirimi bastırıyorum ve analitik gözlerle bakıyorum. Belli ki metni Griff yazmış çünkü laf kalabalığı tam olarak ona benziyor. Genel olarak iyi. Öne sürdüğü mülkü zaten gezdim ve gönderi bende bile burayı görme isteği uyandırıyor. Alıcı ve satıcılarla duygusal bağ kurma konusunda onun kadar becerikli olmayı bir kez daha diliyorum. Keeley, Stowe varislerini daha iyi anlamama yardımcı olurken bir şeylerin farkındaydı. İnsanlar hakkında daha çok böyle düşünmeliyim. Duygularla.

Bu kavram genelde bende kurdeşen döktürse bile. "Maxon?"

Keeley. Sesini tanıdım. Ayağa fırlıyorum, telefonumu cebime atıyorum, sonra onunla yüzleşmek için dönüyorum. Ve donup kaldım.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bu kadın onu son gördüğümde beri aklımdan çıkmıyor. Ama onun bu versiyonu göz kamaştırıcı. Cilalı. Dengeli. Mükemmel. Vücudunu mükemmel bir şekilde saran soluk yeşil takım elbisesini ve giydiği çita topuklu ayakkabıları tanıyorum. Evet, bu kesinlikle Keeley. Şu anda onunla ilgili pek çok şey hoş ve tanıdık, ancak tuzakların hepsi farklı ve akıllara durgunluk veriyor.

Saçları pembe saçlara sahip olduğu zamankinden daha kısa. Gevşek, kumsal bukleleri şimdi omuzlarının hemen üstünden sarkıyor. Ama şu anki rengi gözlerimi en çok kamaştıran şey. "Kızıl mı?"

Sıradan bir kırmızı değil. Koyu, zengin bir kızıl. Renk onda kesinlikle çarpıcı görünüyor. Sedefli tenini ortaya çıkarıyor. Şimdi o kadar yoğun mavi görünen gözlerini çerçeveleyip ki, içinde boğulabilir miyim diye merak ediyorum. Aklımdan geçen kelimeler son derece şiirsel, özellikle de bu kadın karşısında dilim tutulduğu için.

O. O. Ötesinde. Güzel.

"Aslında bu benim doğal rengim. Nefret mi ediyorsun?"

"Hayır," diye nefes alıyorum. Pek çok şey hissediyorum, özellikle de kemer tokamın altında, ama nefret listede yok. "Güzel." Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken rahatsızca gülümsüyor ve ayaklarını ısırıyor.

dudak. "Yani..."

"Harika görünüyorsun." Sonunda onu rahatlatacak kadar kafamı kıcımdan çıkarabildim.

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. "Vay be! Eğer beğenmediysen, spa maceram büyük bir zaman ve para kaybı olacaktı."

"Hiç de değil." Elimi ona doğru uzattım. İlk dokunduğumuz andakine çok benzeyen ama daha güçlü bir sarsıntı vücudumu sarıyor. "Azıcık bile değil. Vay canına. Sana bakmaktan kendimi alamıyorum."

Teninde bir kızarıklık belirliyor. Başka tarafa bakıyor ama iltifatlarımın onu ne kadar memnun ettiğini görmeden önce değil.

Spa, onun doğal güzelliğini ortaya çıkarmak için harika bir iş çıkarmış. En iyi yanı da makyajlı görünmeden toparlanmış görünmesi. Kurumsal bir güç merkezi olabileceğine inanıyorum, ancak kimse onu bir kadından daha azıyla karıştırmaz. Teknisyenlerin kozmetik ürünlerini uygulama şekli bile ince ve cildine mükemmel bir şekilde uyuyor.

Resepsiyon görevlisi Keeley'ye büyükçe, sağlam bir çanta uzatarak anımıza müdahale ediyor. "İşte satın aldıklarınız, Bayan Kent."

"Teşekkürler." Keeley bakışlarımla onu yiyip bitirmemin yanında odaklanabileceği bir şey bulunduğu için minnettar görünüyor. Sonra bana doğru bir bakış atma riskini göze alıyor. "Bu görünümü yeniden yaratmak zorunda kalırsam, bu çantadaki şeylere ihtiyacım olacak. Rengimi canlı tutacak bir şampuan. Bir nemlendirici..." Çıkartıyor ve havaya kaldırıyor. "Bu yeni fondötenimin cildimde kusursuz bir şekilde durmasına yardımcı olacak." Küçük sıvı pigment şişesini de çıkardı. "Makyaj çantamda buna benzer göz farı ya da allık yok, o yüzden-"

"Neye ihtiyacın varsa," diyerek garip bir şekilde yapmak zorunda kaldığı açıklamayı durdurmak için onu temin ediyorum.

Rahatlıyor. "Güzel. Teşekkürler."

Başımı salladım. "Nasıl hissediyorsun? Hoşuna gidiyor mu?"

"Henüz kıyafetlere alışamadım ama saç, makyaj? Evet. Kendim gibi hissediyorum. Sadece son üç aydır pembeyim. Ondan önce platin rengiydim. Farklı görünümler denemeyi seviyorum ama her zaman kırmızıya geri dönüyorum."

Elimi tekrar uzatırken gözlerimi ondan ayırmam hâlâ imkânsız. Avucunu benimkinin içine soktuğunda garip bir şey oluyor. Sanki avucunu kalbimin etrafına sıkıştırmış gibi, kalbim şimdi bir luau'daki kabile davulu gibi atıyor. Onu kendime çekerken zar zor nefes alabiliyorum. Konuşma yeteneğim bir kez daha buharlaşıyor.

"Gidiyor muyuz?" Soru sorar gibi göz kırpmıyor. Evet, gidiyoruz. Şimdi gidiyoruz. "Dışarıda akşam yemeği?"

"Lütfen. İster inanın ister inanmayın, dürtülmek, yolunmak, dürtülmek ve süslenmek gerçekten çok yorucu, bu yüzden yemek yapmak zorunda kalmazsam-"

"Sorun değil." Aslında, dışarı çıkıp Keeley'e hava atma ve onu yakınımda tutma fikrine bayılıyorum, böylece diğer tüm erkekler onun benim olduğu belli olduğu için siktir olup gidecekler.

Ama o değil. Yakında, onu Griffin yüzüne lezzetli bir ikram gibi sallandırmak zorunda kalacağım.

Bu gece bunu düşünmüyorum. Düşünmüyorum. Düşünmüyorum. Şu anda, ayrı geçirdiğimiz yaklaşık otuz altı saatten sonra Keeley ile geçirdiğim zamanın tadını çıkaracağım. Evet, sayıyordum.

Küçük bir tartışmadan sonra, deniz ürünleri ve gün batımı için romantik bir yer olan

Pacific'O'ya gidiyoruz. Akşam yemeği ve şarap güzeldi. Onun her erkeğin başını döndürmesini izlemek memnuniyet verici. Yine de onun arkadaşlığı her şeyin en iyi kısmı. Canlı görünüyor, sanki bu tende çok rahatmış gibi. Yenilenmiş bir benlik duygusu var.

Belki de sonunda onu gerçekte olduğu gibi görüyorum.

Garson hesabımızı bırakırken bu düşünceyi düşündüm.

"Hey," diye mırıldanıyor. "Yarın sabah erken mi kalkacaksın?"

"Diğer günlerden daha fazla değil. Aklında ne var?" Yüzümde bir gülümseme belirdiğini hissediyorum. Elimde değil. Kafamı dolduran bir sürü fikir var. Acaba bunlardan herhangi birine evet diyecek mi?

Telefonuna bir göz atıyor. "Saatin dokuzu çoktan geçtiğini biliyorum ama eve gitmeden önce bir şey daha yapabilir miyiz diye merak ediyordum."

"Ne gibi?" Keeley zaten tatlıyı reddetti, o yüzden ne istediğini hayal edemiyorum.

"Köşede çarşamba ve pazar günleri karaoke yapan küçük bir bar var. Şarkı söylemeyi özlemişim. Çok rahatlatıcı."

İlk tepkim kocaman bir hayır oldu. *Benden* şarkı söylememi istemediğini fark edince duraksadım. Bu çok önemli. Bir grup yabancıнын önünde şarkı söylemenin sinirden kusmamaya çalışmaktan başka bir şey olmadığını iddia etmesini anlamıyorum. Ama çok heyecanlı görünüyor. Nasıl hayır diyebilirim ki?

"Beni sahneye sürüklemeyeceğine söz verdiğin sürece..." "Kesinlikle. Sadece bir ya da iki şarkı söylemem gerekiyor."

Onu tekrar şarkı söylerken dinlemek isterim. "Şarkıları ben mi seçeceğim?"

"Oraya vardığımızda, seçeneklere bakabilir ve önerilerde bulunabilirsiniz. İçlerinden herhangi biriyle başa çıkıp çıkamayacağıma bakacağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Bu eğlenceli olabilir.

Oraya vardığımızda karanlık, gürültülü ve biraz kalabalıktı. Arka taraftan çıkan bir çift görüyoruz ve onların yüksek masa ve sandalyelerini kapıyoruz. Yerleşir yerleşmez biri bize şarkılarla dolu büyük bir klasör uzatıyor. Umarım Keeley yakında şarkı söylemeye başlar çünkü Beyoncé olmaya çalışan sarhoş bir turist şimdiden başımı ağrıtmaya başladı.

Keeley şarkı seçimlerini içeren kalın kitabı bana uzattı. Garson içki siparişimizi alırken dalgınca karıştırıyorum.

"Gözüne çarpan bir şey var mı?" Sırıttıyorum. "'Like a Virgin'?"

Başını kararlı bir şekilde sallıyor. "Kesinlikle olmaz." "Bunun nesi yanlış?"

"Birincisi, bence gelmiş geçmiş en aptalca şarkılardan biri. İkincisi, yalan söylemek gibi bir alışkanlığım yok. Ama en önemlisi, hadi. Bir meydan okumaya ne dersin?"

Anlaşıldı. "Peki ya...'Buttons.' Pussycat Dolls'u kim sevmez ki?" Çoğunlukla bana müstehcen sözler söylemesini istiyorum.

Keeley başını sallar. "Şarkıyı sevdim ama Nicole Scherzinger'ın da şarkı söylemesi zor değil. Dişlerle ilgili bir şeye ne dersin?"

"Britney Spears?"

Gözlerini deviriyor. "Beni aşağılamayı kes. Daha sert."

"Daha sert mi istiyorsun, bebeğim?" Ona alaycı bir sırıtışla bakıyorum. Tokat yemek üzere olduğumu biliyorum ama duramayacak kadar eğlenceli.

"Sesli olarak, cinsel olarak değil. Kitabı bana ver."

İşini hâlâ çok mu kolaylaştırıyorum? Tamam. "Hayır. Bir şey seçeceğimi söyledim. Seçeceğim."

Telefonumu çıkarıp biraz Google'ladıktan sonra üç şarkı seçiyorum ve DJ'in yanına gidiyorum.

Saçlarının kötü olduğu bir on yıl geçirmesine rağmen adamla konuşmak gerçekten çok kolay ve kısa süre içinde dinlemek için sabırsızlandığım harika bir şarkıda karar kılıyoruz. Bana kızın adını ve bilgilerini panosuna ilıstirdiğı kağıda not ettiriyor. Sonra

Bitti. Tek yapmam gereken beklemek.

Masaya döndüğümde, Keeley sinirlenmiş görünüyordu.

"Bunu tartışmamız gerekiyordu," diye homurdanıyor ben onun yanındaki tabureme kayarken.

"Yaptık. Ama siz bir profesyonel olduğunuz için ve benim seçimim yeterince zor olmadığından, Google gusto için bana yardım etti."

"Beni ne için kaydettirdin?" Şimdi sesi neredeyse gergin geliyor. Sadece gülümsüyorum. "Söylemem..."

Keeley çağrılana kadar sabırlı olmak zor, özellikle de berbat bir "Smooth Criminal" yorumuna ve daha da kötü bir "Waiting on the World to Change "e katlanmak zorunda kaldığımda. Sonunda bar boşalmaya başladı. Ardından "Don't Let the Sun Go Down on Me "nin sadece biraz kötü olan bir versiyonu geliyor.

Sonunda, taraklı saçlarıyla gerçekten gurur duyan DJ mikrofonu eline alır. "Keeley için sahneye çıkma zamanı. Keeley, millet."

"Ne söylüyorum ben?" diye soruyor ayağa kalkarken.

"Göreceksin." İstedğim zaman böyle inatçı olabiliyorum. "Bunun için seni kesinlikle geri alacağım."

"Denemekte serbestsiniz..."

Ön tarafa gitmeden önce bana hırlamaya benzer bir şey gönderiyor. DJ ile biraz tartışma ve bolca kafa sallama içeren sözlü bir etkileşimden sonra nihayet mikrofonu standdan alıyor ve derin bir nefes alıyor. Tanrım, gerçekten büyüleyici görünüyor, özellikle de ilk nota çaldığında ve şarkıyla baş başa kalmak için başını kaldırdığında.

Üç dakika sonra, kesinlikle havaya uçtum. "Titanium "u, DJ'in bana en çok takıldığına yemin ettiği o yüksek notaların her biri de dahil olmak üzere çiviledi. Yine de ona bu şarkıyı başarısızlığını izlemek için vermedim. Kafamda şarkıyı söylerken duyabiliyordum. Yapabileceğini biliyordum. Onun da yapabileceğini bilmesini istedim.

Ama bu arada onunla uğraşmak çok eğlenceliydi.

Kalabalık alkışlar. O da gülümsüyor. Sahneden inerken DJ'le konuştu. Bana baktı. Oh, beni böyle geri kazanmayı planlıyor, beni toplum içinde rezil etmeyi. Asla olmaz. Mümkün değil.

Keeley masaya ulaşır ulaşmaz elini tutuyorum. "Hadi gidelim."

"Hayır." Kendini sıkıca yere bırakıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Senin sıran." "Şarkı söylemek zorunda olmadığımı söz vermiştin."

"Kendi şarkımda söz sahibi olamazsam, sözümü tutmak zorunda değilim," diye belirtiyor. "Al bakalım, düğün çiçeği."

"Olmaz. Ben gidiyorum."

Garson nihayet kokteyllerimizle geldi ve ben ödeme yapamadan aceleyle uzaklaştı. İçkilerin ne kadar tuttuğunu bile bilmiyorum. *Kahretsin.*

"Ne diyordun?" Keeley gülümsüyor ve masumca kirpiklerini kırıştırıyor. "Bu berbat bir şey."

Gülüyor. "Yaşayacaksın."

Gerginim. Bu aptalca çünkü bu insanları bir daha asla görmeyeceğimi biliyorum. Kahretsin, bu batakhanedeki müşterilerin yarısı o kadar şımarmış ki, yarın burada olduklarını hatırlayacaklarından bile şüpheliyim. Yine de bu beni garsonu aramaktan alıkoymuyor.

Böylece çıkışı bulabiliriz.

"Maxon," diye sesleniyor DJ. "Nerede..." Beni gördü ve işaret etti. "Aşağı gel, dostum."

Bir iniltiyle ayağa kalkıyorum. Keeley'e intikam vaat eden bir bakış fırlatıyorum. Sahneye ulaşım mikrofonu elime aldığımda, yaklaşık elli kişinin müthiş bir şey bekliyormuş gibi bana baktığını fark etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Onları fena halde hayal kırıklığına uğratacağım.

"Keeley senin karaoke bakiresi olduğunu söylüyor," diye başlıyor DJ. Başımı sallıyorum. "Uzun zamandır bana bakire denmemiştin."

Kalabalık gülüyor. En azından kulak zarlarını patlatmadan önce biraz komedi iyi niyetim var.

"Güzel hanımınız sizin için eski bir şarkı seçti. Bir meydan okuma isteyeceğinizi söyledi."

Oh, işte bu. Makyajı için küçük bir servet ödememe rağmen, eve gider gitmez Keeley'i öldüreceğim. Barın karşısından ona bakıyorum. Gülümsüyor ve çok mutlu görünüyordu. Yüzüne o ifadeyi ben koydum. Aptallığım ve yeteneksizliğim onu düpedüz neşelendiriyor.

Tamam, bu seferlik sineye çekeceğim.

Bana Eminem gibi hızlı düşünmeyi gerektiren bir şarkı seçmesinden endişeleniyorum. Ya da daha kötüsü, "Bohemian Rhapsody" gibi imkansıza yakın bir şey seçti.

Bunun yerine, monitör aydınlandığında, ekranımda bir şarkı adı kaydığını görüyorum. Glen Campbell'dan "Wichita Lineman". Bu büyükbabamın en sevdiği şarkılardan biri değil miydi? Sanırım...evet. Bana yazı, büyükannemin yanından gizlice geçip öğleden sonra dondurma yemek için ahıra girmeyi, iyi bir adamla geçirilen güzel zamanları hatırlatıyor. Belki yaşlı adamla uğraştığım güzel anılarıma odaklanırsam, bunu atlatabilirim.

Mızımız açılış notalarından sonra ekrandaki kelimeler yanıp sönüyor ve şarkı söylemeye başlamam gerektiği anlaşıyor. Melodiyi ya da kadansı gerçekten hatırlamıyorum. Hatta şarkıyı bile zar zor hatırlıyorum. Bir şekilde ilk birkaç satırı atlatıyorum ama ne kadar kötü olduğumu gizleyemiyorum. Tek bir nota bile akortta değil. Yardım için Keeley'e baktım. İyi bir sporcu olmam gerektiğini biliyorum ama toplum içinde kendimi rezil edecek kadar donanımlı değilim. Erkek egosu hakkında ne dersiniz deyin, ama bu tür bir eziyet içimin pıhtılaşmasına ve taşaklarımın büzüşmesine neden oluyor.

Şarkı söylememin herkesin kulak zarında ne kadar trajik bir etki yaratacağına o kadar odaklanmışım ki bir sonraki satırı tamamen kaçırıyorum. Bana bir el hareketi yapıyor ve ben de monitöre bakıyorum. Geride kalmışım. Lanet olsun. Yanıp sönen kelimeler bulanık. Terliyorum.

Mikrofonu tutmaya çalışırken parmaklarım karıncalanıyor. Neden nefes alamıyorum? Melodi kulaklarımı doldururken beynim devreye giriyor. Biraz tanıdık geliyor, bu yüzden tekrar alıyorum ve bir sonraki satırın çoğunu yönetmeden önce sızlanma hakkında bir şeyler söylüyorum. Ancak son kelimeyi söylemek için vites yükselttiğimde, notanın benim sınırlı aralığımın kaldırabileceğinden çok daha yüksek olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Eğer ben

Bunu denesem bile sesim on üç yaşındaki bir çocuğunki gibi çatlayacak.

Sessizliğe gömüldüm. Beni daha fazla panik kaplıyor. Ter daha hızlı akıyor. Kalbim kontrolsüzce çarpıyor. Artık başım dönüyor ve kendimi DJ masasına yaslıyorum. Yardım için Keeley'e bakıyorum.

Eşyalarını aldı ve beni kurtarmak için koştu. Ama o sahneye çıktığında ben aptal gibi seyirciye göz kırpyordum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama kelimeler ekranda daha da hızlı kayıyor

gibi görünüyor. Yemin ederim dizlerim kilitlendi ve bayılmak üzereyim.

Birden yanımda beliriyor, bir omzundan çantası sarkıyor, diğer kolu belime dolanıyor. Mikrofonu elimden aldı ve bana her zaman ihtiyacı olduğu ve beni istediği hakkında şarkı söylemeye başladı.

Bu şarkının her zaman saçma olduğunu düşünmüşümdür. Ama yirmi yıldır ilk kez duyuyorum.

-Keeley'nin duygu yüklü sesiyle bu sözleri yepyeni bir süzgeçten geçiriyorum. Bu aptalca görünen kovboy şarkısı ne zaman bu kadar özlem ve bağlılık dolu oldu? Bu kadar dokunaklı? Keeley bu müzikal tren enkazını kurtarmayı başarıyor, ancak şarkıyı daha önce duyduğumdan bir oktav daha yüksek söylüyor. Bir mısradan sonra nihayet tekrar nefes alabiliyorum. Görüşüm kendini düzeltiyor. Yanımda sağlam bir kaya gibi duruyor. Ben iyiyim. Hatta orada burada bir kelime bile söylüyorum. Sonra nakarat geliyor

göğsümü tekrar yırtmak için. İçimi titreten şarkı sözleri kafamın içinde yuvarlanıyor.

Aniden ışıklar yanıyor. Alkışları duyuyorum. Kalabalık Keeley'e övgüler yağıdırıyor ama ben bittiği için kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Elimi tutuyor ve beni masaya geri götürüyor, içeceklerle ilgileniyor ve beni arabaya götürüyor.

"Anahtarlar?"

"Anladım."

"Yapamazsın." Keeley başını sallar. "Bir kutup ayısı kadar beyaz görünüyorsun."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama arabanın kapısına ulaşmaya çalışırken kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum. "Siktir." "Ne diyordun?"

Öfkeyle anahtarlarımı uzattım. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Arkana yaslan."

Bana yolcu tarafına kadar eşlik etti ve oturmama yardım etti. Bir dakika sonra yanıma gelip motoru çalıştırdı. Kendi arabamda hiç yolcu olmamıştım. Bu hoşuma giden bir duygu değil.

O uzaklaşırken, cipin üstünün açık olmasına seviniyorum. Yüzüme çarpan rüzgâr hem yardımcı hem de ayıltıcı oluyor. "Orada ne olduğunu bilmiyorum."

"Sanırım sahne korkusu ile panik atak arasında bir şey yaşadın." Bu çok saçma. "Ben panik atak geçirmem."

"Bunda utanılacak bir şey yok. Babam öldükten sonraki ilk birkaç yıl annemde de vardı. Sadece yaralısınız... ve duygusal olarak kapalısınız. Duygularınızı bastırmaya çalıştığınızda, bazen vücut buna uyum sağlayamıyor ve bu oluyor."

Saçmalık demek istiyorum. Benim duygularım yok.

Öte yandan, bu daha önce de oldu. Hatta bir keresinde, birkaç yıl önce, derin bir uykudan nefes alamıyormuşum ya da kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissederek uyanmıştım. 911'i aradım ve sağlık görevlileri beni hastaneye götürdü. Bana hiçbir sorunum olmadığını söylediklerinde şok olmuşum. Bir "nöbet" geçirmiştım, ne demekse artık. Bana telaffuz edemediğim bir şeyden birkaç tablet yazdılar. Tekrar olursa bir tane almam ve semptomlar devam ederse aramam gerekiyordu. Aylarca başka bir hapa ihtiyacım olmadı, sonra bir gece kanepede bir korku filmi izliyordum... Kendimi kaybettim. Film yüzünden olmalı, değil mi? Ben de öyle düşündüm ve bir hap aldım ama o kadar uykumu getirdi ki on iki saat boyunca kendimden geçtim. Ertesi gün akşamdan kalmalığım beni zombi gibi hissettirdi. Reçetenin geri kalanını tuvalete attım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Elimi tuttuğunda yüzü yumuşuyor. "Bu anormal değil. Senin bir sorunun yok. Sadece kendinin farkında olman gerekiyor. Bozuk plak gibi konuşmaktan nefret ediyorum ama meditasyon yardımcı olacaktır. Gerçekten."

Başımı salladım. "İyi olacağım."

Keeley bu açıklamamdan pek heyecanlanmış görünmüyor ama yine de boş veriyor. "Sahneye çıktığın ve denediğin için seni tebrik ediyorum. İlk kez topluluk önünde şarkı söylediğinde o kadar

gergindim ki sesim titliyordu. Kusacağımı sandım."

Korkunç geceye rağmen, Keeley'nin yanımda olması beni rahatlatıyor. Onun hikâyesi ruh halimi hafifletiyor. "Anlıyorum."

"Seni rahatsız edecek bir duruma soktuğum için özür dilerim. Dürttün. Ben de karşılık verdim. Bunun seni üzeceğini düşünmemiştim."

Onun samimiyetini duyuyorum. Karşılığında elini sıkıyorum. "Teşekkür ederim. Dün gece seni özledim."

Bu itiraf bir anda ortaya çıktı ve ben bunu bir şakayla örtbas edemedim ya da anlamını değiştirmeye çalışmadan bana doğru baktı. "Ben de seni özledim."

Bence ciddi. Birdenbire, birkaç hafta önce koyduğu işveren-çalışan bariyeri o kadar da aşılmaz değil. Onun nefes nefese düşüncelerini hissediyorum, sanki aramızda somut bir şeymiş gibi.

Otoparka girip benim birimime doğru ilerlerken iki dakika boyunca sessizlik sürüyor. Görünmez bir çekim bizi birbirimize yaklaştırıyor. Onu üst katta, kapalı kapımın ardında yalnız yakalayacağım anın hayalini kuruyorum. Elimden gelen her şekilde onunla birlikte olmaya çok hazırım.

Keeley SUV'un üstünü kaldırmak için düğmeye basıyor, sonra aceleyle taksiden çıkıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve o da arabanın kapısını kilitliyor. Aracın önünde tekrar buluşuyoruz ve duruyoruz. Bakıyoruz. Nefes alıyoruz. O da bu garip heyecanı hissediyor mu? Yalnız kalana kadar bekleyemiyor gibi mi? Ona sarılmam ve dokunmam için sabırsızlanıyor gibi mi? Onu soyup bütün gece sevişmem için sabırsızlanıyor gibi mi?

Öyle olduğuna yemin edebilirim ve daha fazla beklemeye dayanamıyorum. Elini çekştirip merdivenlere doğru koşuyorum. O da hemen arkamda, topuklarını şakırdatarak merdivenleri çıkıyor ve benimle birlikte koridorda koşarak ön kapıya kadar geliyor.

Titreyen ellerimle anahtarı kilide sokuyorum. Birkaç kez denedim ama sonunda kapı açıldı. Duvara dayadım ve onu içeri ittim. Ben onu takip ederken, Keeley eşyalarını barın üzerine fırlatıyor. Kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Sonra ona döndüm.

Sırtını duvara dayadı. Nefesleri aramızda ağırlaşıyor. Bana açlıkla bakıyor, gözleriyle beni yiyip bitiriyor.

Aynen öyle.

Her seferinde bir adım daha yaklaşıyorum. Bu anı vücudumun her zerresinde hissediyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süredir ona dokunmayı bekliyordum. Dilimdeki tadının, kulaklarımdaki çığlıklarının, kafamı dolduran çıplak bedeninin anılarıyla uykuya daldım. Göğsüm sıkışıyor. İçim sıkıştı. Keeley'e o kadar odaklanmışım ki başka hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Bu bina etrafında yanıp kül olsa bile umurumda değil.

Bu kadını hayatımdaki herhangi bir şeyi ya da herhangi birini istediğimden daha çok istiyorum.

Ona doğru bastırdığımda, ön kolumu başının üstündeki duvara dayadığımda ve boştaki elimle kalçasını kavradığımda havada gergin ve keskin bir yerçekimi var. Bakışlarımla buluştuğunda başı geriye düşüyor. Nefes nefese kaldığını duyuyorum.

O da beni istiyor.

Tanrı'ya şükür.

"Beni durduracak mısın?"

diye sordum. "Bu akıllıca değil."

Muhtemelen hayır. "Bu benim soruma cevap değil."

Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor. Bu manzara karşısında

vücudumdaki her şey kasılıyor. "Dene beni. Ne yaptığımı gör."

Ne anlatmaya çalıştığını bile bilmiyorum, sadece onu öpmem için bana meydan okuyor. Buna izin veremem.

Geç. Onu kendim için almaya çalışmaktan vazgeçmeyi reddediyorum.

Kalçasını çekiştiriyorum. Tüm bedenimi ona yaslıyorum. Nefesini tutuyor, bekliyor. Göz kapakları kayarak kapanıyor. Dudakları ayrılıyor.

Ben bittim.

Sonunda ağzımı onunkinin üzerine koyduğumda, bir inilti çıktı.

Lanet olsun, hatırladığım kadar yumuşak ve tatlı. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Ama bu benim için yeterli Keeley değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha derine ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var.

Ben de ağzını açıp içine girdim. Ve kendimi tamamen kaybettim. Bu kadın benim çöküşüm olacak. Şu anda umurumda değil.

Hiç kimse bana bu kadar mükemmel hissettirmemişti.

Kendini daha fazla göstermek için başını eğiyor ve gömleğimi tutuyor. Omuzlarıma yapışan Keeley, her kıvrımı vücuduma yapışana kadar beni kendine çekiyor. Nefesini içine çekiyor ve kalbinin benimkiyle aynı anda attığını hissediyorum. Bu ses kulaklarımda çınlıyor. O güçlü ve ben onunla uçuyorum. Hiç inmek istemiyorum.

Dili benimkine doğru kayıyor, bir dans, bir alay, bir okşama. Nefesinin kesildiğini duyuyorum, ardından boğazından umutsuz bir inilti geliyor.

Bu sesi daha çok duymak istiyorum. Ben onun içinde kayarken ve ona ne kadar güzel olduğunu söylerken.

Evet. Onu şimdi istiyorum.

Havalı ve kontrollü olma numaralarını boş ver. Eteğini kalçalarına kadar kaydurdım, sonra onu kaldırıp duvara dayadım. Bacaklarını ayırdım ve bedenimi bacaklarının arasına yerleştirdim. Amından ısı yayılıyor. Külotu nemli. Onları yırtmayı o kadar çok istiyorum ki aklımı kaçırmak üzereyim.

Saçlarımı tutuyor ve öpüşme devam ederken kalçalarıyla beni sıkıca kavırıyor. Sahnede olduğum kadar başım dönüyor ama şimdi her şey yolunda. Bu his başımı tamamen sarıyor. Terliyorum, kanım fişkırıyor, kalbim küt küt atıyor. Ama endişe yok, sadece tam gaz, durdurulamaz bir uyarılma.

Nefes almak ve yanımda olduğundan emin olmak için başımı kaldırıyorum. "Keeley, günışığım... Bana bunu istediğini söyle. Beni istediğini."

İtiraf etmek zorunda. Söylediğini duymam gerek.

Yavaşça göz kapakları açılıyor. Bana odaklanıyor, mavi gözleri büyümüş, hipnotize edici ve arıyor. Ne aradığına dair hiçbir fikrim yok ama elimden gelen tek şey hareketsiz durmak ve aradığını bende bulmasını ummak.

Birden telefonumun acil durum zili çaldı. Görmezden gelirdim ama sadece iki kişi o çatı yanıyor zilinin nasıl çalacağını biliyor. İkisi de benim için çalışıyor ve durum kritik olmadıkça beni korkutmamaları gerektiğini biliyorlar.

"Bu nedir?" diye sorar.

"Olabilecek en kötü zamanlama," diye homurdanıyorum geri çekilip cebimden telefonu çıkarırken. Bir tuşa basarak cevap verdim. "Ne?"

"Um...Maxon?"

Britta. Sesi emin değil, ama sesinde bir heyecan notası duyuyorum.

"Evet." Gerçekten önemliyse diye kafasını koparmamaya çalışıyorum ama Keeley dikkatle beni izliyor, başparmağı çenemi ve boynumu okşuyor, sonra gömleğimin içine kayıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Kahretsın. Elleri üzerimdeyken konsantre olamıyorum.

"Kusura bakmayın geciktim. Yarın ilk iş olarak Barnes'ın kapanışı için gereken bazı fotokopileri almak üzere ofise geri dönmem gerekti. Bir sesli mesaj aldık."

Neredeyse her gün var. Keşke sadede gelse. "Ve?"

"Sana mesaj atmaya çalıştım ama... Oturuyor musun? Oturmuyorsan, oturmalısın. George Stowe aradı. Önümüzdeki Cuma öğlen sunumunu dinlemek istiyor."

Bu şok edici açıklama, kısa dikkat süremi şekillendiriyor. "Gerçekten mi? Başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece sizi araştırdı ve en azından bir dinlemesi gerektiğini fark etti. Tabii ki Griffi de dinliyor. Senden önceki öğleden sonra. Bu konuda açık konuştu. Ama... iyi bir şansımız var."

"Kesinlikle." Yine de ağzından çıkacak sonraki kelimeleri biliyorum: stratejimiz hazır değil.

"Yarın mümkün olduğunca çabuk ofise gel. Bu sürtüğü yakalamamız lazım."

"Önceden planladım bile. Makaio işe giderken Jamie'yi kreşe götürecek, böylece Barnes emanetini tamamladıktan sonra bunu yapmak konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Rob'u arayıp ona da haber vereceğim." Duraksıyor. "Sence bu işi doğru dürüst halledebilir miyiz? Birkaç kelime ve sağlam bir önsözün yeterli olacağından şüpheliyim."

Asistanım çok zeki bir kadındır. Tabii ki olmayacak. Rakiplerimi alt etmem gerekecek.

Keeley'e bakıyorum. Şimdiden bir planım olduğu için mutluyum. Sadece kardeşimi onunla ayartacak cesareti bulmalıyım.

Kahretsin.

"Bir yolunu buluruz," diye Britta'yı temin ediyorum, umarım bu doğrudur. "Vermont'ta şu an saat kaç?" "Sabah altı buçuk. Ama telesekreteri erken kalkan biri olduğunu söylüyor, yani yediden sonra arayabilirsin.

onun zamanı."

"Otuz dakika içinde onu arayıp geldiğimizi haber veririm."

"Teşekkürler. Bunun geç saatlere kadar ayakta kalmak anlamına geldiğini biliyorum." Britta tereddüt ediyor. "Ama umarım getirisi biraz uykuyu feda etmeye değer."

Kesinlikle. "Bu listeye girmek her şeyi feda etmeye değer."

Küçük bir nefes sesi dikkatimi Keeley'e çekti. Britta ile olan konuşmamı duymuş. Ve belli ki bunu yanlış anlıyor.

Yoksa öyle mi?

Kollarımdaki muhteşem kıvılcık bu komplonun anahtarı. Yem. *Benim* kurbanım. Bu yola girmenin büyük olasılıkla ondan vazgeçmek anlamına geleceğini bir iki kez düşündüm, ama artık bu çirkin gerçeklikten kaçış yok. Benimle kaçamak yaparken kardeşime aşıkmiş gibi davranmayacağını açıkça belirtti.

Kucağımdan sıyrılıyor ve bana sadece "düş kırıklığı" olarak tanımlayabileceğim bir bakış gönderiyor. Tanrım, sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibi.

"Keeley... günışığı."

Beni dikkate almadı. Onun yerine mutfaktan çıkmak için dönüp duruyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Gitmem gerekiyor." Telefonu kapatmak için acele ediyorum ama Keeley çoktan oturma odasına girmiş. Ben de onu takip ettim. "Geri gel. Konuşalım."

Beni tersledi. "Söyleyecek fazla bir şey yok."

İnledim. "Sunshine, yapma bunu."

"Ne yapalım, işimizi sahip olabileceğimiz her şeyin üstünde tutmayı tercih ettiğin için kızalım mı?" Ellerini havaya kaldırır. "Bu benim hatam. Tanıştığımızda düşündüğüm gibi paralı asker bir

pislik olmadığına kendimi gerçekten inandırdım."

"Değilim." Tam olarak değil.

Keeley sanki ben bir şey söylememişim gibi devam etti. "Daha iyi bilmeliydim."

"Yapmamalısın. Yani, seninle birlikte olmak istiyorum," diye ısrar ediyorum, ama o hâlâ tepinerek benden uzaklaşıyor. "Hayır, sen beni becermek istiyorsun," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Ona bunun doğru olmadığını söyleyemem. Ama tüm gerçek de bu değil. "Kahretsin, oturup beni dinleyecek misin?"

"Oh, yeterince duydum. Git büyük listen üzerinde çalış. Bana ihtiyacın yok."

"Ben öyle bir şey demedim. Yarına kadar işi unutam, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaralım ve-"

"Bitti artık. Bu anlaşmayı kabul ettiğimizde sana, eğer suç ortağın olacaksam, aynı zamanda senin uygun yatağın da olmayacağını söylemiştim. Birkaç dakika önceki küçük muhakeme hatam bir yana, ciddiye aldım."

Kolunu tuttum. "Neden biri ya da diğeri olmak zorunda? Biz işimizi yaparken iyi vakit geçirebilecek iki yetişkiniz."

"Bu senin için her zamanki iş olabilir, ama bu kiralık fahişe o şekilde çalışmıyor. Ben yatmaya gidiyorum. Yalnız başıma."

Keeley yatak odasının kapısını aramızda kapatıyor. Sessiz mesajını kaçıramam. Ne diyeceğimi bilmiyorum ama seçimim belli.

Kardeşimi hayatımın anlaşmasını kaybetmeye ikna etmek için her şeyden çok istediğim kadını kullanmaya gerçekten hazır mıyım?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"...NE DEDİĞİMİ DUYUYOR MUSUN?" Rob'un sesi düşüncelerimi böldü.

Pazartesi günü öğlen oldu ve Stowe sunumu üzerinde çalışmak için diğer her şeyi bir kenara bıraktım. Britta bir saat önce Barnes'ın kapanışından sonra elinde simit sandviç ve kahveyle geldi. Şimdi hepimiz karnımızı doyurduktan ve kafeinimizi aldıktan sonra saatlerce beyin fırtınası yapmaya hazır olmalıyız.

Neden düşüncelerimi iş üzerinde tutmakta zorlanıyorum?

Cevabı kolay. Keeley kafama çarpıp duruyor. Dün gece ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Huzursuz bir gece uykusuna ve bu ikileme olması gerekenden çok daha fazla odaklanmama rağmen, hala bilmiyorum.

Keeley önemli, eskiden olduğundan daha önemli. Aklımın olmasını istediğinden daha önemli. Onu ne kadar sık düşündüğümü, ona dokunmak için ne kadar acı çektiğimi ya da onu ne kadar mutlu etmek istediğimi kontrol edemiyorum. Neyim var bilmiyorum, çünkü dün gece George Stowe'la konuştuğumda, mazlum olduğumu ve sunumumun onu şaşkına çevirmesi gerektiğini açıkça belirtti. Aksi takdirde Griff'i seçecek.

Ama baskı yok.

Kafamı oyuna vermem lazım.

Elbette, çekip gitmek daha kolay olurdu. Bırak bunu kardeşim alsın. Muhtemelen bunu hak ettiğini kabul etmekten nefret ediyorum. Ama bu anlaşmayı yaparsa, adadaki bir numaralı ajan olur. Ve ben kaybederim. Bunu fark ettiğimde kafamın içinde babamın sesini duyuyorum, kardeşimle ben konuşacak yaşa geldiğimizden beri aynı sert alaycı ses tonuyla. Bana bilmem kaçınıcı kez korkak mı yoksa savaşçı mı olduğumu soruyor.

Yani...evet. Griff'in kazanmasına izin veremem.

İşte. Sorunu kabul ettim. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Ne tür yetişkin bir adam hala babasının onayını arar?

Öte yandan, babanın bir kez olsun seninle gurur duymasını istemek çok mu yanlış? Ya bunu hak etmek için Keeley'den sonsuza dek vazgeçmem gerekirse?

Kalbine yatırım yap. Kafamın içinde yine Britta'yı duyuyorum.

İkinci olan ilk kaybeden olur. Küçük kardeşinin bu ailede kazanan olmasına izin mi vereceksin? Ve işte benim parlak erkek rol modelim, tam zamanında.

Kahretsin, kafam çok karıştı.

"Maxon?" Rob parmaklarını şıklatarak düşüncelerime dalıyor. "Neredesin dostum? Bazı kararlar almaya başlamalıyız."

Düşüncelerimi şimdiki zamana çekiyorum. Ya da deniyorum. Kafamda dönüp duran asıl şey Keeley'nin dün gece beni nasıl dışladığı. Onunla kapıdan konuşmaya çalıştım ama beni duymamak için sadece duşu başlattı. George'la yaptığım yarım saatlik saygılı görüşmeden sonra biraz sakinleşmiş olabileceğini düşündüm. Ama kapısını tekrar kontrol ettiğimde kilitli olduğunu gördüm.

Dün gece yatağa bir şeylere vurmak, çığlık atmak, bağlamak... hatta ağlamak isteğiyle girdim. Bunların hiçbiri yetişkin ya da erkekçe değil, bu yüzden kendimi tuttum. Ama cidden. Düğüm düğüm oldum. Hiç istemediğim bu kadın ne zaman

bir geceden daha fazlasını istemek benim için kariyer yapmak kadar önemli olmaya başlar mı? Onun için hırslımı, gururumu ve geleceğimi bir kenara bırakmayı gerçekten düşünüyor muyum?

Belki de yanlış bakıyorum. Bu ilanı eski yöntemlerle almak mümkün mü? İyi fikir, iyi sunum, iyi geyik. Belki de. Bu gece Keeley'nin evine gidip bir pislik olduğumu itiraf edersem beni dinleyebilir. Özür diler ve kötü kişiliğimin aslında üstesinden gelmeye çalıştığım bir aile yatkınlığı olduğunu açıklarsam, kendini ihanete uğramış hissetmeyebilir. Griff'in dikkatini dağıtmak için onu kullanmadan George Stowe'u bana bir şans vermesi için ikna etmeye niyetli olduğumu açıklarsam, muhtemelen bir fark yaratabilir.

Olabilir. Ancak bunu yaparsam, neredeyse her şeyi, hatta kendime olan saygımı bile kaybedeceğim neredeyse garanti.

Ne bok yiyeceğim ben?

"Doğru. Kararlar." En azından saha konusunda kafam rahat. "Normlardan tamamen uzaklaşmayı düşünüyorum. Söylediğim gibi, Stowe malikanesinin gösterişli ya da şaşırtıcı bir şekilde faturalandırılmasına gerek yok. Susan Stowe'un buraya teselli bulmak için geldiğini anladığımızı düşünüyorum. Çocukları onun yalnız başına yas tutma ihtiyacını anlamamış olabilir. Hâlâ da anlamayabilirler. Ancak bu tesisi sakın ve dingin, doğaya dönüşle ilgili hale getirebiliriz. On bin metrekareden fazla alana, sekiz yatak odasına ve çok katlı sonsuzluk havuzlarına değil, araziye ve atmosfere odaklanırsınız. Sunumumuzu, kocasını bir zamanlar onsuz sürdürdüğü hayatı yaşamaya dayanamayacak kadar çok seven bir kadının anısına yapıyoruz."

Britta ve Rob bana sanki başka bir kafam çıkmış gibi bakıyorlar. Evet, bu içgörü benim için oldukça hassas.

Rob, "Ama ohana'yı da eklediğinizde yirmi kişilik gerçekten lüks bir parti alanından bahsediyorsunuz," diyor.

Dış

arı. Britta kaşlarını çatıyor. "Birinin burada ev sahipliği yapabileceği düğünleri düşünün."

"İkiniz de haklısınız. Benim önerim, bu olaya bir de şu açıdan bakmamız.

ya da haremimi saklayacak bir yerden daha fazlasını isteyebilecek biri. Stowe'lara annelerinin anısını onurlandırmak istediğimizi söyleyelim ve burayı özel bir tedavi merkezi ya da gerçek dünyadan gözlerden uzak bir kaçış yeri olarak satın almak isteyen biri olup olmadığına bakalım diyorum. Burası sadece büyük bir parti ya da zenginlik gösterisinden ibaret olmak zorunda değil. İyileşmeyle ilgili olabilir. Yeniden doğuş."

Ekibim sessiz bir an için arkasına yaslandı ve söylediklerimi sindirdi.

"Sence Stowe'un varisleri bunu internet TV reklamları, bir spor müsabakasının üzerine gökyüzünden yazı yazmak ya da Griff'in planladığı her neyse o gibi saçmalıklardan daha fazla mı duyacaklar?" Rob düşünüyor.

"Aynen öyle."

"Biliyor musun... Bence bir şeyin peşindesin." Britta başını sallar.

"Bunu sevdim." "Benim de," diye ekliyor Rob. "Bir sonraki adımımız ne olacak?"

Şimdiye kadarki en spesifik yaklaşımımızı belirlediğimiz, birkaç telefon görüşmesi yaptığımız ve sunumu ete kemiğe büründürmeye başladığımız bir öğleden sonranın ardından başımı kaldırdığımda alacakaranlığın hızla yaklaştığını görüp şaşırıyorum.

Telefonuma bakıyorum. Bugün birkaç kez Keeley'i aramaya çalıştım. Cevap vermedi. Mesaj

bıraktım. Cevap vermedi. Bir sesli mesajda, elimden gelenin en iyisini yaptım. Hiçbir şey yapmadım.

Kızgın olduğuna şüphe yok.

Bir yandan, bu iyi bir şey. Bana karşı bir şeyler hissediyor olmalı yoksa kardeşimin beynini işten uzaklaştırmak için onu kullanmak isteyebileceğimi umursamazdı. Diğer yandan, o oldukça açıktı

kullanılmış hissediyor. Bundan nefret ediyorum. Sadece ateşli olması ve onunla seks yapmanın olağanüstü olması değil, aynı zamanda bir arkadaş gibi. Ona en karanlık sırlarımdan bazılarını anlattım ve o sadece elimi sıkarak beni dinledi. Yargılama yok, basmakalıp sözler yok, saçmalık yok. Beni anlıyor. Bu nadir bulunan bir şey.

Peki neden istediğim şeyle ihtiyacım olan şeyin taban tabana zıt olduğunu anlamakta zorlanıyor? Beni biraz daha anlamaya çalışırsa, onu istemenin ve kardeşimi mahvetmek istemenin birbirini dışlamak zorunda olmadığını anlayacaktır. Sonuçta, *ona* zarar vermek için plan yapmıyorum.

Kahretsin, neden beni geri aramıyor?

Britta on beş dakika içinde kreş kapanmadan yetişmek için kapıdan çıktıktan sonra Rob eşyalarını toplayıp çıkışa yönelir. "Ee...hey. Keeley ile olan küçük yan planın ne oldu? Britta'nın önünde sormadım ama nasıl gidiyor?"

Alt metin: *Korkmuyorsun, değil mi?* Ne diyeceğimi bilemiyorum. Mantıklı, başarı merdivenlerini tırmanan tarafım, her açıdan elimden geleni yapmazsam Griff'e teslim olabileceğimi biliyor. Ama omzumdan omzuma, boynumdan göbeğime kadar her şeyim tutuldu. Bu yanımda, Keeley'nin kardeşimin yanına yaklaşmasına izin verme fikrine karşı milyonlarca duygudan oluşan bir yürüyüşe başladı bile.

"Tekrar düşünüyorum."

"Neden? Kardeşinin onunla tanıştığında aklını kaçıracağını biliyorsun. Onu akıl sağlığından edebilir. Geri mi çekiliyor? Onu bu anlaşılmaya ikna edecek kozu sen buldun, değil mi? Eğer öyleyse, ona hatırlat-"

"Hayır. Sorun bu değil." Rob'a kişisel durumumu anlatmamayı tercih ederim. Nasıl olsa gözlerini devirecek.

"O zaman ne oldu? *Sakın* bana vicdanının rahatsız olmaya karar verdiğini söyleme."

Tamam, bu sinir bozucu. "Bunun bir kadına yapılacak en boktan şey olduğunu düşünmüyor musun? Nasıl hissettiğini bir düşünsene."

"Kimin umurunda? İki hafta içinde gitmiş olacak." Küfür ediyor. "Tanrım, ne zaman ahlaklı oldun sen?"

Rob'un ses tonundan benim bir fidiot olduğumu düşündüğü anlaşılıyor. Belki de öyleyimdir. Ben sadece... Dün gece, onu aletimden başka bir yerden kaynaklanan yepyeni bir tutkuyla öptükten sonra, kardeşimi yenmek için ondan vazgeçeceğimi ağzımdan kaçırdığımda, Keeley'nin yumuşak yüz hatlarındaki yıkım beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertti.

"Götlük yapma," diye çıkışıyorum Rob'a. "Bunu düşünmek zorundayım. O benim için bir şey ifade ediyor." "Ne zamandan beri? Bu kızı bir daha siktin mi?"

Rob'la ertesi sabah hikayelerimizi paylaştığımız zamanları hatırlıyorum. Bir noktada, son üç yıldaki tüm cinsel partnerlerini biliyordum. Çığırtaan olup olmadıklarını ya da seksi sapıkça sevip sevmediklerini de biliyordum. Karşılık verme konusunda oldukça iyiydim, Tiffanii'yle bile. Ama Rob'un sorusu beni çileden çıkarıyor.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Başka bir deyişle, hayır. Büyü ve biriyle yat. Bunu bir arkadaş ve iş ortağı olarak söylüyorum. Bu işi berbat etme. Stowe'dan bir atış istedin."

"Ve biz de onunla atış yapacağız."

"Evet, gözleri bağlı ve bir eli arkadan bağlı. Bunu neden yarı yolda yapasın ki?" "Neden

hırs uğruna Keeley'i otobüsün altına atıyorsun?"

"Tanrı aşkına. *Duyguların* bize çok paraya mal olacak, her biri altı haneli rakamlara. O paraya ihtiyacım var. Britta'nın da. Neden Keeley'e ondan hoşlandığını söylemiyorsun?"

birlikte oynayalım mı?"

"Denedim." Aşağı yukarı. "Yapmayacak."

Rob söylediklerime inanamıyormuş gibi elini saçlarında gezdiriyor. "Onu ikna et. Yaşamak için bir şeyler satıyorsun. Bütün planını yapmışsın. İki haftadır üzerinde çalışıyorsun. Şimdi gol çizgisine beş adım kala pılını pırtını toplayıp bırakacak mısın? Kimsin sen?"

Bu güzel bir soru. Artık cevabını bildiğimden bile emin değilim. Keeley yanımda olmadan, bana takılmadan ya da beni azarlamadan kendimi mutlu hissetmiyorum. Nerede olduğunu, mutlu olup olmadığını ya da oraya vardığımda evde olup olmayacağını bilmediğim zaman doğru koşamıyorum.

Boku yedim.

"Çekil sırtımdan."

"Bana bir sebep ver. Senin için çalışmaya geldim çünkü öldürmek için asla başarısız olmadın. İlerlemek için öz anneni bıçaklayacağına yemin edebilirdim. Şimdi de iki hafta önce barda tanıştığın bir kadın için kariyerinin en büyük anlaşmasını yapma şansından vazgeçiyorsun." Başını bana doğru sallıyor. "Ne zaman biriyle yatabilmek için beni maaş çekinden mahrum bırakmaya razı bir adam oldun? Kendine çeki düzen ver, yoksa artık seninle çalışabileceğimi sanmıyorum."

Başka bir şey söyleyemeden Rob gitti.

Dürüst olmak gerekirse geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum. O ekibimin önemli bir parçası. Satışların nasıl daha hızlı yapılacağını biliyor... ve tabiri caizse tüm cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyor. Bu çok kötü.

Küfrediyorum ve eşyalarımı topluyorum. Rob'un tiradı bir yana, vermem gereken zor bir karar olduğunu biliyorum. Bir şekilde Keeley ile konuşmalıyım. Bu işi çözmeliyiz. Griff'le ne olursa olsun, kafamda o benim ve öyle de kalacak.

Arabaya atlayıp otoparktan eve doğru yola çıktığımda keyfimin pek yerinde olduğunu söyleyemem. Evet, Rob'un tam bir piç olduğunu uzun zamandır biliyordum. Açıkçası, onu işe almamın ve birlikte iyi çalışmamızın nedenlerinden biri de buydu. Bir kuşun tüyleri ve hepsi. Bazen müşteriler için çekici olmam gerekir ama pazarlama müdürümün acımasız olacağına her zaman güvenebilirim.

Bu geceki saçmalığı çizgiyi çok aştı.

Kararsızlığımın onu şaşırttığını anlıyorum. Ben ödeme aldığımda o da ödeme aldığına göre, Stowe arazisini almazsam ona çok pahalıya mal olacağımın farkındayım. Ayrıca başarılı olmak ve işleri yoluna koymak için elimden geleni yapacağımı da bilmeli. Yarın sakinleşirse, bu işi çözmeye çalışabiliriz. Götlük yapmaya devam ederse, yeni bir personel alabilirim.

Telefonum çalıyor, düşüncelerimin arasına giriyor. Ön camdan gözlerime batan gün batımında yeterince parıltı var, Range Rover'ımın ekranını göremiyorum. Ama Keeley'nin nihayet benimle konuşacak kadar kızgın olmadığı umuduyla içim kıpır kıpır oluyor.

El yordamıyla gösterge panelindeki düğmeye basıyorum. "Alo?"

Keeley?" "Özür dilerim. Ben Harlow."

"Hey, abla." Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyorum.

Bana gülüyor. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle?" "Biraz dinlen."

"Bu kadına karşı kötü hislerin var, değil mi?"

Evet. Bunun ne anlama geldiğinden ya da gelecekte nasıl sonuçlanacağından henüz emin değilim. Bilmemek beni huzursuz ediyor. "Bir şey mi istemiştin?"

"Sana birkaç şey söylemek için aradım, ama şu anda çok kaburgalı olduğun için, sanırım eğlenene kadar iyi şeyleri kendime saklayacağım."

İç çekiyorum. "Neden sinirini nişanlından çıkarmıyorsun? Hâlâ Londra'da mı?"

"Hayır. Atina'ya uçtu. O çok önemli biri," diyor Harlow, onun için kendi önemini sorguladığından endişelenmeme neden olan bir ses tonuyla.

"İyi misin?"

"Öyle mi?" diye karşı çıkıyor. "Keeley ile nasıl gidiyor?"

Ben zeki bir adamım... genellikle. Kadın zihnini asla anlayamayacağımı fark edecek kadar da zekiyim. Harlow, Keeley'e pek benzemiyor ama benim asla olamayacağım kadar yakın.

"Emin bile değilim. Bir dakika iyi, bir dakika o kadar iyi değil." Ona dün geceki komik olmayan hatalar komedisini anlattım.

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sence ne yapmalıyım?"

"Bir kez olsun bir kadın konusunda benden tavsiye istemedin. Bu arada, eğer sorsaydın sana Tiffanii'nin bencil bir fahişe olduğunu söyleyebilirdim."

"Bilgilendirme için teşekkürler. Bunu anladım."

"Sonunda. Bak, belli ki bu kız yüzünden düğümlenmişsin. Ona aşık mısın?" Ben hiç aşık olmadım. Nereden bilebilirim ki? "Belki."

Harlow şakasızca güler. "Sesin çok cahil geliyor. Bu kadar üzücü olmasaydı komik olurdu."

Hayal kırıklığıyla dişlerimi gıcırdatarak bir küfür savuruyorum. "Benimle dalga mı geçeceksin yoksa yardım mı edeceksin?"

Tereddüt ediyor ve bana eziyet etmekten ne kadar zevk aldığını merak ediyorum. Genelde ailemizdeki erkekler gibi acımasız değildir, ama aynı zamanda beceriksiz de değildir. Küçük kız kardeşim gelmiş geçmiş en acımasız pisliklerden ders aldı ve bana ayak uydurabiliyor. Aslında cevabı için endişeleniyorum.

"İkisi de değil," diyor sonunda. "Bak, babamı kurtaracak bir şey yok, bu yüzden ondan uzun zaman önce vazgeçtim. Sen ve Griff... İkinizin de çitin hangi tarafına düşeceğiniz konusunda kararsızdım. Ama senin için umutlanmaya başlıyorum. Keeley ile daha iyi bir adama benziyorsun."

Daha iyi bir adam olmak istiyorum. Hatta daha iyi bir adam gibi hissediyorum. Bunun ya da onun gitmesine izin vermek istemiyorum. Ama Stowe malikanesinden de vazgeçmek istemiyorum. Bu sadece bir mülk ya da maaş günü değil. Geleceğimi sağlamlaştırıyor.

"Ne diyorsun sen?"

"Bunu çözmen gerekiyor. Sana bu oyunu nasıl oynayacağını söyleyebilirim ama bunu yaparsam, yapacağın hamle gerçek olmaz. Keeley akıllı bir kurabiyeye benziyor. Kalbinden gelmeyen her türlü tercihi hemen anlayacağını tahmin ediyorum."

Büyük ihtimalle. "Kalbimle nasıl seçim yapacağımı bilmiyorum. Üç kromozomum var-X, Y, ve göt deliği. Bunu nasıl değiştirebilirim?"

"Bahane üretmeyi bırakın ve en çok ne istediğinize karar verin. Seni sadece biraz bilgi vermek için aradım. Öncelikle, Griff bu gece Lelani'nin Sahil Mağarası diye bir yere gidiyor. Şu an orada olmalı. Eğer Keeley'i onunla tanıştırma planına devam etmek istiyorsan, işte sana fırsat."

Nefesim kesiliyor. Kalbim öyle bir çarpıyor ki göğüs kafesimi zedeleyeceğine yemin edebilirim. Şimdi karar vermek zorunda mıyım? Şu anda mı?

Beynimin küçük bir kısmı hala devam etmezsem aptal olduğumu haykırıyor, ancak bugünlerde vücudumdaki tüm işlevler göğsümden geliyor gibi görünüyor. Bana kafamın lanet bir tatile ihtiyacı olduğunu söylüyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanmayı başarıyorum. "Hâlâ kimseyle görüşmüyor mu?"

"Hayır. Ama bir şeyler oluyor. Bugün onunla konuştum. Sesi çok gergin geliyordu."
"Muhtemelen Stowe malikanesi yüzünden gergin." Hafta sonu ikimizin de üzerine çökecek.
"Belki."

"Aramanın diğer sebebi neydi? Yani, muhteşem ağabeyinle konuşma fırsatı dışında," diye şaka yapmaya çalışıyorum.

Düz düşüyor.

Harlow sessizleşiyor, ayılıyor. İçimden bir ses
bağırmaya başladı. "Annem dün aldı ve gitti."

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Tam olarak bilmiyorum. Babam bu sabah sinirli bir şekilde beni aradı. Annem dün gece eve gelmedi. Aramadı. Bir yere gideceğini söylemedi, öylece gitti. Mercedes'ini, bir bavulunu ve çek hesabının yarısını da almış."

"Lanet olsun. Bu hareket sanki Griffin, o puştun, ona işaretler verdiğini gösteriyor. Sence boşanmaya mı hazırlanıyor?"

"Görünüşe göre bir avukat çağırmış."

"Bunu daha önce de yapmıştı," diye yüksek sesle mantık yürütüyorum. "Genelde geri adım atar."

"Doğru." Harlow sıkıntılı bir nefes verir. "Ama içimden bir ses bu sefer farklı olacağını söylüyor."

Kız kardeşimle telefonu kapatır kapatmaz Keeley'i tekrar aradım. Hala cevap yok. Ona bir sesli mesaj daha bırakıyorum ve Harlow'un bahsettiği barla ilgili sıradan bir soru soruyorum. Hiç duymuş muydu? Kahretsin, Keeley neden benimle konuşmuyor? Bu kadın olmadan devam edemiyorum.

Öfkesini nasıl yatıştırabilirim ki... Psikiyatristler buna ne diyor? Evet, diyalog. Fikir bulmak için beynimi zorlamaya başladım. Çiçekleri ezik bulacağından oldukça eminim. Daha geniş kapsamda, kolay ve ucuzlar. Ama ona pahalı ya da önemli bir şey almaya çalışırsam, bana satın alınamayacağını söyleyecektir.

Bu durumda ben ne oluyorum?

Daireme ulaşıyorum ve Keeley'nin burada beni bekliyor olmasını umarak kapımdan hızla geçiyorum. Belki de telefona cevap veremeyecek kadar bana kızgındır. Belki de konuşmadan önce bana bağışlamak istiyordur. Benim için sorun değil. Biri beni para kazanmak için bacak falan göstermeye ikna etmeye çalışsa muhtemelen kendimi önemsiz hissederdim.

Anahtarı kilide sokup kapıyı iterek açarken ellerim titriyor. "Keeley?" Hiçbir şey yok. Burası acı verici bir şekilde sessiz.

İçeri baktığımda mutfak tamamen tertemiz görünüyor, bu yüzden kahvaltıya kalıp kalmadığına dair hiçbir fikrim yok. Akşam yemeği için de bir şey hazırlamamış. Bu beni endişelendiriyor.

Anahtarlarımı barın üzerine atıp aile odasını tarıyorum. Keeley'e ait hiçbir şey ortalıkta yok. Kitap yok.

Bir bardak yarım içilmiş su yok. Kanepede buruşuk yastıklar yok.

Bağırsaklarım korkuyla sıkışmaya
başladı. "Keeley?" Tekrar
sesleniyorum.

Burada olmamasına, bana cevap vermemesine dayanamıyorum. Yatak odasına koşarken

yutkunuyorum.

Lütfen bana temelli gitmediğini söyle.

Eşikten içeri girdiğim anda onun yokluğu hissediliyor. Ama yatak odası o kadar çok onun gibi kokuyor ki neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Onun için duyduğum acı soğukkanlılığı yok ediyor. Tenini hayal ediyorum. Gülüşünü görüyorum. Neredeyse kalbini hissedebiliyorum.

Keeley Kent beni asla kullanmaz ya da satmazdı. Asla işini ilk sıraya koymazdı. Eğer birini sevseydi, ona asla ihanet etmez, onu incitmez ya da terk etmezdi.

Çok kötü batırdım. Vücudumdaki her hücre bu gerçekle ağrıyor. En kötüsü de, verdiğim zararın onarılabilir olup olmadığını bilmiyorum.

Odanın içinde dört dev adım atarak dolabın kapağını açıyorum. Ve duyulabilir bir rahatlama nefesi alıyorum. Kıyafetleri hala asılı. Ayakkabıları hâlâ dolabın dibinde sıralanmıştı.

Çok uzun saatler çalışıyorum, bu yüzden evimin daha düzenli olabileceği gerçeğini her zaman düşünmüyorum. Ama Keeley sadece her şeyi bir yere toplamakla kalmıyor, eşyaları odanın içinde hem akıllıca hem de işlevsel olacak şekilde düzenleme becerisine sahip. Son zamanlarda mutfağımı tamamen alt üst ettiğini fark ettim - iyi anlamda. Aynı şey bu yatak odası için de geçerli. Eskiden misafirlerin kalması için boş bir alandı. Şimdi resimler, yastıklar ve biblolar getirdi. Alan gerçekten ev gibi görünüyor.

Geri dönmemeye karar verirse ne yaparım? Bana Sevgili John mektubu gönderip eşyalarını geri vermemi isterken bir yandan da siktirip gitmemi mi söyleyecek?

Pijama pantolonumu giyip kanepeye doğru ilerlerken bu düşünceler beynimin içinde dönüp duruyor.

Dalgınca, beklemek için televizyonu açtım. Evde olduğumu söylemek için ona mesaj attım. Cevap yok.

İç çekerek haberleri kapatıyorum. Politika-şimdi umurumda değil. Ekonomik veriler-her neyse. Genelde konut haberlerini dinlerim ama bu gece umurumdaymış gibi bile davranamıyorum. Program yerel haberler ve özel ilgi alanlarıyla ilgili hikayeler üzerinden ilerliyor.

Hala Keeley yok.

Her ihtimale karşı bir kez daha aradım. Beni tamamen görmezden geliyor.

Midem gerginlikten mide bulantısına doğru gidiyor. Saat bana yemek yeme vaktinin geçtiğini söylüyor. Belki de hayatımda ilk kez, hayatımda neler olup bittiğinden çok bir başkası ve onun nasıl hissettiği hakkında endişeleniyorum. Yemek sonra gelecek. Keeley'e ne olduğunu öğrendikten sonra.

Saat sekiz geçiyor. Kötü kahkahaları olan aptal sitcomlar ilgimi çekemiyor. Saat dokuz geliyor ve gidiyor. Keeley'nin ne yaptığını, nereye gittiğini bile bilmiyorum. Eğer bana bir ders vermeye çalışıyorsa, sanırım öğrendim.

Sonunda telefonum çaldı. Cevaplama düğmesini kurcalayarak üzerine atlıyorum. Ama ekran bana Keeley olmadığını söylüyor.

"Britta?"

"Evet. Sadece seni kontrol etmek istedim. Sonunda Jamie'yi yatağa yatırdım ve arayayım dedim. Ofisin otoparkından geri geri çıkarken pencereden Rob'la tartıştığınızı gördüğümü sandım. Her şey yolunda mı?"

Kendimi kontrol etmem gerek. Yaşadığım bu erkeklik dönemini durdurmalıyım. Çıldırmamalıyım.

Derin nefes al.

İşe yaramıyor.

"Ben iyiyim."

"Hiç de öyle görünmüyorsun," diye nazikçe azarlıyor Britta.

O aptal değil ve ona bu şekilde davranmamalıyım. "İstifa etmekle tehdit etti."

"O *ne*?" Sesindeki şoku duyuyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "O adam yıllarını sana adadı. Ne oldu?"

... Ayrıldığımda her şey yolunda görünüyordu."

Öyleydi. Ve şimdi koca ağzımı açıp konuşmaya başladığıma göre, kavgamızı açıklamak için gerçeklerden başka bir yolum yok. "Keeley sadece şu anda birlikte olduğum kadın değil. Onu Griff'in dikkatini dağıtmak için yetiştiriyordum, böylece Stowe listesini alabilecektik."

Bundan sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı gerçeği de dahil olmak üzere her şeyi açıklıyorum. İşim bittiğinde Britta rahatsız edici derecede uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordum. Sesim sinirden çatallaşıyor. "Bu ne cüret."

Asistanım bağırmasın ya da çığlık atmaz. Keşke bağırmasın. O zaman vurdulu kırdılı bir kavgaya tutuşup öfkesini dindirebilirdik. Ama hayır. Kelimeleri o kadar yumuşak söylüyor ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. Britta'nın öfkesini iyi bilirim. Sessizlik kötüdür.

"Um...çünkü ben aptalım?" Umarım doğru cevap budur. Planımı tekrar yüksek sesle açıkladığımda, kulağa böyle geldi.

"Maxon, otuz üç yaşındasın. Her zaman istediğini elde edemeyeceğini öğrenmelisin."

Aslında, bunu çok hızlı anladığımı hissediyorum. "Evet."

"Bunu sadece bir kez itiraf edeceğim ve eğer birine söylersen ölene kadar inkar edeceğim." Duraklıyor. Yutkunduğunu duyuyorum. "Griff'i seviyorum. Onu her zaman seveceğim. Her gün kardeşini düşünüyorum. Oğlumuza her baktığımda onu görüyorum. Sanırım bunu biliyorsun."

"İstiyorum."

"Peki bana nasıl böyle ihanet edebildin? Griff'in barları dolaşıp turistleri ve sürtükleri tavlama başka bir şey. Kendime bunların onun için önemli olmadığını söyleyebilirim. Ama Keeley farklı. Ona Griff'in isteyebileceği her şey olmayı öğretiyorsun ve gözüne sokuyorsun. Ona kafayı takacağı bir kadın veriyorsun. Bana bir daha asla bakmayacağını garanti ediyorsun. Aile olduğumuzu ve beni asla incitmeyeceğini sanıyordum."

Utanch gibi hissettiren bir şey bağırsaklarımı sıvılaştırıyor. "Seni incitmek istememiştin." "Belki, ama bana daha önce söylemedin çünkü gerçeğin beni derinden yaralayacağını biliyordun."

O haklı ve eğer onu yalanlarsam ya da bunu yumuşatmaya çalışırsam Britta bunu öğrenecek. Ve bana daha fazla güvenmeyecek.

"Özür dilerim."

Hattan boğuk bir hıçkırık sesi geliyor. Ağlamasına karşı geriliyorum çünkü neredeyse fiziksel acıya neden oluyor. "Belki de içten içe öylesin. Ama sen de babanın oğlusun, tıpkı Griff gibi. Hepiniz sonuna kadar bencil piçlersiniz."

"Biliyorum. Özür dilerim. Yemin ederim." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Teselli olacaksa, kendimi mahvettim. Keeley'den gerçekten hoşlanıyorum ve onu başka biriyle düşünmek..."

Bu cümleyi bitiremem.

"Peki ya öz kardeşinle?"

Telefona sarılıp gözlerimi kapatıyorum. Onun sözleri karşısında hem midem bulanıyor hem de cinayet işlemek istiyorum. "Onunla yatmayacağını söyledi."

İstemediği sürece.

"Büyü artık. Kardeşini iş başında gördün. Çok çekici olabiliyor... Eğer kızının onun yatak direğine bir çentik daha atmasını istemiyorsan, tüm bunlara bir son ver. Bir kez olsun doğru olanı

yap, Maxon. Büyük adam ol. Etrafındaki insanları düşün. Birini kendinden daha çok önemse."

O haklı. Bunu kalbimin derinliklerinde biliyorum. Sadece bir sorun var... "Nasıl yapacağımı
bildiğimden emin değilim.

için

" Ve işte sesim yine gidiyor, kırık ve içimin derinliklerinde bir yerden geliyor.

"Bir yolunu bul, çünkü eğer bunu yaparsan, onu Griff'in son kızı yapma planına devam edersen aşık-"

"Öyle söyleme," diye homurdanıyorum, dişlerimi göstererek.

"Sevgilisi. Onun sevgilisi. Keeley Griff'in sevgilisi olabilir," diye kelimeleri tükürür gibi söylüyor. "Ne olduğunu söyle. Şimdi bu topu yuvarlamaya başladın, bundan kaçamazsın. Onu Griff'in yatağını ısıtması için hazırladın ve bu süreçte kimi üzdüğün umurunda bile değildi. O seni incitti, sen de onu dövmek istedin.

-Ve diğer herkesin canı cehenneme. Ama buna devam edersen, seni uyarıyorum

Maxon. İstifa ediyorum." İçimi burkan gerçek acıyla yüksek sesle inliyorum.

"Yapma."

"Bana fazla seçenek bırakmıyorsun. Jamie'yi görmeni asla engellemeye çalışmayacağım. Sen onun amcasısın ve o seni seviyor. Daha bu sabah seni soruyordu." Sesi kırılmış, sanki bunu kabul etmekten nefret ediyormuş gibi. "Ama zaten kırık olan kalbimi kırmaya devam etmek için kasıtlı olarak bir şeyler yapacaksan birlikte çalışamayız."

"Rob, planımı gerçekleştirmezsem işi bırakmakla tehdit etti." "O zaman bir seçim yapmalısın. Her şey senin yüzünden." Burnunu çekiyor. Neden göğsüme bir balta indirmiyor ki? Daha az acırdı.

"Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun." Yalvardığımı fark ettim ve vazgeçtim. "Para. Gururun."

"Benim kariyerim. Benim geleceğim." Bu her ne kadar rahatsız edici olsa da, bunlar tartışılmaz gerçekler. "Senden inanılmaz derecede hoşlanıyorum ve Jamie'yi seviyorum ama-"

"Bunu rasyonalize etme!" Sonunda bana bağırmaya başladı. "Başka büyük paralı mülkler de olacak. Stowe listesi olmadan da bir kariyerin ve geleceğin olacak. Senin en büyük sorunun kardeşinin kazanmasına dayanamaman. Her şeyde Griff'ten daha iyi olmak gibi delice bir ihtiyacın var. Haklı olduğumu biliyorsun. O da farklı değil. İkiniz de egoistsiniz ve ben sizin sabit kayanızın etrafında akan su olmaya çalışmaktan yoruldu. Kalmamı istiyorsan, bir kez olsun yönünü değiştirmen gerekecek."

Konuşmasını sindirmeye çalışıyorum. Çok çiğ. Çok dürüst. Beni ruhumdaki en çirkin yere kadar soydu. Başka tarafa bakmayı tercih ederdim ama tıpkı bir tren enkazı gibi, bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Britta..."

"Bu aptalca plana devam etmeyeceğini söylemediğin sürece beni bir daha arama. Bu arada, kardeşinle bir daha asla bir araya gelmeyeceğimizi kabul etmem gerektiğini biliyorum. Makaio dün öğleden sonra bana evlenme teklif etti. Evet diyeceğim."

Sonra da gitti.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Vay anasını. Britta, Griff'ten başka biriyle evlenmiş. Sanırım zamanı geldi. Yani, üç yıldır ayrıydılar. Şok olmamalıyım. Nedense şaşırdım. Kardeşim şimdiye kadarki en koruyucu ve sahiplenici erkek arkadaşı. Britta'nın başka bir erkeğin yüzüğünü takmasını iyi karşılayacağını sanmıyorum.

Yine de gitmesine izin vereceğini hiç düşünmemiştim.

Profesyonel olarak konuşmak istemediğimi biliyorum. Beni iyi tanıyor. Birlikte sorunsuz

alışıyoruz. Ben çok meşgul ya da dağınık olduğumda boşlukları o dolduruyor. O kadar bilgili ki. O olmasaydı ofiste kaybolurdum.

Saate bakıyorum. Saat onu geçiyor. Burada oturamam. Yürümek zorundayım.

Otuz saniye sonra, dairenin bir tarafından diğ er tarafına zeminde bir yol a çmanın bana hiç de iyi gelmediğini fark ediyorum. Kendimi çok gergin ve i im dı ıma çıkmış hissediyorum. Daha fazla alana ihtiya ım var. Havaya ihtiya ım var.

Gerçekten ihtiya ım olan şey Keeley.

Lanai'nin kapısını açıp dışarı  ıkıyorum. Boğucu Hawaii esintisi hemen tenimi sarıyor, saçlarını karı tırıyor. Al akta ve tembelce asılı duran altın ayın altında parıldaayan mürekkepli suya bakıyorum. Ama hiç huzur yok. Sanki v ucudumda hissettiğim her şeyi ellerimle dışarı atabilecekmi im gibi korkulukları sıkıca kavrıyorum.

 mkansız.

Sahil boyunca, Keeley'nin bedenini almadan önce çekincelerini ve kıyafetlerini çıkardığım kayaları görüyorum. Şu anda, o geceyi geri almak ve baştan ba lamak için her  eyimi verirdim. Onu sadece onun için tanımak. Çünkü o ilginç biri. E siz.    çekiyorum. Çünkü o bana aitmi  gibi hissediyorum. Bana.

Artık lanetlendim. Ya benimle bir daha konu mazsa? Ya... *Oh, kahretsin.* Ya açık olduysam ve bunu çok geç fark ettiysem?

Arkamda,  n kapının çarpma sesini duyuyorum. Arkamı döndüğümde Keeley'nin oturma odasına girdiğini ve cam kapıdan bana baktığını görüyorum. Vücudunu o kadar iyi saran ince çizgili takım elbisesini tepeden tırnağı giymiş ki günah işlemek için yaratıldığını görmemek imkânsız.

Avlu kapısını anahtarla açtım. "Keeley?" *Tanrı'ya   k r buradasın.* "Aradım. Mesaj attım. Nerelerdeydin?"

"  imi yapıyorum. Bu gece karde inle tanıştım."  enesini kaldırdı. "Konu malıyız."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kalbim gıcırdayarak, patinaj yaparak durdu. Griff'le mi tanıştı?

Neden daha da boka batmışım gibi bir his var içimde? Çünkü kardeşim saat yedi gibi içki içmeye çıkıyor. Keeley 10:30 gibi geliyor. Üç buçuk saat içinde çok şey olabilir. Ne olduğunu hayal etmemeye çalışıyorum.

Daireye girip lanai kapısını arkamdan kapatırken ayaklarım kurşun bloklar gibi hissediyor. "Dışarı mı çıktın?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Evet." Kalbim göğsümle topyekûn bir savaşa girmeye karar verirken endişeyle başımı sallıyorum. Savaş o kadar gürültülü ki kulaklarımla duyuyorum. "Haklıymışsın. Dışarı çok güzel."

Gevezelik ediyorum. Terli avuçlarımı pijama pantolonumun yumuşak pamuğuna siliyorum. Ona dokunmayı çok istiyorum ama yüzü okunmuyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Başını sallıyor ve ayakkabılarını çıkarıyor. "Griff ile geçirdiğim akşamı öğrenmek ister misin?"

Hem evet hem hayır. Çoğunlukla hayır. Keşke aklından neler geçtiği hakkında bir fikrim olsaydı. Orada sessizce duruyorum, kaynayan bir duygu kazanı beynimi eritiyor. Göz kırıyorum. Çok güzel görünüyordu. Kardeşimin onu görmemiş, ona odaklanmamış, her santimini görmeden önce onunla ilgili her şeyi bilmek istememiş olmasına imkân yok.

Bu düşünce beni öldürüyor. "Emin değilim."

Biraz yumuşuyor. "Otur."

Keeley L şeklindeki koltuğun köşesini seçti. Bir minder ötesine oturuyorum, çıldırmamak için nefes alma hareketleri yapıyorum.

Bu hiç mantıklı değil. Yirmi gün önce bu kadını tanımıyordum bile. Sokakta yanından geçerken ona bakar, sonra da omuz silkip yoluma devam ederdim. Şimdi ciddi ciddi geleceğimi ona teslim etmeyi düşünüyorum. Onun için bildiğim tek benlik duygusundan vazgeçiyorum.

"Onunla konuştun mu?" Sonunda uzun süren sessizliğin içinde sordum.

"Evet. O...senin gibi. Ve değil. Zeki, hırslı ve ilginç biri. Ortak noktalarınız var. Ama o daha ciddi. Daha yoğun."

Griff öyle. Her zaman öyleydi. Acaba bunun nedeni küçük kardeş olmaktan dolayı omuzlarında bir çip olması mı, yoksa her zaman ayak uydurmak için daha derine inmesi gerekiyormuş gibi hissetmesi mi?

"Ne oldu? Ne hakkında konuştunuz?"

"Harlow'un geçtiği barın adıyla ilgili mesajınızı aldım. Oraya gidip sadece gözlemleyerek onu tanıyabilir miyim diye bakayım dedim. Taburemde iki dakika kadar oturmuştum ki, elinde içkisi ve havalı havalı yanıma geldi."

Onu incelediğini ve potansiyel bir gecelik sikiş olarak ölçtüğünü bilmek, hem cenin pozisyonuna kıvrılmamı hem de onu anlamsızca dövmemi istiyor. Nefes almak yine zorlaştı. Keşke yanımda içki

ya da kum torbası olsaydı diyorum, artan öfkemi dindirecek bir şey. Griff ona baktı, lanet olsun.
En kötüsü de, kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

"Ne dedi?"

"Fazla bir şey değil. Havadan sudan konuştuk, isimlerimizi ve biraz bilgi alışverişinde bulunduk. En sevdiğimiz içkiler hakkında şakalaştık, sonra yeni garsonun koca bir tepsi içkiyi düşürüp düşürmeyeceğine dair anlamsız bir iddiaya girdik. Bu arada o kazandı. Bütün bunları kaldıracak kadar tecrübeli değildi. Nereli olduğumuzdan, hangi üniversiteye gittiğimizden ve ikimizin de bekâr olduğundan bahsettik."

Teknik olarak, Keeley bekar. Bunu kafamda biliyorum. Geri kalan yanımda ise kocaman bir "siktir et hayır" diye bağılıyor. "Üç saat mi sürdü?"

Bana kaşlarını kaldırıyor. Bu, ona sahip olmadığımı dair ince bir uyarı.

"Acele etmedik. Sonunda bir stant bulduk ve aperatifleri paylaştık. İş hakkında konuştuk. Ona bir hikaye anlattım. Perakende işinde çalıştığımı ama emlak işine girmeyi düşündüğümü sanıyor. Bu onu iş hakkında konuşmaya yöneltti. Stowe anlaşması hakkında üstü kapalı bir şekilde konuştu."

Sözlerinin çizdiği samimi tablodan ne kadar nefret etsem de, korktuğum kadar samimi gelmiyor. Bastırılmış bir nefes bıraktım. "Tamam. Bu kadar mı yani?"

"Hayır." Ellerini kucağında birleştiriyor ve birbirine dolanmış parmaklarına bakıyor. Sözlerini toparlamaya mı çalışıyor? Yoksa suçluluğunu mu gizlemeye çalışıyor?

"Ve?" Sesime sinirli bir notanın karıştığını duyarak talep ediyorum.

Artık diken üstünde olmaya dayanamıyorum. Derin bir nefes alamamak ve karnımdaki keskin, sürekli gerginlik beni öldürüyor. Acı göğüs kafesimden aşağı iniyor.

"Aile hakkında konuştuk. Senden bahsetti." Başparmaklarını birbirine vuruyor ve tekrar duraklıyor. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Senden nefret ediyor."

Bunu tahmin etmiştim. Bu duygu bin günden biraz daha uzun bir süredir dile getirilmemişti. Ama Keeley'nin yumuşak sözleri içimdeki her şeyi yerle bir ediyor.

Gerçeği kesin olarak bilmemek daha kolaydı.

Lanet olsun, bir anlaşma ailemi parçaladı. Bu seferki de kalbimi parçalayacak. Lanet olsun.

"Evet."

"Ve seni seviyor. Bunu söylemedi ama ben biliyorum." Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

Ben de onu seviyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve gözyaşlarımın asit gibi yaktığını hissediyorum. O aptal orospu çocuğunu çok özleyorum. "Maxon?" diye beni dürtüklüyor.

Ağlamayı reddediyorum. Kesinlikle korkunç bir gündü. İlk değil. Son da olmayacak. Dişlerimi sıkıyorum. Soğukkanlılığımı kaybetmeyeceğim. Kendimi tutacağım ki geri kalanını dinleyebileyim.

"Evet." Titreyerek nefes alıyorum. "Peki, eşyalarını nerede bıraktın?"

"Beni yarın akşam yemeğe davet etti."

Tanrım. Orospu çocuğu. Karnım o kadar sıkışıyor ki dev bir ağrı yumağı haline geliyor. "Ne dedin sen?"

Dudağını ısırarak yanımdan geçip lanaiye bakıyor. Bu gerginlik beni öldürüyor.

Sonunda başını sallıyor. "Ben, şey... ona bu haftanın programım için cehennem gibi olduğunu ve bunu başarmak için programımı değiştirmem gerektiğini söyledim. Bana numarasını verdi. Yarın

öğleden sonra onu aramam gerekiyor."

"Seni nereye götürmek istiyor?" Bu bana Griffin ne kadar ilgili olduğu hakkında çok şey söyleyecek. "Hiçbir yere. Benim için yemek yapmak istiyor."

Bu bir yalan. Onu becermek istiyor. Bunu oturarak kabul edemem.

Ayağa fırlayarak odanın diğer ucuna atıldım ve elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu bir oyun. Sadece bir kadını davet ettiğinde-"

"Onunla yatmak istiyor. Bu yollardan geçtim, Maxon. Biliyorum." "Ne oluyor be? I..."

O gidemez. Ona izin veremem. Öte yandan, beni dinleyecek mi? Griff'i istiyor mu? "Demek içki ve meze içip eve geldin."

"Senin evine geri döndüm," diye düzeltiyor beni. Onun için ev değil. *Doğru ya.*

Onunla yüzleşmek için döndüğümde yutkunuyorum. "Seninle arabana kadar yürüdü mü?" "Evet."

"Seni öptü mü?"

"Evet."

Sendeliyorum. O tek kelime kalbime saplanmış en keskin bıçak gibi geliyor.

Ben daha onun cevabını anlayamadan ve onunla bir daha görüşmeyeceği konusunda ısrar edemeden başını eğip konuşuyor. "Onunla ne zaman çıkmamı istiyorsun? İçimde onu bir gecede mahvedebileceğime dair bir his var."

Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Daha bir hafta önce Griff'le aramızdaki ilişkiyi onarmak için Kumbaya saçmalığı yapıyordun, şimdi ise onunla dudak şapırdatıyor ve onu yıkmama yardım etmek istiyorsun."

"Asla işten başka bir şeyle ilgilenmeyeceğini anladığımda, bu bana fazla seçenek bırakmadı. Ya sana umursamadığın bir barışı dayatmaya devam edebilirim ya da sözümü tutabilirim. Kendi aileni yok etmek mi istiyorsun? Sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacak olan sensin. Neden senin yolunda duruyorum? Griff'i sevdiklerini terk eden ve hiç tanımadığı oğlunu umursamayan bir adam olarak resmettin. Anladığım kadarıyla, ikiniz de hak ettiğinizi alıyorsunuz. Planınızla bana yaklaştığınızda, safça herkesin iyi nitelikleri olduğuna inanmıştım. Derinlerde bir yerde, tüm insanların sevebileceğine. Evet, sen bile. Mutluluk istediğinden emindim. Sadece sana yolu göstermem gerekiyordu. Ama seni tanıdığımdan beri yaptığın her seçim bencilceydi."

İrkildim. Haklıydı. "Keeley-"

"Hayır. Bizi buraya sen getirdin, şimdi de dinleyeceksin. Aşkın ne olduğunu bilmiyorsun. Ve nasıl mutlu olunacağına dair en ufak bir fikrin olmadığı da çok açık. Bu yüzden neden bir anda senin aptal planına dahil olduğumu bilmek istiyorsan, bu işi bitirip daha az zehirli bir duruma geçmek istiyorum da ondan. Griff'in sunumu Perşembe günü. Britta dün gece öyle demedi mi?"

"Evet, ama-"

"Burada 'ama' yok. Bu bana çalışmak için çok fazla zaman vermiyor, ancak kazanmak için *her şeyi* feda etmeye istekli olduğunuza göre, önümüzdeki iki gün boyunca kardeşinize gerçekten çekici davranmak konusunda kendimi kötü hissetmeyeceğim. Griff gözleri zorlayan biri değil. Cuma günü George Stowe'a sunum yaptığında kafası karışmış olacak. Senin de yolun açık olsun."

Duvara şiddetle vurmakla Keeley beni bırakmayacağına yemin edene kadar hıçkıran bir çocuk gibi ona sarılmak arasında kalarak odanın içinde yırtınıyorum. "Hayır. Hayır! Kahretsin hayır! Onunla yatmak istemediğine yemin etmiştin, seni buna zorlayamazdım. Fahişe olmak istemedin ve

ben de buna saygı duydum.

Bu."

"Seni zorladığım için kabul ettin. Ama bu benim bedenim ve benim hayatım. Bu sadece seks."

Omuz silkiyor. "Büyütülecek bir şey değil."

Omuzlarından tutup yüzüne doğru hamle yapıyorum. "Bu büyük bir mesele. Çok büyük bir mesele. Onunla çıkamazsın."

Ona dokunamazsınız."

Başını eğiyor, kaşlarını kaldırıyor. Beynimin arkasında bir yerlerde bunların uyarı sinyalleri olduğunu biliyorum. Öfkemi ve korkumu yavaşlatmaya çalışıyorum. Bunun altında bir yerde, mantığın gizlendiğini, kendini yeniden ortaya koymaya çalıştığını hissediyorum. Ama aklım onun haklı olabileceği konusunda ısrar edince, duygularım bu düşünceleri aşağı itiyor.

"Neden?" diye soruyor usulca.

Keeley'i canlandırmaya alışkınım, her durumda en iyisini görmemi sağlamaya çalışırken alay eden ve kandıran. O kadın beni hafifletiyor, yatıştırıyor, dengeliyor. Ona o kadar bağlandım ki... evet, belki de tüm bu aşk olayı çılgınca bir aldatmaca değildir diye düşünüyorum. Ama şu an karşımdaki Keeley soğukkanlı, neredeyse hesapçı. Aramızdaki her şeyi havaya uçurmaya hazır.

Hay sikeyim. Dün gece hırsım için onu ele verdiğimi duyduğunda tam olarak böyle hissetti. Önemsiz. Kafası karışmış. Yıkılmış.

"Neden, Maxon?" diye soruyor. "Neden gidip kardeşinin dikkatini dağıtmayayım?"

Çünkü seni seviyorum. Bu farkındalık kafamın içinde yuvarlanıyor. Damarlarımdan kan fışkırıyor. Atan kalbimi sarıyor. Aşkın ne demek olduğunu bilmediğimi sanıyor ama birden anlıyorum. Kesinlikle. Kesinlikle. Bu kadın için ölürüm. Onun için ölürüm. Onu gülümsetmek için her şeyi yaparım. Onsuz yaşayamam. Onu hayatımdan çıkaramam.

Onu Griff'e veremem.

"BEN..." Ona söyleyeyim mi? Bana inanacak mı? Ona benim üzerimde böyle bir güç verir miyim? Umursayacak mı?

Beynime bir sürü soru hücum ediyor. Bu karmaşayı çözmeye çalışırken - başım dönmüş, şok olmuş ve Keeley Kent'in beni ne kadar değiştirdiğiyle boğuşurken bunu yapmak zor - biri kapıma vurmaya başlıyor. Bu kibar bir vuruş değil, kapıyı hemen açmamı isteyen sözsüz bir talep.

Lanet olsun, olabilecek en kötü zamanlamadan bahsediyoruz. "Bu da kim lan?" Nefesimin altında hırlıyorum.

Britta ve Rob dışında kimse evime gelmez. Başka arkadaşım yok. Düşündüm de, gerçekten konuşabileceğim kimse yok.

Keeley hariç.

Bu istenmeyen ziyaretçiyi görmezden geleceğim. Eğer cevap vermezsem, çalışanlarım burada olmadığımı ya da meşgul olduğumu düşüneceklerdir. Eğer bir avukat ya da din tüccarıysa, çok geçmeden gideceklerdir. Diğerleri umurumda bile değil.

Önümdeki bu güzel kızıl saçlı kesinlikle her yönden sikilecekler listemin en başında yer alıyor.

Ama dışarıdaki her kimse, kapıma eskisinden daha sert bir şekilde vurmaya devam ettiğinden, belli ki inatçı bir eşek.

"Her kimsen, defol git," diye bağıriyorum.

Dünyamdaki en önemli kişiye odaklandım.

"Aç kapıyı, seni aptal sümük. Seni bu dünyaya ben getirdim ve pahalı eğitimin için para ödedim."

Uzun bir yoldan geldim. Bana biraz nezaket göster ve beni içeri al." Bu sesi nerede duysam tanırım.

Keeley kapıya bakıyor. Dehşet önce karnımı dolduruyor, sonra da mide bulandırıcı bir hızla ayak parmaklarıma iniyor. "Bu..." Kulaklarının ona söylediklerine tam olarak inanamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Beni en kötü halimle görmek üzere. Bundan sonra beni sevmesinin imkanı yok. Ve ölümümü izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Evet." Siktiğimin orospu çocuğu. "O benim babam."

BİR LANETLE Keeley'den uzaklaşıyorum. "Bu muhtemelen çirkin olacak. Misafir odasına git ve kapıyı kapat. Eğer babam San Diego'dan buraya beklenmedik bir şekilde geldiyse, bu hiç iyi olmayacak."

Duraksıyor ve ben de yatak odasının güvenliğine koşmasını bekliyorum. Ne de olsa, her zamanki çekici çizgilerini çoktan göstermişti. Beni şaşırtarak başını sallıyor. "Şu anda sana çok kızgın olabilirim ama görünüşe bakılırsa bir arkadaşına ihtiyacın olacak."

Haklı ve sanki ona daha da yaklaşabilecekmişim gibi göğsümde yine yumuşak bir şey kıpırdıyor. Babam sadece kendisi olarak bile beni çıldırtırken onun elimi tutmasını çok isterdim. Ama Keeley'i koruma ihtiyacım daha güçlü. Babamla etkileşiminin nasıl olacağını şimdiden tahmin edebiliyorum ve onu korumak istiyorum. "Onun yoluna çıkmazsan kendimi daha iyi hissederim. Lütfen."

Kafamda milyonlarca neden uçuşuyor ama babam yine çarpmaya başlıyor. Bu adamla aramızdaki tüm korkunç saçmalıkları anlatacak vaktim yok. Bırakın on saniyede özetlemeyi, her anını gerçek zamanlı olarak görse bile onlarca yıllık karmaşık ilişkimizi anlaması imkansız.

Keeley karşı koyacakmış gibi görünüyor ve ben de ellerini tutuyorum. "Lütfen. Söz veriyorum üstesinden geleceğim. Onunla geçirdiğim bir ömürden sonra, ben bir profesyonelim. Eğer beni kızdırırsa, daha sonra gelip seninle konuşurum. Mahremiyet isteyecektir. Eğer alamazsa, daha da büyük bir pislik olacak. Git hadi."

Onu misafir yatak odasına doğru ittiğimde ayaklarını biraz sürüyerek sonunda başını sallıyor. "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Başımın onu selamlıyorum, sonra o güvenli bir şekilde odasına yerleştiğinde, ön kapıya doğru yığılıyorum. Kilidi çevirirken korku midemde bir delik açıyor. Üç yılı aşkın bir süredir babamı görmemiştim. Onunla neredeyse hiç konuşmadım. Ama bir anda San Diego'dan geldi ve beni görmek için ısrar ediyor. Onu dışarıda tuttuğum her an daha da sinirlenmesine neden oluyor.

Daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğimden, kapıyı açıp onu içeri almak için geri çekiliyorum. Kahretsin, yaşlanmış. Maui'den ayrılmadan önce saçları hâlâ tuzlu ve biberliydi. Şimdi tamamen gümüş rengi, sakalı bile. Şubat başında yaz bronzluğuna sahip, bu da bana bronzlaşma kabinlerinin müdavimi olmayı bırakmadığını gösteriyor. Her zamanki gibi formda. Ama omuzları hafifçe çökmüş. Çene çizgisi eskisi kadar sert değil. Artık gözlük takıyor; boyun egeceğini hiç düşünmediğim bir zayıflık. Bu yıl altmış iki yaşına girecek, bu yüzden belki de zamanın onu değiştirmesine şaşırmamalıyım. Artık yenilmez görünmüyor. Ben çocukken babam benim için her zaman hayattan daha büyüktü ve onu daha yaşlı bir adam gibi görmek beni şok etti.

"Selam baba," diyebildim sonunda.

Arkasında tekerlekli kocaman bir bavulu sürükleyerek içeri dalarken bana kaşlarını çatıyor - yeni bir şey değil. Aşırı doldurulmuş evrak çantası büyük bir elinden sarkıyor. "Yeterince uzun

sürdü. Ne yapıyorsun, otuzbir mi çekiyorsun?"

"Hayır. Umursayacağın bir şey değil. Maui'ye hoş geldiniz. Bu beklenmedik bir şey. Ani ziyaretinizin annemin gidişiyle bir ilgisi var mı?"

"Annen, o nankör kaltak," diye homurdanıyor, sonra kendini kanepeye bırakıyor. "Onu otuz beş yıl boyunca besledim, giydirdim ve destekledim. Ona lüks bir ev aldım, dünyanın dört bir yanında abartılı tatillere çıkardım, tasarımcılara ait her şeyi verdim. İki sorumluluğu vardı. *İki*. İyi partiler vermek

-Bir yemek şirketi olmadan asla başaramadığı bir şey ve bana kurumsal Noel kartları için güzel görünümlü bir aile vermek. Sen ve Griff tam olarak aklımdaki kişiydiniz ama üçüncü kez hamile kalmak zorunda kaldı."

Gebe kalmak için iki kişi gerekir diye araya girmek istiyorum ama belli ki hamile kalamamanın sorumluluğunun sadece annemde olduğunu düşünüyor, hem saldırgan hem de spermi olanın kendisi olduğunu unutuyor. Tam bir pislik.

Hiç değişmemiş.

"Ama olsun. Her neyse." Babam elini havaya kaldırır. "Harlow sevimli bir çocuktuk. Onun lanet düğünü bana bir servete mal olacak. Ama Linda, ben kıcımlı yırtarak çalışırken, sürekli benim katkımı ya da sizi yola getirmemi istemeden sizi büyütmeyi bile beceremedi. Birkaç bez değiştirmek ve birini futbol antrenmanına götürmek ne kadar zor olabilir ki?"

Babam bana tiksintiyle bakıyor. Neden şaşırdığımı anlayamıyorum. Çocuklarıyla hiçbir şey yapmak istemediği gerçeğini hiçbir zaman saklamadı. Aile babasını oynamak, önemli bir zamanda ona iyi bir şirket imajı kazandırdı. İşinde iyi. Hatta harika. İşkolik olduğu için öyle olmalı. Hiç arkadaşı yok ve ailesine değer vermiyor. Her geçen yıl daha da alaycı ve acımasız oluyor.

Ona katlanamıyorum.

Ona bakarken, ne kadar birinci sınıf bir pislik olduğunu ve beni üzmesine izin vermemem gerektiğini düşünürken bile, onun için yılda bir kez iş arkadaşlarına gönderilen bir karttaki temiz bir yüzden başka bir şey olmadığım gerçeği beni derinden yaralıyor. Belki de Keeley'nin Griff'e paylaştığı öpücük yüzünden zaten tedirgin olduğum için beni bu kadar rahatsız ediyordur. Düşüncesi bile içimi kanatıyor. Şu anda babamın tavrına ihtiyacım yok.

"Dilsiz mi oldun sen?" diye tıslıyor babam, sonra elini saçlarında gezdiriyor. "Tanrım, sana çalışman için iyi genler verdim. Annen yarım beyinli bir güzellik kraliçesiydi. Ben kendi kendini yetiştirmiş bir milyarderim. Senin derdin ne?"

"Sadece uzun bir gün oldu ve seni beklemiyordum," diye ısırdım. "Yani annem hiçbir zaman olmasını istediğin gibi olmadı ve... başka?"

"Beni terk etti. *Beni terk etti*. Şaka mı yapıyorsun? Ben o kaltağa ne vermedim ki? En iyi otuz beş yılımı, bir serveti-"

"Ona sevgi vermedin," diye araya giriyorum, belli belirsiz Keeley gibi konuştuğumun farkındayım. Sonra yutkunuyorum çünkü babamın söylediklerimin tek kelimesini bile anlamayacağını biliyorum. İşler çığırından çıkmak üzere.

"Oh, boo hoo. San Diego'ya geri döndüğümde seni burada bırakmamam gerektiğini biliyordum. Anlaşılan o zamandan beri vajinan büyümüş. Aşkın tebrik kartı saçmalığından ibaret olduğunu biliyorsun."

Evet, hayatım boyunca onun nasıl hissettiğini biliyordum.

"Linda da bunu biliyor. Aşk hiçbir zaman anlaşmamızın bir parçası olmadı."

Bu beni şaşırttı. Sanırım evliliğe bir iş anlaşması gibi yaklaşmasına şaşırmamalıyım. Bir şekilde

öyle.

"Yani annem sonunda seni terk etmeye mi karar verdi? Neden umursuyorsun ki?"

Neden anlamaya çalıştığımı bilmiyorum. Babam onun diğer tüm fonlara erişimini kesecek ve birkaç hafta içinde büyük olasılıkla eve dönecek. Bu dram ben dört yaşındayken, sekiz yaşındayken ve son kez on beş yaşındayken yaşanmıştı. O zamandan beri evlilikleri daha mutlu olmasa da daha istikrarlı görünüyordu. Ama yaklaşık on yıl içinde üç olay atlattıktan sonra, ayrılmadan geçen son on sekiz yılın bir anlamı olmasını ummuştum.

Belli ki öyle değil.

"Umursuyorum çünkü kötü görünüyor! Marco'ya aşık olduğunu iddia ediyor, elli yaş üstü kalabalığa yönelik bir arkadaşlık sitesinde tanıştığı bir sersem. Eski filmleri, antikaları ve hafta sonları şarap içmeyi seviyor." Babam gözlerini deviriyor. "Kulağa nasıl bir amcık gibi geliyor?"

Tüm insanların farklı olduğu ve her birinin çeşitli hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeylerin olduğu açıklaması sadece onun için kaybolacaktır. Tecrübelerimden biliyorum, bu yüzden nefesimi boşa harcamıyorum. Ama babamın açıklaması beni hala şok etmeyi başarıyor.

"Annem başka biriyle mi *çıkıyor*?"

"Evet. Onun yanına taşınacağını söylüyor. Görünüşe göre bu piçle neredeyse bir yıldır görüşüyormuş. Ve o kadar zamandır da onunla yatıyormuş."

Aferin ona, sonunda biraz para kazanıyor. "Onun kararının senin yeni bir metres bulmanla bir ilgisi var mı?"

"Sanırım." Kanepeye çöküyor, neredeyse büyümüş bir çocuk gibi somurtuyor. "Onları hiç saklamadım. Annemle aramızda bir anlaşma vardı. Onu Nebraska'daki fakir çiftçi kasabasından çıkardım ve o da belirttiğim iki eş görevini yerine getirdi. Seksten hiç hoşlanmazdı, bu yüzden anlaşmamız işe yaradı. Amanda'nın hamile olduğunu söylediğimde aklını kaçırdı."

"Amanda?"

"En son metresim." İç çekiyor. "Nisan'da doğuracak. Tekrar baba olmak için çok yaşıyım." Dünyam kendi ekseninde dönmeye başladı. Şimdi ben de oturmak zorundayım. "Bu kadın kaç yaşında?" Bakışlarıma cevap vermiyor. "Yirmi beş."

Yargılayıcı olmaktan nefret ediyorum... ama iğreniyorum. Babamın metreslerinden vazgeçtiğini hiç düşünmemiştim ama metreslerinin de onunla birlikte yaşlandığını ummuştum. "Harlow'un yaşında."

"Ben öyle düşünmüyorum. Amanda Victoria's Secret'ta çok seksi görünüyor. Ya da öyleydi."

Şimdi daha da iğreniyorum. "Amanda'nın hamile kalmaması için nasıl önlem almadınız?"

"Hap kullandığını söyledi. Gecelerimin yarısını onun şehirdeki dairesinde geçirdiğimden beri reçetesini görüyorum."

"Yıllar önce vazektomi yaptırabilirdin. Daha fazla çocuk istemiyorsan yaptırmalıydın."

Arkasına yaslandı ve bana aptalmışım gibi baktı. Hayatım boyunca gördüğüm için bu bakışı iyi biliyorum.

Aslında o daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum.

"Kimse taşaklarımı kesmiyor. Ayrıca Amanda'nın gebe kalması bir şanstı. Doktor hamile kaldığını doğruladığında o da aynı derecede mahcup görünüyordu. Ama parasını ödemeyi teklif ettiğimde bile kürtaj yaptırmayı reddetti." Ellerini bana doğru salladı. "Yüzünün her yerinde gördüğüm saçmalıkları ortaya dökmeden önce, o ve ben artık bittik." Titriyor. "Hamile bir kadını becermeye asla dayanmam. Koca göbekler ve akan memeler... Ugh."

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Evren her zaman onun etrafında dönmüştür - en azından onun zihninde. Karnında başka bir insan büyüten bir kadın neden hamilelik öncesi şeklini

korumasın ki?

Yaşlı baba?

"Yani, siz ikiniz ayrıldınız. Senden nafaka istedi mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Sesi alaycı ve kızgın geliyor. "Çocuk doğar doğmaz DNA testi yapacağım, başka bir oğlan. Eğer benden değilse, Amanda'nın kışını tekmeleyeceğim."

Çünkü her yeni annenin ihtiyacı olan şey budur. Zaten bebeği istemediğine göre neden şanslı yıldızlarına şükredip yoluna devam etmiyor?

Ona başımı sallıyorum çünkü gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ve eğer seninse, şimdi dört çocuğun olacak."

"Altı," diye homurdanıyor.

"Ne?" Kim olduğunu bile bilmiyormuşum gibi ona bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen şok olmamalıydım ama elimde değil gibi görünüyor. "İki üvey kardeşim daha mı var?"

Babam oyalanıyor ve oyalanırken de en iyi taklidini yapıyor. Sonunda iç geçirir. "Griff'ten altı ay küçük Bethany adında bir kızım var. Diğer oğlum Evan ise Harlow'dan üç gün önce doğdu. İki çocuğun da anneleri farklı. Ama her şeyin parasını ben ödedim-" "Ne olmuş yani? Babasız büyüdüler. Tanrım, sen bencil bir piçsin. Biraz para vermen seni eksik ebeveyn olmaktan kurtarmaz. O çocuklara karşı sorumluluğun vardı." Ve

Annemin ona verdiklerinden.

Ona baktığımda, umursamaz bir ifade takınıyor. "Bir babanın sorumluluğu geçimini sağlamaktır. Ben bunu layıkıyla yaptığımı düşünüyorum. Daha ilgili bir baba olsaydım ne işe yarardı?"

Aslında, o haklı. O sadece biz çocukları daha da çarpıttı. Annem mutsuzdu ve hayat tarafından yıpratılmıştı, ama en azından nazik ve ara sıra şefkatli olmaya çalıştı. Sanırım babam onu bizi sevemeyecek kadar kırılgan yaptı. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı ama babam onu zihinsel olarak küçümsedi ve dövdü, tıpkı hayatındaki diğer herkese yaptığı gibi.

Ben de onunla sohbet ettikten sonra kendimi küçük ve önemsiz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Aslında, neredeyse her konuşmamızdan sonra böyle hissediyorum.

"Peki bir sonraki hamlen ne olacak?" diye sordum. "Bu sefer gerçekten boşanıyor musun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Bana kağıtları tebliğ etmeye çalıştığınızı duydum. Kazanmak için belimi kırdığım her şeyin yüzde ellisini o kaltağa vermeyeceğim. Çek hesabımızdaki paranın yarısını aldı. Tamam. Bu çok az. Ama benim portföyüm çok büyük. Bunun bir kuruşunu bile ona vermeyeceğim."

Annem bunu hak ediyor. Tehlike, ona yıllarca katlanmanın bedelini ödüyor - zihinsel taciz, sadakatsizlik, tek ebeveynlik ve kurumsal saçmalıklar. Ama fikrimi kendime saklıyorum. Tartışmaya değmez. O buna değmez. Bu dar kafalı, acımasız adamın benim babam olduğu gerçeğini değiştiremem. Bana hayat ve çok pahalı bir eğitim verdiği konusunda haklı. Ama ben onu örnek alarak öğrendim ve bundan gurur duymuyorum. Ayrıca bana öfke, yük ve etrafımdaki çoğu kişiye karşı yıllarca süren yersiz bir kayıtsızlık verdi.

"Bundan nasıl kaçınacaksın? Annem terk edildiğini iddia edene kadar tebligattan kaçamazsın. Yıllardan bahsediyorsun. Hiçbir zaman ofisten yedi günden fazla uzak kalamadın."

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum. Şu anda yasal işleri hallederken tatile çıkıyorum. Biz daha mahkemeye çıkmadan annenin ağzını burnunu kırabilecek acımasız bir avukatla konuşuyorum."

"Hangi bacağın üzerinde durmak zorundasın?" Daha iyi düşünmeden soruyorum. Anneme çok kızmıştım.

adına.

Ama bu sözleri söyler söylemez, yıllardır öldürmeye çalıştığım ejderhanın tüm ateşini bana yönelteceğini biliyorum.

"Zampara bir hıyar olduğum için mi? 'Duyarlı' olmadığım ve taşaklarımı çantasında taşımasına izin vermediğim için mi? Onun geçimini sağladım, ona bir kimlik ve topluluk verdim. *Benimle* evli olduğu için önemli biriydi. Ona Paris'te elmaslar aldım. Aday olmak istediğinde okul aile birliği başkanı olmasını sağladım. Hiçbir doğum gününü, tatili ya da özel günü kaçırmadım. Aşka inanmadığım için mahkemelerin beni cezalandıracağını mı sanıyorsunuz?" Bunu gülünç bulmuş gibi alay etti. "Annen 'Evet' dediğinde kiminle evlendiğini çok iyi biliyordu. Onunla tanıştığım gün, 144 nüfuslu Nebraska, Halsey'e geri dönmek zorunda kalmamak için her şeyi yapacağını söylemişti. Blaine County Güzeli'ydi ve bu sayede bir burs kazanmıştı, bu yüzden Lincoln'deki üniversiteye kadar gitmeyi başarmıştı ama bu onun için evinden yeterince uzak değildi. Sıcak bir yere taşınmak ve bir daha asla para konusunda endişelenmemek istiyordu. Bunu ona ben verdim. Kiminle seviştiğimi asla umursamayacağına ve benden asla boşanmayacağına yemin etti. Son birkaç ayda, ben ona verdiğim her sözü yerine getirirken, o her şekilde sözünden döndü. Ve sen burada kötü adamın ben olduğumu mu düşünüyorsun? Lanet olsun, her zaman söylediğim gibi mızımız küçük bir kaltağa dönüştün." Ayağa kalktı ve bavuluna uzandı. "Ben kardeşine gidiyorum. Onun omurgasında daha fazla çelik var. Bu yüzden onun kazananına karşı hep ilk kaybedeni oynadın." Omzuma vurdu. "Kafanı kışından çıkarıp adam olana kadar, hep öyle olacaksın."

Ona bir ezik olmadığımı haykırmak istiyorum ama dizlerimin üzerine çöküp savunmaya geçiyorum. Onun yerine, anlayacağı ve saygı duyacağı bir şeyle vuruyorum. "Siktir git. Ben Maui'deki bir numaralı emlakçiyim, çok teşekkür ederim. Bunu hak ettim. Griff son üç yıldır kuyruğumu kovalıyor."

Babam omuz silkiyor. "İlk yüz milyonunu kazandığında beni ara. O zaman etkilenebilirim. Ama seni tanıyorum Maxon. Ona her seferinde kaybediyorsun çünkü öldürme içgüdün yok. Annen seni çocukken çok şımarttı, ta ki ben ona seni mahvetmeyi bırakmasını söyleyene kadar. O zaman çok geçti. Hatta siz ikinizi birbirinize düşürmeyi bile denedim, belki taşaklarınız büyür diye. Ama sadece Griff'inki büyüdü çünkü kardeşinin bile düşmanın olabileceğini kabul etmedin. Bunun yerine, yuvarlanıp ona savunmasız karnını gösterdin ve onu arkadaşın yapmaya çalıştın." Benden tamamen iğrenmiş gibi başını sallıyor. "Aptal herif. Ne büyük kayıp. Ben kazananla kalmaya gidiyorum. Griff hâlâ aynı yerde mi yaşıyor?"

Konuşmasındaki tüm çirkinliği zar zor sindirebiliyorum. Daha da kötüsü, bunun babamın gerçek versiyonu olduğunu biliyorum. Söylediği her şeye gerçekten inanıyor. Annem nankör çünkü on dokuz yaşındayken ona iyi bir iyilik yapmış. Sonraki berbat otuz beş yılı boş verin. Annemin neden artık onun ayakkabılarını öpmediğini gerçekten anlamıyor. Tıpkı Griff ve benim hiçbir zaman birbirimizin gırtlığa sarılmak istemediğimizi anlamadığı gibi. Kardeşim bunu saklamakta daha iyiydi ve babam onu azarlamasın ve yıkmasın diye çoğu zaman onun kazanmasına izin verdim. Babama bunu söyleyebilirdim, ama bana daha az saygı duyardı ve kafasında işleyen bir gerçekliğe yerleşti. Bunu asla değiştirmeyeceğim.

"Bilmiyorum baba. Griff ve ben sen taşındıktan birkaç ay sonra konuştuk." "Bir anlaşma ya da bir kız hakkında mı tartıştınız?"

Fark eder mi ki? "İkisi de."

"O anlaşmayı güreşerek yere sermenizi ve ona boyun eğdirmenizi söylemek için artık çok geç,

eminim.

Ama bir kadın için kavga etmek... Tiffanii?"

Neden bilmek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Evet."

Babam omuz silkiyor. "Yatakta iyi olabilirdi ama bir anlaşmayı kaybetmeye değmezdi. Önceliklerini doğru belirle."

Sanki göğsüme bir fil basmış gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. "Onunla yattın mı?"

"Çok kolaydı." Sanki herhangi bir aptal da mantıken aynı seçimi yapabilecekmış gibi söylüyor bu sözleri. "Kızlar para gösterip ilgi göstermenizden hoşlanır. Karşılığında bir şeyler vermekten çok mutlu oldu. Bana oyuncağını elinden almışım gibi bakma. Umursayacağını düşünmemiştim. Ne de olsa on altı yaşına geldiğinde metresimi seninle paylaşmaya hazırdım."

Tanrım, bunu unutmuştum. Ehliyetimi aldıktan hemen sonra babam beni ofisine çağırdığında, bunun beni tebrik etmek, belki de sonunda gurur duyduğunu söylemek istediği için olduğunu ummuştum. Hayır, sadece beni Danielle'le tanıştırmak istemişti, son asistanı/aşağılık bebeği. Bana onun beni bir erkek yapacağını söyledi. Her şey hem cazip hem de iğrençti. Oradan ayrıldım ve doğruca eve gittim.

"O zaman bile korkağın tekiydin," diye bağırıyor. "Danielle elbisesini düşürdüğünde neredeyse altına işeyecektin, sonra da eve, annene koştun. Babam beni on dört yaşımda yatağa attı ve çok minnettardım. Birkaç yıl sonra AnnaBeth'le aynı fırsatı ona verdiğimde kardeşin de öyleydi. O senden çok daha akıllıydı. Sanırım bakmadığımı sandığında ikinci kez bile geldi. Her zaman katil içgüdüsüne sahipti. Seninle nasıl yanlış yaptım bilmiyorum."

Daha fazla dayanamayacağım. Bütün gün çok fazlaydı. Rob ve Britta istifa etmekle tehdit ettiler. Sonra Keeley'nin saatlerce ortadan kaybolması... Sadece Griff'i öptüğünü öğrenmek için. Kardeşimle seks yapmasının onun için önemli olmadığını duymak. Ve şimdi de babamın tüm pisliklerini kucağıma bırakması ve kendimi yeniden yetersiz bir çocuk gibi hissetmeme neden olması. En kötüsü, Keeley yatak odasının kapısının hemen diğer tarafında, hayatımın en korkunç, en aşağılayıcı konuşmalarından birini duyduğuna şüphe yok. Babamın gözlerinin filtresinden bakıldığında, o hala beni adam etmeye çalışıyor. Ama Keeley'nin merceğinden bakınca, ruhumun ne kadar lekeli olduğunu ve bunun nedenini biliyor. Muhtemelen benimle tanıştığında neden sadece iş ve kabadayılık peşinde olduğumu anlamakta güçlük çekmiyor. Ve artık kurtarılabilir olmadığımı kesin olarak biliyor.

Bana bir daha asla aynı şekilde bakmayacağını bilmek beni öldürüyor.

Bu düşünceyle her eklemim ağrıyor ve her kemiğim kırılacakmış gibi hissediyorum. Ama bu nefret dolu piç kurusuna bir saniye daha bakamam.

Bavulunu aldım ve kapıya doğru yürüdüm. "Siktir git."

Yavaşça ayağa kalkar, güler. "şu haline bak, birdenbire meydan okuyorsun. Sadece otuz üç yılını aldı, Maxon. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." Evrak çantasını omzuna atıp kapıya doğru ilerliyor ve ben kapıyı açarken çantasını kavırıyor. "Sen hâlâ bir eziksin ve hep öyle kalacaksın, özellikle de kardeşin söz konusu olduğunda."

"Ve sen her zaman bir pislik olarak kalacaksın, seni sefil piç. Kimsenin seni umursamadığını bilerek yalnız, yaşlı ve acı içinde öleceksin. Ve ben buna sevineceğim çünkü sonunda hepimiz senin zehirli bulutundan kurtulmuş olacağız. Umarım o zamana kadar bir şeyler öğrenmiş olursun. Ama o kadar aptalca kendini beğenmişsin ki buna güvenmiyorum."

Kapıyı suratına çarpıp mandalı fırlatıyorum. Sonunda hayatımdan çıktı ve mutlu olmalıyım. şu anda kendimi tükenmiş ve içim dışıma çıkmış hissediyorum.

Alnımı kapıya yaslayıp zor nefesler alıyorum. Dönüp her an yatak odasından çıkabilecek olan Keeley'ye bakmam gerektiğini biliyorum... Ama nefesimi tutamıyorum. Kalbim hızla çarpıyor.

Parmaklarım yine karıncalanıyor. Kendimi tutamıyorum.

Bana yüklendiği için o kadar kızgını ki, o yaşlı piç ve hakaretleri tarafından sözlü olarak kırbaçlandıktan sonra kendimi hala çocuk gibi hissediyorum, Keeley beni en zayıf ve en kötü halimle tanıyacak.

Hayır. Hayır! Lanet olası hayır!

Dayanamıyorum. Ayaklarımı sürüyerek mutfığa gidiyorum ve oradaki bütün kağıtları yere atıyorum. Bu hiç tatmin edici değil. Çarpışma yok. Yıkım yok. Eğer ben parçalanıyorsam, etrafımdaki her şey de parçalanmalı. Lanet olsun.

Daha iyi bir hedef arıyorum. Kahve makinesi tam hedefimde duruyordu. *Evet.*

Kabloyu prizden çekerek tezgâhtan alıyorum ve antrenin diğer tarafındaki dolap kapısına doğru fırlatıyorum. Bükülmüş bir yığın halinde yere düşüyor. Haznedeki su duvarlara ve zemine sıçırıyor. Bir geçirmeden sonra bağırsaklar dışarı sarkar. Ünite orada savaşımadan yatıyor, tamamen ölü.

Ne yazık ki hala içimde öfke dolu bir okyanus akıyor. Kaynıyor, mayalanıyor, fokurduyor. Bir sonraki kurbanımı bulmak için etrafıma bakındım. Mikrodalga umut verici görünüyor. O orospu çocuğu hiçbir zaman düzgün çalışmadı ve ona lanet bir ders vermek çok tatmin edici olurdu.

Ama kordonu çekip kollarımla sararak yukarı kaldırdığımda omzumda yumuşak bir el hissediyorum. Ve donup kaldım.

Keeley.

Aleti tezgâhın üzerine bıraktım. Babamdan dayak yediğimi görmesini istemiyorsam, beni öfkeli görmesini de istemiyordum. Utanç içime işliyor. Gözlerimi kapatıyorum, dünyanın beni bütünüyle yutmasını diliyorum.

"Git başımdan. Bunu yalnız yapmama izin ver. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Nazik bir eliyle parmaklarını koluma doluyor. Direnmem gerektiğini biliyorum ama bu kadar çok istediğim bir şeyi nasıl reddedebilirim? Çok sevdiğim birini?

Yüzümü ona dönmem için beni çekmesine izin verdim. Hâlâ ona bakamıyorum ama onu her yanımda hissediyorum. Empatisini. Şefkatini. Onun hayranlığını.

"Maxon. Ben buradayım." Kaskatı kesilmiş bedenimi kucağına doğru çekiyor.

Gitmemeye çalışıyorum. Ağlamamaya çalışıyorum. Babamın beni suçladığı gibi ezik olmamaya çalışıyorum. "Gitmelisin."

"Seni bu şekilde bırakmayacağım."

"Benim için üzülmeni istemiyorum. Yapma bunu." Avuç içlerimin topuklarını gözlerimin yuvalarına saptırıyorum ve sırtım tezgâha değene kadar ondan uzaklaşıyorum. "Sakın buna cüret etme!"

"Hiç de öyle hissetmiyorum. Maxon, bana bak. Lütfen."

Ofluyorum. Kendimi kontrol altına alamıyorum. Merkezimi bulamıyorum. Öfke, altından kalkamadığım, uzaklaştıramadığım ya da işleyemediğim bir hüznle birlikte öfkeleniyor. Göğsümün ortasında oturuyor ve beni boğuyor.

Ama onun sesi beni karanlıktan çekip çıkarıyor, umut, şefkat ve vaatle çağırıyor.

Sonunda gözlerimi açtım. Göz kırpıyorum. Baktım. "Tanrım. Oh, gün ışığı..."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KEELEY ÇIPLAK. Teninin her zerresi solgun, parlak ve açıktır. Bana acıma değil endişe dolu mavi gözlerle bakıyor. Yardım etme ve rahatlatma arzusu. Anladığını ve yanımda olacağını söyleyen açık bir yakınlık.

Bağırsaklarım düğümleniyor. Gözlerim yanıyor. Su. Bana ne yapıyor böyle? "Her şey yolunda," diye söz veriyor o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse canımı acıtacak.

Başımı sallıyorum, önce yavaşça, sonra hareket hızlanıyor ve bu geceki sahnenin ne kadar yanlış ve korkunç olduğunu tekrar tekrar düşünüyorum. "Bunu duymanı *hiç* istemedim."

Birdenbire parmaklarını yumruklarıma doluyor ve sıkılı çeneme doğru öpücükler konduruyor. Nazik dokunuşunun içimde yaşayan, nefes alıp veren öfkeye kadar indiğini hissediyorum.

"Biliyorum," diye güvence veriyor. "Ve söylediği her şeyin canımı yaktığını da biliyorum. Özür dilerim. Gerçekten. Ama artık çok daha iyi anlıyorum."

"Ne, kırıldığımı mı?" Öfke kalbimin hızla çarpmasına neden olurken bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Bunu biliyordun. Kanlı detayları görmüş olman neden iyi olsun ki?"

Kulak misafiri olduğu her kelimeyi zihnimde canlandırırken, utanç kanımı donduruyor. Babamın dayacağı ruhumu karartan bir damgadır. Beni küçük düşürmek için daha iyi bir yol bulamazdı.

"Hayır, o kırıldı. Sen..." Sesinde bir titreme duyuyorum ve ona doğru bir bakış atıyorum. Yanağımlı okşarken gözlerinden yaşlar akıyor. "Hayatta kalmayı başardın. Seninle çok gurur duyuyorum."

Bu beş kelimeyle dizlerimin bağı çözüldü. Hayatım boyunca birinden bunları duymayı bekledim.

Daha fazla gözyaşı dökmemek için kendimi zor tutuyorum ve sesimi ayarlamaya çalışıyorum.

"Bana bir sürü yara izi bıraktı."

"Elbette öyle," diyor ciddiyetle, gözlerimin içine bakarak ve bana harcadığı duygulardan hiç utanmadan. "Ama sen onlar için daha güçlüsün. Daha iyisin. Ve burada daha yumuşaksın." Elini göğsüme koyuyor.

Tüm vücudum kasılıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Daha yumuşak olmak istemiyorum!"

"Bu kötü bir şey değil." Parmakları yanağımlı sıyrıyor. "Seni ondan ayıran şey bu. Etrafındaki insanlarla, hatta kendi çocuklarıyla bile asla ilgilenemeyecek. Yalnız ve sevilmeden öleceği konusunda haklısın. Ne ektiye onu biçiyor. Senin farklı olmak için bir şansın var."

Durumu bu şekilde yeniden çerçevelendirdiğinde, haklı olduğunu görüyorum. Onun kimseyi umursamadığı gerçeğinden şikayet edip sonra da kendim insanları umursamaktan korkamam.

Derin bir nefes alıp başımı öne eğiyorum. Hâlâ gerginim ve içim dışıma çıkmış durumda. Ve bilindik mantığı duygulara uygulamak için elimden geleni yapıyorum; A artı B eşittir C ise, A artı C eşittir B olmalıdır gibi... Bunun doğru olmadığını biliyorum, ama boşlukları duygular ve fikirlerle

doldurduğumda işe yarıyor. Eğer incinme artı kızgınlık eşittir egoist piç ise, o zaman incinme artı egoist piç eşittir kızgınlık olmalıdır. Evet, bu çok mantıklı.

"Sana attığı her şeyi temizlemek ve bütün olmak için bir şansın var Maxon. Bırak gitsin ve mutlu ol."

Kelimeler çok yumuşak çıkıyor. Her hece kalbimi kavırıyor ve sıkıyor. Ama anlamı dişlerime vuruyor. O yaşlı piçin bana söylediği ya da yaptığı her şeyi unutayım mı? Otuz üç yıl boyunca bana yaptığı aşağılayıcı muamelenin hiçbir önemi yokmuş gibi devam mı edeyim? Tüm bunlar yokmuş gibi davranmayı aklım almıyor. Bu beni nasıl mutlu eder ki?

Keeley'e bakakaldım. Alaycı bir cevap kafamdan geçiyor, dilimin üzerine tünüyor.

Sonra duruyorum. Düşündüm.

Yaşamayı ihmal edersem, nadiren gördüğüm bir pislik için bu kadar enerji ve nefret harcamanın bana ne faydası var?

Bir yol ayrımına geldim. Babam gibi bir orospu çocuğu olabilirim. Bu kesinlikle kolay olurdu. Ne de olsa ustamdan öğrendim.

Ya da kendi kendimin adamı olabilirim.

Gözlerimi açıp Keeley'e bakmanın ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğine inanamıyorum. İçimi bir blender gibi çalkalayan çalkantılı kafa karışıklığını saklamamın imkânı yok. Bir kez olsun denemedim bile. Sadece başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum.

Bulanık çünkü gözlerim durmadan sulanıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Tüm yetişkin hayatım boyunca açıkça ağladığımdan emin değilim. Çirkin olduğuna eminim.

Aynı zamanda durduramadığım kaçak bir tren gibi, özellikle de onun mavi gözlerinde beni bekleyen empatiyi gördüğümde. Neredeyse içim içimi yiyor.

Tutunmak için omuzlarını tutuyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını bana doluyor. Tanrım, onun dokunuşuna ne kadar çok ihtiyacım var... Gerçi bu beni daha da çözüyor.

Göğsüm kabarıyor. Nefesim bir hıçkırık. Bir damla gözyaşı daha düşüyor. Değişime direnç gösteren yanım bunu istemiyor ama buna ihtiyacım olduğunu da biliyorum.

"Buradayım," diye yemin ediyor. "Seni yakalayacağım. Sadece... düş."

Karşımda başka biri olsaydı, alay eder ve siktirip gitmeleri için ısrar ederdim. Ama ben Keeley'e inanıyorum. Bu kadın benim her şeyim. Şu anda, her şeye rağmen onun da beni sevmesi gerektiğinden eminim. Yoksa neden ağlayan bebek rutinime katlansın ki? Evet, merhamet ve her neyse. Sokaktaki rastgele insanları teselli etmediğine inanmak zorundayım. Onun için özel olduğum gerçeği içimi huzur ve sıcaklıkla dolduruyor ve bu da babamın açtığı pek çok yarayı iyileştiriyor. Onun rahatlığını daha çok istiyorum. Onun şefkatine daha çok ihtiyacım var.

Onu kollarımın arasına alıp göğsüme bastırıyorum. Kalbi benimkiyle aynı anda attığında kendimi tamamlanmış hissediyorum. Ama aynı zamanda içim dışıma çıkıyor. Ruhumun etrafındaki kalkan, birbirimize kilitlendiğimiz her sessiz anda parçalanıyor. Tek yapabildiğim sıkı sıkı tutunmak ve hissetmeme izin vermek.

Aramızda tek bir nefes bile kalmayana kadar parmaklarımı sırtında gezdiriyorum. Kokusunu alabiliyorum, hissedebiliyorum, içime çekebiliyorum. Saçlarına doğru hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Bir parçam onun gülmesini, bana korkak demesini ve erkek gibi davranmam için havlamasını bekliyor. Ama o eski kaset babama ait. Keeley asla böyle şeyler söylemeyecek. Sadece avuçlarını sırtımda aşağı yukarı yavaşça gezdirerek beni rahatlatır, boynuma ve yanağıma kondurduğu öpücüklerle beni rahatlatır. Onun şefkatini, beni güvenle ve özenle saran bir battaniye gibi hissediyorum.

Sevgiler.

Bu kadının kalbini bana vermesi fikri hem güven verici hem de korkutucu. Bunu asla istemezdim, ama ya düşüncesiz bir ahmak olursam ve onu kırarsam? Bana değerli bir şey veriyor. Bunu nasıl mahvetmeyeceğimi bulmalıyım. Hiçbir fikrim olmaması beni tekrar korkutuyor.

Daha fazla hıçkırığı dizginlemeye çalışırken titriyorum. Ama onları durdurmak artık anlamsız görünüyor, bu yüzden devam ediyorum.

Seçme şansım yok gibi.

Dudakları şakağıma bastırıyor. Alnıma doğru nefes alıyor. Bana ulaşabilmesi için eğilmem gerekiyor ama bu çabaya değiyor, özellikle de gözlerimin içine bakmak için geri çekildiğinde. "Daha iyi misin?"

Hem evet hem hayır. Kafa karıştırıcı. "Bilmiyorum."

Bana yumuşak ve anlayışlı bir gülümseme gönderiyor. "Bu çok dürüstçe."

"Neden benim için buradasın? Bana ne olduğu neden umurunda? Düşüncesiz bir pislik oldum. Sana aykırı şeyler yaptırmaya çalıştım."

"Beni sürekli yatağa atmaya çalıştığını da unutma. Ama tüm bunların altında *seni* görüyorum. Herkese yansıttığın ukala ama sevimli dangalağı değil. İhmal edilmiş ve incinmiş, bu yüzden kalbine güvenmeyi asla öğrenememiş bir çocuk görüyorum. Birinin onu sadece önemsemekle kalmayıp, ona sonsuz bağlılık göstermesi için can atan adamı görüyorum. Ve aşkı. O güçlü... ama en çok ihtiyaç duyduğu şeyi istemekten çok korkuyor."

Boğuk bir inilti çıkarıyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. "Sesim acınası geliyor."

"Sana pek çok şey diyebilirim. Ama bu onlardan biri değil." Elini saçlarımin arasında geçiriyor. "Maxon?"

Sesindeki değişimi duyuyorum. Yüzüne tekrar bakmam için beni çağırıyor. Orada sadece şefkat görmüyorum.

Davet

görüyorum

. "Evet."

"Fark etmediysen söyleyeyim, ben çıplam. Seninle olmak istiyorum." Ensemden aşağıya doğru okşuyor. "Benimle seviş."

Kalbim durdu. *Şu anda ciddi mi?* Bitmez tükenmez günler ve geceler boyunca Keeley'i bekledim ve onun için acı çektim. Ve o beni burnumu çekerken, gözlerim kızarmışken ve bir filtreye sahip olamayacak kadar çiğken mi istiyor?

Artık resmileşti: Kadınları asla anlayamayacağım. Ama bunun için minnettarım. "Emin misin?" Mırıldanıyorum.

Keeley bana gülümsüyor, kocaman maviliklerinde güvenden başka bir şey yok. "Neredeyse üç haftadır beni yatağa atmaya çalışıyorsun ve şimdi tereddüt mü ediyorsun?"

"Emin olmanı istiyorum."

"Tek bir şüphem bile yok."

Duymak istediğim tek şey bu.

Keeley ruh eşi kavramına inanıyor. Ben hiç inanmadım... ama gerçek olup olmadıklarını ve onun benim olup olmadığını merak ediyorum.

Eğilip onu vücuduma doğru kaldırıyorum ve kollarımın arasına alıyorum. Kendini bana sarıyor, bacaklarını kalçalarıma doluyor. Paylaştığımız bakış nefesimi kesiyor.

Ondan bir saniye daha uzak kalamam, bu yüzden ağzına daldım. Bu gece o benim ve bunu hissetmesini istiyorum. Bir iniltiyle bana karşı eridiğinde çok heyecanlanıyorum.

Onun zevkinde boğulmama rağmen, bir şekilde mutfak ve fuayenin labirentinde tökezlemeyi

başarıyorum. Oturma odamı düzenli tuttuğum için şükrediyorum. Odamın eşiğine geldiğimde, yatağa giden açık bir yolum var.

Bir elimle yorganı yırtıyorum. Yastıklar devriliyor ve dağılıyor. Bozulmamış beyaz çarşaflar beni çağırıyor. Keeley'i yatağın ortasına yatırıyorum.

Mükemmel görünüyor çünkü o buraya ait. Onun yatağında olmasını o kadar çok hayal ettim ki.

geceleeri zevk için bana yuvarlanır, sabahları ısınmak için bana sarılırdı. Ama şimdi bana sanki tüm bunları ve daha fazlasını istiyormuş gibi bakıyor. Kimseye vermek istemediğim şeyleri istiyor; kalbimi, ruhumu, yarına dair vaatlerimi.

Bir hafta önce, birine tüm bunları verebileceğimden şüphe ediyordum. Şimdi ise onunla her anı paylaşıp paylaşamayacağımı ve belki de ilk kez mutlu olup olamayacağımı ciddi ciddi düşünüyorum.

Onun üzerinde durup güzelliğini içime çekiyorum. İçimdeki pisliği nasıl gördü ve benden hoşlandığına nasıl karar verdi, hiçbir fikrim yok. Tek açıklaması şansımın yaver gitmiş olması.

Kollarımdan yukarı tırmanan ve omuzlarımın etrafında kıvrılan parmakları beni düşünmekten alıkoyuyor. Ellerini boynuma dolayıp beni aşağı çektiğinde, kendimi onun çıplak vücuduna yapıştırma ve tekrar ağzına gömülme dürtüsüyle savaşıyorum. Çıplak göğsüm onunkine yaslandığında inliyorum.

Geçmişte kadınlar kendilerini iyi hissederlerdi. Kadınlar kirli hissettiler. Kadınlar hiçbir zaman doğru hissetmedi. Keeley öyle hissediyor.

Kendimi onun içinde kaybediyorum. Altımda tatlı, yumuşak ve açık. Kalçaları ayrılıyor ve pijama altlarıma derinden kızarak aralarından kayıyorum. İstersem onları bir kenara itebilir, prezervatif için komodinime uzanabilir ve altmış saniyeden daha kısa bir sürede onun içinde olabilirdim. Ki istiyorum... ama istemiyorum.

Son birkaç haftadır, o ilk gece Keeley'e dokunmayı ve onu almayı dilediğim tüm yolları düşünmek için zamanım oldu. Bu fırsatın elimden kaçmasına izin vermeyeceğim. Evet, istediğim şeyi istediğim zaman istiyorum ve bu sefer onu elde etmeye kararlıyım. Ama aynı zamanda onun başının dönmesini ve gözlerinin kamaşmasını istiyorum. Ona bir sevgilide isteyebileceği her şeyi vermek istiyorum. Bu da demek oluyor ki yine sabırsız bir bok kafalı gibi davranmam.

Dilimi onunkine doluyor, ritmimizin salınımında kendimi kaybediyorum. Sonra geri çekiliyorum, ağzına bir öpücük konduruyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. İnliyor ve beni tekrar aşağı çekmeye çalışıyor.

"Bir saniye, günışığım. Güven bana. Hiçbir yere gitmiyorum."

Çok karanlıktı, ben de ışığı açtım. Onu görmek istiyorum. Bunu yaptığımda, çıplak tenine vuran yumuşak ışıltı karşısında hayretle nefes alıyorum. Sonra bir elimle komodine uzanırken, diğer elimle pantolonumu sıyrıyorum.

Keeley bana gülümsüyor ve yaklaşan bir bakışla parmağını bana doğru uzatıyor. Benden bir itiraz alamayacak.

Dizlerimi tekrar bacaklarının arasına sokuyorum. Beni tereddüt etmeden karşılıyor ve ben de folyo paketi bir kenara koyuyorum. Hazır olduğumda ulaşabileceğim bir yerde... ama bu bir süre olmayacak.

Çünkü cinsel hayatımda ilk kez, bu gecenin amacı zevk değil, bağlantı kurmak.

Kahretsin. Bunu nasıl yapacağımı biliyor muyum? Sekste iyiyim ama bedenlerden daha fazlasını birleştirmekle ilgili ilk lanet şeyi bilmiyorum.

"Sorun ne?" diye fısıldıyor.

Ona kaybolduğumu söyleyemem. Aptal ve siksiz gibi görünürüm. Beceriksiz.

"Günışığı, sana istediğini nasıl vereceğimi söyle. Bunu senin için doğru şekilde yapmak istiyorum."

Yüzü yumuşuyor. Sonra parmaklarını elimin etrafında kıvrıyor ve göğsüne götürüyor. O da

karşılığında göğsümü okşuyor. "Sadece dokun bana. Benimle ol. Bırak buradan aksın."

Keeley bunu çok basitmiş gibi anlatıyor, sanki tek yapmam gereken gözlerimi kapatıp nefes almakmış gibi.

Bundan daha karmaşık olmak zorunda mı?

Kesinlikle denemek istiyorum. Bunun alternatifi, aletim elimde, aptalmışım gibi ona bakıp durmak. Um...hayır. Olmaz.

Bunun yerine, etini kucaklıyorum, meme ucunu parmaklıyorum ve pembe dudaklarını altıma almak için eğiliyorum. Zaten hafifçe şişmişlerdi ve yumuşacıktılar. Beni yarı yolda karşılıyor, gözleri yarı şaşkın, kolları etrafımda dolanıyor. Ağızlarımızı birleştirdiğimizde, derinlere dalıyorum. Nefeslerimizi paylaşıyoruz. Avucumun içine doğru eğiliyor. Bacakları etrafımı sarıyor. Sıcaklığını hissediyorum, içindeki heyecanı hissediyorum.

"Maxon..." diye inliyor.

Nefes almak için alnımı onunkine bastırıyorum. Normalde, birkaç öpücükten sonra, devam etmek için sabırsızlanırdım. Ama şimdi değil. Keeley ile değil. "Bunu aceleye getirmek istemiyorum, günüşiğim. Geçen sefer tadını çıkaramadım ve çok pişman oldum."

Zarif bir ısırıkla lobumu ısırıyor, sonra kulağıma fısıldıyor. "Hiçbir şeyden pişman değilim. Aslında, bence bunun bir sebebi vardı. Bizi buraya getirdi."

İyi noktaya değindin. Kahretsin, bu kadın çok zeki.

Ayak uydurmalıyım, bu gece için onca bekledikten sonra buna değdiğinden emin olmalıyım, ona asla unutamayacağı bir şey vermeliyim.

Dudaklarımı tutkulu bir şekilde dudaklarına değdirdikten sonra çenesine, köprücük kemiklerine ve göğüs kafesine doğru bir yol çiziyorum. Göğüsleri beni çağırıyor. Hayır, onlar sadece göğüs değil. Keeley'ninkiler özel, en azından benim için. Bir tanesinin yan tarafına sokuluyorum, başparmağım sert ucunu okşarken dilimi yumuşak deride gezdiriyorum. Boğazının arkasından gelen küçük sesler beni teşvik ediyor. Vücudunun kendine has bir dili var. Kızarması ve eğilmesi çok şey anlatıyor.

Dudaklarımı meme ucuna doluyorum, emiyorum, yalıyorum. Teni bile hafif tüylü ve tatlı. Onu daha da yaklaşıtıyorum, saniyeler içinde hareket ediyorum, onu özel kılan her şeyde kendimi kaybediyorum.

Bir elini kısa saçlarımin üzerinde gezdiriyor ve beni kendine daha sıkı çekmeye çalışıyor. Pantolonunu indiriyor. İç çekiyor. Kıvranıyor.

Diğer göğsüme geçiyorum. Şu anda gözlerimi açmak ve Keeley dışında herhangi bir gerçeklikle yüzleşmek bile istemiyorum. Bu yüzden meme ucunu daha sert emerken parmaklarımı diğerinin etrafına bastırıp sıkıyorum. Adımı haykırdığında tatmin duygusu beni sarsıyor.

Solgun vücuduna bir bakış atma riskini göze alarak, başını arkaya atmasını, boğazını dikleştirmesini, dudaklarını ayırmasını hayranlıkla izliyorum. Tanrım, o çok güzel. Peki... nasıl söylenir? Arsız.

Keeley hiçbir şeyden korkmuyor, en azından hissettiklerinden.

Babam, onun bir pislikten başka bir şey olduğunu hayal ettiğim için bile bana ezik ve korkak derdi, ama o bok yiyebilir. Bu kadın beni heyecanlandırıyor. Bana ilham veriyor.

Beni tamamlıyor.

Belini kavrayarak vücudunun daha da aşağısına iniyorum, kalçalarım onunkilerin beşiğinden kayıyor. Dizlerim yere değdiğinde onu yatağın kenarına sürüklüyorum. Ayaklarını başımın iki yanına koyarken bacakları daha da ayrılıyor.

Dirseklerine dayanıyor ve vücudunun aşağısından bana bakıyor. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Ellerimi ve ağzımı sürebileceğim her parçanı istiyorum. Bana verdiğin onca şeyden sonra zevk küçük bir hediye gibi görünüyor. Ama sana bundan çok daha fazlasını verebilirim, günüşiğim. İzin

ver."

Kalçasının iç kısmını öptüğümde, tahrik olmuş bir iç çekişle yatağa geri dönüyor. "Lütfen."

Keeley'nin ikinci kez sormasına gerek yok. Dilimi yarığında gezdiriyorum. Islak ve dolgun.

Hazır.

Çok tatlı. Sert düğmesini kaydırıyorum ve oraya odaklanıyorum, emiyorum, alay ediyorum, dokunma noktasını ve basıncı karıştırıyorum. Çok geçmeden ayak parmaklarını yatağın kenarına kıvrıp

ve tutkuyla nefes nefese kalıyor. Onun gevşemesini ve kendini bana teslim etmesini izlemeyi seviyorum, vücudu ona vereceğim doruk beklentisiyle gerilirken bile.

Bir çift parmağımı içine sokuyorum, etleri parmaklarımın etrafını sarıp sıkıca kenetlendiğinde neredeyse inleyeceğim. Bu sıcak cennetin içine girdiğimde uzun süre dayanamayacağım... ama önce o heyecanlanacak. Ve ona her zaman oral seks yapabilirim, değil mi? Evet. Bu fikre bayıldım.

Vücudu sarsılıyor, beni şu ana geri getiriyor. Kızarıyor. Yaklaştı. Ve görülmesi gereken çarpıcı bir manzara.

"İşte böyle. Ver onu bana, günüşiğim," diye mırıldanıyorum başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirirken, sonra tekrar dilimle değiştiriyorum.

Dizleri birbirinden daha da uzaklaşıyor ve Keeley kendini tamamen bana açıyor. Kalçaları ihtiyaç içinde kıvrılırken teslimiyetini haykırıyor.

Neredeyse geldik.

Dilimle onu son bir kez dürtüyorum, sonra klitorisini derinlemesine emiyorum ve o gidiyor. Uzun, boğuk bir çığlık atarak zevkten havaya uçuyor ve titreyerek yeryüzüne, kollarıma dönmeden önce ağırlıksız bir coşku içinde yelken açıyor gibi görünüyor.

Keeley orgazm olurken gördüğüm en güzel manzaralardan biri olmalı.

"Maxon," diye memnuniyetle iç geçiriyor, sonra kollarını bana uzatıyor.

Yatağa atlayıp onu kucağıma alıyorum ve benimle birlikte çarşafların yumuşak kozasının derinliklerine götürüyorum. Onu tekrar elime almak için sabırsızlanıyorum, özellikle de gözlerine baktığımda. Sersemlemiş ve büyümüşlerdi. Yanakları kızarmış, hızlı hızlı nefes alıyor. Ve o çarpık gülümsemesi destansı.

"Merhaba, günüşiğim." Ona sıırtmadan edemiyorum. "Mutlu musun?"

Umarım öyledir çünkü hayattan istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. "Evet." Gülümsemesi genişliyor. "Kendinle çok gurur duyuyorsun."

Sanki bunu gerçekten düşünmek zorundaymışım gibi göz ucuyla bakıyorum. Ama o haklı.

"Sanırım az önce sana seks hayatının en güzel dakikalarını yaşattım."

"Her zaman seninle ilgili..." Gözlerini devirerek gülüyor.

Duraksadım. "Hayır. Bu tamamen *seninle* ilgiliydi. O ifade sadece gerçekten hoşuna gittiğinden emin olmak için kullandığım bir yöntemdi."

Gülümsemesi kahkahaya dönüşür. "Yaptığımı biliyorsun. Komşularının da bunu bildiğine eminim." "Siktir et onları." Üzerine yerleşiyorum ve saçlarını nemli alnından uzaklaştırıyorum.

Saçlarının dökülmesine bayılıyorum.

çarşafımın üzerinde gevşek kırmızı bukleler. Yatağım yeniden onun gibi kokacağı için mutluyum. Onunla ilgili bir anıyı tekrar tekrar canlandırabileceğim için çok heyecanlıyım.

Birlikte daha fazlasını yapmadan önce.

"Karşılık vermekten mutluluk duyarım, biliyorsun." Parmaklarını çenemde gezdiriyor, omzumu okşuyor.

Keeley'nin önümde diz çöküp inleyerek sikimi tatlı, eğik dudaklarının arasına, ağzının bunaltıcı sıcağına alması fikri beni heyecanlandırıyor, ben de parmaklarımı saçlarına dolayıp bana sahip olmasına izin veriyorum. Sadece hayal etmek bile daha fazla kanın güneğe akmasına neden oluyor.

Yalan söylemeyeceğim. Tabii ki bunu istiyorum. Ama şu anda onu altımda, bana karşı, etrafımda hissetmeyi daha çok istiyorum.

"Kulağa harika geliyor." Prezervatife uzandım.
"Daha sonra." Nefesi kesiliyor. "Pekala. Bir iyilik
isteyebilir miyim?"

Bu ilginç olacak. Keeley beni şaşırtmayı asla başaramaz.

"Vur." Ne söyleyeceğine bağlı olarak folyo ambalajı yırtmaya hazırım.

Küçük kareye başını sallıyor. "Acele edebilir misin?"

"Benim için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

Ruhunun pencerelerini benim için ardına kadar açarken gözleri yumuşuyor. "Olmak için sabırsızlanıyorum

seninle. Bana hissettirdiğin kadar iyi hissetmeni istiyorum."

Tanrım, bu kadın kocaman kalbiyle bana bir şeyler vermeye devam ediyor. Ona bir saniye bile nasıl layık olabilirim?

"Benim için zevk olacağından hiç şüphem yok, günışığım." Prezervatifi yırtıp uzunluğumdan aşağı yuvarlıyorum, sonra ereksiyonumu onun açıklığına karşı hizalıyorum.

Keeley çoktan beni karşılıyor, kollarını ve bacaklarını etrafımda kıvrıyor, öne doğru itip içine daldığımda başını eğiyor, aynı anda hem seksini hem de ağzını alıyor.

İçine doğru inliyorum. Şimdi sadece zevk ve bağlılık arasındaki farkı anlıyorum. Seks ve aşk arasındaki zıtlığı hissediyorum. Bağlılık gibi hissettiren bir şeyin içinde boğuluyorum.

Kahretsin, bu kadını gerçekten seviyorum.

Birlikte sallanıyoruz, birlikte nefes alıyoruz, birlikte zevkten uçuyoruz. Öpüşmeyi kesiyorum. Keeley'nin de benim gibi hissedip hissetmediğini görmek için gözlerinin içine bakmam gerekiyor. Tam yanımda, göz kapakları ağırlaşmış, dudakları ayrılmış, teni pembeleşmiş. Onu tanımayan bir erkek, ilginç, kaygısız, duygusal olarak uyumlu bir kadın görebilirdi. Eğer dikkatle bakmıyorsa, yüzeyinin hemen altındaki, ilgi ve tutku verildiğinde çiçek açan şehvetli zarafeti göremeyebilir. Güvendiği zaman.

Haftalar önce bana bedenini verdiği ruhunu da verdiğini söylemişti. Şimdi ikisini de hissediyorum. Bu gece, o tamamen benim.

Yüzümü onunkinin üzerine koyuyorum, alınlar ve burunlar birbirine değiyor, tekrar derinlere doğru itiyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, çok mavi ve müsait. Onunla ilgili her şey içime ulaşıyor ve beni tamamen açıyor - bağırsaklar, göğüs, duygular - ve aramızdan dışarı döküyor.

Benim kişisel "sayım" muhtemelen utanç vericidir. Sayılamayacak kadar çok piliçle yattım. Hiçbiri Keeley kadar harika hissettirmedi.

Omuzlarımın etrafında kıvrılan parmakları aniden sırtımı kazmaya başlıyor. Tırnaklarının batışını, etrafımdaki duvarlarının sıkılaşmasını hissediyorum. Nefes alış veriş hızlanıyor. O güzel maviler şehvetli bir gerilimle parlıyor.

"Maxon, gelmem gerek."

"Yap şunu, günışığım. Ben buradayım. Çok iyi olmasını sağlayacağım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kendimi kontrol etmek için dilimi ısırmam ve emanet belgelerindeki ince yazılar gibi sıkıcı bir şey düşünmem gerekiyorsa, bunu yapacağım. Onun için.

"Benimle gel." Sesini yüksek, ağlamaklı bir nota dolduruyor. Çok cazip...

Geri çekiliyorum ve tekrar içine giriyorum. Ve tekrar. Tanrım, şaşı olacağım. O kadar güzel. Şu anda elimde çok değerli bir şey olduğunu biliyorum ve bitmesini istemiyorum. Ama lanet olsun, daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Dudaklarına tekrar yapışmadan önce, "Uzun sürmesini istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Onu öpmek bir bağımlılık. Ağzında her zaman keşfedilecek yeni bir şey var. Tatlı... ama sonra ekşi. Alaycı ve sinsi... sonra istekli oluyor ve beni bir siren gibi kendine çekiyor. Ağda yapıyorum, çünkü bir kadın hakkında bu şekilde hissedebileceğimi hiç bilmiyordum.

Keeley uzaklaşıyor ve dudakları boynuma doğru süzülüyor, ta ki ben yepyeni bir heyecan dalgasıyla ürperene kadar. Kanım kaynıyor; kafam bulanık. Hayalarımıdaki ağrıyı görmezden gelmek için ne kadar uğraştığımı anlatacak kelimelerim bile yok.

"Bütün gece bizim..." diye mırıldanıyor kulağıma. "Bunu tekrar yapabiliriz, biliyorsun." Yapabiliriz. Yapacağız.

"Bunu planlıyorum. Bu çok güzel, günüşiğim. Beni senden nasıl uzak tutacaksın bilmiyorum. Her zaman daha fazlasını isteyeceğim."

"Lanai'nizi ilk gördüğümde ne düşünmüştüm biliyor musunuz?"

Ses tonundan, bunun güzel okyanusla ilgili olmadığını ve aletimin hoşuna gideceğini tahmin ediyorum. "Hayır."

"Orada bana dokunmanı istedim. Sen arkamda sadece pantolonunla dolaşırken ve beni doldururken, ben de senin gömleklerinden birini giyip parmaklığa yaslanmak istedim. Başka kimse bilmeyecekti. Bu bizim sırrımız olacaktı. Ama denizin çarpışmasını izlerken okyanusun dalgaları gibi hareket edebilirdik..."

Oh, lanet olsun. Kulağa hoş geliyor. Kulağa harika geliyor. "Bir dahaki sefere bunu gerçeğe dönüştüreceğim."

Boynuna sokuluyorum, tenine karşı nefes alıyorum, meme uçlarından birini sıkıyorum. Tüm vücudu etrafımda geriliyor.

"Sabırsızlanıyorum," diye nefes alıyor.

Ben de yapamam. O çok yakın... ve ben onun tam arkasındayım. İlk başta direniyorum ama geleceği görüyorum. Onun şimdi ve sonra boşalmasını sağlayabilirim. Yarın ve ertesi gün boşalmasını sağlayabilirim. Hayatımızın sonuna kadar boşalmasını sağlayabilirim.

Ona daha derinden çarpıyorum, en hassas olduğu yere baskı uygulamak için ona sürtünüyorum. Nefes nefese kalıyor, sanki onu sabitlememe ihtiyacı varmış gibi bana uzanıyor. Gözleri daha da büyüdü. Evet, bu onu etkiledi. Tekrar yapıyorum. Amcığı beni öyle sıkıyor ki zar zor hareket edebiliyorum.

Sırtarak sırtüstü dönüyorum ve onu da yanıma alıyorum, ta ki kalçalarımaya yaslanana, ellerini omuzlarıma koyana ve vücudumun üzerinde sallanana kadar. Göğüsleri zıplarken saçları kollarını sıyrıyor ve ben onun altında, derinliklerinde yükseliyorum, tüm karıncalanmaları ve ağrıları inkar edemeyeceği bir patlamaya dönüştürecek tek noktaya vuruyorum.

Ama Keeley'imın işleri değiştirmesine izin verin. Pasif bir şekilde oturup onu boşaltmamı beklemiyor. Tabii ki beklemiyor. Benimle birlikte dalgalanıyor, kayıyor, kayıyor, çarpıyor, ta ki kaçan coşkuyu durduracak hiçbir şey kalmayana kadar.

Onun sınırsız zevk çılgılığı yatak odamı dolduruyor. Bu ses beni uçurumun kenarına gönderiyor. Tüm soğukkanlılığımı kaybediyorum. Alçak, karanlık ve doruk noktamın gücüyle şok olmuş bir homurtu göğsümden gırtlaktan gelen bir kükreme halinde dökülüyor. Taşaklarımı, enerjimi -kalbimi-boşaltıyorum, ta ki onun yanında bitkin ve soluk soluğa yatıp bana neyin çarptığını merak edene kadar.

Aşk böyle bir şey mi? "Vay canına," diye iç geçiriyor.

Nefesim kesildi. "Evet."

"Bunu yakında tekrar yapmalıyız."

Bakıyorum, nefesini tutmaya çalışırken göğsünün hızla inip kalkmasını izliyorum. Doymuş ve

mutlu görünüyor, tıpkı benim hissettiğim gibi.

"Çok yakında. Bu inanılmazdı." Başımı dirseğime dayıyorum. "Bana gülebilirsiniz ya da inanmayabilirsiniz ama... benim için hiç böyle olmamıştı."

Sözlerim onu dokunuşum kadar memnun etmiş gibi gülümsüyor, sonra bana alaycı bir sırıtış atıyor. "Yani her zamanki iyi zamanlarından daha mı iyiyim?"

Elini kaldırıyorum, avucuna bir öpücük konduruyorum. "Sen en iyisisin."

Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Sanırım bunu duymaktan mutlu olur. Umarım. Bence o da beni seviyor. Ama ya yanılıyorsam? Ya bunun çok erken olduğunu söylerse? Ya gülerse?

Bu basit olmalıydı, değil mi? Neden şimdi bu kadar karmaşık geliyor? "İyi misin? Yüzün birden ciddileşti."

Yutkunuyorum. Cesaretimi toplamalıyım. Onu sevdiğimi söyleyemezsem hayatımın sonuna kadar bana katlanacak değil ya. Yani, ben de bunu ondan duymak istiyorum.

Birden babamın aşka inanmadığını fark ettim çünkü duygularla uğraşmak istemiyordu -çok zahmetliydi- ve başkalarının duygularını yeterince önemsemiyordu -çok fazla çaba sarf ediyordu. Siktir et onu. Ben farklıyım. Kimseyle paylaşmayacaksan hayatın boyunca yaşamının ve çalışmanın ne anlamı var? Büyükbabam böyle derdi. Annemin neden babası gibi olamadığını merak ediyorum. Belki de Barclay Reed onu sürekli susturdu, o da içine kapandı.

Keeley'i bu şekilde boğmayı hayal bile edemiyorum. Onu boğmak ya da değersiz hissettirmek istemiyorum. Onu sevip sevmediğini merak etmesini istemiyorum. Düşündüğüm her şeyi ona anlatmak için cesaretimi toplamalıyım.

"Evet. Hayır. Güzel. Ben-"

Birden telefonum çaldı. Bir adam bir akşamda kaç kere rahatsız edilebilir ki?

Sonra bu çanı üç yıldır duymadığımı fark ettim. Kulaklarım beni yanıltmıyor. Ama bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Griff bu numaraya cevap vermeyi bıraktıktan sonra, değiştirdiğini düşündüm. Onun için özel bir zil sesi ayarladığımı bile hatırlamıyordum. Değiştirmeyi ya da silmeyi hiç düşünmedim.

Vay anasını.

Keeley inliyor. "Kim o?"

Yataktan kalktım ve boxerımı kaptım. Zil tekrar çalıyor. Canlandırıcı bir nefes alıyorum. "Bu Griff."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"GRIFF?" KEELEY'İN SESİ DE BENİM GİBİ ŞAŞKIN ÇIKIYOR. "Şimdi mi?"

Aynen öyle. Kardeşimin aniden aramasının aklıma gelen tek sebebi babam.

Bu gece o adamdan zaten planladığım kadar çok şey duydum. Ve Griff'in neden beni onun hakkında aramaya zahmet ettiğini anlayamıyorum. Kardeşim Barclay Reed'in nasıl bir orospu çocuğu olduğu konusunda notlarını karşılaştırmak isteyecek değil ya. Bunu ikimiz de iyi biliyoruz. Griff'in benimle konuşmak istemesine imkan yok.

Bir sorun olmalı.

Kalbim küt küt atıyor, telefonu bulana kadar ceplerimi karıştırıyorum. Ekrana bir göz attım. Tabii ki Griff'ti.

Titreyen bir parmakla düğmeye basıyorum. Ne söyleyeceğimden emin değilim. İşinizi böldüğünden, size bok çuvalı dediğinden ve aynı hafta içinde eski kız arkadaşınızı becerdiğinden beri konuşmadığınız kardeşinizi selamlamanın bir görgü kuralı yok.

"Ne?" Temkinli bir şekilde söylüyorum.

"Tanrım, ben sunumumu bitirmek için kıcımlı yırtarken babamı evime gönderdiğin için hâlâ bencil bir pisliksin. Bunlar kariyerimin en kritik iki günü! Harlow değiştiğine yemin etmişti. Ama hayır. Hala kendini ilk sıraya koyuyorsun ve etrafındakilere siktirip gitmelerini söyleme zahmetine bile girmiyorsun. Onlar söyleyene kadar tam bir piç gibi davranıyorsun."

"Hey! Buraya ilk o geldi, her zamanki gibi çirkin bir büzük gibi davrandı, annem hakkında dırdır etti... ve başka ne hakkında dırdır ediyorsa. Bana boktan hayatını anlattıktan ve bu gezegende bir bok kadar hoş karşılanmadığımı hissettirmeye çalıştıktan sonra, seninle olmayı tercih ettiğine karar verdi. Nedenini bilmiyorum. Belki de birbirinize çok benzediğiniz için senin yanında daha rahat hissediyordur. Ama onu sana ben *göndermedim*."

"Sana inansam ya da umursasam bile Stowe işini benden çalmaya çalıştığını inkâr edemezsin. Onlara satış yapmak için bir şans kopardığını biliyorum."

"Bunu hiç inkâr etmiyorum. George ve Vivienne diğer ev sahipleri gibi o evi listeleyecekler. Ben sadece onlara adanın bir numaralı temsilcisinin sunumunu yapıyorum ki onlar için ne yapmayı planladığımı görsünler. Annelerinin mülkünü nasıl satacakları konusunda birden fazla fikir duymayı hak ediyorlar. Bu beni kötü bir adam yapmaz."

Griff alay eder. "Geceleri uyumana yardımcı olacaksa kendine bu yalanı söyle. Ama bu ilanı alacağım. Büyük bir sıçrama yapmayı planlıyorum ve bu herkesi şaşkına çevirecek, özellikle de seni. Seni yerin dibine sokacağım, ağabey. O zaman adada bir numara olacağım ve sen de gidip sonsuza dek bok yiyebileceksin."

Sonra üç kişisel olmayan bip sesi bana telefonu kapattığını söyledi. Üç yıl sonra ilk konuşmamızdı ve aramızdaki uçurumu açan konuşma kadar kısa ve çirkindi.

Telefona baktım, hissizleşmişim. Bunun dışında farklı bir şey istemişim.

Umuyordum ki... Keeley'nin dediği gibi, her zaman istediğin şeyi istediğin

zaman elde edemezsin.

"Ne dedi?" Yataktan kalktı ve kollarını açarak yanıma doğru ilerledi. "Kulağa iyi gelmiyordu."

Beni daha güçlü kılacağını bildiğim halde şimdi onun kucaklamasına ihtiyaç duyduğum için bazılarının beni daha zayıf göreceği gerçeğini düşünmüyorum. "Babam onun tarzını bozuyor. Her neyse. Görünüşe göre Griff'in Stowe malikânesi için bir planı var. Kazanacağını ve benim alevler içinde kalacağımı söylüyor."

"Bunun bir konuşma olduğunu biliyorsun.

Kendini tehdit altında hissediyor." "Evet."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama... ya haklıysa?"

"Kazanacağını" mı? Birincisi, kariyerleriniz biriniz işi tamamen bırakmadıkça sona erecek bir yarış değil. Eğer o bir yıl öne geçerse... her zaman gelecek yıl vardır. Birbirinizi daha çok çalışmak için zorluyorsunuz. Bu ille de kötü bir şey değil."

Hayır. Aslında, bu muhtemelen doğru. Ama... "Demek istediğim, ya strateji konusunda haklıysa? Sanki Super Bowl'un devre arası gösterisine eşdeğer bir şeymiş gibi büyük oynuyor. Dansçıları, bandoları falan var mı bilmiyorum. Ama sesi çok kendini beğenmiş geliyor. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi." Telefonu yatağın üzerine bıraktım ve adımlamaya başladım. "Ya basit stratejim Loserville'de Stowes'lara karşı gevşek davranıyormuşum gibi görünüyorsa? Belki de her şeyi yanlış yaptım."

"Sahanız hakkında konuştuk." Dokunuşu çok nazik ve içten.

"Konuştuk," diye kabul ediyorum kıcımlı yatağa geri koyarken.

Keeley'nin onun katkılarına değer vermediğimi ya da onun bakış açısını görmediğimi düşünmesini istemiyorum. Gözlerimi açtı, bu listeyi görmem için bana yepyeni bir yol gösterdi. İşime ve hayatıma. Ama dokunaklı yaklaşımın, sadece bir mülkü elden çıkarmak isteyen bu iki şurup mirasçısında işe yarayıp yaramayacağını merak etmiyor değilim. Belki de anlaşılmak istemiyorlar; belki de sadece en yüksek doları istiyorlar.

"Şimdi bunun doğru bir yaklaşım olduğundan emin değil misiniz?"

Başımı sallıyorum. Griff'in sözleri beynimi kavuruyor. Babamınkiler de çok geride değil. Ya bu ailede her zaman ilk kaybeden ben olacağım için her şeyi berbat ettiysem?

"Hayır." Ona bakıyorum. "Endişeliyim ve ne yapacağımı bilmiyorum." "Sunumunu bitirdi mi?"

Başımı sallıyorum. "Hâlâ çalışıyorum."

Keeley uzun bir süre sessiz kalır. Mutfığa gider ve buzdolabından bir şişe su alır. Dalgınca şişenin kapağını açıyor ve bir yudum alıyor.

Bir fikrim var... ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Beni yarın akşam yemeğe davet etti."

"Biliyorum." Onun evinde, onunla yalnız kalabileceği ve onu tatlı dille yatağa atmaya çalışabileceği bir yerde. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum.

Başlaması için kandırdığım görevi bitirmesini isteyebilirdim.

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. İçim burkuldu. Onu çok az tanırken Griff ile vakit geçirdiğini düşünmek kolaydı. Şimdi her şey farklı.

Ama aynı zamanda değil. Hâlâ öz kardeşimle yıllardır süren kan davam devam ediyor. Babam hâlâ başarısız olduğumu düşünüyor. Hâlâ her ikisi için de yeterince iyi hissetmek için mücadele ediyorum ve sahip olmak istediğim hayatı arıyorum.

İç çekerek yanıma yerleşiyor ve elimi tutuyor. "Benden ne yapmamı istediğini söyle. Yapacağım." Vücudunda nefret dolu, kindar ya da kaba bir kemik olmamasına rağmen yapacağını biliyorum. Kendi ahlak kurallarına aykırı bir şey yapar çünkü sadece onun yapabileceğı bir sonuca ihtiyacım var.

sağla. Evet, beni sevdiğini söylemedi ama insan duygusal olarak bağlı olmadığı biri için bunu neden yapsın ki? Kalbim bu düşünceyle küçük bir dans yapıyor... ta ki bana dikkatle baktığını ve şimdi bir cevap beklediğini fark edene kadar.

Onu burada Griff'in dokunamayacağı bir yerde mi tutmalıyım yoksa ondan benim için bu kritik görevi bitirmesini mi istemeliyim?

Dudağımın içini çiğniyorum. Keeley'nin ona değer vermediğini düşünmesini istemiyorum. Bu geceden sonra her şeyin farklı olduğunu biliyor, değil mi? Bilmeli. Ben duygusal bir aptalım, bu yüzden aramızdaki bağı hissedersen, onun gibi akıllı bir kız bunu kesinlikle anlayacaktır. Biz bir bütünüz. Birbirimize aşığız. Bir geleceğimiz var.

Geçmiş ve bu aptal rekabeti sonsuza dek arkamda bırakır bırakmaz.

Gözlerimi kapatıyorum. Tereddüt ediyorum. Ağzımı bir kez açarsam, son sözüm olur. Geri alamam. Ama başka bir seçenek göremiyorum.

"Onunla akşam yemeği yiyebilir misin?" Mırıldanıyorum. "Gülümseyen, hafif flörtöz bir arkadaştan olmaktan başka bir şey yapmana gerek yok."

Aniden ayağa kalkarken bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Elbette. En çok istediğin şeyi almanı sağlayacağım, Maxon."

Sözleri beni duraksattı. Onları ifade etme şeklini beğenmedim. Çok dikkatli. Birden fazla anlamları olabilir.

"Ben de seni istiyorum." Ona güvence veriyorum. "Bunu

bilmene ihtiyacım var." "İstiyorum."

Ama tavırlarında hâlâ bir gariplik var. "İyi misin?"

Keeley yanımdan esintiyle geçip, üzerinde tişörtümden başka bir şey olmadan lanai'ye doğru yürüyor. Parmaklıklara yerleşiyor, esintinin kalçalarının etrafında sallanan pamukları karıştırmasına izin veriyor ve omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Tabii ki. Belki buraya gelir ve bana en çok istediğim şeyi verirsin?"

Lanai'de onunla sevişmem için.

Evet, beni seviyor. Beni anlıyor. Paranoyak olmayı bırakabilirsem her şey harika olacak.

Komodin çekmecemden bir prezervatif aldım, sonra arkasına geçtim. Kalçasını avuçluyorum, sonra elimi çıplak amına doğru kaldırıp bacaklarını ayırıyorum. Boynunu öperken sikimi boxer'ımdan çıkarıp prezervatifi yuvarlıyorum. Keeley bana doğru eğiliyor ve ben de tenine gülümseyerek onu içime çekiyorum.

"Burada sevişmek istiyorsun ama kimsenin bilmesini istemiyor musun?" "Evet." Kelime bir fısıltı, nefesini tutarak söylüyor.

"Sen bir çığlıkçısın, günüşiğim. Ve ben de senin üzerine fazla gitmeyeceğim. Bunu nasıl sır olarak saklayacağımızı bulman gerekecek..."

Komşularımın ne düşündüğü umurumda olmadığı için bir saniye bile duraksamıyorum ki ben içine girmeden önce bunu nasıl başaracağına karar versin. Hayatımızın geri kalanında her gece bunu yapma şansına sahip olacağımız için çok minnettarım ve kutsanmış durumdayım. Sadece önümüzdeki kırk sekiz saati atlatmamız gerekiyor.

Bu düşünceye rağmen, bir şey beni rahatsız ediyor. Ve Keeley omzunun üzerinden bana dönüp dudaklarını büzerek sessizce yalvardığında, çılgınca ama kendimi onu son kez öpüp öpmediğimi merak ederken buluyorum.

GÜNÜM UZAYIP GIDIYOR. KEELEY bu sabah bana mesaj attı ve Griff ile temasa geçtiğini söyledi.

onu yedide davet etti. Emojiler yok. Kalpler, öpücükler ya da LOL'ler yok. Kaşlarımı çatıyorum. Gergin olması muhtemel. Kızgın olması da mümkün. Ama iyi olup olmadığını tekrar sorduğumda, belli belirsiz bir cevap gönderiyor.

İyiyim. Öğleden sonraki çalışma grubuna gidiyorum.

"İyi misin?" Britta omzuma nazik bir el atarak arkamdan geliyor.

Suçluluk duygusuyla telefonu cebime soktum. Bana kızacak olmasından nefret ediyorum. Muhtemelen işi bırakacak olmasından nefret ediyorum. Söyleyecek bir şey arıyorum, Keeley'i yarışmadan elemek için kullanma kararımın hiçbir şekilde ona karşı hissettiklerimin bir yansıması olmadığını anlamasını sağlamak için onu ikna edebileceğim bir şeyler. Britta benim için gerçekten bir kardeş gibi.

Lanet olsun.

"Ben iyiyim. Sadece aklımda çok şey var. Cuma günü hızla yaklaşıyor."

"Evet." Nefesini dışarı üflüyor. "Gergin midem bunu hissediyor. Fare elim de öyle."

O uzantıyı sallarken ben de gülümsüyorum. "Yarattığınız grafikler şu ana kadar harika. Duyduğun kâr amacı gütmeyen kuruluşlara yaptığın telefon görüşmeleri için teşekkürler."

Başını sallıyor. "Dün gece bazılarının gayrimenkul satın alarak portföylerini nasıl sağlam tuttuklarını anlatan makaleyi okuduğumu hatırladığıma sevindim. United Way, Catholic Charities USA ve Goodwill'in önümüzdeki hafta mülkü daha yakından incelemek isteyeceklerini söylemeleri beni heyecanlandırdı."

"Bence bu hem Stowe'ları mutlu edecek hem de mekanın gelecekte başkalarına da fayda sağlamasını temin edecek bir strateji." En azından yanılmadığımı umuyorum. Şimdi şüphelerimden bahsetmiyorum.

Yön değiştirmek için gerçekten çok geç. Keeley'nin başaracağını ummak zorundayım.

"Aynen öyle. Kuruluşlardan biri burayı kurumsal inzivalar ve bağışçı toplantıları için kullanmaktan bahsetti, bu benim favorim değil ama sanırım gerekli bir kötülük. Başka bir hayır kurumu ise burayı depresyon ve intihar eğilimi olan insanlar için bir iyileşme merkezi olarak kullanmaktan bahsetti. Sadece resimlerini gördüm ama bence bu mülk mükemmel olurdu."

Katılıyorum.

"Her neyse, iyi işti."

Ofise bakar ve Rob'un banyoya girdiğini görür. "Keeley konusunda ne yapacağına karar verdin mi ve..."

"Griff?" İçim daralıyor.

Sanki onun adını söylememeyi tercih ediyormuş gibi başını sallıyor. "Bir fikrin var mı?"

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Ama Keeley Griff ile seks yapmayacak. Muhtemelen onu bir daha öpmeyecek bile. Değil mi?

"Hiçbir şey nihai değildir," diye mırıldandım sonunda. "Ben sadece..."

Kendi sonucunu çıkarabilmesi için bu konuyu kapattım. Onu incitmek istemiyorum ve bunun bir parçası da onu gereksiz yere korkutmamak.

Bana sert bir şekilde başını sallıyor. "İkinizin arasında işler nasıl gidiyor?"

Britta'ya göz kırpyorum. İş planımla ilgili gri bir alana giriyor olabilirim ama burada açık konuşmamam için bir neden yok. "Ona aşığım. Dün gece babam aniden kapımda belirip beni çileden çıkardığında bunu kesin olarak anladım." Ona annemle babamın boşanmasını ve babamın ne kadar pislik bir adam olduğunu anlatıyorum. "Keeley cinayet işlemediğimden emin olmak için oradaydı.

Ya da dağılmamam için. O gerçekten harika biri. İyi anlaşıcağınıza eminim."

Griff'in "dikkatini dağıtmayı" bitirir bitirmez. O zaman bu konu hakkında konuşmayız. Her şey iyi bitecek, Britta'yı incitmenin ne anlamı var?

"Sen, aşık mısın? O ve ben kötü bir başlangıç yaptık, ki bu benim hatamdı, ama onun elini sıkmaq istiyorum."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Siz ikiniz bu akşam yemeğe gelebilir misiniz?" Neredeyse dilim tutulacaktı.

"Gelemez. Planları var," diyorum belli belirsiz.

Bir orospu çocuğu gibi yalan söylediğim için rahatsızım. Hatta son on iki saat içinde ahlaki değerlerimin sorgulanır hale geldiğinin de farkındayım. Ama işimi halledeceğim, sonra da hayatımın geri kalanında en sadık koca olacağım.

Eğer Keeley beni hala kabul ederse.

"Neden seni ve Jamie'yi bir yere yemeğe götürmüyorum? Coconut's?"

"Elbette." Gülümsüyor. "Balık tacos kulağa harika geliyor. Makaio'nun Perşembe gününe kadar bir toplantı için Oahu'ya gitmesi gerekti, o yüzden sadece üçümüz olacağız."

"Harika." Aslında rahatladım. O iyi bir adam... ama onu ağabeyimden başka biriyle görmek tuhafıma gidiyor. Aptalca, biliyorum. Ama birbirleri için yaratılmış gibiydiler. "Teklifini kabul ettin mi?"

"Henüz değil," diyor başını sallayarak. "Jamie dün gece parmağını kapıya çarptı. Durumu iyi ama acile gitmek zorunda kaldık. Parmağının önümüzdeki iki hafta boyunca atele ihtiyacı var ama yeni yürümeye başlayan bir çocuğa böyle bir şeyi rahat bırakmasını söyleyemezsiniz, bu yüzden nöbetçi ortopedi cerrahını görmek ve tavsiyesini almak için beklemek zorunda kaldık. Eve geç geldik. Bu yüzden Makaio ile o gitmeden önce hiçbir şey konuşamadık ve ben yatağa yığıldım."

O zaman bu yemek mükemmel bir zamanlama. Jamie'yle vakit geçirebilir ve Britta'nın bu gece Keeley'nin nerede olduğunu öğrenmemesini sağlayabilirim... bu arada onu sevmediği bir adamla evlenmekten vazgeçirebilirim.

Rob banyodan çıkar, ışığı söndürmeden önce son bir kez aynada uzun, sarkık patlamasını kontrol eder. Kaşlarını çatı. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Tamam." Britta saatini kontrol ediyor. "Aslında, sunumdaki ilerlememizden memnunsan, Jamie'yi almak için birkaç dakika erken çıkacağım. Çocuk doktoruna uğrayacağımı söyledim, böylece o da parmağına bakabilir. Muhtemelen iyileşene kadar tüm elini ve ön kolunu alçıya alacak."

"Saat yedi iyi mi?"

"Mükemmel." Bilgisayarını kapattı ve çantasını aldı. "Ben seni alırım."

Saniyeler sonra, ofisten dışarı fırladı. Rob onun gidişini izledi. Kapı arkasından kapandığı anda, beklenti dolu bakışlarla bana döndü.

Ne istediğini biliyorum. Lanet olsun, her zaman saldırgan bir piç olmuştur. Müdahalesine biraz içerliyorum.

"Keeley bu akşam Griff ile yemek yiyecek. Britta'ya yalan söyledim ve kendimi ezik gibi hissediyorum. Geri çekil."

Birdenbire gülümsüyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Aklının başına geleceğini biliyordum. Karıdan önce amı düşünecek bir adam değilsin."

Çıtlatıyorum. Nedenini bilmiyorum. Geçmişte de benzer açıklamalar yapmıştı ve bakış açısı o zamanlar bana mantıklı gelmişti.

Şimdi sadece beni kızdırıyor.

Bilinçli bir karar vermeden kendimi Rob'u gömleğinden tutup duvara doğru iterken buluyorum.

"Kapa şu lanet şeneni. Keeley sadece bir amcık değil. O bir kadın. Zeki biri. Kocaman bir kalbi var. Ve saygıyı hak ediyor. Belki de kadınlara değiştirilebilir fahişeler gibi davrandığın için evli değilsindir."

"Senin kışında ne var? Çünkü hatırlatayım, sen de daha iyi değilsin, şef. Bu kadının amının ne tür bir özel büyüğü var bilmiyorum ama beynini uyuşturmuş. Pislik gibi davranıyorsun. Çek ellerini üzerimden."

Bırakıyorum ama geri adım atmıyorum. "Gözlerimi açıyorum. Kadınların insan olarak değerini görüyorum ve bunu daha önce yapmadığım için kendimi hıyar gibi hissediyorum. Ama rol model olarak babam vardı, bu yüzden kafamı kışımından çıkarmam fazladan zaman aldı. Sefil bir kadın düşmanı olmak için mazeretin nedir?"

"Siktir git." Beni itti. "Kadınlara saygı duyuyorum. Müşterilerle aram iyidir. Britta'ya hiçbir zaman akranım ve eşitim gibi davranmadım."

Aslında onu bu konuda suçlayamam. Müşteriler için altın değerinde. Britta'ya karşı hoş, nazik, saygılı, hatta zaman zaman babacan davrandı. Jamie için bir salıncak seti kurmasına yardım etti, yağmurda arabası patladığında onu kurtardı ve bileğini burktuğunda ona bakmasına yardım etti. Ona aşık falan olmadığını biliyorum. Ona göre kadınlar ya Madonna'dır ya da fahişe, ikisi arasında bir şey yoktur.

O eskiden bendim. Şimdi görüyorum. Kendimi yeniden bir pislik gibi hissediyorum. Keeley hayatıma girdiği için bir kez daha minnettarım.

"Bakalım bunu etrafındaki diğer kadınlara da yayabilecek misin? Dün beni istifa etmekle tehdit ettiniz, eğer ben..." Kız arkadaş mı? Aşk mı? Henüz nişanlı diyemem. "Pekala, Keeley. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Davranışların düzelmezse seni kovarım."

Rob'a dik dik bakıyorum. Palavralara aldırmadan, biz arkadaşlık. Ne zaman ciddi olduğumu bilir. Ayrıca, onda biraz kısa adam hastalığı var. Olduğundan ya da hissettiğinden daha büyük konuşuyor. Bu şovenist saçmalığın beni rahatsız ettiğini anladığında geri çekilecektir. Kalbini ve aklını değiştiremem ama ofiste nasıl davranacağını ayarlayabilirim.

"Tamam." Bunu neden bu kadar büyüttüğümü anlamamış gibi kaşlarını çatıyor, sonra kravatını düzeltiyor. "Huysuzlanmana gerek yok."

"Dün beni tehdit etmen hoşuma gitmedi. Keeley işi halletmeye çalışacak ama kimse için bacaklarını açmayacak. Bunu ondan beklemeyin. Ve Griff'i oyundan düşürmeyi başaracağını da garanti edemem. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa-"

"Bilmiyorum," diye aceleyle söyledi. "Bu asla bir garanti değildi. Sadece çaba gösterdiğinden emin olmak istedim."

"Öyleyim. Orada kalsın."

Başımı sallayarak bilgisayarımı kapattım, anahtarlarımı aldım ve ofisten çıktım. Arabama doğru giderken Keeley'e mesaj atıp Britta ve Jamie'yi yemeğe götüreceğimi söylüyorum. Bana iyi eğlenceler diliyor ve şimdi dairemde ayrılacağını söylüyor.

Evinden çıkınca beni ara. Ve seni rahatsız ya da mutsuz edecek hiçbir şey yapma. Tamam.

İşte yine o kelime. Umarım iyidir... ama YouTube'da bir adamın

Bir kadın "iyiyim" dediğinde, taşaklarınızı kesecek kadar kızgın olduğunu söyledi. Onu tekrar kontrol etmek için arayamadan, bir müşterim yaklaşan bir kapanışla ilgili arıyor. Arabama atlayıp ona her şeyin yolunda gittiğine dair güvence verirken, süreci ve evrak işlerini anlatıyorum. Otuz dakika sonra, Griff'in evine çoktan varmış olduğuna eminim. Sanırım onunla konuşmak için gecenin ilerleyen saatlerine kadar beklemem gerekecek, bu yüzden kuru temizlememi alıyorum. O zamana kadar Britta'ya gitmeden önce eve dönmek için çok geç olacak. Sorun değil. Jamie'yle fazladan

birkaç dakika güzel olacak.

Oraya vardığımda asistanım rahat bir güneş elbisesi giymişti. Jamie bana sarılmak için koşarak geldi. Küçük adamı gerektiği kadar sık göremiyorum. Vay canına, çok hızlı büyüyor. Acı bir şekilde farkındayım ki

Şimdi ve gelecekte bir baba figürüne ihtiyacı var. Griff hala kendi oğlunu görmezden geldiği için, Jamie'nin hayatındaki birinin ya Makaio ya da ben olabileceğimi fark ettim.

Britta'nın evlenmeyi planladığı bankacıya bir şey demiyorum ama Jamie Reed soyadını taşıyor. Biraz Reed havasına ihtiyacı var, ama sadece iyi kısımlarını.

Kendimi yarı ebeveyn olmaya çalışırken hayal ediyorum ve deli olup olmadığımı merak ediyorum. Ama en azından bu beni korkutmuyor. Aslında Keeley'le tanıştığımndan beri bir şeyler öğrendim, kendi oğlumuzu -ya da kızımızı- birlikte yetiştiriyor olsaydık bundan daha çok hoşlanacağımı bilecek kadar.

Şimdi aptal gibi konuşuyorum ama ne olacak ki? Sanırım hayatımda ilk kez mutlu olmanın ne demek olduğunu ve Keeley'nin bunu neden her şeyden çok istediğini anladım.

Ben de yapacağım.

"Selam Jamie. Nasılsın koca oğlan?"

Beni oyuncak kamyonlarına doğru çekiyor. Birkaç homurtu ve küçük kelimelerle kendi yarış pistini kurduğunu anlıyorum. Birlikte oynarken, yeni mavi kalıbını yakındaki ocağa vuruyor. Belli ki bu kısıtlamadan hoşlanmıyor. Saçlarını karıştırıyorum ve telefonumla birkaç fotoğraf çekiyorum. Gerçekten sevimli bir çocuk.

İnatçı kardeşim en iyi parçasını kesip attı. Eğer Keeley'e bu kadar bağlı olmasaydım, ona Griff'in kafasına dalmasını ve mümkün olan her şekilde oğlunu kabul etmesini sağlamasını söyledim. Ama o benim ve Keeley'nin Griff'e çok yakın olması sadece sekse yol açacaktır. Ne Britta ne de ben bunu istiyoruz. Umarım Keeley de istemez.

Yine de garip bir şekilde her şeyin farklı olmasını diliyorum.

Hızlıca bir tabak balık takosundan sonra, Hawaii dondurması yemek için sahilin güneyindeki Lappert's'e gidiyoruz. Jamie'nin akşamı tamamlandı ve ben onu annesiyle birlikte eve götürdüğümde ufaklık yarı uykulu bir haldeydi.

Kısaltılmış bir banyo ve masaldan sonra Britta onu yatırıyor. Bu sırada ben de telefonumu kontrol ediyorum. Saat dokuzaya yaklaşıyor. Sanırım henüz çok endişelenmemeliyim.

Yine de öyleyim.

Tam da koridorda onları akşamlarıyla baş başa bırakacağımı haykırmak üzereydim. Elbette, eve gidip tempo tutacağım. Bu kulağa korkunç geliyor. Ama Keeley'den hiçbir iz ya da ipucu olmayan bu yerde takılmak beni rahatsız ediyor. Nedenini tam olarak söyleyemem. Onunla son yüzleşmemi hatırlayıp duruyorum ve yine her şeyi berbat ettiğim düşüncesi beni rahatsız ediyor.

Britta yatak odalarına giden koridordan çıkarken, "Biraz uzun sürdüğü için üzgünüm," diyor. "Alçıya alışmakta zorlanıyor. Her zamanki gibi küvette oynayamadığı için fazladan bir yatmadan önce masalı istedi."

Başımı salladım. "Zavallı adam." "Kahve?"

"Hayır. Ben çıkayım."

"Bana on dakika ayırabilir misin?"

Britta ve ben daha önce oldukça derinlemesine konuştuk. Sığ bir parti kızı değil, ama beni bir ay içinde birden fazla ciddi sohbeta sürüklemek de onun yapacağı bir şey değil.

"Elbette."

Bana kanepeyi işaret ediyor, sonra yanımdaki sandalyeye oturuyor. "Bana neden yalan söyledin?" Donup kaldım. "Ne demek istiyorsun?"

Britta her zaman yumuşak, tatlı ve biraz sessiz olmuştur. Çok kadınsı. Ama şu anda, o veriyor

Bana öyle bir bakıyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yokmuş gibi davranma. Bu öğleden sonra Keeley'i Griff'in yüzüne vurma fikrinden vazgeçtiğini ima ettiğinde sana inandım. Önceden verilmiş bir sözü olduğuna bile inandım. Ama bütün gece her iki dakikada bir telefonunu kontrol ettin."

Ona bir müşteriden telefon beklediğimi söyleyemem. Hangisi olduğunu sorar ve yalan söylediğimi anlar. Açıkçası Britta'yı kandırmaktan bıktım. Muhtemelen ona gerçeği söylemeli ve işi olurlarına bırakmalıyım. Keeley bunu yapmamı isterdi.

"Pekâlâ. İtiraf ediyorum." Bir nefes verdim. "Mesele şu ki, Griff dün gece beni aradı." Bunun üzerine Britta dik oturdu, şok olmuş gibi görünüyordu. Onu suçlamıyorum. "Ve?"

"Bana sadece babam hakkında bağırarak istedi. Bazı çirkin şeyler söyledi ve ben de kötü tepki verdim. Keeley'den bu gece gitmesini istediğim için gerçekten pişman olmaya başladım. İçimi kemiren bir endişe var..."

"Yapmalısın. Kardeşini tanıyorsun."

Ben biliyorum. Sadık bir erkek-fahişe- Britta'yı dünyasının merkezi yaptığı zamanlar hariç. "Siktir. Ondan hiç haber almadım." Telefonumu tekrar avucumun içine sürüklüyorum. Hâlâ bir şey yok.

Britta ayağa kalkar, kollarını kendine sarar. "Bunu yaptığının inanamıyorum. Ve bana yalan söylediğine."

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Sakın pes etme."

Bana doğru dönüyor, gözlerinde biriken yaşlarda ihanet var. "Neden yapmayayım?"

Geçerli bir soru. Çok az ikna edici cevabım var. "Özür dilerim ve bunu düzelteceğim."

"Yapamazsın." İç çekiyor. "Ayrıca, Griff'in ne yaptığını umursamayı bırakmalıyım. O ve ben bittik."

Birden, bunda büyük bir rol oynadığımı fark ettim. Kardeşimle aramızın bozulması büyük ölçüde onun suçuydu çünkü inatçı herif gizli kraliyet müşterim hakkında söyleyeceklerimi dinlemedi bile. Ama Britta'dan ayrılması en azından kısmen benim suçumdu. Onu karanlıkta bıraktım ve Griff'i bu işe karışmadığına ikna edecek kadar bile bilgi vermedim. Ayrıca oğlunu kabul etmesi için onu zorlayacak hiçbir şey yapmadım. Kendime bunun benim sorumluluğum olmadığını, eğer bir pislik gibi davranacaksa kardeşimin Jamie'yi tanımayı hak etmediğini söyledim. Harlow bile kabul etti. Ama şimdi her şeyi yeniden düşünüyorum.

Britta'ya tutamayacağım sözler vermek istemiyorum ama aynı zamanda bazı yanlışlarımı düzeltme zamanının geldiğini düşünüyorum.

"Griff'in oğlunun hayatına dahil olmasını istiyor musun?"

Bunu uzun bir süre düşünür. "Evet... ve hayır. Jamie'nin bir babaya ihtiyacı var. Uzun zamandır Jamie'nin bir babası olmasını diliyordum. Ama içten içe kendi babasına çok fazla benzediğinden endişeleniyorum. Sen de öyle."

"Değişmeye çalışıyorum."

"Sanırım gerçekten bunu demek istiyorsun." Bana hüzünlü bir gülümseme gönderiyor. "Ama orada olduğunu da sanmıyorum."

Bugün yaptıklarınız bunu kanıtlıyor."

Yalan söylemeyeceğim. Bu kalbime bir bıçak gibi saplandı. Ama bunu hak ettim. "Özür dilerim." Omuz silkiyor. "Bazen özür dilemek yetmez."

Britta haklı. Ne yazık ki, yaptığım aptalca yanlışı düzeltmek için neyin yeterli olacağını bilmiyorum.

Keeley'den haber almam
lazım. "Bırakacak mısın?"

Beni geçip pencereden dışarı bakıyor. "Bilmiyorum. Bunu ciddi olarak düşünmeliyim."

Makaio'yla evlenirse, işini bırakma lüksüne sahip olacak. Makaio onları geçindirmekten fazlasını He yapabilir.

psi

. Uzun bir süre sessiz kaldık. Elimde değil. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Dokuzu yirmi dakika geçiyor.

Hiçbir şey.

Bir yandan, Keeley'nin üç saatten kısa bir süre içinde havadan sudan konuşup yemek yiyebileceğini ve ardından Griffin hayatının anlaşmasına dair tüm odak noktalarını çözebileceğini düşünmek çılgınlık. Öte yandan, kardeşimin bir kadını on dakikadan kısa bir sürede merhabadan yatay hale getirdiğini gördüm.

"Keeley'nin başarısız olacağından endişelendiğin için mi bu kadar gerginsin?" Britta soruyor.

İş dünyasındaki beynim bana asıl endişemin bu olması gerektiğini söylüyor. Perşembe günü Griffin sunumunun kötü geçmesini sağlamanın bir yolunu bulamazsa, muhtemelen mahvolurum. Ama aklımda olan şey bu değil. "Endişeliyim çünkü Griffle yemek yiyeceğine karar verdikten sonra kendisi gibi davranmıyordu."

"Kızgın mıydı?"

Başımı salladım. "Sadece kötü görünüyordu. 'İyiyim' dedi."

Britta yüzünü buruşturdu. "Bunun kötü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama sanırım bunu bir komedi programında duymuştum, o yüzden merak ettim..."

"Bu korkunç bir şey. Fine gerçekten de 'beni kızdırdın ve sana açıklama yapma tatminini yaşatmayacağım -çünkü bilmen gerekirdi- ya da kendini savunmana izin vermeyeceğim çünkü hem çok kızgınlım hem de senin berbat bahanelerini duymak istemiyorum' anlamına geliyor."

Benim de korkum buydu. "Kaltak. Peki şimdi ne yapacağım?"

Çünkü Keeley'nin benimle konuşmamasına imkan yok. Böyle bir şey olamaz.

Britta omuz silkiyor. "Bilemiyorum. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, ona gidip başka bir erkekle flört etmesini söylemenin, kariyerine ve egona ondan daha fazla değer verdiğini gösterdiğidir."

Bu sözler midemin çukuruna bir korku güllesi fırlatıyor. Bilincimin sınırlarında dans eden, şüphelendiğim ama kabul etmek istemediğim şeyi söylüyor. Uygunsuz bir gerçektir.

Kendi versiyonum uğruna bunu görmezden gelmenin bedelini en ağır şekilde ödeyeceğimden endişeleniyorum. "Yemin ederim, ben böyle hissetmiyorum," diye karşı çıkıyorum. "Yakınında bile değilim aslında."

"Uh-huh," diye alaycı bir şekilde konuşuyor. "Sana söylüyorum, sözlerin bunu söylüyor olabilir ama hareketlerin ona tamamen farklı bir mesaj veriyor."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Siktir."

"Eğer hala seninle konuşuyorsa ve onu gerçekten seviyorsan, şu andan itibaren onun her şeyden önce geldiğini ve her zaman öyle kalacağını bilmesini sağlayacak bir yol bulmanı öneririm. Aranızdaki ilişkiye iş, para ya da kardeşinden daha iyi olmak için duyduğun bu çılgınca ihtiyaçtan daha fazla değer veriyorsun. Bu arada, aynı sorun onda da var."

Yüzde yüz haklı. İlkokuldan itibaren babam bizi birbirimizle yarıştırdı. Çok uzun süre nedenini ya da yapmamız gerekip gerekmediğini sorgulamadık. Birlikte işe başladığımızda, sağlam olduğumuzu ve yaşlı adamın boyunduruğundan kurtulmaya kararlı olduğumuzu düşünmüştüm.

Ama göz açıp kapayıncaya kadar, çocukluk programımız iyi niyetimizi yok etti. Belki de Griff düşünmeden hareket ediyordu. Belki ben de daha iyi değildim. İkimizin de yaptıklarını mazur göstermek için değil. Ama bir sorunu çözmenin ilk adımı onu kabul etmek değil midir?

Asıl soru, bundan sonrasını nasıl düzelteceğim?

"Griff'i geri istiyor musun?" Britta'ya sordum.

"Ne?" Sanki anlamadığı yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi söylüyor bu kelimeyi.

Beni gayet iyi duyduğunu biliyorum.

"Eğer ikimiz de gerçeği ortaya çıkaracaksak ve tamamen dürüst olacaksak, o zaman bu saçmalığı tamamen keselim. Onu geri istiyor musun?"

Britta dudaklarını büzüyor ve çıplak yüzük parmağına bakıyor. "Sanırım Makaio çoktan bir yüzük seçti. Artık gerçekten... çok geç."

Ve bu sözleri söylerken ağlayacakmış gibi görünüyor. Griff'i

geri istiyor ama bunu itiraf etmekten çok korkuyor.

Aramızdaki boşluğa uzanıp elini tutuyorum. "Bu karmaşadan kurtulmama yardım et, ben de onu sana geri getireyim."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarken gözlerinde yaşlar süzülüyor. "Böyle bir söz veremezsin."

Aslında, sanırım yapabilirim. Griff onu bir kez sevmişti. Ona kadar, hayatında hiç kimseyi sevmemişti. Ailesini değil. Belki beni bile. Duyduğum kadarıyla ondan beri kimseyi sevmemiş. Bence başarıma şansım çok yüksek. "O zaman kesinlikle deneyeceğim. Sadece Keeley'e üzgün olduğumu ve hayatımızın geri kalanında onu ilk sıraya koyacağımı nasıl söyleyeceğimi bulmama yardım et."

Britta uzun bir süre duraklar. Yüzünde hüznün, acı ve pişmanlık var. O kadar çıplak ki neredeyse irkiliyorum. "Griff'i hayatıma geri getirecek hiçbir şey yapma. Ben hayatıma devam ettim. Jamie'nin yeni bir üvey babası olacak. Her şey bitti. Ama Keeley'i geri istiyorsan, kardeşinin benim için asla yapmadığı bir şeyi yap: onun en çok neye değer verdiğini bul ve bunu ona vermek için elinden geleni yap. Parasal şeyler değil." Başını sallıyor. "Anlamlı şeyler. Hayattan ne istiyor?"

"Bunu ona tanıştığımız gece sormuştum." Daha çok havadan sudan konuşmak ve onu yatağa nasıl ikna edeceğimi bulmak için. "Cevabı o kadar basit ama bir o kadar da şaşırtıcıydı ki o anda nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Mutlu olmak istiyor."

"Sence onu ne mutlu eder?"

Birdenbire biliyorum. Aslında, yapmam gereken her şeyi biliyorum. Bu çok açık. Sadece görmek istemedim çünkü zor olacak. Fedakârlık yapmam gerekecek, ki bu konuda hiç iyi olmadığımı itiraf etmeliyim.

Ama sonunda, sanırım hazırım. Hayır, hazır olduğumu biliyorum.

Keeley önce gelir. Bir şekilde, o kadını beni sevdiğini itiraf etmeye ikna edeceğim. Sonra, eğer bana izin verirse, hayatımın geri kalanını onu mutlu ederek geçireceğim.

Telefonuma bakıyorum. Sadece beni arayıp eve geleceğini söylemesini istiyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KEELEY SALI GECESİ EVE GELMEDİ. Not bırakmamış. Telefonuna geri dönmedi. Sessizlikten başka bir şey yoktu. Daireme vardığımda misafir odasını boş buldum. Eşyalarının her biri gitmişti.

O da öyleydi.

Ve belli ki geri dönmeye niyeti yoktu. Hayatımda hiç bu kadar sarsıldığımı hatırlamıyorum. Griff'le aramız ilk bozulduğunda korkmadım çünkü o aileden biri. Bunun geçici olduğunu düşündüm.

Keeley'nin gidişi kalıcı gibi.

O gece mesaj attım. Aradım. Bolca özür bıraktım. Griff ile randevusu başladıktan beş saat sonrasına kadar cevap gelmedi. Gece yarısı, tek bir mesaj gönderdi. Sana tam olarak istediğini vermek için her türlü çabayı gösteriyorum. Artık arama.

Kalbim parçalandı. Şüphelendiğim gibi, "iyi" demek onun hiç de iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

Ellerim titreyerek geri mesaj attım ve çok özür diledim. Hiçbir şey yazmadım. O zamandan beri benimle hiçbir şekilde konuşmadı. Gittiğinden beri neredeyse kırk sekiz saat oldu. Hâlâ nefes alamıyorum. Berbat haldeyim.

Buluşmalarından önce Griff'in evine gittiğinde, beni temelli terk ettiğini biliyordu. Şimdi kardeşimle mi yaşıyor? Bilmiyorum. Artık kendi dairesi olmadığına göre, başka nerede olabilir ki? Bu olasılık beni mahvediyor. Sevdığım kadının onunla aynı yatakta olduğunu düşünemiyorum bile. Yani, Griff'in Tiff ile yattığını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, umurumda değildi. Keeley tamamen farklı. Onu kaybetmek iç burkucu derecede korkunç. Daha da kötüsü, ne isterse ve kimi isterse yapmakta özgür.

Neden biri beni şimdi bıçaklamıyor? Sefil durumdayım. Pişmanım. Onu kardeşimle görme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Tamamen ve tamamen sıçıp batırdım. Ve kesinlikle hak ettiğimi alıyorum.

Salı gecesinden beri neredeyse ofiste yaşıyorum. Eve gitmekten nefret ediyorum çünkü Keeley'i her yerde görüyorum; mutfakta yemek yaparken, yatağında bana sıcak gözlerle bakarken, lanai'de onu memnun etmemi beklerken. Her yer onun gibi kokuyor. Uyuyamıyorum. Tam bir felaketim.

Hayatımın geri kalanında ne yapacağım?

Daireme girip anahtarlarımı barın üzerine atarken, anıların beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Buraya gelmemin tek nedeni bu akşam temizlik görevlilerinin ofisi temizlemekle görevlendirilmiş olmasıydı. İçeri girdiklerinde bana biraz acımış gibi görünüyordular. Ve sanki duşa ihtiyacım varmış gibi benden kaçtılar. Muhtemelen ihtiyacım var.

İç çekerek banyoya gidiyor ve o işi hallediyorum. Pijama pantolonumu giyip akşam yemeğinde ne yiyeceğimi ve Keeley'i son kez çarşafların üzerinde yuvarladığımdan beri hala buruşuk olan yatakta nasıl uyuyacağımı düşünüyorum.

Oturma odasında dolaşırken tezgahtan oda servisi menüsünü alıyorum. Hepsi bok gibi geliyor.

Kafamın içinde sodyum, doymuş yağ ve vermediğim tüm o şeylerden bahsettiğini duyabiliyorum.

ondan önce pek düşünmedim. Onun yerine, tezgahın üzerindeki kaseden bir elma aldım. Çoktan yıkamıştı. Bu sonuncusu.

Isırıyorum ve en son ne zaman bir tane yediğimi hatırlıyorum, işten sonra Keeley ile konuşurken. Bazı açılardan hala onun tadını alabiliyorum. Öpücüğünün, şefkatinin, kalbinin.

Tanrım, ağlamaya başladım. Etli lokmayı yutuyorum ama bir yandan da gerçek gözyaşlarıyla savaşıyorum. Neredeyse bu duygunun ne zaman geçeceğini bilmek istiyorum. Bir yandan da istemiyorum. Bu kalp kırıklığı daha az keskin olduğunda, bu onun benden daha da uzaklaştığı anlamına gelecek.

Kötü bir durumdayım. Keeley'i seviyorum. Bir kez aşık olmam bile başlı başına bir mucize. Bir daha olmasını beklemiyorum.

Belki de bu, kardeşimin Britta'dan sonra neden bu kadar sefil bir pisliğe dönüştüğünü açıklıyor.

Açıkçası, onsuz yaşayamayacağım tek kadını büyük olasılıkla aldatıyor olması gerçeğini daha da çileden çıkarıyor. Kalbinde bir boşluk olmasının ne kadar korkunç bir his olduğunu biliyor.

Telefonuma baktım. Hiçbir şey yok. Ondan haber almayı ummaktan vazgeçmeliyim... ama yapamam. Saat daha altı buçuk değil. Birkaç saati volta atarak, küfrederek, duvar yumruklayarak ve pişmanlıkla dolduracağım. Ama gerçekten, ondan sonra ne var? Eninde sonunda yatakla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Temiz hava. Belki bu, bileklerimi paslı kaşıklarla kesmek istemememe yardımcı olur. En azından artık insanların neden ayrılık ve kalp acısı hakkında bu kadar çok şarkı yazdığını biliyorum. Bunlar gerçek ve berbat.

Günün son ışıkları dışarı açılan cam kapılardan içeri giriyor. Lanai'm beni çağırıyor ve oraya gidiyorum.

Bakışlarım hemen sahile yöneldi. Keeley ile ilk seks yaptığım kayalıklara odaklanıyorum. O gece her şey hafif, eğlenceli ve kolaydı. Keşke çok geç olmadan bu işi -ve onu- daha ciddiye alsaydım. Evet, daha önce bir kadını gerçekten önemsemeye hiç yaklaşmadığımı söyleyebilirim, bu yüzden belirtileri fark etmedim. Bana sinsice yaklaştılar. Aşk böyle sinsi bir piçtir.

Zamanı o geceye geri sarmak istiyorum - gerçekten sadece yirmi iki gün önce miydi? Ama istediğim şeyi istediğim zaman istemeyi bırakmalıyım. Artık bana bir faydası yok.

Sadece ileriye gidebilirim... ve nasıl yapacağımdan emin değilim.

Temiz havayı içime çekiyorum ve son ışık huzmelerinin kayboluşunu izliyorum. Ay doğuyor. Ağda gibbous. Büyükbabam bana ayın evrelerini öğretti, diğer eğlenceli şeylerle birlikte. Miles Ambrose pek çok şeyde iyiydi. Ölmeden önce büyükannemi de çok severdi.

Neden onu kendime örnek almadım ve aptal babamı görmezden geldim? Düşündüm de, büyükbabam Barclay Reed'i hep görmezden gelirdi.

Sanırım onun yarısı kadar zeki olabilmek için otuz üç yaşına gelmem gerekti.

Eğer burada olsaydı, bana duyguların anlamsız ya da aptalca olduğunu söylemezdi. Bana onları hissetmemi... ve onlarla nasıl başa çıkacağımı bulmamı söylerdi, böylece bir erkeğin yapması gerektiği gibi hayata devam edebilirdim - güçlü, kendinden emin, istikrarlı. Onurlu bir şekilde.

Lanai'yi tekrar tarıyorum, dalgın bir şekilde hangi sandalyenin bana en iyi deniz manzarasını sunacağına karar vermeye çalışıyorum, böylece düşünebiliyorum. Keeley'nin yoga matını görüyorum. Yanlışlıkla geride bırakmış olmalı.

Köşede duran mor lastiksi şeye bakıyorum. Yuvarlıyorum. Her zaman yoganın onu merkeze aldığını iddia ederdi. Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim ama genel bir fikrim

var ve kulağa faydalı geliyor.

Ama... Ne yapacağımı bilmeden matıma bakıyorum. Pozlar var, biliyorum. Sadece ne dendiğinden ya da nasıl yapılacağından emin değilim.

Telefonuma uzanıp abone olduğum bir egzersiz uygulamasını açıyorum. Genellikle ağırlık/kardiyo yapıyorum.

Erkekler için karışım. Şimdi yoga için düğmeye tıklıyorum. Birkaç saniye sonra, gri bir atlet ve ona uygun tayt pantolon giymiş, saçlarını yüzünden özenle ayırmış bir kadın bana güvenmediğim fazla samimi bir gülümseme veriyor. Adının Chandra olduğunu söylüyor ve beni başlangıç sınıfına davet ediyor.

İçimde beni öldürecekmiş gibi bir his var.

Hemen benimle bloklar ve battaniyeler hakkında konuşmaya başladı, bir yandan da bunu yapabileceğime dair güvence verdi. Fiziksel olarak formdayım, yani yapabilmeliyim.

Yine de beni korkutuyor.

Fon müziği hem egzotik hem de halk müziği. Bana kolay pozu vermemi söylüyor. Neyse ki görsel olarak bağdaş kurup oturduğunu anlıyorum. Neden bunu söylemedi ki? Sonra omuzlarımı döndürmemi ve başımı sallamamı söylüyor. Ondan sonra başımı kalbimin üzerine, kalbimi de leğen kemiğimin üzerine koymam gerekiyor. Ne? Zaten kendimi bükmek zorunda mıyım? Hayır, sadece daha dik otur. Tamam. Bunu yapabilirim. İyiyim... Ta ki o ana "bütünlük" ile gelmem gerektiğini söyleyene kadar. Bu da ne demek oluyor? Sinirle iç çekerek o kısmı atlayıp devam etmeye karar veriyorum.

Çoğunlukla Keeley'i bunu yaparken görebildiğim için kendimi ona garip bir şekilde daha yakın hissediyorum.

Ondan sonrası bol bol nefes almak ve biraz esnemek. Muhtemelen buna ihtiyacım var. İtiraf etmeliyim ki derin nefes alıp vermeler kafamı biraz sakinleştiriyor. En azından aynı anda elli şey düşünmeye çalışmıyorum. Zihinsel enerjimin çoğunu avuçlarımı dua pozunda nasıl birleştireceğimi ve göğüs kafesimi başparmaklarıma nasıl kaldıracığımı bulmak alıyor. O kadar da kötü değil... ta ki biz yer değiştirene kadar.

Birdenbire dizlerimin üzerine oturuyorum, topuklarımın üzerine geri dönüyorum ve ayak parmaklarımı ayaklarımın altında kıvırıyorum. Bu hiç de iyi hissettirmiyor. Bana masa üstü pozisyonuna geçmemi söylediğinde rahatlıyorum. Peşinden gidiyorum, sonra verandamda dört ayak üzerinde olduğumu ve üzerimde pijamadan başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Komşularımdan herhangi biri ya da havuzun karşısındaki birimde tatil yapanlar beni görebilir ve iyi vakit geçirmek isteyen kızgın bir kedi gibi omurgamı sallayabilir.

Ne düşünürlerse düşünsünler. Bu benim için. Keeley'i daha iyi anlamak için.

Aşağı doğru köpek hareketini pas geçmeyi tercih ederim. Ellerimin ve ayaklarımın üzerine tünemiş, vücudum ters V şeklinde, kendimi rastgele bir hayvanın gelip kıcımı koklamasını bekleyen bir köpek gibi hissediyorum. Ayrıca, hamstringlerimi ve baldırlarımı kauçuktan yapılmış gibi esnetirken birkaç dakika boyunca ağırlığımı taşımaktan omuzlarım ağrıyor. Tekrar pozisyon değiştirdiğimizde ve sonunda ayakta durduğumuzda tamamen rahatlıyorum. Savaşçı pozları daha çok bana göre.

Sonra biraz daha nefes aldıktan ve bize günün geri kalanında bu topraklanmış merkezi almamızı söyledikten sonra bitti. Daha iyi hissediyorum... ve daha kötü. Zihinsel olarak kesinlikle daha az dağılmış durumdayım. Ancak egzersize odaklanmanın verdiği geçici Zen hızla dağılıyor. Keeley'i özlediğime dair zihinsel sızlanmalarım gibi gerçeklik de geri geliyor.

Bir lanetle paspası yuvarlayıp daireme giriyorum ve kanepeye uzanmadan önce dizüstü bilgisayarımı kapıyorum. Sihirli bir şekilde, biraz üretken olmayı başarıyorum. Birkaç e-postaya cevap veriyorum, diğer acentelere birkaç telefon görüşmesi yapıyorum. Hatta yarın sabah için Stowe sunumunu gözden geçiriyorum, ekstra notlar ekliyorum ve daha önce aldığımız son araştırma

detaylarından bazılarını dahil ediyorum.

Olabileceğim kadar hazırım. Hala doğru yolu seçtiğimden emin değilim. Liste çoktan Griff'in olabilir. Ama bunu kontrol edemem. Sadece elimden gelenin en iyisini yapabilir, Stowe'lara düşünecekleri bir şey verebilir ve yılın geri kalanında kıcıımı yırtarak çalışabilirim.

Bu adımın gereklerini yerine getireceğim ama artık umursadığımdan emin değilim. Haftalardır zamanımı alıyor ve akıl sağlığımı çalıyor. Ve bana Keeley'e mal oldu. Ben de yardım ettim ama...

Saate bakıyorum. Sekizden biraz önce. Bazı insanlar bu kadar erken yatıyor. Ve ben hissediyorum

bitkin. Ofisimdeki kanepenin eski hayatı bir ortaçağ zindanında işkence sehпасı olarak geçmiş olmalı. En kısa zamanda değiştireceğim. Bu gece yatağımda uyuyacağım için minnettarım ama... Çarşaf lar konusunda ne yapacağıma hâlâ karar veremedim. Değiştirip Keeley'nin kokusundan tamamen kurtulayım mı? Bir kere gitti mi, gider. Ama çarşaf ların üzerinde uyursam, muhtemelen bütün gece ağlamakla yatağa sürtünme dürtüsüyle savaşmak arasında kalacağım.

Bu itirafı sessizce yaptığım için bile erkeklik kartımı teslim etmem gerektiğini hissediyorum.

Midem yine gurulduyor ve Keeley'nin buzdolabında kalan son yiyeceklerini de alıp dizüstü bilgisayarına dönüyorum. Büyük çarşaf tartışmasıyla daha sonra ilgileneceğim. Can sıkıntısından Facebook'u açıyorum... sonra geçen hafta arkadaşlık isteğini kabul ettiğimi hatırlıyorum. Belki bir şeyler paylaşmıştır.

"Arkadaş" olduğumuzda Stowe meselesine o kadar dalmıştım ki zaman tüneline bakmadım ama şimdi fotoğraflarını görebilmeliyim. Keeley'nin çocukluk fotoğraflarını, Maui'deki maceralarını görmek isterdim. Acaba kız arkadaşlarıyla yaptığı bar gezintilerini, siyasi atıp tutmalarını ya da en içten düşüncelerini paylaşıyor mu?

Arkadaş listemdeki resmine tıkladığımda karşıma çıkan ilk şey durumundaki değişiklik oluyor. Büyük harflerle, dün geceki bir gönderi artık Griffin J. Reed ile bir ilişki içinde olduğunu ilan ediyor. Güneş batarken sahilde bir yerde ikisinin bir selfie'si var, adamın kolu kadının beline sarılmış. Karnım ayak parmaklarıma kadar ve daha da ötesine serbestçe düşüyor. İlk buluşmalarından yirmi dört saat sonra Keeley şimdiden kardeşime mi bağlanıyor?

Griff ne zaman kişisel bir Facebook hesabı aldı? Özel hayatını halka açıklamaktan nefret eder.

Bir sonraki anda göğsüm patlıyor. Sonra iyi tanımaya başladığım bir dizi semptom ortaya çıkıyor. Nefes alamıyorum, parmaklarımı hissedemiyorum, sakinleşemiyorum.

Ayağa fırlıyorum, bütün bunların nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Her şeyi berbat ettim. Kabul ediyorum. Bunu Keeley'e bile söylemeye çalıştım. Ama Griff daha iyi olmayacaktır. O kendi oğlunu bırakıp gidecek türden bir adam ve o da bunu biliyor. Neden bu kadar çabuk onunla "bir ilişki" yaşamak istiyor? Üç hafta boyunca onunla birlikteydim. Onu tanıdım, önemsedim. Onun için yoga bile yaptım. Ve onun yerine onu seçtiğine inanamıyorum.

Ayrıca Griff'in bağlılığı konusunda neden birdenbire bu kadar aleni davrandığını da merak ediyorum. Britta ile bile hiçbir zaman PDA tarzı bir adam olmadı ve şimdi neredeyse hiç tanımadığı bir kadına olan aşkını tüm sosyal medyada ilan mı ediyor?

Tabii ki kardeşimin ondan hoşlanmasını istedim. Evet, ondan hoşlanmasını bekliyordum. Ama... bu?

Bir şeye vurmak, onu boğmak istiyorum. Bunu yapsam bile içimde biriken basıncı boşaltmaya yetmeyeceğini biliyorum. Kahretsin, büyüyor, onu tutma yeteneğimi zorluyor. Paniğim beni bütünüyle yutacak.

Belki de onu suçlamalı ya da kardeşimin yatağına atladığı için ona kızmalıyım. Kolay olurdu, evet. Ama onu kapımdan gönderen benim. Bu yüzden ne kadar yumruğumu duvara vurmak istesem de, bunu yutacağım, sineye çekeceğim ve kendimi toparlayacağım.

Sanırım panik atak önleme hattı diye bir şey yok ve Keeley de artık burada değil, yani tek başımayım.

Bana ne yapmamı söyledirdi?

Meditasyon yap.

Sikeyim. Bu noktada, her şeyi deneyeceğim.

Uygulamalarım arasında geziniyorum ve seçilen beyin aktivitesini artırması beklenen bir uygulamaya geliyorum. Odaklanmış çalışma için özel müzik ve doğa sesleri var ve ben bunları sıkışık zamanlarda kullanıyorum.

Derin uyku ve şekerleme için de bir bölüm var. Ve meditasyon. Rehberli tur için düğmeye tıklıyorum çünkü bu konuda ne biliyorum ki?

Adam bana stresli ya da bunalmış hissettiğimde kullanabileceğim etkili bir teknikten bahsediyor. Şimdi olduğu gibi. Güzel. Yirmi dakika uzanabilir miyim? Elbette. Keeley geri gelmeyeceğine göre yapacak daha iyi bir işim yok. Gerginliği azaltmak ve dolaşımı artırmak için her bir kasımı sistematik olarak sıkıp gevşetmemi istiyor. Pekâlâ. Her neyse.

Daha çok gözlerimi kapatıyorum, nefesime odaklanıyorum ve acıyı engellemeye çalışırken içime bakıyorum. Bu adam benden huzurlu şeyler düşünmemi istiyor. Homurdanıyorum. Düşünebilseydim, burada olmazdım. Ama o vücudumun gevşediğini hissetmem gerektiğinde ısrar ediyor.

Sözlerinin ruhuna sadık kalmaya çalışıyorum. Ama... zihnim sürükleniyor. Keeley'i son gördüğüm zamanı düşünüyorum. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Salı gecesi Britta ile yaptığım konuşmayı hatırlıyorum. Asistanım haklıydı. Stowe anlaşmasını ona tercih ettiğimde Keeley kendini değerli hissetmemişi. Ona varsayımının ne kadar yanlış olduğunu söylesem kendimi ne kadar iyi hissederdim? Dinler miydi? Belki de dinlemez çünkü bunlar sadece kelimeler. Söylemesi kolay. Ama ya ona göstersem? Onu ne kadar sevdiğimi gerçekten bilseydi yine de Griff'i seçer miydi? Sadece iki gün önce bir plan hazırladım. Sadece biraz güncellemem, biraz daha ileri gitmem ve uygulamam gerekiyor.

"Tur rehberim" beni tam uyanıklığa geri çağırdığında, kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Meditasyon yapmak kendimi ruhani bir uyanış yaşamış ya da huzurla kucaklanmış gibi hissetmemi sağlamadı. İyi haber şu ki, artık aklımı kaçırıp balkonumdan aşağı sandalye fırlatmak gibi aptalca bir şey yapmayacağım... ya da Keeley'i hemen yakalayıp benimle konuşması için ısrar etmeyeceğim. Ama daha iyi haber şu ki, kendimi onu geri almaya adadım. Bir planımın olması kendimi daha kontrollü hissetmemi sağlıyor. Harekete geçirmem gereken bir sürü eylem maddesi var ama sorun değil. Cephanem ve sebatım var.

O kadını sonsuza dek benim yapana kadar rahat etmeyeceğim.

Birden cebimdeki telefonum çalmaya başladı. Muhtemelen Britta mesaj atıyordur. Yine. İki gündür iki şeyden bahsedip duruyor: yarın sabahki sunum için hazır olup olmadığım ve Griff ile Keeley arasında ne olduğunu bilip bilmediğim. Bu iki soruya da cevap vermek istemiyorum. Çünkü veremem.

Yorgun bir iç çekişle cebimden telefonumu çıkarıyorum. Belki asistanım yarın da temiz iç çamaşırı giymeye niyetli olduğumdan emin olmak istiyordur. Ya da ayakkabılarımın parlak olduğundan. Bu sunumu Skype üzerinden yapacağız, bu yüzden George ve Vivienne Stowe'un iç çamaşırlarına ya da mokasenlerime iyice bakabileceklerini sanmıyorum.

Aşağı bakıp ekranımda Keeley'nin adını gördüğümde şok oldum. Mesajı kısa ve özdü.

Kardeşinle benim seçtiğim yer ve zamanda bir saatliğine buluşacağına söz verdin, tartışma yok. Bu gece. Akşam dokuzda.

Merriman's in Lahaina.

Mesaj yoluyla her şeyi berbat ettiğimi ve üzgün olduğumu yineleme isteğimi bastırıyorum. Bunların hepsini duydu ve etkilenmedi. Bunun yerine yeni bir şey deniyorum çünkü denemek zorundayım. Sana kardeşimden daha çok değer veriyorum. Neredesin? Sana nasıl hissettiğimi yüz yüze söyleyeyim.

Cevap yok.

Akıllı ve inatçı bir kadın, o yüzden şaşırmadım. Griff'le birlikte olduğunu bilmek beni kahrediyor. Bir yanımda sadece bana bir ders vermeye çalıştığını umuyor. Bir erkek hayal kurabilir, değil mi?

Evet, onu adil bir şekilde kaybettiğimi biliyorum. Kardeşimi benimle buluşmaya ikna edebildiğine göre çoktan parmağında oynatıyor olmalı, başka hiçbir şeyin -bir oğlu olduğunu öğrenmenin bile

-başarabilirdi.

Bunun farkına varmak canımı çok acıtıyor. Ama bunu aşmak, adam olmak ve daha iyi olmak için elimden geleni yapacağım. Bir gün, bir şekilde, bir şekilde Keeley'i geri kazanacağım, parmağına yüzük takacağım, onu Bayan Maxon Reed yapacağım ve onu sonsuza dek seveceğim.

Ekran bana saatin 8:30 olduğunu söylüyor. Britta ve Rob şimdi dışarı çıkmamı onaylamazlardı. Sakin bir akşam geçirmeye ve iyi bir uyku çekmeye karar verdik, böylece sabah ilk iş olarak gerçek sunumdan önce başka bir alıştırma yapmaya hazır olacaktık.

Sikerler. Griff, Keeley'nin nerede olduğunu, ne yaptığını, nasıl hissettiğini biliyor... Ve bilmem gerekiyor çünkü o herhangi bir listeden, herhangi bir maaş çekinden, herhangi bir prestijden çok daha önemli.

Bunu ona ilk ve son kez kanıtlayacağım.

TEMİZ bir gömlek ve ütülenmiş güzel bir pantolon giydikten sonra Merriman'a doğru yola çıkıyorum. Burası küçük bir yarımada üzerinde, okyanusla çevrili ve Kapalua Körfezi'ne bakan şık bir yer. Burada pek çok düğün ve diğer özel etkinlikler düzenleniyor. Adada yaşadıkları dönemde annem ve babam evlilik yıldönümlerini her yıl bu restoranda kutlardı. Annem her zaman biz çocukların da gelmesi için ısrar ederdi, muhtemelen babamla yalnız kalmamak için. O zamanlar ona kızdım çünkü video oyunları oynamayı ya da arkadaşlarımla takılmayı on kez tercih ederdim. Şimdi onu suçladığımı söyleyemem. Ben de o pislikle yalnız kalmayı reddediyorum.

Griff'in bu gece burayı seçmesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Burayı hiç sevmezdi. Rom soslu ananaslı ve macadamia fındıklı ekmek pudingi hariç. O da beni çok etkilemişti.

Teknik olarak, yemek salonları yarım saat önce kapandı. Tabelalarında şu anda kapanıyor olmaları gerektiği yazıyor. Hafif tropikal desenli gömlek ve bej pantolon giymiş yerli bir adam kapıda beni bekliyor. Beni içeri buyur ediyor, sonra da kapıyı arkamdan kapatıyor.

Odanın karşısında, güverteye ve okyanusa açılan açık kapıların yanında kardeşimi görüyorum. Bana doğru bakıyor, çenesi sıkılmış. Daha sert, daha öfkeli görünmesi dışında pek bir şey değişmemiş. Acı. İçine kapanmış.

Neden bu kadar kızgın? Kızı aldı, en azından şimdilik.

Mekanda kalan tek müşteriler biziz ve Griff ben yaklaşırken ayağa kalkıyor. Hürmetten değil, farkındayım. O sadece benim onun üzerinde yükselmemin psikolojik boy dezavantajını, durumlarımız tersine dönseydi benim yapacağımdan daha fazla istemiyor.

"Geleceğini düşünmemiştim." Masada karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

O da aynısını yapana kadar temkinli bir şekilde koltuğuma ilerliyorum. "Keeley'e ne zaman ve nerede isterse burada olacağıma söz verdim. Sözümü tutuyorum. Nerede o?"

Bana söylemeyecektir, eminim. Ama denemeye değer. "Şu anda seni görmek istemiyor."

Bu kelimeler kalbimi konfeti yaptı. Evet, o kadar kötü acıtıyorlar. Nefes alıyorum, acımı dizginlemeye çalışıyorum. Keeley'i geri kazanmak bir maraton olacak, koşu değil. Bunu unutmamalıyım. Dayanmak zorundayım.

"Yoga matını lanai'mde bırakmış. Ona vermek istiyorum."

Griff kara kaşlarını kaldırarak sessizce elimdeki en iyisinin bu olup olmadığını soruyor. "Ona bir tane daha alacağım."

Bu beni kızdırıyor... çünkü yapabiliyor. Çünkü görünüşe göre kız onu seçmiş. "Bunu geri vereceğim. Onu nerede bulacağımı söyle."

"Cidden, artık seni görmeyecek," diye yineliyor, sesi daha güçlü.

"Tek ihtiyacım olan beş dakika." *Umarım bunu hayatımızın geri kalanına yayabilirim.*

Kardeşıme yalvarmıyorum. Bir işe yarayacağını düşünseydim, pişmanlığımı ve sevgimi her zerresiyle ortaya dökerdim. Ama ben daha iyi biliyorum.

"Bak, Maxon. Sen pek çok şeydin. Bir piç, bir orospu çocuğu ve boktan bir kardeşsin. Ama aptal olmadığını biliyorum. Cevabım hayır."

Şimdilik bir kenara koyacağım ama pes etmiyorum.

"Neden buradayız? Burası gece için kapalı değil mi?"

Griff başını sallıyor. "Yaklaşık altı ay önce sahibine yeni bir ev sattım. Bana kapılarının her zaman açık olduğunu söyledi. Keeley konuşmamız için ısrar edince buranın tarafsız bir yer olduğunu düşündüm. Görünüşe göre farklılıklarımızı düzeltmek için bir saatin yeterli olacağını düşünüyor."

Homurdanıyorum. "Ona bunun imkansız olduğunu söyledin mi?"

Dirseğinin hemen yanında duran, fark etmediğim viski bardağına uzanıyor ve gözlerini bana diyor. "Sence öyle mi?"

Griff öyle olmadığını mı düşünüyor? Barışmak mı istiyor? Bu ani bir ton değişikliği olurdu. Arkama yaslanıp onu inceliyorum. Ama hala onu anlayamıyorum. Ne istiyor?

Birden barmen önüme bir Grey Goose martini koydu. Kardeşim içki tercihim hatırladı mı? Sanırım hatırlamalıydı. On yıl boyunca birlikte içtik. Ama yine de beklenmedik derecede güzel.

Garson kız elinde iki tabak ekmek pudingiyle yanımıza yaklaşıyor ve Griff ile benim önüme birer tane koyuyor. Haupia dondurması çoktan erimeye ve sızan rom sosuyla karışmaya başlamıştı. Ekmekli şekerleme fındık şekeriyle kaplı. İlahi kokuyor. Bunu ağzım için bir orgazm olarak hatırlıyorum.

Ama şu anda tatlıyla pek ilgilenmiyorum.

Masanın karşısındaki kardeşıme bakıyorum ve votka karışımımı içiyorum. "Eğer sen ve Keeley 'bir ilişki içinde' olacaksanız, evet. Bu imkansız."

Başını eğip bakıyor. Herif beni inceliyor. Bunda da iyi. "O senin için bir şey ifade ediyor."

Bu bir soru değil.

Varsayımını doğrulamaya hazır değilim. Zaten ona bana karşı kullanabileceği çok fazla şey verdim. "Buraya sadece yeni kız arkadaşını mutlu etmek için mi geldin yoksa söyleyecek başka bir şeyin mi var?"

Griff'in ağzında alaycı bir gülümseme belirir. Uzun bir dakika boyunca cevap vermiyor. Merakımdan hoşlanıyor mu yoksa aklında bir sonuç var ve oraya nasıl ulaşacağını bulmaya mı çalışıyor anlayamıyorum.

"Sırf sırtıtmak için, Keeley'nin duygularının bu geceki barış anlaşması nedenimle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyelim."

Ekmek pudingini yerken, cevabını düşünüyorum. Eğer buraya Keeley için gelmediyse, aklıma sadece iki olası neden geliyor, ikisi de eşit derecede olasılık dışı. Yani, neredeyse eşit derecede. "Bugünkü sunumunuz kötü mü geçti?"

Öyle olmalı. Daha az olası olan senaryo, yani buraya sadece benimle olan ilişkisini düzeltmek için gelmiş olması, doğru olamaz.

Uzun bir dakika tereddüt ediyor, yüzü hiçbir şey belli etmiyor. Sonunda bana yavaşça başını salladı. "Felaket."

Bu kadar dürüst olması bir yana, cevap vermesine bile şaşırdım. "Ve tekrar denemek için yarın Stowes'la randevumu mu istiyorsun?"

Bu beni çileden çıkarıyor. Keeley'e karşı beslediğim duyguları kullanarak beni buraya sürükledi ve zor kazandığım fırsatı elimden aldı. Acele ettim, terledim, kalıpların dışında düşündüm ve deli gibi hazırlandım.

Artık bunların hiçbir önemi yok.

İstediğinin bu olduğunu doğrulamadı ama...

Masaya doğru eğildim ve ona doğru baktım. "Bunun için bana ne vermeye hazırsın?"

Umarım Keeley der. Bir kadın için pazarlık yapmak istediğimden biraz daha el altından ama Griff'in bana verebileceği tek şey onunla konuşma şansı. Yine de onu kendi başıma geri kazanmam gerekecek.

"Ticaret havasında olduğumu söylemedim." O da daha yakına eğildi. Neredeyse burun buruna geldik. Yine yüzünü parçalamak istememe neden olan o alaycı sırıtışını takınıyor.

"Ticaret havasında olmadığınızı da söylemediniz."

"Touché." Konuyu kabullenmiş gibi omuz silkiyor. "Pekâlâ. Bir şey istiyorum." Ama bana ne olduğunu söylemiyor?

Birdenbire bu kedi-fare oyunundan sıkıldım. Bu aptal maskaralığı sürdürdüğümüz her dakika, Keeley'nin başka bir yerde dolgun bir komisyon çekini ve büyük itibarımı onu sevdiğimden daha çok sevdiğimi düşündüğü bir başka an. "Hadi, seni piç. Dökül bakalım."

"Ya haklıysan? Ya Keeley'nin nerede olduğuna dair bilgimi yarınki randevunla takas etmeye razı olsaydım?"

Bir saniye bile tereddüt etmedim. "Tamamdır."

Ve mutlu bir şekilde. Rob bıraksa da umurumda değil. Bir yolunu bulurum. Britta da beni terk edebilir. Bununla başa çıkabilirim. Keeley için her şeyle başa çıkabilirim.

Yeter ki onu geri alayım.

Kardeşim kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Sen ciddi misin?"

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Keeley'e her şeyi açıklama şansına karşılık randevumu sana vereceğim. Notlarımı ve lanet olası sunumumu da alabilirsin. Senin sözlü piroteknik ve bant geçidi saçmalıklarından daha iyi. İncelik istiyorlar."

Birdenbire güler. "Haklısın. Bunu görmedim ve dinlemedim."

Bu Griff için büyük bir itiraf. Hatalı olduğu gerçeğiyle yüzleşmekten *nefret eder*.

Bir yandan, Keeley ve benim haklı olduğumuzu bilmek sevindirici. Griff'i yenmek istediğim için değil, gerçi bu beni incitmiyor. Daha çok, bu deneyimden sadece daha iyi bir emlakçı değil, aynı zamanda daha iyi bir adam olma konusunda bir şeyler öğrendiğimi hissettiğim için. Bana çok yardımcı oldu.

"Eğer bu gece onunla buluşmamı ayarlarsanız, her şeyi size teslim edeceğim. Her nota, her fikir, her slayt. Hepsi senindir. Karşılığında, onunla aranızdaki her şeyi bitirmeni ve siktirip gitmeni bekliyorum. Onu bir daha görmeyeceksin. O benim. Ve öyle de kalacak. Onunla geçirdiğin her günün -ya da gecenin- her dakikasını unutacaksın." Kardeşim itiraz edecekmiş gibi görüldüğünde onu susturdum. "Bak, seni aptal. Bu ayrıcalık ve adanın bir numaralı ajanı unvanı için sana potansiyel olarak bir nokta yedi milyon dolar veriyorum. O yüzden tek kelime daha duymak istemiyorum."

"İtiraz etmeyecektim. Sadece birkaç sorum vardı."

Muhtemelen sunumu yorumlamamı istiyor, böylece en iyi şekilde olduğundan emin olabilir.

Siktir et onu. "Stowes'u satacak. Bunun için endişelenme."

"Ben değilim." Başını sallıyor. "Onu seviyor musun?"

Neden soruyor? Birincisi, zaten elimi en açık şekilde gösterdim. İkincisi, bu onun için neden önemli? "Anlaştık mı?"

"Evet mi hayır mı, Maxon? Sen istiyor musun? Bana cevap verene kadar yerimden kıpırdamayacağım."

İçkimin kalanını yudumluyorum ve sapını masaya çarpıyorum. "Evet. Tabii ki onu seviyorum. Hayatımdan kaybolduğu gün büyük bir hata yaptım. Bunu biliyorum. Ona anlatmaya çalıştım..." Başımı arkaya atıp derin bir nefes alıyorum, sabır ve sakinlik arıyorum. "O gittiğinden beri berbat haldeyim."

Griff gülümsüyor. Dudaklarının kıvrıldığını ilk kez görüyorum... yani yıllardır. "Sana bir hikâye anlatmalıyım."

Ne? Az önce dağılmakta olduğumu ve tamamen aşık olduğumu itiraf ettim ve Griff bir hikaye mi anlatmak istiyor? "Şimdi mi?"

Bir parmağını kaldırıyor. "Konuyla alakalı, söz veriyorum. Bir su birikintisine dönüşmeden önce tatlınızı yiyebilirsiniz."

Yere bakıyorum ve dondurmamın hızla sıvılaştığını görüyorum. Bu konuda üzgün değilim. Ama tabak önümde duruyor. Zıyan etmek yazık olacak gibi görünüyor ve Griff bir konuda ahkam kesecek, o keserken ben de meşgul olabilirim.

İlk ısırık cennet gibidir. Sonraki de farklı değil, sadece daha tatlı. İnliyorum. "Bu bok çok iyi."

Griff gülüyor ve yemek yerken bir müşteriye ya da mülke nasıl yaklaşacağımızı kararlaştırmak neredeyse eski günlerdeki gibi. İş ortağıyken bunu çok sık yapardık. Bunu özlüyorum. Onu özlüyorum. Son üç yılımı ondan nefret ettiğimi düşünerek geçirmiş olsam da... Etmeyorum. Edemiyorum. Britta'ya bir pislik gibi davrandığı için ona saygı duymuyorum. Keeley'e iki kez baktığı için de çok kızgınım ama bu ondan çok benim suçum.

"Evet." Tatlıdan bir ısırık daha alıyor, sonra ağzını siliyor. "Manzara dışında burayla ilgili sevdiğim tek şey bu."

"Aynen." Burada benim için de çok fazla rahatsız edici yıldönümü yemeği anısı var. "Pekâlâ. Bana hikayeni anlat."

Kardeşim derin bir nefes alıyor ve sanki önemli bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi nefesini bırakıyor. "Gizli anlaşmanın ve Tiffanii'yle ayrılığınızın ardından ayrıldığımda, ben... um, uyumakta ve konsantre olmakta güçlük çekiyordum. Dört ay sonra bir terapistle gitmeye başladım."

Geri çekiliyorum. Griff'in bunu söylemesi aslında mükemmel olmadığını kabul etmesi anlamına geliyor ki geçmişte bunu kabullenmeye şiddetle direnmişti.

"Kaybedecek bir şeyim olmadığına göre, 'gizli anlaşma' yüzünden sizi sırtınızdan bıçaklamadım."

Griff ensesini ovuşturuyor. "Birkaç yıldır bundan şüpheleniyordum."

Elimde değil. Gezegendeki en gülünç piçmiş gibi ona bakıyorum. "O zaman neden beni aramadın?"

"Dürüstçe mi? Yapabileceğimi sanmıyordum. Çok büyük bir hata yapmıştım. Benden sonsuza dek nefret edeceğini düşünmüştüm, özellikle de Tiffanii'yi yanıma alarak bir hatayı diğeriyle birleştirdikten sonra. Bana o kadar çok yalan söyledi ki... Onu aldattığını. Aylardır o gizli anlaşma üzerinde çalışıyormuşsun ve bunu saklıyormuşsun çünkü tüm şanı ve kârı sen istiyormuşsun. Onu hamile bıraktığını ve evden attığını."

Bu beni çok kızdırdı. "Buna inandın mı? Bu tamamen saçmalık!"
Elini kaldırdı. "Bunu biliyorum. Şimdi."

"Ona neden inandın ki?"

"İkna edici olmak için yeterli evrakla geldi. Bir şekilde, o prensle yaptığınız listeleme sözleşmesinin imza sayfasını kopyalamış, tarih de dahil... ama gizlilikle ilgili hiçbir şart yok. Onu evden attığınız gün evinizi yeniden anahtarlayan çilingire yalvarırken bir video kaydetmiş. Doktorundan aldığı pozitif bir hamilelik testi bile vardı. Bunu nasıl uydurduğu hakkında hiçbir fikrim yok..." İç çekiyor. "Sanırım tüm bunların altında, babamın bana rekabetle ortak olmanın daha iyi bir şey yapmak için güçleri birleştirmek değil, sadece kendi sonumu hazırlamak olduğunu söyleyen sesini duydum."

Evet, onun bu konuşmasını ben de yaklaşık on bin kez dinledim. Griff ve ben çocukken ve ortaklığımızın büyük bölümünde onun sürekli göz korkutması ve beyin yıkamasıyla mücadele ettiğimi hatırlıyorum.

"Bize inanıyordum," diye sıkılmış dişlerimin arasından söylendim. "Harika şeyler yapıyorduk."

Yavaşça başını sallıyor. "İnanılmaz şeyler. Ama kafamı toparlamama yardım edecek birine ihtiyacım vardı." "Yani bir terapist mi gittin?"

"Evet. Dr. Wilson işe yaramazdı. Ona ve yönlendirici sorularına dayanamadım. Dinlemekten çok konuşuyor gibiydi. Ama bir resepsiyonisti vardı... İlk başta onu fark ettim çünkü ben hışımla dışarı çıktığımda bana özür dileyen bakışlar gönderiyordu. Sonunda benimle konuşmaya başladı. Başta havadan sudan konuştuk. Ama sesi çok şefkatli geliyordu. Sonunda, bu sohbetler doktorun muayenehanesinin dışında daha uzun tartışmalara yol açtı. Bana beni gerçekten düşündüren sorular sordu. Çok geçmeden, sadece telefona cevap veren bu kadının, adının önünde doktorası olan kadından çok daha yardımcı olduğunu fark ettim. Böylece kahve içmeye, sahilde yürümeye başladık. Beni dinledi. Şeytanın avukatlığını yaptı. Ve bana yardım ettiği için bir kuruş bile almayı reddetti."

Bu oldukça özverili. "Peki ne istiyormuş?"

"Hiçbir şey. Bir arkadaş, sanırım." Hâlâ emin değilmiş gibi başını sallıyor. "Yardım etmek için. O böyle biri. Her neyse, bana yanıldığımı söyledi. Bunu bana iki yıldan fazladır söylüyor." Kendi kendine gülüyor. "Birlikte saatlerce vakit geçirdiğim ve çivilemek istemediğim ilk güzel kadın o."

Britta ile benim aramdaki gibi. "Evet. Bir kadınla platonik arkadaşlıklar ilk kez yaşandığında insanın aklını başından alır."

"Kesinlikle. Bu resepsiyonist gerçekten gözlerimi açtı. İlk başta öfkem hakkında konuştuk. Yavaş yavaş çocukluğum hakkında konuşmaya başladık. Ve senin hakkında çok konuştuk."

Birden bir martini daha içmek istedim. Bu konuşmanın tonu şu ana kadar şaşırtıcı derecede olumluydu... ama yine de daha kötüye gidebileceğini düşünmeden edemiyorum. "Ne sonuca vardı?"

Bana bakıyor, ela gözleri ciddiyetle dolu. "Hayatımda kardeşime ihtiyacım var."

Griff duygularını bastırmak için çok çalışıyormuş gibi görüldüğünde, bu beni göğsümden yakalıyor ve nefes alamayana kadar kaburgalarımın arasındaki her şeyi sıkıştırıyor. Kardeşim hiç duygusal olmadı. Ben de hiç olmadım. Ama onun sözleri beni tam ortamdan vuruyor ve nefesimi kesiyor. "Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor, çatalını tatlısının kalıntıları arasında sürüklüyor, sanki bana bakmak kaldıramayacağı bir şeymiş gibi.

"Başka pek çok konuda haklı çıktı. İnsanları tanıyor. Onları gerçekten anlıyor." Sonunda bana doğru bakıyor ve zorlukla zapt ettiği duygularının daha da keskinleştiğini görüyorum. "Haklı olduğundan şüpheleniyorum"

Bu konuda da. Geçen gece seni babam hakkında aradıktan sonra beni bir güzel azarladı. Olaya tamamen yanlış baktığımı söyledi. Geriye dönüp baktığımda... Aptal bir asabiymişim. Bu konuda da haklıydı. Hayatımın her alanında kafamı toparlamama gerçekten yardımcı oldu. Beni sağlıklı yemek, yoga ve meditasyonla tanıştırdı." Bana bakıyor, kaşları kalkık. "Tanıdık geliyor mu?"

Bağlantıyı kurmam yaklaşık yarım saniye sürüyor. Bir kez kurduğumda, yemin ederim zorlukla nefes alabiliyorum. "Keeley?"

"Evet."

Doğrulaması tam bir bomba etkisi yarattı. "İki yıldan uzun süredir arkadaşın mı?" Başını sallıyor. "En iyisi."

"Yani..." O bir bitki miydi? Casus mu? Bir... ne? "Benimle olan ilişkisinin herhangi biri gerçek miydi?" "Açıklamamı bitirmeme izin ver. O zaman her şey anlam kazanacak."

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladığımda, onu acele ettirip beni bu ıstıraptan kurtarması için içimdeki dürtüye karşı koymam gerekiyor. Keeley'nin beni, kalbimin onun için attığı kadar bile sevmediği düşüncesine katlanamıyorum.

Neyse ki Griff işi uzatmıyor.

"Sadece Keeley'e bir kez bile dokunmadığımı bilmeni istiyorum." "Geçen gece onu öptüğünü söyledi."

"Yanaktan, her zaman yaptığım gibi. Bu kadar. Sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri olmasaydı muhtemelen uzun zaman önce ayrılırdım. Bunu asla seksle bulandırmayacaktım. O da seninle tanışmayı çok istiyordu..."

Gerçekten ne söylediğini düşünüyorum ve gerçek yüzüme çarpıyor. "Tanıştığımız gece o barda olması tesadüf değildi. Ya da bana odaklanması."

Başını iki yana sallıyor. "Bir süredir sen ve ben aramızdaki buzları eritene kadar bir bütün olamayacağım konusunda ısrar ediyordu. Ayrıca aramızdaki sorunları çözmem gerektiğini düşünüyor-" Kendini durdurup başını sallıyor. Yüzünde ıstırap görüyorum. "Önemli olan şu ki, Stowes'u iş için aradığın gün çok sinirlendim. Üzerine bir fırtına gibi çökmeye hazırdım. Keeley beni kenara çekti -yine- bana sevgi ve hoşgörüyü hatırlatmak için. Affetmeyi. Deniyordum. Ama o öğleden sonra ona o boktan bara gideceğimi ve seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğimi söyledim. Bana dudak büktü."

O anı gözümde canlandırabiliyorum. "Bunu çok yapar."

"Evet, ama genelde haklıdır. Onun yerine seninle şu küçük batakhane buluşmayı önerdi. Mekânın sahibi Gus'ı aradım ve şarkı söylemesine izin vermesi için ona yüz dolar ödedim." Nefesini içine çekti. "Tekrar birlikte olmamızı istiyordu... ama önce seninle tanışmak, seni tanımak ve sana en iyi nasıl yaklaşacağını görmek istiyordu. Ona benim dikkatimi dağıtmayı teklif ettiğinde, intikam almanın başardığım tüm ilerlemeyi geri alacağından ve eğer o oyuna gelmezse, sana yardım edecek başka birini bulacağından endişeliydi. Beklemediği şey ise sana aşık olmaktı." Çatalını tabağına vuruyor. "Seninle olan ilişkisi tamamen gerçektir. Onun kalbini kırdın, Maxon."

Gözlerimi kapatıyorum. Griff'in Keeley'le arkadaş olduklarını itiraf etmesinin etkisinden hâlâ kurtulamamışken beni en keskin sözleriyle bıçaklıyor. Bunu kastettiğinden şüpheliyim... ama öyle hissediyorum. Sadece kendimi suçlayabilirim. Lanet olası bir zavallı olduğumu biliyorum ama yine de pes etmiyorum. "Kahretsin, o aptal şeyle kendi kalbimi kırdım. Ama babam geldiğinde, sonra sen aradığında... Stowe'un listesini onun üzerine koymamın hiçbir mazereti olamaz. Sadece eski

nefretimin içine düştüm."

"Gözyaşları içinde evime geldiğinde ben de ona böyle söyledim. Normalde, bunu önerirdim

Çatışan iki insan bunu çözer. Bana bunu öğretti. Ama onu tekrar görmene izin vermeden önce, onu gerçekten sevdiğini bilmem gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu akşamki toplantı bunun için mi? Benim bunu kanıtlamam mı?"

"Evet... Facebook durumunu turnusol testi olarak kullandım, senin için önemli olup olmadığını görmek için. Tiffi geri almak için parmağını bile kıpırdatmadın, ben de seni bir şekilde ölçmek zorunda kaldım."

Masayı kavradım. "Tiff hiçbir zaman önemli olmadı. Keeley her şeydi."

Kardeşim mırıldanarak onaylıyor. "Benim için yaptığı onca şeyden sonra gururumu, geçmişimi, özür dileyemememi bir kenara bıraktım..." Kendine gülüyor. "Ona layık olacak kadar değişip değişmediğini bilmem gerekiyordu."

"Yaptım," diye

yemin ederim.

"Anlıyorum."

Başını salladı.

Griff'in bana anlattıklarıyla başım hâlâ dönüyor. Ama hedefim hâlâ çok net ve listemin en üstünde. "Güzel. Onu şimdi görmek istiyorum."

Yüzünden bir pişmanlık ifadesi geçer.

Beni görmeyecek mi, nokta? Bu benim ilk endişem. Panikliyorum. Bunu yapamaz, beni terk edemez. Yapabilir ama...hayır. Ayrı kalamayız. Onu tekrar göremezsem ölürüm, en azından son bir kez. Eğer beni affedemezse, bu benim suçum. Ama en azından ona ne kadar üzgün olduğumu söylemeliyim.

Griff ellerini kaldırdığında ben çoktan argümanları toplamaya başlamıştım. "Hayır demiyorum. Sadece Phoenix'e gittiğini söylüyorum."

Mantık tekrar devreye girmeden önce midemin dibi düşüyor. Tamam, ilk uçakla gitmeliyim. Bavulla uğraşmayacağım. Oradan bir şeyler alabilirim. Onun hakkında ne hissettiğimi ve ona her şeyden çok değer verip vermediğimi gereğinden bir saat bile fazla merak etmesini reddediyorum. "Şimdi gidiyorum. Onu nerede bulabilirim?"

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallamaya başladı bile. "Düşünmek için eve gitti. Bu sabah ayrıldı. Annesini görmek ve kafasını toplamak istedi. Bilet parasını karşılayamazdı ve benden hiçbir zaman bir şey istemedi, ben de ona sürpriz yaptım. Bir hafta içinde dönecek... tabii kalmaya karar vermezse."

"Ne? Geri gelmeyebilir." Ne de olsa yıllardır anakaraya dönmeye çalışıyordu. "Onu acı içinde ve mutsuz bırakamam. Benim ne hissettiğimi bilmeden bir karar veremez."

"Bu zamana ihtiyacı var," diye uyarıyor. "Onu aceleye getiremezsin dostum. Onun hakkında bunu öğrendim. Bazen üzülüyor ya da duyguları inciniyor. Eşyalarını toparlayana kadar onunla ne olduğu ya da bunun *seni* nasıl hissettirdiği hakkında konuşamazsın."

Bazı açılardan, kardeşimin kadını hakkında benim bilmediğim ne kadar çok şey biliyormuş gibi görünmesinden nefret ediyorum. Eski ben onun bizi ayırmak için yalan söylediğini düşünürdüm. Şimdi ise haklı olduğunu hissediyorum. Onunla yüzleşmek yapabileceğim en büyük hata olurdu. "Siktir."

"Ona çok şey yaşattın. Üzgün olduğunu zaten biliyor. Ona anlaşılmadan vazgeçtiğini söyleyeceğim.

Ondan sonra... geri dönmek isteyecektir, Maxon."

Haklı olmasından gerçekten nefret ediyorum. "Yani bir hafta boyunca elimde sikimle burada oturmak zorunda mıyım? Hadi ama..."

"Görürsen, detayları bilmek istemiyorum," diyor Griff, sonra tekrar ciddileşiyor. "Onu tekrar görürsen ne söylemek istediğini biliyor musun?"

"Sanırım öyle." Rehberli meditasyonu kapatıp kendi düşünce zincirime geri döndüğümünden beri kafamın arkasında katılaşıyor. "Sen, um..."

Griff bana kaşlarını kaldırdı. Bu sözleri söylemek zor olacak. "Sen ve ben iyi miyiz?"

Yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor. "Sen söyle. Büyük bir hata yapan benim."

Başımı salladım. Kardeşimden tekrar nefret etmeme fikrine alışmak zaman alacak, ama şimdi buradayız ve onun önünde oturuyorum ve bağırmadan konuşuyoruz? Onu tekrar hayatıma almaktan vazgeçmek istemiyorum.

"Seni sırtından bıçaklamadığımı söylemeye çalıştığımnda neden beni dinlemedin bile?"

Gözlerini kapatıyor. "O zamanlar çok öfkeliydim. Babam beni her konuda yenmene izin verdiğim için sürekli üzerime geliyordu. Muhtemelen bununla başa çıkabilirdim ama evde de işler yolunda gitmiyordu. Britta bir şeyler saklıyordu. Kendini kapatmıştı. Anlaşmayı öğrendiğimde ve Tiffanii bana yalanlarını söylediğinde patladım ve... aptallık ettim. Tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm."

Kardeşim için bu büyük bir konuşma. Birçok açıdan değişmiş gibi görünüyor. O mükemmel değil. Ama ben de değilim. Britta'ya yaptıkları için ona hâlâ kızgıyım. Ama her seferinde bir sorun.

Ayağa kalkıyorum ve o da aynısını yapana kadar bekliyorum, sonra masanın etrafında dönüyorum ve onu kucaklamak için sürüklüyorum. Bana çarpıyor. Sırtlarımızı tokatlıyoruz. Erkekçe ve boktan bir şey. Ama aynı zamanda anıtsal ve dokunaklı. Ve evet, kendimi gözyaşlarıma karşı koymak zorunda buluyorum.

"Biz iyiyiz," diye onu temin ederim.

Geri çekiliyor, o da soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışıyor gibi görünüyor. "Stowe anlaşmasını birlikte yapalım."

Ona notlarımı, reçetemi ve randevumu çoktan söz verdim. Ona gümüş tepside bir fırsat sunuyorum. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Aptalca bir yanlış anlamanın işimizi mahvetmesine izin verdim. Artık ortağım olmadığında, seninle çalışmak en çok özlediğim şeylerden biriydi. Bu anlaşmayı birlikte yapalım derim. Eğer iyi giderse... belki bunu tekrar kalıcı hale getirmeyi düşünebiliriz."

Duruyorum. Düşünüyorum. Kafamın içinde babamın adada bir numara olduğumu ve Griffle tekrar uğraşarak işimi küçülttüğümü söylediğini duyabiliyorum. Sonra eskiden ne kadar tatmin edici olduğunu hatırlıyorum. Ve Keeley'nin bizim için mutlu olduğunu fısıldadığını duyuyorum.

Ama bir soruya daha cevap vermesini istiyorum çünkü tarihin tekerrür etmesini istemiyorum. "Babamın seninle kalmasına izin veriyor musun?"

Bu düşünce bile onu ürkütüyor.

"Sikeyim hayır." "Hâlâ onunla konuşuyor musun?"

"Benden bu kadar. Kendini beğenmiş bir şekilde evime geldi ve seninle alay etti. Onun zehirli olduğunu birkaç yıl önce fark ettim, bu yüzden zaten kalmasına izin vermeyecektim. Ama seninle yaptığı bazı konuşmaları bana anlattığında, senin de bunu fark etmiş olman bana biraz umut verdi."

"Kesinlikle," diye onu temin ederim. "Stowe anlaşmasını yapalım... ve tekrar birlikte iş yapmaya devam etmeyi düşünelim." Bu iyi hissettirir. "Ama bir iyiliğe daha ihtiyacım olabilir..."

Keeley'yi onu ne kadar çok sevdiğime ikna etme planımı özetlediğimde gülümsüyor. "Bu mükemmel. Bunu yaparsan dünyanın en mutlu kadını olacak."

Maui'ye döndüğü sürece.

"Keşke..." Griff tekrar otururken sert bir nefes verir. "Keşke Britta ve benim için her şey daha

iyi olabilseydi."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hamile kız arkadaşının ona en çok ihtiyacı olduğu anda ona sırtını döndü. Tabii ki, o zaman öyleydi... ve bu şimdi.

Kardeşıme boş umut vermemek için elimden geleni yapacağım. Britta gemilerinin battığını söylüyor.

Belki de. Hala ona karşı hisleri olduğunu biliyorum... ama bu yeterli mi bilmiyorum.

"Umutsuz değil. Ama neredeyse üç yıldır Jamie'yi görmezden geliyorsun. Bunu affedebilir mi bilmiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Jamie kim?"

Gerçek mi bu? Alay mı ediyor yoksa gerçekten kendi oğlunun adının ne olduğunu bilmiyor olma ihtimali var mı anlamaya çalışıyorum. Cevap vermeliyim ama sadece ona bakmayı başarıyorum.

"Kim bu adam? Onu bir ay kadar önce bir restoranda bankacıya benzeyen Hawaiiili bir adamla gördüm. Oldukça samimiydiler. Kafasını koparmak istedim. Jamie mi o?"

Tamam, bir adım geri çekilip tüm önyargılarıma meydan okumam gerekiyor... Griff'in Britta'dan baba olmak üzere olduğunu bildiren mektubu aldığı zamanki gibi.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve kardeşime bakıyorum. Kahretsin. Umarım Britta'ya ihanet etmek üzere değilimdir ama Griff'in bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum.

"Jamie'nin adı James Tucker. Doğum belgesinde Stone yazıyor. Ama Reed yazmalıydı. O sizin oğlunuz. Temmuz'da üç yaşına girecek." Telefonumu çıkarıp, geçen gece oyuncak kamyonlarıyla oynarken gülümserken çektiğim fotoğraflara gelene kadar fotoğraflarım arasında geziniyorum.

Griff telefonu kapar, sersemlemiş, şaşırmış ve kafası çok karışık görünmektedir.

Lanet olsun, onun kendi kanından ve canından birini tamamen görmezden gelecek türden bir adam olmadığını bilmeliydim. Şimdi bu konuda onunla uzun zaman önce yüzleşmediğim için gerçekten pişmanım. Hem kardeşime hem de yeğenime kötülük ettim.

"Ben... Oğlum mu?" Kelimelerle boğuşuyor, gördüklerini hala kavrayamıyormuş gibi resme bakıyor, parmakları oğluna sarılmayı çok istiyormuş gibi ekranın üzerinde geziniyor.

"Evet. Çok sevimli. Zeki. İnatçı. Sevilen biri." Yutkundum. "Britta sana anlatmaya çalıştı, yemin ederim." "Ben gittiğimde hamile miydi?" Gözlerini kapatıp başını sallıyor ve eliyle yüzünü ovuşturuyor.

şakaklarına dokunuyor ve sanki yine gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi görünüyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Onun var mıydı?" "Bilmiyordum.

Sen gittikten yaklaşık bir hafta sonra söyledi."

"Onunla konuşmak zorundayım. Şimdi. Nerede o? Ben gittikten sonra taşındığını biliyorum. Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Başka seçeneği yoktu. İkinizin oturduğu daireyi karşılayamazdı," diye belirtiyorum. Ve sesime sızan azarlayıcı tınıya engel olamıyorum. "Ayrıca Britta, Jamie için bahçeli bir ev istiyordu. Burayı bulduğundan beri ona kira konusunda yardım ediyorum."

Ayağa kalkıyor ve masaya elli dolar atıyor. "Teşekkürler. Gitmem gerek. Onu nerede bulabilirim? Lütfen söyle bana. Keeley konusunda sana yardım ediyorum, dostum. Beni dışlama."

"Bu ille de *karşılıklı* bir durum değil. Onun haberlerine yanıt vermediğinde-"

"Bilmiyordum," diye ısrar ediyor.

"Ama onun gözünde, umurunda bile değildin. Onu doğum yapması ve çocuğunu tek başına büyütmesi için bıraktın. Hayatına devam ettiğini söylüyor. Bundan emin değilim... ama bu gece

nişanlandığına eminim."

Griff ellerini aramızdaki masaya vuruyor, acı çekmekle öfkelenmek arasında bir yerde duruyor. "Nerede. Nerede. Nerede?"

Çok düşündüm. Sürekli tek bir sonuca varıyorum: Britta onu seviyor. Ve görünüşe göre o da Britta'yı hâlâ seviyor. En azından bir oğul babasını tanımayı ve kendi kararını vermeyi hak eder.

o adamı hayatında isteyip istemediğinden emin değilim. Ayrıca, Griff benimle Keeley hakkında konuşmak için ortaya çıkmaya istekli olmasaydı, hala sefil bir orospu çocuğu olurdum.

İçimi çekerek bir kalem ve kartvizitlerimden birini çıkardım. Arkasına bir adres yazıp uzatıyorum. "Nazikçe git. Onda bir şeyleri kırdın. O artık aynı kadın değil. Yalnız olduğundan da şüpheliyim."

Griff kartı elimden kapıyor ve kapıya doğru koşarken omzuma vuruyor. "Teşekkürler. Seni sabah erkenden ararım."

Masadan telefonumu alıyorum ve açık iMessage'ımın üzerinde duraklıyorum. Britta'ya gelen bir mesaj olduğunu söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi? Savunmasını yükseltmesi için ona zaman vereyim mi... yoksa kardeşimle asistanım arasında olacakları doğal akışına mı bırakayım?

Telefonu cebime geri koyuyorum ve küçük bir gülümsemeyle daireme gidiyorum.

Kardeşim bir kez daha hayatımda. Yakında, ben de Keeley ile birlikte olacağım. Ve bu sefer, bir daha asla benden ayrı kalmak istemeyeceğinden emin olmayı planlıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Keeley

Kafam neden Maui'ye döndüğümü biliyor. Kalbim hala emin değil.

Phoenix'te hava güneşli, ılık ve çok daha az nemliydi. Orada benim için olmazsa olmaz olan *harika* Meksika yemekleri yedim. Annemle yaptığım ziyaret bana çok iyi geldi. Üvey babam Phil ile mutlu. Babamın resminin olduğu madalyonu takmayı bile bıraktı. Onu hep seveceği için sakladı. Ama aynı zamanda şimdiki kocasına da eşit bağlılık göstermesi gerektiğini söyledi. Duygusal yanımda bu mantığa karşı çıkmak istiyor ama yapamıyorum. Ayrıca madalyonu başka basit bir nedenden dolayı sakladığını söyledi.

Geçmişte yaşamak ilerlemek değildir.

Haklı ve bu da Phoenix'ten neden temelli ayrılmaya karar verdiğimi en iyi şekilde açıklıyor.

Kalmak için seçeneklerim vardı. Annem ve Phil, muhteşem Güney Pasifik gezilerinden sonra bir süreliğine seyahate çıkacaklarını söylediler ve ben kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar çocukluk odamda yaşamama izin vermeyi teklif ettiler. Oraya vardığım gün, kalmam gerektiğine ikna olmuştum. Aileme ve köklerime kalıcı olarak daha yakın olabilirdim. Liseden bazı arkadaşlarımı bile görebilirdim. Sanki hayatımın geri kalanında Maui'de yaşamayı planlamıştım. Mevcut profesörlerim yokluğum sırasında benimle çalışma konusunda harika davrandıkları için, kredilerimi kolayca Arizona Eyalet Üniversitesi'ne aktarabilir ve diplomamı bir Sun Devil olarak tamamlayabilirdim. Bundan sonra Phoenix'te turizmle ilgili olmayan ve daha iyi çalışma saatleri olan bir iş bulabilirdim.

En iyisi, eğer kalsaydım, Maxon Reed kalbimi tekrar kırmak için etrafımda olmayacaktı. Ama annem haklı. Geçmişte yaşamak ilerlemek değildir.

Artık Phoenix'e ait değilim. Orada geçirdiğim acı tatlı hafta bunu netleştirdi. İşte buradayım, cennete geri döndüm. Kayıp.

Maxon ve Griff'in sonunda barışıp Stowe arazisi üzerinde birlikte çalışmaya karar vermelerine sevindim. Reed kardeşlerden küçüğünün söylediğine göre, mülkü şimdiden muhtemel alıcılara birlikte pazarlıyorlar ve çok ilgi görüyorlar. Bu harika bir haber. Sonunda bütün kalplere giden yolda olacaklar. Oradaki işim bitti. Gelecekleri parlak görünüyor.

Benimki nerede?

Phoenix'teyken buna gerçekten karar vermeye çalışıyordum. Okyanusu, ağaçları ve tenimdeki boğucu esintiyi özlemeye başladım. İnanılmaz Asya yemeklerini, günlerin tembel temposunu ve Maui'nin tuhaflığını özledim. Bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşlardan biri olan Griff'i kesinlikle özledim. Neredeyse her gün telefonda konuşuyorduk... ama aynı şey değildi.

Evlat edindiğim evin katıksız güzelliğini ya da o uzun boylu, çıldırtıcı derecede ego sahibi, tanrı gibi görünen emlakçıyı düşünmek istemiyordum ama başka bir şey de düşünemiyordum. Hâlâ da düşünemiyorum. Anıları ne kadar dışarı itmeye çalışsam da, tekrar içeri giriyorlar. Maxon'ın beni sahilde öpmesi. Maxon'ın elimi tutması ve o muhteşem plantasyon tarzı evi gezmemiz.

Geleceğimizi hayal edebildiğime yemin ettiğim manzaralar. Maxon karaoke yapmaya çalışıyor ve bana güvenilir bir ortak ve arkadaş gibi yaslanıyordu. Maxon o son, ölümcül gecede yatağında benimle sevişiyordu.

Sanırım beni seviyor... kendi tarzında. Ama onun hırsı ve ne pahasına olursa olsun kazanma ihtiyacı karşısında ikinci planda kalmak kabul edebileceğim bir şey değil. Umarım anlar.

Kardeşlerin bir araya geldiği gecedan beri ondan haber alamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Griff, Maxon'ın ayrılığımız yüzünden yıkıldığını ve hatta bana ne kadar değer verdiğini kanıtlamak için Stowe listesinden vazgeçmeye gönüllü olduğunu söyledi. Bu beni çok etti... ve bana bir umut ışığı verdi, itiraf ediyorum.

Belki de Maui'ye dönmeye karar vermemin gerçek sebebi budur. Onunla birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi inkar edemem. Hâlâ kendimi teslim edeceğimden ve onun kalbimi bir kez daha kıracağından korkuyorum. Ama benim geleceğim Phoenix'te değil... ve içimdeki romantik, Maxon'ın beni ilk sıraya koyacak kadar sevmesini istemekten vazgeçemiyor.

Evet, değişmesini beklemenin gerçekçi olmadığını biliyorum, bu yüzden üç gün önce Maui'ye dönmek üzere uçağa bindiğimde olduğum kadar kafam karışık ve çelişkiliyim. İndiğimden beri Maxon'ı aramak için telefonumu milyonlarca kez elime aldım. Ve her seferinde tekrar bıraktım. Onun hakkında yanılmak istemiyorum. Onun tarafından incitilmek istemiyorum. Bir zamanlar paylaştığımız o büyülu bağı sonsuza dek yok olduğunu bilmek istemiyorum.

Bununla yüzleşmeye hazır değilim.

Sahneye çıkmadan hemen önce şaşırtıcı derecede yoğun bir kalabalık görünce rahatlayarak küçük spor barın etrafına bakıyorum. Griff'i önde görüyorum. Çalışanların alanını koruyan perdenin arkasından dışarı baktığımda bana el sallıyor. Ben de el sallıyorum. Yalnız oturuyordu. Hayal kırıklığının beni boğmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Sanırım bu, Maxon'ın ya onu ve kardeşini barıştırmak için söylediğim iyi niyetli yalanlar için beni affedemediği ya da beni çabuk unuttuğu anlamına geliyor.

Dırdır etmeyi bırakmalıyım çünkü geçmişte yaşayamam. İleriye gitmiyor. Sağlıklı değil. Ve şimdi bunu yapmaya çalışmak beni öldürüyor.

Maxon'dan ne beklediğimi bilmiyorum. Daha fazlasını sanırım. Ama sadece yirmi iki gündür birlikteydik. Belki de bu onun için o kadar da önemli değildi.

Onun hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum. Ruh eşim. Aslında, hala öyle olduğunu ve hep öyle kalacağını hissediyorum.

Aynı şeyi hissetmemesi onun suçu değil.

Hayatına girdiğimde iyi niyetliydim. Evet, ona yalan söyledim. Sadece kardeşi hakkında ne hissettiğini ve kalbinde affetme duygusu olup olmadığını anlamak istemiştim. Maxon'ı tanıdığımda, ondan hoşlandım. Hem de çok. Tabii ki ateşliydi. Ve ukalaydı. Ayrıca daha önce çıktığım herkesten farklıydı. Beni güldürüyordu -genellikle onunla birlikte, ama bazen de ona karşı. Griff'e asılmam konusunda bana teklifte bulunduğunda, bunun amacıma ulaşmak için mükemmel bir yol olduğunu fark ettim. Evet, ilk başta aşağılandım ve sinirlendim. Ama sonra planındaki güzel ironiyi gördüm.

Ne yazık ki hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı.

"Aloha, Lahaina. Ben Keeley Sunshine. Size en sevdiğim şarkılardan bazılarını söyleyeceğim ve sevdiği adamdan yeni ayrılmış bekar bir kız olduğum için muhtemelen hepsi kalp acısıyla ilgili olacak."

Alkışların ardından arkamdaki küçük grup çalmaya başlıyor ve ben de o anda aklıma gelen en

hüzünlü şarkılardan birine, Bonnie Raitt'in "I Can't Make You Love Me "sine başlıyorum.

Baladın melankolik melodisi kulaklarımın arasındaki boşluğu dolduruyor ve beni tam kalbimden vuruyor. Her kelime kederli bir notayla sarmalanmış ve sanki benim hikayemi anlatıyor. Gözyaşlarım sesime zarar vermeden şarkı söylemek bir savaş.

Şarkının sonuna kadar nasıl dayanacağımdan bile emin değilim. Melodinin ince inceliklerine, Gus'ın bu geceki set listesinin işitsel alanını daha iyi doldurmak için getirdiği klavyeciye olan minnettarlığıma - Maxon Reed ve onun yokluğu dışında her şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Alkışlar bir şekilde aynı anda hem bastırılmış hem de içtendir. Anı koruyor. Bardaki insanlar ruh halimi anlıyor gibi göründükleri için garip bir şekilde minnettarım.

Şu anda, Maxon'u atlatana ve daha büyük zaferleri tekrar takdir edebilene kadar bu küçük zaferlerin tadını çıkarmalıyım.

"Bu, geçtiğimiz hafta boyunca çok dinlediğim bir şarkı. Liseden hatırlıyorum ve o zaman tam olarak anlamamıştım. Şimdi Michelle Featherstone'un söylediği bağımlılığı tamamen anlıyorum."

Çıplak piyano "Coffee and Cigarettes" için tek melodiyi sağlıyor. Gözlerimi kapatıp baladın içine daldığımda acı-tatlı notalar duyularımı tırmıklıyor ve sanki sorunlarımın dağılmasını sağlayacağını umduğum kötü alışkanlıklarımın vazgeçmişim gibi hissettiğim şu andaki ruh halimi tamamen tanımlıyor, ancak şarkı sözlerinin önerdiği gibi acım düne taşınmadı.

İkinci mısra bulanık. Mutfak giderine içki dökmekle ilgili bir şey olduğunu biliyorum. Pek içki içen biri değilim, hele sigara hiç içmem ama sevdiğiniz bir şeyi kaybetmekle ilgili söylediklerini hissediyorum... ve bunu sizin için kötü olsa bile her şeyden çok özlediğiniz biriyle eşleştiriyorum. Çoğu zaman, metafor doğrudan açıklamadan daha güçlüdür, bu yüzden hayatımın bu zor noktasında bana yardımcı olduğu için müziğe minnettarım.

Ama şimdi şarkının hala hüznünlü olduğumu itiraf etmekten kaçınamadığım kısmına geldik, ama sonunda neyi bırakmam gerektiğini buldum.

"Sen."

Bu duygunun bir şekli iki kez tekrarlandıktan sonra şarkıyla işim bitiyor. Nefes almak zaten zor ve duygularımı zapt etmek neredeyse imkânsız hale geliyor. Neden neşeli şeyler söylemedim ki? "Walking on Sunshine" ya da "I Got A Feelin'" ya da "Happy"?

Muhtemelen ben de ağladığım içindir. Maxon benim "aldatmacam" hakkında ne düşünürse düşünsün, ben iyi bir yalancı değilim. Sadece onun ve Griff için en iyisini istedim. İyi bir insan olmaya ve başkalarına yardım etmeye çalışıyorum.

Bunun beni bu kadar kötü etkileyeceğini bir milyon yıl düşünsem hayal edemezdim.

Küçük grup bir sonraki şarkının girişine başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve inliyorum. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Evet, son şarkıda onu bırakacağımı haykırmıştım. Bu mantıklı. Ama iyi ya da kötü, ben kalbiyle düşünen bir kıyım ve Plumb'ın "I Want You Here" şarkısı gerçek hislerimi çok daha iyi yansıtıyor.

Bu, basit bir piyano melodisine sahip bir başka hüznünlü melodi. Klavye kalp tellerinin yeni koparıcısı mı?

Şarkının yuvarlandığını ve iç burkan bir nakarata doğru ilerlediğini zaten biliyorum. Bu işten yara almadan çıkacağımdan şüpheliyim.

Sözler başladığında, şarkının gerçekten romantik aşkla ilgili olmadığına şükrediyorum. Ama şarkının büyük bir kısmı kalbimdeki duyguyu, acım çok derin olduğu için zar zor nefes alabildiğim gerçeğini yansıtıyor. Kendime hiç iyileşip iyileşmeyeceğini sordum.

Doğrusu, bu soru üzerinde günlerce düşündüm.

Mikrofonu umutsuzca kavradım ve tutunmaya çalıştım. Bir sonraki setin tamamını değiştirmem gerektiğini zaten biliyorum. Planladığım her şey üzücü ve daha da üzücü. Ben doğuştan mutlu bir insanım. Bunun farkına varmalıyım.

Maxon'la yaşadığımız bu deneyim, kaderimizde olmasa bile yine de değerliydi. O benim sonsuza dek mutlu sonum değil, sadece öğrenmem gereken bir ders. Henüz hangi bilgiyi edinmem gerektiğinden emin değilim ama her şeyin bir nedeni vardır. Bir gün anlayacağım.

Sadece bu son şarkıyı bitirmem gerekiyor, sonra set listemden kişisel hayatıma kadar her şeyi düzeltereğim ve özel olarak yas tutmaya başlayacağım.

Sonra onun hayatıma girmesi için bu kadar uzun süre beklediğimi söyledim... ve şimdi o gitti. Hazır değildim. Acı içindeyim. Belki melodramatik gelebilir ama hissediyorum.

Yıkıldım.

Birdenbire hiçbir şey görememeye başladım. Tüm dünyam bulanıklaştı. Yüzümde ıslaklık hissediyorum. Kahretsin, tüm seyircilerin önünde ağlıyorum, yüzümden gerçek gözyaşları akıyor. Müzik benim için her zaman bir terapi olmuştur ve bunu dışa vurmak muhtemelen iyidir, ama sadece eğlenmek isteyen insanların önünde değil.

Berbatım.

Gelecekte karaoke yapmaya devam edeceğim, sadece insanları gülümseten şarkılar. Ruhumda kök salan tüm bu acıyı hissetmek zorunda kalmadan geçip gidebileceğim şeyler.

Neredeyse bitirdim. Şarkının sonuna yaklaştım. Sadece beni en çok üzen kısmı geçmem gerekiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve Maxon'ı karşımda hayal ediyorum, onu burada ne kadar çaresizce istediğimi söylüyorum, sesim kederli bir çığlık.

Şarkıda başlangıcı yansıtan ve her şeyi tamamlayan küçük bir son var. Söyleyemiyorum. Bu sözleri bitiremem. Bu sahneden hemen inmeliyim.

"Özür dilerim, millet. Otuz dakika içinde döneceğim."

Barın çalışanlar bölümüne koşmaya çalışıyorum. Griff beni arka perdede kucaklamış bekliyor. Onun tesellisine yuvarlanıyorum ve seyircilerden sağır edici alkışlar duyuyorum.

"Beğendiler mi?" Boğuluyorum.

"Evet. Gerçek ve çiğdi. O sendin," diyerek beni daha karanlık bir köşeye çekerken gülümsüyor. "Ben bile hissettim."

Yarı mahremiyet için minnettarım. Mutfak kaçış perdemin hemen arkasında olduğu için yalnız kalmamın hiçbir yolu yok. Bu yüzden Griff'le kalıyorum. "Sen mi? Ama hiç bir şey hissetmiyorsun."

Bu onu biraz güldürdü. "Biliyorum. Değil mi?"

Yanlış. Bunu söyleme şekli bile bana bugünlerde hiçbir şey hissetmediğinden çok daha fazla şey hissettiğini söylüyor. "Britta ile neredesiniz?" Konuyu değiştiriyorum.

Benim olmadıkları sürece herkesin sorunları hakkında konuşmayı tercih ederim.

Yüzü hızla kapanıyor. Takındığı gülümseme, dudaklarının acımasız bir baskısına dönüşür. "O ve ben bir anlaşmaya varacağız. Henüz o noktaya gelmedik ama geldiğimizden emin olmak niyetindeyim."

Griff'in demek istediği, aklında bir sonuç olduğu, Britta'nın işbirliği yapmadığı ve işbirliği yapmasını sağlamak için bir pazarlık kozu aradığıdır. Reed'in adamları bir kez hedeflerini belirlediklerinde hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onları durduramayacağını bilmeli.

Öte yandan, Britta kolay lokma gibi görünmüyor. Belki Griff'e haddini bildirir. Tanrı bilir buna ihtiyacı vardır.

"Umarım bu işi en iyi şekilde halledebilirsiniz," diyorum diplomatik bir şekilde. "Ben de öyle." Beni göğsüne doğru çekiyor ve bana bir

mendil uzatıyor.

"Jamie'yi ilk öğrendiğimde sana söylemediğim için tekrar özür dilerim." Gerçekten çok kötü hissediyorum.

Bu konuda.

"Doğru kararı verdin. Maxon'ın sana bomba attığı gece bana söyleseydin, Britta'nın peşine düşer ve her türlü talepte bulunurdum. Maxon onu savunmaya koşardı. O ve ben asla arayı düzeltemezdik. Birkaç hafta daha beklemek berbattı... ama uzun vadede büyük resim için daha iyi."

Rahatlama beni eritiyor. Bu konuyu ilk konuştuğumuzda Griff bu kadar anlayışlı değildi. "Dinlediğin için teşekkürler. Anladığına sevindim."

"Her zaman arkamı kolladın. Gözlerini kurula. Her şey yoluna girecek. Hey, sanırım Gus senin setlerinin arasında mekânı canlandırmak için başka bir gösteri ayarladı. Görmek ister misin?"

"Tuvalete gidip makyajımı düzeltmeye çalışmalıyım. Eminim berbat durumdayım ve-"

"Üç dakika," diyor Griff ikna edici ve acımasız arasında bir tonda. Tartışmak için ağzımı açıyorum.

Sonra Maxon'ı karaokeye sürüklediğim o çılgın geceden beri, tam iki haftadır duymadığım bir şarkının tınlarını duyuyorum.

Gerginim. Donup kaldım. Griff'e baktım.

Gülümsüyor, hoşgörü ile üstünlük arasında bir ifade. Ne olduğunu biliyor.

"Bu aptalca incittiğim güzel kadın için. Ona onu sevdiğimi söyleyebilirim ama bunlar sadece kelimeler ve o daha fazlasını hak ediyor."

Kalbim sıkışıyor. Bu sesi nerede olsa tanırım; uykumda, medeniyetten milyonlarca mil uzakta, ölüme dakikalar kala.

Maxon Reed.

Bir solukta arkamı dönüyorum ve şarkının tınları kulaklarımda çiçek açmaya devam ederken sahnede ayakta durduğunu, mikrofonu tuttuğunu görüyorum.

Bana bakıyor, yüzünde özür, hayranlık ve daha önce hiç görmediğim bir şey var.

Sevgiler.

Göğsüm kabarıyor. Ellerimi kalbimin üzerine koyuyorum, sanki yine onun ayaklarının dibine düşecekmiş gibi korkuyorum. Taze gözyaşları geliyor. Gerçekten benim için burada mı? Ve şarkı söyleyecek mi?

Öyle. Öyle. Ve melodiyi taşıma yeteneği geçen seferki kadar korkunç, sadece şimdi gerçekten sözleri biliyor ve başkalarının ne düşündüğünü umursamıyor gibi görünüyor. İçinden geldiği gibi şarkı söylüyor. Bana bakıyor ve bana, beni istediğinden daha çok ihtiyacı olduğuna yemin ediyor... ve beni -ve sadece beni- her zaman isteyeceğine.

Dizlerimin bağı çözüldü. Soğukkanlılığımı tamamen kaybediyorum.

Griff güçlü elleriyle beni destekliyor ve nazikçe kardeşine doğru yönlendiriyor. Maxon beni karşılamak için sahneden iniyor ve başparmağını yanağıma sürüp gözyaşlarımı silmeden önce destekleyici bir kolla etrafımı sarıyor.

Şarkının enstrümantal ara bölümü başladığında mikrofonu standı bırakıyor. Gerisini kim söylerse söylesin kimin umurunda? Tek istediğim karşımdaki adam.

Maxon'ın yüzüne bakıyorum, yeşil gözleri ondan göreceğimi hiç düşünmediğim içten bir bağlılıkla beni okşuyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Çok üzgünüm. Yaptığım şey yanlıştı, düşüncesizceydi ve kalbimde senin her zaman önce geleceğinin bir göstergesi değildi."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bunu kastettiğini biliyorum, konuştuğu için değil ama şimdi bunu gösterdiği için

Benim için her şeyi -kariyer yapma anlaşmasını, kardeşini geçme ihtiyacını, hatta büyük gururunu bile- feda edecek.

O beni seviyor.

Göğsüne doğru hıçkırdım.

Parmağını çenemin altına sokuyor. "Hey, ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Ne giydiğimi gördün mü?"

Ona sulu bir bakış gönderirken hâlâ tüm bunların beni geri istediği anlamına gelmesini umuyorum. "Giymek mi?" Bunun ne alakası var?

Sonra bana kolundaki saati gösterdi. Siyah kayış, Roma rakamlı beyaz yüz. Cartier. "Büyükbabamın saati. Kendimi onurlu bir adam gibi hissetmediğim için hiç takmadığımı fark ettim. Sen bunu değiştirdin. *Beni* değiştirdin."

Ona umut dolu bir gülümseme gönderiyorum. Keşke ağlamayı kesebilsem ama ben duygusal bir kıyım.

Yanlış bir şey yaptığımda da bunu kabul ederim. "Tanıştığımızda kim olduğum ve neden burada olduğum konusunda sana gerçeği söylemediğim için özür dilerim. İyi niyetliydim, yemin ederim. Griff'in hayatında sana ihtiyacı olduğunu biliyordum... ve senin de ona ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Haklısın." Özrümü elinin tersiyle itti. "Griff için geleceğini bilseydim, hayatımı değiştirmek ve aşkı kucaklamakla ilgili söylediğin önemli şeylerin hiçbirini dinlemezdim. O adam gerçeği hak etmiyordu, seni de. Ama hayatımın geri kalanını sana layık olarak geçireceğim çünkü seni seviyorum."

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra tek dizinin üzerine çöküyor ve cebinden bir kutu çıkarıp kapağını açıyor. İnce altın bir banttan bana göz kırpan basit bir tektaş. Çarpıcı, güzel ve mükemmel. İçimdeki her şey duruyor.

Evlenme mi teklif ediyor?

Nefesimi tuttum. "Ciddi misin sen?"

Başını sallar. "Evlen benimle, günışığım. Lütfen evet de. Bir daha hiçbir şey benim için senden daha önemli olmayacak. Söz veriyorum."

Bazı kadınların daha uzun süre dayanabileceğini, ona acı çektirmek ve kıvrandırmak isteyebileceğini biliyorum. Dersini iyice öğrendiğinden emin olmak isteyeceklerdir. Ama bence dersini aldı ve ben öyle biri değilim. Ben onu seviyorum. Neden hayır diyerek onu tekrar kaybetme riskine gireyim? Eğer çuvallarsa, ona önceliklerini hatırlatırım.

Sulu bir baş hareketiyle onu ayağa kaldırıyorum. "Evet!" "Oh, şükürler olsun."

Sesi rahatlamış gibi geliyor.

Neşe içinde gülüyorum. Seyirciler alkışlıyor ve şamatayla tezahürat yapıyor. Sonra yüzüğü takarken tekrar ağlıyorum. Parmağımı tam olarak sarıyor.

"Evet demene sevindim çünkü sana bir sürprizim daha var." Cebinden bir dizi anahtar ve kumsalda bir hamak resmi olan bir kartvizit çıkarır. Üzerinde SUNSHINE COAST BED AND BREAKFAST yazıyor. Adres, birlikte gezdiğimiz, mutlu geleceğimizi hayal ettiğim evle eşleşiyor. Ev sahiplerinin adı Keeley ve Maxon Reed.

Heyecanlı bir inançsızlık damarlarımda coşku yaratırken nefesim kesiliyor. "Sen... evi satın mı aldın?"

"Senin için. Tanıştığımızda mutlu olmak istediğini söylemiştin. Seni delirteceğim." Bana sırıtıyor. "Şimdiye kadar işe yaradı mı?"

"Evet." Aptal gibi başımı sallıyorum çünkü daha mutlu olabileceğimi hayal bile edemiyorum. "Bu mükemmel."

"Güzel. İlk rezervasyonumuzu sekiz hafta sonrasına aldık bile. Bu geleceğimizin başlangıcı." O da ağlamak üzere görünüyor. Bana sarılıyor ve kendimi çok değerli hissediyorum. "Beni sevdiğini söyle."

Gözlerimde kalbimi arama şekli neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor. İçimde bunu her gün yapacağına dair bir his var.

"Seni seviyorum, Maxon Miles Reed," diye yemin ediyorum. "Ben de seni seviyorum, Keeley Sunshine Kent." Kıkırdıyorum. "Bu benim göbek adım değil."

"Her neyse." Omuz silkiyor. "Sana uyuyor. Tıpkı senin bana uyduğun gibi. Sen benim her şeyimsin, güneşim."

O an anladım ki o her gün öpmek, kızdırmak ve beslemek için benim. Her gece birlikte gülmek ve sevişmek için o benim.

Bundan daha iyi bir son hayal edemiyorum. Milyonlarca duygu içimi kaplıyor ve keşke Maxon'a hissettiğim her şeyi anlatabilseydim. Sanırım deneyebilirim... ama daha iyi bir yol biliyorum.

Tepemdeki sönük ışıkların altında parıldayan yüzüğüme bir bakış attıktan sonra nişanlımı öpüyorum - Maxon'a böyle hitap edebildiğime inanamıyorum - sonra gruba doğru eğilip onlara ipucu veriyorum.

Sonra burnumu çekerek mikrofonu aldım. "Aloha, Lahaina. Ben kırmızı gözlü ama çok mutlu bir Keeley Sunshine'ım. Müstakbel damadım için bir şarkım daha var, sonra gidip onunla hayatımın geri kalanına başlayacağım."

Yardımsever küçük grup müziği başlatıyor. Gus'ın klavye getirmesine özellikle minnettarım. Bu şarkı onsuz kaybolurdu.

Ruelle'in "I Get to Love You" şarkısı başladığında, gülümsememi ya da neşemi tutamıyorum. Tıpkı bu an gibi ışıltılı, tatlı ve umutlu.

Bu türkü boyunca ben de ağlayacağım. Ama iyi bir ağlama. En mutlu ağlama.

Çünkü Maxon beni hayal edilebilecek en mutlu kadın yaptı.

Şarkı sona yaklaşırken ona doğru bakıyorum ve her kelimeyi ona söylüyorum. Onu seveceğime ve her zaman onu seçeceğime söz veriyorum çünkü sonsuza dek onunum ve sonsuza dek "Evet" diyeceğim.

Köprü aşkın bir yolculuk olduğunu anlatıyor. Buna hiç itiraz edemem. Gözlerimi dolduran mutluluk gözyaşlarını kırıştırarak şarkının adını birkaç kez söylüyorum.

Sonra beni kollarıyla sarmak için öne çıkıyor ve sonsuzluk vaadiyle bakışlarımla buluşuyor. "Ben de seni seveceğim. Ve her zaman seveceğim, güneşim."

Son

Shayla Black'ten bir alıntı için okumaya devam edin!